

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Efendinin Kölesi

EFENDİNİN KÖLESİ

Orijinal adı: *Gallowglass*

© Kingsmarkham Enterprises Ltd., 1990

Yazan: Barbara VİNE

İngilizce aslından çeviren: Zeynep BESEN

Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / ekim 2000 / ISBN 975-6719-50-8

Kapak tasarımı: Dipnot

Baskı: Altan Matbaası

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34544 Güneşli-İSTANBUL

Tel. (212) 677 06 20 - 677 07 39 Faks (212) 677 07 49

Efendinin Kölesi

B a r b a r a V i n e

Çeviren: Zeynep Besen

P a t K a v a n a g h ' a . . .

*“Macdonwald, o taş yürekli herif...
Adalardan bir sürü asker takmış peşine;
Kimi baldırı çıplak, kimi giyimli kuşanlı
Kahpe talih de onun gözdesi sanki.”*
Macbeth, perde I, sahne II

İtalya'daki adam kaçırma olaylarıyla ilgili bu romanda yer alan bilgiler, 1987'de Pelham Books tarafından yayımlanan ve Mark Bles ve Robert Low'un kaleme aldığı *The Kidnap Business* adlı kitaptan alınmıştır.

Pelham Books, 1987

Birinci bölüm

Sandor, Roma'da bulunduğunuzda, Via Condotti'den aşağı doğru yürüyüp vitrinlere bakmak gerektiğini söylemişti. Para oradaydı. Vitrinler fevkalade güzel şeylerle doluydu.

- Bu ne demek oluyor? dedim. Via Condotti ne demek?
- İnsan Kaçırma Sokağı.
- Sahiden mi? dedim. Bu anlama mı geliyor?

Sandor sadece gülmekle yetindi, her zaman yaptığı gibi. Ondan sonra da öyküyü anlatmaya başladı. Bana anlattığı ilk öyküydü bu. Eğer Via Condotti'de bir mağaza varsa başarıya ulaştın demektir. Roma'nın en revaçtaki sokağında bir vitrin, servet göstergesiydi.

Kuyumcu Bulgari oradadır. Bulgari ailesinden birisi 1975'te kaçırılmış ve 650 000 pound'luk bir fidye ödenmesinden sonra serbest bırakılmıştı. Aslında İtalyan parası ödenmişti. Sandor öyle söyledi, ama pound karşılığı buydu. Sekiz sene sonra ailenin iki ferdi daha kaçırılmış, bir milyon pound karşılığında serbest bırakılmışlardı. Aşağı doğru yürümeye devam ederseniz Piatelli'ye gelirsiniz. Erkek giyim eşyası satarlar. Barbara Piatelli kaçırıldı ve 500 000 pound ödenerek kurtulmasına kadar, neredeyse bir yıla yakın rehin tutuldu.

Sokağın öbür tarafında parfümcü Prens Piraneso vardı. Sandor bana bu isimde bir parfüm bilip bilmediğimi sormuştu. “Hayır” demek zorunda kalmıştım. Kullanmayı bir yana bırakın, bu tip şeylerin adını bile duymamıştım.

- Kaçırılmış mıydı? dedim.
- O değil, karısı.
- Sonra ne oldu karısına?

Sesi rüyada gibiydi sanki. Akli çok uzaklara takılıp kalmıştı.

- Adam kaçırma devrinin sonuna gelinmişti. Sadece beş yıl geçti aradan. Adam kaçırmanın altın çağı gerilerde kalmıştı. İtalya'da bile.

Daha fazlasını anlatmasını bekleyerek baktım ona. Bu bir öykü müydü sahiden, değildi. Daha çok bir tarih değerlendirmesiydi. Senyora Santa Anna ya da Lichnikoff'un başı sonu belli olan öyküleri gibi bir öykü değildi bu. Ama bu şekilde Sandor'a istemiyorsa bir öyküye devam etmesini söylemenin faydasız olduğunu biliyordum. Canı istediği zaman anlatması için bu konuyu onun seçimine bırakmalıydım. Eğer isterse anlatırdı, istemezse de bir daha konudan hiç bahsetmezdi. Bir sigara yaktı ve gözleri yarı kapalı olarak uzandı. Ben onu izliyordum, onu sevmeye başlayalı üç dört gün olmuştu. Daha o zamanlarda bile içimin sevgiyle titrediğini hissediyordum. Onu seyrettikçe içimdeki titremenin köpürdüğünü, kuvvetlendiğini ve neredeyse ağzımdan çılgılık şeklinde taşacağını fark ettim. Ağzımı tıkadım ve orada öylece oturup seyretmeye devam ettim.

Ertesi gün birlikte dışarı çıktık. Sandor'un bana sağı solu gezdirdiği ilk seferdi bu. İçinde yaşadığım ama daha önce hiç görmediğim şehri gezmiştik. Benim yeniden alışmam için metroya girdik. İyi olup olmadığımı anlamak için bana baktığını fark ettim. Oxford Street'te rüzgârda uçuşan kar, sıcak kaldırımlarda eriyordu.

- Pek Via Condotti'ye benzemiyor, dedi.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Mağazalar ve insanlarla doluydu her yer. Belki de parayı kastediyordu. Eşyalarla olan açlığı hissedebiliyordunuz, ama onları alacak para yoktu. Büyük bir mağazaya girdik. Daha oraya varmadan çok önce parfüm, pudra ve kremlerin satıldığı bölümün kokusunu alabiliyordunuz. Sanırım bu, yabancı ülkelerdeki tropik bahçelere henüz varmadan ve onları görmeden kokularını almaya benziyordu. Sandor beni, satılan bütün malların markasının Prens Piraneso olduğu bir tezgâhın önüne

götürdü. Bir tarafta kadınlara öbür tarafta ise erkeklere yönelik tuvalet malzemeleri vardı. Elinde kesme cam şişe olan bir kız bana ve Sandor'un üzerine parfüm sıktı. Sandor benim beklentilerime ve şaşkınlığıma karşın, ne bir kızgınlık ne de bir rahatsızlık belirtisi gösterdi. Hatta bileğini kaldırıp koklayarak biraz gülümsedi bile.

Kadınlara yönelik tuvalet eşyaları uçuk mavi renkteydi, erkeklerinki ise kırmızıydı. O denli pahalıydılar ki insan bunları yüzüne sürerek harcamak yerine yemeyi yeğlerdi. Prens'in resmi yoktu, ama birçok manken kızın bir de erkek mankenin resmi vardı. Erkek manken Sandor'a çok benziyordu, bunu ona söylediğimde yüzünü ekşitip omuzlarını silkti. Benim dikkatimi ufak oval altın bir çerçevedeki resme çekti Sandor. Büyük bir pudra kutusunun kapağıydı bu. Dalga dalga sarı saçlarını tepesine toplayıp etrafına inciler sarmış bir kızın resmiydi. Sandor, görebileyim diye, neredeyse kafamı resmin içine doğru itmişti.

Orada o kadar uzun süre kaldık ki elinde kesme cam şişe olan kız bize tekrar parfüm sıktı. Ama bu kez Sandor hiç de memnun kalmadı ve kıza kaşlarını çatarak pis pis baktı.

Bana dönüp, "Haydi gidelim Küçük Joe" dedi. "Şimdilik bu kadarı yeter."

Bunlar olduğunda Sandor'un Shepherd's Bush'taki evinde yaşamaya başlayalı neredeyse bir hafta olmuştu. Akşam o kitap okurken bana düşünecek bir şeyler çıkmıştı. O günlerde, bütün gün yaptıklarını ve Sandor'un bana öğrettiklerini düşünüp değerlendirmeyi alışkanlık haline getirmiştım. Günlerin birçoğunda yeni kelimeler öğreniyordum. Onları aklımdan tekrarlıyordum. Evin en üst katında oldukça büyük bir odada kalıyorduk. İçinde iki kişilik bir yatak, bir sandalye ve şezlong denilen bir şey vardı. İlklerden bahsederken, Sandor'un bana öğrettiği kelimelerin ilkiydi bu. Rahatsız, tuhaf, çok sert bir kanepeydi. Arkası içi doldurulmuş yatak başı gibiydi. İlk gecelerde burada uyumam gerekti, ama bir hafta filan sonra Sandor yatağından bana "Gel burada yanımda yat" diye seslendi. Gece ona dokunmamak için yatağın ucunda yatmışım. Gece ona dokunmayı, sarılmayı çok çok isterdim. Öyle pis seksi bir şekilde değil. Bunu her şeyden çok isterdim, ama mümkün değildi bu. Bir kez aksi

yöndeki tüm çabalarıma karşın ona sokuldum. Uyandı ve bana feci şeyler söyledi. Beni derinden yaralayan suçlamalarda bulundu, ondan sonra da bana vurdu. Önce bir yanağıma daha sonra da öbürüne, sanki bir tabanca gibi sert el darbeleriyle. Sanırım bilinçaltımda bir şeyler o anıyı hep taze tutuyor, böylece gece vücudum uykuya ve isteğe yenik düştüğünde, zihnimde bir uyarı zili çalıp adalelerimi sıkıca sarıp beni ona sarılmaktan alıkoyuyor.

O günlerde Sandor hakkında neler hissettiğimi anlamıştım artık. Tabii minnetle birlikte görünüşüne ve konuşma şekline duyduğum hayranlık vardı, ama aynı zamanda sevgi de duyuyordum Bütün ömür sevecek birini aramış ve beklemiştim. İşte o Sandor'du. Tabii Tilly'yi de sevmiştim, onu aylardır görmemiş olsam da hâlâ seviyordum, ama Sandor'u -belki delice gelecek ama- o benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, bir çocuğun babasını sevdiği gibi seviyorum. Evde annem ve babamla sevgiden bahsetmedik, bu kelime kullanılmazdı. İnsanlardan hoşlanırdın, onlara "düşkün" olurdun ya da en fazlası onlara "bağlanırdın" ama sevgi hayır, bunu duyamazdın. Sanırım onlara göre "sevgi" cinsel bir şeydi. Cinsellik de karanlık bir şeydi ya da espri konusuydu.

Anlatması daha da güç olan Sandor'un bende ne gördüğüydü. Şu anda beni ben yapan aslî şeylerden bahsetmek istemiyorum. Özellikle de Sandor'un beni kurtardığı şeyden. Ama gerçekçi olmak gerekirse; benim kayda değer bir tahsilim ve geçmişim olmadığından, verecek hiçbir şeyimin olmadığından bahsetmekte hiçbir sakınca görmüyorum. Karşıdakine verecek bir şeyden bahsediyorum. Verecek sevgim var, ama Sandor'un istediğinin bu olduğunu hiç sanmıyorum. Belki de bağlılığımdan -annemin kullandığı kelimeyi söylüyorum gene- ve itaat etmeye hazır oluşumdan hoşlanıyor. Belki de bir hizmetkâra ihtiyacı vardır. Hayatımı ona borçluyum tabii ki, çünkü hayatımı o kurtardı ve bana bunun ne anlama geldiğini izah etti: onun adamı, kölesi olmak ve o ne söylerse onu yapmak.

Bana son söylediği şey, bir sakal bırakmamın gerekli olduğuydu. Bundan bana, bir sonraki öyküyü anlatmazdan önce mi bahsetmişti, yoksa o öykünün birinci bölümünü an-

lattuktan sonra mı, emin değilim. Pek fark etmez gerçi ya. O zaman bunu, Sandor'un düşüncelerimi okumasının bir göstergesi olarak algılamıştım. O sıralarda ben onluk paketlerden çıkan turuncu plastik paketlerdeki BİC marka jiletlerle tıraş olurken kendimi pek rahat hissetmiyordum. Çünkü Sandor büyükbabasının çok ince usturasıyla zarif bir şekilde tıraş oluyordu. Sanki bana bir kurtuluş yolu gösteriyordu.

– Hiç sakal bırakmamıştım, dedim.

– O zaman bir kere bırakmanın tam sırası Küçük Joe, dedi.

Beni böyle çağırması içimi ısıtıyordu sanki. Kimse beni böyle çağırmasıydı. Ben küçük biri değilim; neredeyse onun kadar boyluyum, hemen hemen 1,80; ama babacan bir sesleniş şekli bu, oğlunu çağırır mış gibi. Gidip aynada kendime baktım. Ben çok sıska ve uzun bacaklıyım. Çatallanmış bir turpa benzetiyor beni Sandor. Komik bir benzetme. Saçlarım onunki kadar koyu renk, ama seyrek ve tel tel kıvrık, onunki gibi gri ve parlak değil; cildim de saçma oranla çok solgun. Açık mavi gözlerimin kenarlarında pembelikler var, Sandor benim hassas bakışlı ve nazik olduğumu söyler ki İncil'de de bazı kadınlar aynen böyle tarif edilir. Hoş bir yakıştırma değil ama ben pek de yakışıklı olmadığımı biliyorum. Uzun boyluyum, uzun boyunlu bir sansara benzerim.

Ben on dört senedir tıraş olurum, on üç yaşından beri. Babam beni bir gün tuvalete götürdü ve arkasından kapıyı kapattı. Sanki pis bir şeyler gösterecekti. Bana o plastik jiletlerden bir tane verdi ve ertesi sabah tıraş olmaya başlamamı istedi. Hiç sorgulamadım bu isteği ve ondan sonra her gün tıraş olmaya başladım. Halbuki çıplak yüzümün ve küçük çenemin biraz gizlenmeye pekâlâ da ihtiyacı vardı. Jileti çöpe atalı neredeyse bir hafta oldu. Şu anda çenem, yanaklarım ve dudağımın üstü koyu gri bir kıl tabakasıyla kaplı. Kıl hayvanlara mahsustur belki ama sanırım benim sakalım beni daha çok insana benzetti.

Prens Piraneso'dan sonra üç öykü daha anlatmıştı. Prusyalılar geldiğinde Hannover Hanedanı'nın mücevherlerini saklamakla ilgili olanı; uğur için maymun pençesi saklayıp ölmüş oğullarının geri dönmesi dileğinde bulunan, dilekleri yerine gelip de oğulları öbür dünyadan geri dönünce korkup onu içeri almayan yaşlı çift hakkındaki öbür öyküyü. Sonra

Sandor bana Senyora Santa Anna'yla ilgili olan öyküyü anlattı. Kadın Meksika diktatörünün karısıydı. Yanında nedi-mesi ve uşaklarıyla at arabasında gezerken haydutların bas-kınına uğramıştı.

– Uşak nedir? diye sordum.

– Şık üniforma giymiş bir hizmetkâr, dedi Sandor, pudra-lanmış peruğu da vardır sanırım.

Haydutlar, General Santa Anna'dan öç almak isterler, onun için onun karısının ve yanındakilerin elbiselerini çıkarttırırlar ve Mexico City'ye o şekilde gönderirler. Canlarını yakmazlar, sadece soyarlar. General çok öfkelenir ve hay-dutların liderinin başına ödül koyar, böylece onu karısının ayağının altına serecektir. Ama onu hiçbir zaman yakalayamaz, bundan dolayı günahsız yüzlerce insanı öldürtür.

Zalim bir öykü değil mi? Sandor'un tüm öyküleri böyle karanlık şeyler ve acıyla yoğrulmuştur, ama heyecanlıdır da aynı zamanda. Dört gün geçmişti üzerinden ve başka bir öykü daha olup olmayacağını merak ediyordum. Acaba Roma Adam Kaçırma Sokağı ve Prens'i tekrar anlatacak mıydı? Eve aldığı Hint yemeğini akşam yemiştik ve bir şişe de kırmızı şarap açmıştık. Sandor yatağın üzerine uzanmış Sir James'in, soyadı her neyse, *Altın Dal* adlı kitabını okuyordu. Üzerine eski suratlı pembemsi gri renkli yatak örtüsünü çekmişti. Hiç fark ettiniz mi bilmem, ama Shepherd's Bush gibi yerlerdeki möbleli odalarda eskiyen perdeler, yatak örtüsü ve benzeri şeyler daima bu renge dönüşür. Sanırım bu, çok kötü yıkamadan, güneş ışığından ve daha çok da tozdan kaynaklanıyor. Tilly'nin Hindistan'a giden erkek arkadaşı, bana dilencilerin tüm giysilerinin bu renklerde olduğunu söyledi.

Sandor'un hiçbir zaman unutulamayacak bir suratu vardır. Bir kez Sandor'u gördünüz mü artık onun yerini kimse alamaz ya da ben öyle hissediyorum. Yakışıklı değil; bazen kendime soruyorum; "Eğer o yakışıklı değilse yakışıklıdan ne kastediyorum ben?" Şunu mu kastediyorum; dolgun dudaklı büyük bir ağız, büyük bir burun, uzun yanaklar. Otuz yaşına bile gelmemiş bir adam için fazla çökük derin ve görebileceğiniz en koyu kahverengi gözler, sert temiz ve sanki keskin bir şeyin, mesela bir jiletin ucu gibi bir çene. Gülüm-

sediği zaman fevkalade olur, özellikle de gülümseme size yön-
nelikse; son zamanlarda bana olduğu gibi. Saçları oldukça
kısa, çok koyu ve kalın telli ve bir tutamı da alınna düşer.
Harika elleri var, uzun ve ince ama kadınsı değil, çünkü ek-
lemleri büyük ve parmakları da küt.

Kitabımı, içi yere gelecek şekilde koydu. Çünkü hiçbir za-
man kitap arasına sayfaları ayıran bir şey koymazdı. Annem
ise dergilerin arasına bile işaret için kâğıt koyardı düşünebi-
liyor musunuz? Sandor sadece kitabını içi yere gelecek
şekilde koydu ve gülümseyerek daha önce başlayıp bitire-
mediği öyküden biraz anlatma zamanı geldiğini söyledi.

– Bu bizim tefrika halindeki öykümüz olsun, dedi. Ya da
bizim pembe dizimiz, neler kaçırdığını hatırlatır sana.

Benim televizyonu özlediğimi biliyor. Gerçi hiç söyleme-
dim bunu ona, ama daha önce televizyon izlediğimi biliyor.
Bana neler yaptığımı sorduğu zaman söylemiştim. Başka ne
diyebilirdim ki? Ama öyküleri de çok seviyorum, hatta daha
bile çok seviyorum ve ona yakın olmak bana uykudan önce-
ki masalı anımsatıyor. Sandor sigara içmeden anlatamıyor-
du. Ben de seviyordum bunu. Kokusunu sevmesem de; çün-
kü bu, diyelim ki üç dört yaşındayken, beni dizlerinin üzeri-
ne oturtmadan önce babamın sigarasını yakma anı olabilir-
di. Sandor derin derin çekti sigarayı içine, dolayısıyla duma-
nın dışarı çıkması uzun zaman aldı. Sanki duman onun de-
rinliklerine nüfuz etmişti ve hiç dışarı çıkmayacaktı; o sade-
ce ateş ve kükürtle ayakta kalabilecekti.

Yatağın başı olmadığından başını duvara yasladı ve göz-
lerini yumdu. Duman dudaklarının arasından süzüldü.

– Öykümüz başladığında Prens yaşlı bir adamdı, dedi.

Benim ne zaman soru sormamı istediğini biliyordum.

– Yaşlı nedir? dedim.

– Biz genciz, dedi. Bunu söylemekten hoşnut olduğunu
görebiliyordum. Kelimeleri ağzının içinde yuvarlar gibi konu-
şuyordu. Biz genciz Küçük Joe. Ben ebediyete kadar genç
kalmak istiyorum, ya sen? Ben cevap vermedim. Bunu hiç
düşünmemiştim. Hayatta ve akli başında olmak bana yeti-
yordu. Sadece bizim değil herkesin ölçüsüne göre yaşlıydı.
Daha önce iki karısı olmuştu zaten. Biri ölmüştü, öbürün-
den de boşanmıştı. Çocukları da vardı ve onlar da o tarihte

bayağı yaşlanmışlardı. Çocuklar, Prenses'in anası babası olacak yaşıydılar.

– Ne prensesi? dedim.

– O dünyanın en güzel kadınıydı. Kavga edecekmiş gibi baktı bana. Sadece başımla onaylamakla yetindim. Aynı zamanda alelade küçük bir kızdı, dedi. Ya da daha önceleri öyleydi. Deniz kıyısında küçük bir kasabada doğmuştu. Bana kasabanın da İtalya'da olup olmadığını soracaksın, ama İtalya'da değil, İngiltere'deydi. Kız İngiliz'di. Prens Barnaba di Piraneso onu ilk tanıdığında kız ünlü bir mankendi, henüz yirmi iki yaşındaydı ama yüzü bütün dergilere kapak olmuştu. Adam altmış sekiz yaşındaydı ama çok çok zengindi. Küçük Joe sen hiç Gila Canavarı'ndan bahsedildiğini duydun mu?

– Sanırım evet, dedim. Televizyondaki bir doğa belgeselinde.

Bu onu güldürdü.

– O zaman onun pul pul kabuklu yüzünü, boncuk gözlerini, şişman vücudunu ve üzerindeki pembe siyah lekelerini hatırlarsın. Bu Gila Canavarı'nın Latince'de çok hoş bir ismi var. Heloderma horridum deniyor. Bu Prens de Heloderma horridum'a benzerdi ama Prenses gene de onunla evlendi. Bu tipik bir Güzel ve Çirkin öyküsüydü ama çirkin hiçbir zaman yakışıklı bir prense dönüşmedi. O zaten bir prensti, gerisinin yerine gelmesi için ise evlilikte daha fazlası gerekiyordu. Bunun için aşk lazımdı ve sanırım ortada fazlaca aşk da yoktu.

– Kaçırılan kız o muydu? dedim.

– Aa evet, ama henüz değil. Daha birkaç yılı var. Sandor bir sigara yaktı ve birkaç dakika sessizce oturdu. Ben bunun birinci bölümün sonu olduğunu düşündüm. Tekrar ve daha sert bir sesle yeniden başladığında adeta şok geçirdim. Üç evleri vardı. Birisi Paris'teydi. Sonra Roma'da bir apartman vardı; bir de Toscana tepelerinde, Floransa yakınlarındaki ev vardı. Prens neredeyse yetmiş yaşındaydı. Kalbi sağlam değildi ama gene de işin başındaydı. Piraneso parfüm imparatorluğunun yönetim kurulu başkanıydı. Roma'da ve Floransa'da ofisleri; Londra, New York, Paris, Amsterdam ve tabii ki Adam Kaçırma Sokağı yani Via Condotti'de mağazaları vardı. Kadını götürdükleri zaman Roma'daydı adam.

Ben ne zaman ve kimin kadını kaçırdığını sordum. “Bazı Calabria’lılar,” dedi. En iyi adam kaçırıanların Calabrialılar olduğunu bilmiyor muydum? Bu İtalya’da gayet iyi bilinen bir gerçektir. Ben Calabria’lının ne olduğunu bile bilmiyordum. Bana göre Gila Canavari’yla aynı şey bile olabilirdi. Ama ona bunu söylemedim. Sandor’a devam etmesini söyledim; o da, “Şimdilik bu kadar. Devamı daha sonra” dedi.

– Öykülerini yazmalısın, sen bir yazar olabilirsin Sandor, dedim. Kederli kederli baktı ve başını olumsuzca salladı.

– Yaratıcı yeteneğim yok, dedi. Daha sonra beni yücelten bir şey söyledi. Onu bunun için kucaklayabilirdim. Keşke bende de senin hayal gücünün birazı olsaydı Küçük Joe.

Ama bazen yazar Sandor; mektup yazar. Yazısı da çok güzeldir, yukarı doğru ince aşağı doğru kalın vuruşlarla yazar, sivri ve düzgündür yazısı. Beni zarf ve kâğıt almaya yolladı. Gerçi aldıklarımın pek de hoşnut kalmadı. Yazdığı mektubu kendisi postaladı, sonra da kütüphaneye gitti. Kütüphanede çok uzun süre kaldı. Bana bu kadarını anlattı, ama ne amaçla gittiğini söylemedi. Hiç mektup almıyordu. Bu tam anlamıyla doğru sayılmaz, çünkü çok sık olmasa da arada bir alırdı. Annesinden bir mektup almıştı. Annesi Norwich’te oturuyor. Kadının mektuplarından biri gelince Sandor onu uzun süre açmaz ve okurken de yüzü ifadesiz bir hal alırdı.

– Ben havale gönderilen adamım Küçük Joe, dedi bir seferinde mektubu okuduktan sonra, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? O zamanlar bilmiyordum. Ailenin uzak durması için para gönderdiği insana denir. Seninkiler de eve tekrar dönmemen için sana para yollar mı sence? Denemeye değer.

– Hiç paraları yok, dedim. Böylece paraları olsa uzak durmam için vereceklerini inkâr etmemiş oluyordum. Eğer oğluna havale gönderip uzakta tutmak için bir yardım alınsaydı, yardıma müracaat formunu en önce bizimkiler doldururdu.

Sandor’un annesinden gelenler aldığımız yegâne mektuplardı. Postanın geldiğini duyardık, ama zaten dışarı gidiyor olmadığımız takdirde aşağı inmeye bile zahmet etmezdik. Ama Sandor ilk mektubunu postaladıktan sonra postayı kollamaya başlamıştı. Emin olamam ama, sanırım hiç cevap

alamadı. Ondan sonraki aylarda daha başka mektuplar da yazdı ama mart ayına kadar taşınmaktan bahsetmemişti.

– Biz değil, ben taşınacağım, demişti. Yukarı Doğu Angliya'ya daha yakın olmak için.

Ona, “Neye daha yakın?” diye sordum. Sandor bilimsel konular dışında sorgulanmaktan hoşlanmazdı. Ve öykü anlatırken bir an susup kaşlarını kaldırdığında ne kastettiğini sormamdan da hoşlanmazdı. Ama aynı zamanda soru sormayı da teşvik ederdi. Bana cevap vermedi.

– Bir arabaya sahip olmalıyım. Nasıl bir araba edinebilirim?

– Ya satın alırsın ya da çalarsın, dedim.

– Ya da ödünç alırsın, bana uzun uzun baktı. Gözlerinin içi gülüyordu. Sana neler oldu? Niye surat ediyorsun?

– Ben ne olacağım? dedim. Bana ne olacak?

– Sen de benimle geliyorsun tabii ki.

O zaman ilk kez Sandor'un yanında taşıdığı garip şeyleri fark ettim. Mallarını, taşınabilen bagajını. Bir bavul dolusu kesik gazete parçası ve içi araba plakalarıyla dolu bir el çantası vardı. Sadece gazeteden kesilmiş parçalar yoktu, aynı zamanda kesilmemiş dergiler ve resimler de vardı. Çanta açıldı, ben de o zaman görebildim bunları.

– Bunlar özeldir, dedi Sandor, kaba ve haşın bir şekilde. Bu konuşma tarzından nefret ediyordum. Ben çantayı tekrar kapatıp kilitlediğim zaman biraz duruldu ve ihtilalde sokak lambasına asılan Prens Lichnikoff'un öyküsünü anlattı. Benim bazen gerçek ve hayal arasındaki farkı ayırt edemeyişime şaşmamalı. Evrak çantası biçimindeki eski bir çantanın içinde pasaportunu buldum onun. Tekrar okumaya başlamış olduğundan pasaporta baktığımı fark etmedi. Adının gerçekte Sandor olmayıp Alexander olması biraz şaşırtmıştı beni. Pasaportun üzerinde bir sürü damga vardı, çoğu da İtalya'nın çeşitli yerlerine aitti. Ama en yakın tarihli olanının üzerinden dört yıl geçmişti. Ertesi gün tüm eşyalarımızla Londra'dan ayrıldık. Çoğu Sandor'un eşyasıydı, çünkü benim pek bir şeyim yoktu. Bir uşak ya da bir merkep gibi yükün altında eziliyordum.

– Mayfair Pub gibi görünüyor, dedi Sandor, Mutlu Uşak, Bruton Street, West One.

– Ben halimden memnunum, dedim.

Gülümsedi.

– Bende ki şansa bak.

Liverpool Sokağı'ndan kalkan tren bizi Essex'ten geçirerek götürdü. Ben hemen hemen hiç yolculuk yapmamış, hiçbir yere gitmemiştim. Tabii pasaportum yok; hatta ehliyetim bile yok, halbuki ben de herkes kadar araba kullanabiliyorum. Esas mesele benim test, sınav gibi şeyleri değil geçmek, onlara girmemin bile imkân dahilinde olmaması. Henüz akşamüstü olmasına rağmen kırlara akşam karanlılığı iniyordu. Gri, rüzgârlı ve düşmanca gözükiyordu kırlar.

Colchester'da tren değiştirmemiz gerekiyordu, bir bekleme süresi vardı. Sandor, “Doğu Anglia'nın en soğuk istasyonunu burası. Bu çok iyi bilinen bir gerçektir” dedi.

Binbir Gece Masalları'ndan olduğunu söylediği bir öykü anlattı. Doğulu bir adam kızını erkeklerden korumak için bir kutuya gizlemişti. Kutuyu daha büyük bir kutuya, büyük kutuyu da bir sandığa koymuştu. Sandığın anahtarını denize atmıştı. Ama kız gene de kaçmış, sevgilisine kavuşmuş ve iki sevgili ömür boyu mutlu yaşamıştı. Sandor'a göre öykünün kıssadan hissesi, insanı kilitlesen bile gerçekten isterse kaçabileceğiydi. Hiçbir şey söylemedim ama uygulamada bunun hiç de mümkün olduğunu sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı hapishanelerde insan kalmazdı.

Biz orada beklerken Norwich Ekspresi geldi. Londra'dan Norwich'e durmaksızın saatte takriben yüz mil yol kat ederek gider. Bununla ilgili ilk bilgiyi trenlerin geliş saatini bildiren sestten öğrendik.

– İkinci perondaki yolcular raylardan uzak dursunlar lütfen. Uzak durun lütfen.

Sonra gök gürültüsü gibi geldi geçti. Bu kelimeler tam tarif edemiyor nasıl bir şey olduğunu, ben de anlatabileceğimi sanmıyorum. Büyük gürültüyle geldi geçti ve her yer sarsıldı. Herkes dalga dalga geriye çekildi o geçerken ve işin en tuhaf yönü de herkesin gülümsemesi ve birbirine sırtarak bakmasıydı. Sandor ile ben de gülümsüyorduk. Neden olduğunu bilmiyorum. Belki de o ekspreste harika, heyecan verici, zafer kazanmışçasına bir hal vardı da ondan gülümsüyorduk. Sanki ekspres, Sandor'un annesinin yaşadığı

alelade eski bir şehre değil de yepyeni dünyalara doğru yol alıyordu.

– Harika bir tren, dedi ya da daha doğrusu haykırdı Sandor, gürültüyü bastırmak için.

Bizim trenimiz öbür perondan ağır aksak hareket ediyordu. İkisinin arasındaki fark şaka gibiydi. İnsanlar da gülüyordu. Sandor bana dikkatle bakıyordu:

- Bu sana unutmak istediğin şeyleri hatırlattı mı? dedi.
- Hayır, of hayır, dedim. Halbuki hatırlatmıştı.

İkinci bölüm

Sandor benim hayatımı kurtardı. Öyle tanıştık zaten, hastaydım.

Uzun süredir hastaydım. Sandor, “Hasta değil, rahatsız” derdi. “Sen Amerikalı değilsin, Amerikalılar için doğru olabilir, ama İngilizler için yanlış bu kullanım.” Rahatsızdım, ama hastaydım kelimesi bence durumu çok daha iyi bir şekilde ifade ediyor. Uzun süre aralıklarla hastanelerde yattım.

İnsanlar gerçekte kendilerini mutsuz ya da kötü veya moralsiz hissettikleri zaman depresif olduklarından bahsederler. Onlar depresyonun ne olduğunu bilmezler bile. Gerçek depresyon bambaşka bir şeydir. Depresyon esnasında her şeyi yitirirsin; istekleri, ihtiyaçları, iradeyi, arzuyu, umut ve ilgiyi. Arzuymuş! Güldürme beni. Hiçbir kararı kolayca veremezsin, herhangi bir konuda, örneğin yataktan kalkıp tuvalete gideyim mi gibi. Ya da bu fincanı kaldırıp içindekini içeyim mi yoksa ona bakmayı sürdürüreyim mi filan. Hiçbir şeyi istemezsin, hiçbir şey yapamazsın, hiçbir şeyi istemenin tam tersini bile istemezsin, bu her neyse; hiçbir öfken, korkun ya da paniğin kalmamıştır artık.

Ve daha da beteri vardır. Derine battıkça batarsın. Bir yerlere gidersin; orada renkleri göremezsin, insanların konuştuklarını duyamazsın, beyninin içinde bir şeyler kafanı salladıkça hareket eder. Beynindeki sanki bir sudur; bir lavabo dolusu kirli su üzerinde gökkuşağı renkli yağ yuvarlak-

ları olan bir su. Görebildiğin tek renk budur, beyninin içinde dalgalanan kirli suyun üzerindeki gökkuşağı hareleri.

Bu konuyu daha fazla irdelemekte yarar görmüyorum. Sandor'la tanıştığımndan beri böyle şeyler olmadı, gerçi başka şeyler oldu. Her neyse, hastanede iyileşiyordum. Ağır ağır ilerliyordu, ama iyileşiyordum. Depresyon, insan zihninde bozulan bazı şeylerin ilaçlarla tedavi edilebildiği tek şeydir. Psikiyatr, terapist gibi sözümona uzmanlarla konuşmanın hiçbir yararı yoktur. Ama ilaçlar gerçekten faydalı olur. Benim olayımdaki problem, iyileşme süreci tamamlanmadan taburcu edilmemdi. Bu bütçe kısıntıları dolayısıyla oldu tabii. Ödenek bittiği için hastanenin dört koğuşunu kapattılar.

Tabii bunu böyle izah etmediler. Bana kısıntılardan söz eden Sandor'du. Benim için ellerinden geleni yapmış olduklarını, artık gerisinin bana kaldığını, ancak benim devreye girip kendi kendime yardım edebileceğimi söylediler. Kendi yerel sosyal hizmetler bölümümün bana azami desteği vereceğini bildirdiler. Onlara yerelden ne kastettiklerini sordum. Onlar da "Senin bir evin ve ailen yok mu?" diye sordular. Ben onların yanına gidecektim.

Çok gülünçtür ama dostlarınız hayatta başarısız olunca, hiçbir işe yaramayınca sizi daha çok severler. Bu onların gıpta edip, aşık atmasına lüzum olmadığı anlamına gelir. Ana babada ise tam tersi geçerlidir. Aileler yüksek ücretli, başarılı ve birçok vasfı olan çocuklarını tercih ederler. Sandor onların kendi yaşamlarını çocukları vasıtasıyla yeniden yaşadıklarını, dolayısıyla kendilerinin başarıya ulaştığını görmek istediklerini söyledi. Başkasının yaşantısını yaşadığını hayal etmek gibisinden bir şeyler söyledi. Sandor insanın kendi kendisine gıpta edemeyeceğini, kendi kendisine rakip olamayacağını söyledi. Her nasıl olduysa, annem ve babam beni istemediler. Tabii bunu açıkça söylemediler. Anlayış gösterip yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptılar, en azından sosyal görevli varken.

Ben evde uzun süredir yaşamamıştım. Babam benim yatak odamı karanlık odaya çevirmişti. Tilly'nin odasında ise bir kiracı vardı. Ben oturma odasındaki kanepede -pardon Sandor sedirde- yattım. Aldırdığımdan değil yani yerde de yatardım, garajda bile yatardım. Üçümüz yalnız kaldığımız

andan itibaren açıkça belli etmeye başladılar. Mesela kanepiyi bana anlatma şekillerinde olduğu gibi.

– Kendine bir yer bulana kadar kanepesi sana yeterli olur Joe.

Ne demek istemişti annem? Ev kredisi alana kadar mı? Yüksek pozisyonlu bir iş bulup onun lojmanına mı taşınacaktım? Eğer mümkün olsa Tilly'ye giderdim. Eğer onun tek bir odası olsa benimle paylaşırdı, bundan emindim. Ama Tilly ve sevgilisi karavanla Belçika'ya gitmişlerdi, nedenini bilmiyordum. Tilly ya da sevgilisi için oranın ne özelliği vardı bilmiyorum. Evde Tilly'den hiç bahsedilmiyordu. O evli olmadığı bir erkekle yaşamak için evden gitmişti, bu da kâfiydi. O günden bu yana birkaç değişik kişiyle birlikte olmuştu ve sonuncusuyla bir kamping alanında idi. Bunlardan haberleri bile yoktu. Annem duygularını çok açık şekilde ifade etmişti.

– Matty kibar bir yaşam sürmeye ve öz saygısını yeniden kazanmaya karar verince geri gelebilir. O zaman eminim hüsnükabul görecektir.

O zaman ilaç tedavisindeydim, belki o yüzden o yağlı su anlarına pek geri dönmüyordum. İnsanların depresif diye adlandırdığı bir ruh halindeydim. Kendimi moral çöküntüsü içinde ve keyifsiz hissediyordum. Hiçbir şeye aldırımıyordum. Annem, babam ve kiracıdan başka kimseyi tanıımıyordum. Dostlarımla çoğu başka yerlere taşınmıştı. Üniversitede tabii ilaçlarla ilgili bir şeyler okuyan yaşı geçkince kiracı, benim kâfi derecede çiğ yiyecekler içermeyen kötü bir beslenme rejimi dolayısıyla şizofren olduğumu iddia ediyordu. Sanırım benden korkuyordu. Her odaya girişimde yerinden sıçırıyordu.

Bir gün babam “Bence artık senin taşınma zamanı geldi. Sen bizim kendi çocuğumuz da olsan aynı şeyi söylerdik” dedi. “Bizim kendi çocuğumuz olsan bile. Her insanın yaşamında kendi ayakları üzerinde durması gereken bir an gelir.” Beni dışarı atmazlardı. Eğer ben gitmek istemezsem atmazlardı. Sadece polisi çağırırlardı. Düşününce, bunu yapacak yaradılıştaki olduklarını görüyorum.

Eğer tam anlamıyla dürüst olmam gerekirse, intiharı düşünmüyordum. Perşembe günü şu saatte, şu şekilde, şöyle-

sine bir not bırakıp intihar edeyim aşamasında değildim. Öyle cereyan etmiyordu olaylar, ama her şeyin ümitsiz olduğunu hissediyordum. “Hiç çabalamayıp etrafa bakmadan karşı kaldırıma geçmeliyim ya da ilaçların tümünü yutmalıyım ve sonucu görmeliyim” diye düşünüyordum. Ama yapmadım. Evi terk ettim. Öğleden sonra hiçbir şey söylemeden o evi terk ettim, nereye gittiğimi bilmiyordum. Cebimdeki tüm para, tüm servetim sekiz pound civarındaydı. Sandor benim, o anda Ulusal Sağlık Teşkilatı’nın, akıl hastanesinden sokağa atarak dilenci haline dönüştürdüğü insanların tipik bir örneğini oluşturduğumu söylerdi. Aylardan kasımdı ve hava çok soğuktu. Bir müddet yürüdükten sonra babamın holde portmantoda asılı olan paltosunu almadığıma pişman olmaya başladım. Babam işe içi kalın astarlı pardösüsüyle gitmişti. Bizim ailede kalın kışlık giysiler aralıktan önce giyilmez, mayıstan önce de çıkarılmaz. Bu kurallardan biridir. Keşke almış olsaydım paltoyu, ama artık geri dönemezdim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Aklıma, gidip yanında kalabileceğim kimse gelmiyordu. Benim gibi insanlar bulup onlara katılmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Embankment’te böyle insanlara rastladım. Kimse bana tek kelime etmedi. Gece için hazırlık yapıyorlardı; gazetelere, eski paltolara ve bazen de battaniyelere sarınıyorlardı. Daha önceleri bir bulaşık makinesi kutusu olan bir kartonun içine giren yaşlı bir kadın vardı. Ben gece dışarıda yatmak için tedarikli ve hazırlıklı değildim. Onun için başka bir yere gitmeyi düşündüm ama gidecek bir yer yoktu. En zoru da soğukla baş etmektir. Sırt çantamda olan her şeyi üstüme giydim ama kâfi gelmiyordu. Sabahın erken saatlerinde kendime bir fincan çay ve selofana sarılı Danimarka çöreği aldım, ama parmaklarım soğuktan kaskatı olmuştu, onun için kâğıdı ancak dişlerimle yırtıp açabildim.

Embankment metro istasyonu sabah beş altı sularında (saatim olmadığından saati bilmiyordum) açıldığında oranın daha sıcak olacağını düşünüp içeri girdim. Komik değil mi, eğer kuzeye giden metro hattının peronuna girmeye karar verseydim, şimdi burada olmazdım; ölmüş olurdum. Circle hattını seçtim; böylece makinelerden aldığım 60 penilik biletle in bin yapmadan daireler çizerek şehri dolaşacaktım. O

noktada intihar düşüncem yoktu, başka düşüncelerim vardı. Kensington High Street, Paddington, Farringdon, Liverpool Street, Temple, tekrar Kensington High Street'i birkaç kez geçersen ısınacağımı ve bir şeyler yapabileceğimi düşünüyordum. Mesela birinden bir şey çalıp tutuklanabilir ve yarın geceyi nezarethanede bir yatakta geçirebilirdim.

Ama böyle bir şey yapar mıydım? Belki bir gece için. Ondan sonra beni mahkemeye çıkarırlar ve şartlı tahliyle salıverirler ya da kararı tecil ederler ve beni anneme babama geri gönderirlerdi. Bugünlerde hapse girmenin en emin yolu adam öldürmektir. O bile kesin değildi. O sırada perona çıkmıştım ve etraf tenhaydı. Saat henüz çok erkendi.

Bir tren geldi ama ben ona binmedim. Yedi sekiz kişi bindi. Ben yalnız kalmıştım. Bundan sonraki trenin altına birini itmeli ne dersiniz? İlk ve son tren saatini gösteren tarifelerden birinin altında oturuyordum, ama kalkıp peronun en kenarına gittim, durdum. Kenarından birkaç santim içerde ve tünelin ağzından da birkaç metre mesafede duruyordum.

Perona birisi gelmişti. Kim olduğunu görmek için arkama döndüm. Benden birkaç yaş büyük bir adamdı. Esmer, ince biriydi; derin, haşın bir yüzü ve kara kara aç bakışları vardı. Bütün bunları o esnada görmüş olabilir miydim? Bilmiyorum. Cin pantolon giymişti, üzerinde de kenarları kirli koyun derili blucin kumaşından bir ceket vardı. Onu gördüğüm anda onun benim için neler ifade edeceğini sezdiğimi, en yakın dostum olacağını önceden tahmin ettiğimi söyleyebilmek isterdim, ama bu yalan olurdu. Hiçbir şey hissetmedim, sadece bu adamın bir tanık olacağını düşündüm.

Gerçek şuydu: benim tavrım değişmişti. Peronun kenarı beni davet ediyordu, tünelin ağzı beni kendisine çekiyordu, yeşile dönmüş olan ışıksa beni titretiyordu. Henüz hiç ses duyamıyordum, hava akımını da hissetmiyordum ama trenin gelmek üzere olduğunu biliyordum. Ne zamandı bu? Otuz saniye sonra mı? Ayaklarımı ileri ittim ve uca kadar sürüdüm onları. Haberin anne ve babama ulaşmasını düşündüm ve bu bana garip bir haz verdi. Haberin Tilly'ye ulaşmasını zihnimden kovdum. Ayaklarım kenardan dışarı taşmıştı artık. Ayak parmaklarımla uçları ve başparmaklarımı peronun kenarlarını aşmıştı.

Bedenimi biraz ileriye eğdim. Başım öne doğru sarkıyordu. Sırt çantamı yere koymuştum. Kendimden başka kimseyi öldüremeyeceğimi düşünüyordum. Sadece bunu düşünüyordum, kaydedin bakın bunu, daha ileriye gitmemişti düşüncelerim. Henüz, kendimi öldüreceğim, yapacağım bunu, elveda dünya noktasına varmamıştım. Sadece annemin ağlayarak benim her zaman dengesiz olduğumu, babamın da benim yüreksiz olduğumu söylediğini duyuyordum.

Sandor, benim o an intihar etmek üzere olduğumu söyledi. Onunla bu konuda tartışmam. O zaten her şeyi benden daha iyi bilir; tabii ki öyle, o benden daha iyi tahsil görmüş biri. Ben şimdi eskisine oranla çok daha iyiyim, çünkü o beraber olduğumuz sürede beni bayağı eğitti. O zamanlar bir domuz kadar cahildim. Onun için Sandor kendimi trenin önüne atmak üzere olduğumu söylediğinde haklıydı mutlaka. Ben bilmem. Bu konuda zihnim bulanıyor zaten. Yani düşüncelerimi sis perdesi örtüyor. Ne düşündüğümü ya da ne amaçladığımı bilemiyorum. Sadece ayaklarımın yarısı kenardan dışarı çıkmıştı, vücudum da öne doğru eğilmişti onu biliyorum.

Trenin gelmesi bir ömür gibi geldi bana. Esintisinin saçlarımı havalandırdığını hissettim. Tünelden homurtusunu duydum. Işıklarını göremedim, çünkü bakmıyordum. Gürültüsü beynimi doldurdu, belki zihnimdeki öbür düşünceleri bu ses kovaladı. Arkamda Sandor'u duyamadım. Sadece trenin sesini duyuyordum. Nefesi enseme ılık ılıktı, elleri belimde sıcacıktı. Çocukluğumdan beri hissettiğim tek sıcak şeydi onlar. Sıcak demir gibi serttiler; beni belimden kavrayıp geriye çektiler ve yere düştüm. Tren tünelden dışarıya doğru fırlayıp geldiğinde biz geriye duvarlara doğru yuvarlanıyorduk yerde.

Birkaç adam çıktı trenden. Bizim sarhoş olduğumuzu düşünmüş olmalılar. Ayağa kalktık, yerden sırt çantamı alıp banka oturduk. Birbirimizi gözlerimiz büyüyerek süzdük, gülümsemiyorduk. Kafamın içindeki yağlı su çalkalandı ve adeta hıçkırdı ve beynimdeki bir lavabo deliğinden aşağı doğru şarıl şarıl akıp gitti. Bu onun sonuydu. Beynimde işgal ettiği yer tertemiz oldu.

- Sen kimsin? dedi. Burada ne arıyorsun, kendini öldürmenin dışında?

Ona kim olduğumu söyledim. Yavaş sesle mırıldanarak ve ellerime bakarak. Kendim hakkında pek çok şey anlattım ona. Kanepede (o sıralarda ona sedir dememişti henüz) uyu-
ma konusuna gelip de ailemin bunun geçici bir uygulama olduğunu söylediklerini naklederken ağlamaya başladım.

O da bana, “Sen en iyisi benimle gel” dedi. Daha sonra da ilk gelen trene bindiğimizde “Ben senin hayatını kurtardım, onun için yaşamın bana ait” dedi.

– Pekâlâ, diye cevapladım.

Üçüncü bölüm

Tilly benim gerçek kız kardeşim değil. Düşünecek olursam, kimse “benim” gerçekte hiçbir şeyim değil. Annem ve babamın da gerçek annem ve babam olmaması gibi, Sandor da benim gerçek dostum değil. Bir yerlerde benim kanımı, genlerimi taşıyan gerçek annem ve babam var, onların cinsel ilişkisi sonucu doğdum. İsimlerini de biliyorum ama onlara sokakta rastlasam ne onlar beni tanır ne de ben onları. Dört yaşındayken bakımevine kabul edilmişim. Yedi yaşındayken de anne ve babam beni evlat edinmişler. Ben geldiğimde Tilly vardı. Onu bir yıl önce, on bir yaşındayken evlat edinmişlerdi.

Belki biraz duygusal geliyor kulağa, 1930’ların Hollywood filmlerindeki gibi; hani çocuk artistleri oynatmak için yaptıkları filmlerdeki gibi. Fakat gerçekte de iki çocuğu yan yana getirince sevecek başka kimse olmadığından birbirlerini seviyorlar. Annemiz bize hiç dokunmazdı, bizi hiç öpmediğini söylemeye gerek yok tabii. Bize güzel şeyler bile söylemezdi, “canım” gibi. Bizi hiç övmez, hatta evlat edinenlerin çocuklarına âdet üzere söyledikleri, “Biz seni seçtik, çünkü seni istiyorduk” gibi alelade sözleri bile söylemezdi. Bizi isimlerimizle çağırmaıdı diyemeyeceğim, çünkü çok ender olsa da bazen isimlerimizle seslenirdi. Belki birimizi çağırması gerekip de başka çaresi kalmayınca ismimizi söylerdi. Çok vazifenas, soğuk ve sertti. Bizi evlat edinmişti, çünkü bu onun göreviydi.

Babam işe gider eve gelirdi ve televizyon izlerdi, loto oynar, balığa gider, yatar, kalkar ve yeniden işe giderdi. Bazen bize şakalar yapardı, yatağımıza ölü kurbağa koymak ya da yumurta kabının içindeki yumurtayı çiğ yumurtayla değiştirmek gibi şeyler. Bir nisan günleri tam bir kâbusttu. Ama bize hiç dokunmazdı, ne iyi ne de kötü anlamda yani. Hiçbir zaman Tilly'yi kucagına oturtmazdı. Bir kez hariç, o da hemen hemen oturtmuştu. Bir şey okuyordu, Tilly de omzunun üzerinden eğilmiş bakıyordu, babam da koluyla onu çekip dizine oturttu. Tilly on iki yaşındaydı. Annem Tilly'yi kolundan tuttuğu gibi aşağı çekti ve babama fısıltıyla sert sert bir şeyler söyledi. Ben ne söylediğini duyamamıştım. Bu, biz çocuklara yapılan cinsel taciz konularını duymazdan önceydi. Ama sanırım annemin aklındakî oydu.

Öz annemi hatırlıyorum. Öz babamla evli olmadığını söylemeye hacet yok herhalde. Çeşitli erkekler hatırlıyorum, onlardan herhangi birisi olabilir. Belli çok sigara içen ve zaman zaman benimle konuşan adam öz babamdı. Annem beni dövüp sövmezdi hiç, ama işe gittiği zaman beni bütün gün odaya kilitlerdi. En nihayetinde de beni annemden aldılar. Annem İrlandalı bir Katolik olduğu için bana Joseph adını koymuştu. Tilly'nin adı da Matilda'ydı. Ona Tilly denmesine izin vermemeleri, annemle babamın davranışlarının tipik bir örneği idi. Tilly, Matilda'nın basmakalıp geleneksel kısaltması değildi. Değişik bir kısaltma şekliydi ve onlara göre insan hiçbir zaman geleneklere aynen şeyler yapmamalı, asla dikkatleri üstüne çekmemeliydi. Onun için ona "Matty" derdi annem. Tabii çoğu kez hiçbir hitap kullanmazlardı, ama kullandıkları zaman mutlaka Matty derlerdi.

Ben biraz daha büyüyüp de onun kendi evinde Tilly olarak çağrıldığını öğrenince, ona böyle hitap etmeye başlamıştım. Annem bu yüzden beni hiçbir zaman affetmedi. Sanki bir mağazadan hırsızlık yapmışım ya da Tanrı'ya lanet okumuşum ya da yaşlı bir kadının kafasına vurmuşum gibi davranmıştı. Ne zaman Tilly'ye Tilly desem, bana, "Sus, kes sesini, bir daha sakın öyle söyleme" diye bağırır sonra da benimle saatlerce konuşmazdı.

İnsanlar bana nerede doğup büyüdüğümü sorunca "Londra" diye cevap veririm. Bunu bir yabancıya söylerseniz Hyde

Park ya da Post Office Towers'ı kastettiğinizi sanır. Halbuki Londra'nın banliyölerinde büyüyenler Londra'yı pek bilmezler. Seneden seneye ancak bir kez giderler Londra'ya. Gerçekte yıl sonlarında gidip Oxford Street'ten Noel alışverişlerini yaparlar ya da bir pandomim veya *Fare Kaparı*'nı seyrederler.

Sandor Londra'yı gezdirdi, Londra hakkında çok şey öğretti bana. Gidip çeşitli yerleri geziyorduk hem de parfümeri bölümleri olan büyük mağazalar değil sadece, duyduğum ama hiç görmediğim yerleri de geziyorduk. Noel gelmek üzereydi. Onun için anneme rastlayabileceğimi düşünüyordum, ama hiç rastlamadım. Tilly'ye de hiç rastlamadık. Halbuki hep rastlamayı umuyordum. Şimdi bulunduğumuz yöre benim için kapalı bir kutuydu, televizyonlardaki doğa belgesellerinde gördüğüm türden bir yerdi. Sandor, bu programların benim kafamı karıştırdığını söylüyordu. Suffolk'ta herhangi bir yoldan aşağı yürürken bir gergedanla karşılaşacağımı sanıyormuşum. Ve benim için, bahçe kapısının öbür yanında ki inek, haldır haldır koşan bir bizon sürüsünün varlığına delalet ediyormuş.

Şimdi yaşadığımız yer olan Railway Arms küçük bir kasabanın ortasında. İsminden istasyona yakın olacağını sanırsınız ama en az yarım mil uzakta. Belki bir tarihlerde orada bir demiryolu istasyonu vardı. Eşyalarımıza taşıyarak yürüdük. Sandor burayı dış görünümü iyi ve saygın bir yer gibi gözükmediği için seçtiğini söyledi. Herhangi bir şeyi seçmek için duyduğum en komik neden bu olsa gerek. Üzerinde kiralık boş oda ve kahvaltı ilanı olan güzel bahçeli pirinç kapı tokmaklı, bungalov biçiminde birkaç evin önünden geçtik. Sandor bunların kırsal yöredeymiş gibi gözükseler bile aslında banliyöde olduklarını söyledi. Railway Arms'ta kiralık olduğunu gösteren yegâne emare barın camındaki boş oda levhasıydı. Boş odalar değil, boş oda. Gittiğimizde de boş tek bir oda olduğunu gördük.

Saat epey geç olmuştu o sırada, ben de çok acıkmıştım. Sandor'un sigaraları vardı. Onlar Sandor'a gıda gibiydi, onun için ben aşağıdaki bara geçtim ve oradan iki tane etli Cornwall böreği -halbuki Cornwall'dan bundan daha uzak bir mesafede bulunamazdık- iki paket cips ve mikrodalga fırına girip çıkmaktan yanıp kömürleşmiş olan bir tost satın aldım.

Yukarı çıktığımda Sandor yatıyordu. Yatak örtüsü Shepherd's Bush'takiyle aynı şekilde ve cinstе, pembemsi gri örgü olanlardandı.

– Belki de kırk dökük eşya satın alınan bir mağaza vardır, dedim. Sakat eşya mağazası. Mağazanın spesiyalitesi kesik bacaklı masalardır.

Güldü ve benim hayal gücümle ilgili bir şeyler söyledi. Ama küçümseyerek değil, şefkatli bir şekilde söylemişti.

– Sana başka tür bir mağazadan bahsedeceğim ya da başka cins bir dükkân sahibinden, dedi.

O zaman Prens ve Prenses'in öyküsünün ikinci bölümünü dinleyeceğimi anladım. Yatağın üzerinde yanındaki yeri eliyle gösterdi, ben de kalkıp gidip oraya oturdum. Bir müddet sonra da ayaklarımı topladım ama ona çok fazla yaklaşmamaya özen gösterdim. En önemlisi de ellerimi kucagımda tutmaya dikkat ettim. Perdeler çekik değildi, dışarısı zifır karanlıktı. Kapkaranlık bir gökyüzünün altında daha da karanlık meyilli bir toprak parçası ve üzerinde iğne deliği gibi ışıklar. Aramıza gazeteyi yaydım ve üzerine yiyecekleri koydum, cips paketlerini açtım. Sandor sigarasını yaktı.

– Onların şehir dışındaki evi Rufina denilen bir yerdi, dedi. Ve üzeri ağaçlarla kaplı yemyeşil dağlar. Buraya ya da başka yerlere hiç benzemeyen bir yer. Ağaçlar, zeytin ve sedir ağaçlarıydı, dağlar da yüksek yuvarlak tepelerdi. Vadide ufak bir kasaba ve trenlerin içinden geçip Floransa'ya gittiği bir istasyon vardı. Villanın ismi I Falci'ydi. Bu Şahinler demekti. Floransa sis nedeniyle gri ve kasvetli olduğu zamanlarda bulutların üzerindeki I Falci güneşli olurdu. Yaşlı adam Roma ve Milano'da olduğu sıralarda Prenses orada yaşıyordu. Kendisine refakat eden iki hizmetkârı ve yerden yerraltı mantarı, yani yermantarı çıkartan bir köpeği vardı. Köpek kahverengi bir spanyeldi ve ormanda yermantarı kazıp çıkartsın diye besledikleri bir köpekti.

– Ben yermantarnın çikolataların içindeki maddeye verilen isim olduğunu sanıyordum, dedim.

Bu an, onun sözünü kesmenin pek de akıl kârı olmadığı anlardan biriydi.

– Aman Tanrım! dedi. Bazen senin söylediklerine inanamıyorum. Hiçbir şey söylemedim. Öğrenirim, zamanla öğre-

nirim. Şimdi nerede kalmıştım? Hah tamam, tabii bazen dışarıya çıkardı Prenses. Floransa'ya pek seyrek giderdi. Bu Floransa çok tuhaf bir yerdir, onun banliyölerinde yaşayanlar ondan nefret ederler ve hiç gitmezler, halbuki dünyanın dört bir yanından gelen turistler doyamazlar bu şehre bir türlü. Bazen komşularıyla görüşürdü, Rufina'da arkadaşları vardı. Bir keresinde villadan aşağı doğru dağın etrafından yılan gibi kıvrıla kıvrıla inen yoldan arabayla giderken önünde park etmiş bir araba gördü. Bilmiyorum şüphelendi mi, İtalyan değildi, onun için belki fark etmedi. Ama arabayı sollayamayacağını anlayıp geri geri giderken arkadan da bir araba gelip yolu bloke ederek Prenses'in kaçmasına mani oldu. Öndeki arabada bir, arkadaki arabada ise iki adam vardı. Onu bağladılar ve bagaja koymayı önerdiler. Roma'ya kadar yol uzundu ve Prenses'in yüzlerini görmesini istemiyorlardı. Buna karşı önlem olarak kazaklarını gözlerine kadar çektiler. İkisi İtalyan, birisi yabancıydı. İtalyanlar baba oğuldu, yabancı ise bir tıp öğrencisiydi. O Prenses'e kolundan bir iğne yaparak dört saat uyumasını sağladı. Böylece sorun da kendiliğinden çözülmüş oldu. Hiçbirisi adam kaçırmada profesyonel olarak nitelendirilemezdi. Hepsi amatördü. Amatörler tecrübesiz olduklarından daha tehlikelidir. Bu çevredeki fidye bedellerini bilmedikleri gibi, işler ters giderse telaşa kapılmaya da çok yatkındırlar. Adam kaçıranlar paniğe kapılınca kurbanlarını öldürürler. Bunlar profesyonel olmamakla beraber kendilerini adam kaçırma konusunda eğitmişlerdi, gazeteleri okumuşlardı, birisi de bir gazete makalesinin konusunu oluşturması için adam kaçırma konusunu araştırmıştı. Mesela, 800-900 milyon lirelik fidye bedelinin makul bir rakam olduğunu biliyorlardı.

– Bu pound olarak ne kadar eder? dedim.

– 400 000-500 000 pound. Ama pazarlıklara daha çok zaman vardı. Roma'dan yirmi mil mesafede bir evi, bir tatil şirketinden kiralamışlar ve salonun ortasına bir çadır kurmuşlardı. Kadın hiçbir zaman evi ve içinde tutulduğu odayı görmedi. Bütün görebildiği çadırın içiydi.

Kadının dışarı çıkmasına neyin engel olduğunu sordum. Suratı tuhaf bir hal aldı. Sanki istemediği halde söylemesi

gereken bazı şeyleri söyleyecekti. Alt dudağını ısırıldı. Omuzlarını hafifçe silkti.

– Duvara zincirliydi” dedi. Ben bu söylenenleri hazmederken bir sessizlik oldu. Uzun bir zincirdi, bir ucu bileğinin etrafındaki halkaya tutturulmuştu, öbürü de şöminenin yanında dikey duran bir çubuğa raptedilmişti ve altından çadıra giriyordu. Sıkı bir zincir değildi. Sandor bana dikkatle bakıyordu. Bir sebeple zincir hakkında söyleyeceklerine inanamamı istiyordu. Üç metre kadardı uzunluğu ve ağır değildi, onun canını yakmıyordu. Araba yolculuğu esnasında çoğu zaman baygın durumdaydı. Daha sonra ise kendisini rehin alan İtalyanları hiç görmedi, sadece sık sık konuşmalarını duydu. Yabancıyı görüyordu hep, onu da bir müddet maskeli ve başlıklı olarak gördü. Ayrılmadan önce İtalyanların yaşlısı kadının tırnağını kesti. Tırnakları uzundu ve sarı yaldızlı oje vardı üzerlerinde; kesik parçaları küçük bir çocuk ya da maço bir adamınki gibi dipten kesip Prens Piraneso’ya yolladı.

– Prens o zaman mı öğrendi durumu? dedim.

– Hayır. Tabii ki öyle değil. Onu bu konuda bilgiden mahrum bırakmanın bir anlamı yoktu. İtalyanların genci telefonla arayıp, karısının ellerinde olduğunu, bunun kanıtını da göndereceklerini söylemişti, kanıt buydu. Kadının hayatta olduğunun kanıtı değildi tabii! Sustu. Ben de bir şey söylemek istemedim. Parmaklarının neredeyse mekanik bir şekilde yatak örtüsünün üzerinden sigaraya uzanışını izledim.

– Şimdilik bu kadar Küçük Joe, dedi. Ben yorgunum ve yarın işlerimiz var.

Ne gibi işlerimiz olduğunu söylemedi, ama ertesi gün kendi başına bir yerlere gitti. Bana da bir görev verildi. Ben de halk kütüphanesine gidip adını unuttuğum ünlü bir mimarın *Suffolk Evleri* adlı mimarî kitabını bulacaktım. Eğer kitap orada varsa, kütüphaneye kayıt yaptırıp o kitabı ödünç alacak Railway Arms’a getirip içinde Jareds adında bir ev olup olmadığını araştıracaktım.

Kitabı buldum ama orada ikamet etmediğim, iş sahibi ve vergi mükellefi olmadığım için beni üye kaydetmediler. Bir masaya oturup kitabın içinde Jareds’i aradım. Orada yoktu. Kitabı ikinci kez gözden geçirirken Railway Arms’taki barı

çalıştıran kadın yanıma gelip, “Merhaba” dedi. Lafın kisası, kadın bana kartını verdi, ben de kitabı ödünç alabildim.

Sandor saat beşte geri döndü. Annesini görmeye gitmiş ve onun arabasını kullanarak geri gelmişti. Annesinin arabalarından biriyle, küçük gri bir Fiat’la.

– Sana mı verdi bu arabayı? dedim. Söyleyen Sandor bile olsa, herhangi bir insan, ana veya babasının kendisine bir bonkörlük ve iyilik yaptığını söylerse buna inanmakta güçlük çekerim.

Bana yan yan baktı.

– Aldım geldim Küçük Joe, dedi.

– Yani arabayı aldığını bilmiyor mu? dedim.

– Öğrenmiştir artık. Ama bu konuda bir şey yapamaz. Belki biraz patırtı yapar ama nerede olduğumu bilmiyor. Beni hâlâ Shepherd’s Bush’ta sanıyor. O kadar endişelenme, polise ihbar etmez beni. Alt tarafı tek oğluyum onun.

Tek oğullara ana babaların neler yapmaları gerektiği konusunda pek hoş anılarım olmadığını unutuyor. Ona kitabı gösterdim ve içinde Jareds’in olmadığını bildirdim. Bir sigara yaktı ve kitabı dikkatle incelemeye başladı. Kocaman eski evlerin büyük renkli resimleri ve aynı tür evlerin küçük renksiz resimleri, ayrıca da diğer kapı pencere ve süslü dekorasyon resimleri vardı. Sandor resimlere bakıyordu.

– Aha! diyerek kitabı bana doğru itti. Başparmağıyla gösterdiği resim, bir evden çok eve giden uzun bir girişin resmiydi. Bu giriş yolunun iki yanında yüksek duvarlar ve onların dışında kalan gür ağaçlar vardı. Resmin altındaki alt yazıda -bugün öğrendiğim yeni kelime de bu işte- “Atherton Hall’e giden olağanüstü yol ve duvarlar Flint Avenue olarak bilinir” diye yazıyordu. Bu bir çeşit üstü açık geçidin sonunda ise, ihtişamlı görünümüyle, Londra’da Mall ve Regents Park civarındaki evleri anımsatan bir ev vardı. Uzun pencereleri ve tepelerinde yaprakları, süslü sütunları olan bir ev.

– Yüksek sesle oku, dedi Sandor. Resmin altını değil, metni.

Tümü mimarlıkla ilgiliydi ve ben bazı kelimeleri okurken zorlanıyordum. Sandor beni düzeltiyordu. Ondan sonra bana, çabuk öğrenen biri olduğumu söyledi. Bu çok hoşuma gitmişti. Bu yazıyı yazan adam, evin çok çok eski bir ev olduğunu, ama Georgian tarza dönüştürülmüş olduğunu söylü-

yordu. Sandor bunun 1700'lü yıllarda eve Regents Park evlerindeki gibi ön kısımlar ilave edildiği anlamına geldiğini söyledi. Evin kendisi arkasındaki diğer binalar ve ahırlar, taş benzeyen ama gerçekte taş olmayan dizi tuğlalarla kaplanmıştı. Evin içinde de hoş şeyler vardı. Trabzan başlarında gül ve gelincik oymaları olan döner ya da sarmal merdiven, yukarı katlarda dört yüzyıl önce yapılmış olan *Paris'in Yargılamış* resmi vardı. O tarihlerde uygarlıktan uzak, kırsal bölgelerde yaşayan insanların Paris diye bir yerin mevcudiyetini bilmiş olmalarına şaşıtığımı söyledim; ama Sandor bana buradaki Paris'in bir yer değil, bir insan ismi olduğunu söyledi.

Okumaya devam ederken bu evin nesinin Sandor'a bu kadar ilginç gelmiş olabileceğini düşündüm, ama anlayamadım. Kitabın yazarı, bu Flint Avenue denilen yerden bahsederken çok yoğun bir merak göstermiş hatta heyecanlanmıştı adeta; müstesna bir giriş yoluydu, bahçe kapısının önündeki babaların üzerindeki taş aslanlar nadideydi, ama bu kitaptaki hemen her şey müstesnaydı. Sonra, son satırı okudum. "Atherton Hall artık Jareds olarak tanınıyor."

– Yarın gider bir bakınız, dedi Sandor. Otomobille gideriz.

Şunu ya da bunu söylemekle ne kastettiğini sormak ya da açıklama istemek için sözünü kesmek pek iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Dolayısıyla pek çok şeyi irdilemeden bırakıyordum. Onun konuşmasına izin veriyordum ve konuşma ilerledikçe olaylar açıklığa kavuşuyordu. Anlayabildiklerimden bir sonuca varmaya çalışıyordum. Şimdi sakalım olduğu için şaşkınlık ifadesi pek belli olmuyor suratımdan. Ağzım gizlenmiş durumda. İnsanların, birisinin gözlerindeki ifadenin onu ele verdiğinden bahsetmeleri çok gülünç, çünkü duyguları gösteren dudaklardır. Eğer dudakların titrerse ya da alt dudagım aşağı sarkar ve açık kalırsa Sandor bunları göremez artık. Hayretimi gür, kara, kıvrıkcık sakalımın arkasına gizliyorum ve bu beni çok rahat ve güvenli hissettiriyor.

Geçen akşam dışarı çıkıp Hint usulü hazır akşam yemeğimizi ve Sandor için çok miktarda sigara alırken benim DHSS'mi¹ buradaki postaneye naklettirmekten bahsettik. Gi-

¹ Sağlık ve Sosyal Güvenlik Departmanı anlamındaki Department of Health and Social Security'nin kısaltması.

dip kaydolmak için fazla uzak sayılmaz. Sonra, bana arkadaş-
ki park yerinde duran gri Fiat arabasını gösterdi.

– Arabanın plakasını değiştirene kadar fazla uzağa götüre-
meyiz, dedi. Yarın تنها bir yola sapar orada yaparsınız bu işi.

Arabaya sahip olmak beni heyecanlandırıyor. Annem ile
babamın bir arabası vardı ama sadece faydalı işler için kul-
lanılırdı. Garajlarının içi Sandor'un Shepherd's Bush'taki ya
da bizim Railway Arms'taki odamızdan çok daha iyi dekore
edilmişti. Beyaz duvarlar, gömme raflar ve ampulün üzerin-
de plastik bir lamba mevcuttu. Arabanın üzerinde buralar-
da çayırlardaki atların üzerine konan cinsten keçe bir örtü
vardı. Babam onu dışarı çıkartır -neredeyse “tımarlardı” di-
yecektim- temizlerdi pazar günleri. Daha sonra da onu, an-
nemin babasını alıp bize yemeğe getirmek için kullanırdı.
Haftalık bir idman gibiydi. Tilly ile ben çok nadiren o arabay-
la gezmeye giderdik, iki elimin parmaklarıyla sayabilirim ge-
zintilerimizi.

Gece Sandor'un yanında yatarken babamın arabasını,
annemi, Tilly'yi ve kardeşim kaçtığı zaman ne kötü olduğu-
nu anımsadım. Bu anılarla ilgili bazı şeyler beni etkilemiş ve
kendimi yalnız ve huzursuz hissetmeme neden olmuş olma-
lı ki uykumda Sandor'a doğru uzandım, yarı uyanık şekilde
ona sokuldum, kolumu vücuduna doladım -ah ne sıcak ve
güçlüydü- ve benim bu davranışıma engel olması gereken iç
mekanizmam çalışmadı. Bu kez bana tokat atmadı, sadece
kabaca itti ve baldırlarıma tekme attı. Ayak tırnakları uzun-
dur, onun için bu sabah kalkınca baldırlarımda kan izi gör-
düm, ama gece hakkında hiçbir şey söylemedi, ben de ses-
siz kalmayı yeğledim.

Arabanın anahtarlarını bana verdi. Arabayı benim kul-
lanmam gerekti. Tilly'nin iki numaralı erkek arkadaşının ba-
na araba kullanmayı öğretmiş olması büyük bir şanstı. San-
dor'un dizlerinin üzerinde bir harita duruyordu. Atherton'a
çok yol vardı, otuz mil kadar. Biz, Railway Arms'a taşınırken
Sandor'un tahmin ettiğinden çok daha uzun bir yoldu bu.
Gökyüzü griydi ve dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Ağaçların
üzerinde hiç yaprak yoktu, mavi kemikli iskeletler gibi duru-
yorlardı, ama tarlalar koyu parlak yeşil renkteydi. Bir küçük
kasabadan ötürüne gidiyorduk; hepisi birbirinin aynı gibi

gözüküyordu bana, her birinde aynı şeyler vardı. Annemin takvimlerindeki damları sazla kaplı, dışları tahta evler, yuvarlak ya da kare kulesi olan bir kilise, Sandor'un silo dediği büyük demir şişeler, istasyonların dışında görebileceğiniz türden büyük baraka binalar. Kırsal bölgeler, geniş tarlalar, küçük karanlık ormanlar ve aralarına serpiştirilmiş Hampton Court'a benzer muazzam evler.

Atherton Hall ya da Jareds, Sandor'un haritasında işaretlenmişti. Bana bir iki mil içinde evi bulabileceğimizi söyledi. Bir şeyler onu kaygılandırıyordu, bunu anlıyordum. Konuşması yavaş ve derin bir hal almış ve arabanın içini tuhaf bir duygu sarmıştı. Bunu tarif etmeye en yakın ifade şuydu: bir fırtınadan evvelki ağır hava; sanki güçlü ve mücadele veren bir şeyler geriye doğru püskürtülüyordu.

– Tamam, dedi. Yolun kenarına çek!

Önceleri hiçbir şey göremiyordum, sadece çitin öbür yanında dikenli yüksek çalılar. Ama yolun biraz ilerisinde çalılar içeriye doğru eğilmişti, çimlerin bittiği yeri büyük ağaçlar gölgeliyordu. Dışarı çıkıp yukarı doğru yürümeye başladık. Bir arabaya rastlamadan ya da birinin yanından geçmeden kilometrelerce yol almıştık. Şehir dışında yürüyen pek kimsene rastlanmadığını da öğrenmiştim. Orası ıssız ve boştu. Öbür yanda geniş tarlalar uzayıp gökyüzü çizgisiyle birleşiyordu. Tarlalardan birinin ortasında bir at duruyordu, diğer tarla yol yol ekilmişti, çok geniş yeşil bir kazağın üzerindeki çizgilere benziyordu.

Çalıların içeri doğru kıvrıldığı yerde kırmızı tuğladan yapılmış iki tane kapı girişi vardı aralarında da bir çift kapalı duran kapı mevcuttu. Kitabı yazan mimarın “nadide” kelimesiyle neyi kastettiğini gördüm. Soldaki kapı girişinin üzerinde taştan yapılmış bir aslan vardı. Orada sadece durmuş, dostu ya da eşi olması muhtemel olan, ya da her neyse, diğer aslana bakıyordu. Öbür aslan da ayakta duruyordu ama onun ön pençelerinin altında bir adam yatıyordu. Taştan yapılmış olan adam eski zaman kıyafeti giymişti, boynunda VIII. Henry'ninki gibi fırfırlı bir yaka vardı. Harikulade yapılmıştı. Her kim yapmışsa çok akıllı birisi olmalıydı, çünkü taş adamın yüzünde hem ıstırap hem korku vardı. Elini ileri uzatmış, aslanın alt çenesine can havliyle yapışmıştı; ama

bakınca anlıyordunuz ki hiç kurtuluşu yoktu, aslan onu her şartta yiyecekti.

- Ama hiçbir zaman yiyemeyecek, dedi Sandor. Bu Yunan vazosu sendromu -bu her ne demekse- aslan onu tutmaya devam edecek, o da sonsuza kadar mücadele edecek. Daha sonra kapının arasından içeriyi gözetledi, çünkü kapı yüksek olduğundan üzerinden bakılamıyordu.

İki yanı yüksek duvarlarla çevrili uzun giriş yolu aynen kitaptaki gibi uzanıp gidiyordu. Mimar, "Flint Avenue" demişti buraya. Nedenini anlayabiliyordunuz. En aşağı sekiz feet yükseklikte olan duvarlar etrafta toprağın üzerinde duran cins taşlardan inşa edilmişti. Geri dönerken sürülmüş bir tarlanın aynen Jareds'in duvarlarındaki taşlarla dolu olduğunu gördüm. Sandor taa uzakta evi görebildiğini söylüyordu, ama ben bakınca görülen griliğin ev mi yoksa göyüzünün bir parçası mı olduğunu ayırt edemiyordum.

Bahçe kapılarını niye açmayı denedim bilmiyorum. Sanırım bu durumlarda hep böyle yapılır da ondan. Sadece itmekle açılacak gibi gözüküyordu, çünkü üzerlerinde hiçbir kilit yoktu ama onları yerlerinden kımlıdatamadım. Sandor, "Anahtarın yok ki" dedi.

- Ne anahtarı? dedim. Anahtar deliği yok ki!

- Elektronik bir aygıt mevcut, özel bir anahtar ya da bir cins özel verici gerekiyor bu devreyi tamamlamak için ya da bozmak için, dedi Sandor. Bu aygıtı arabanın camından sallayınca, "Hadi bakalım! Açıl susam açıl!" deyince önündeki kapı açılıyordu.

- Muhtemelen girişte bir güvenlik ekranı mevcuttur. Böylece gelenleri görebilmek ve karşılıklı konuşmak mümkün oluyordur. Ve gece karanlıkta giriş yoluna sapınca ısıyla çalışan kızılötesi ışını yola giren arabayı, yayan yürüyen insanı, tilki veya hatta kediye tespit edebiliyor ve tüm ışıklar anında yanıyordu.

- Nasıl bildin bunu? dedim.

- Öyle, biliyorum işte.

Arabaya tekrar bindik ve kasabaya doğru yol aldık. Bir mil ya da biraz daha uzak bir mesafe gittik. Jareds'i yüz yarda kadar geçtik daha sonra da yarım mil yol aldıktan sonra, Sandor beni durdurdu ve dönüp evi görmeye çalıştık, ama

görebildiklerimiz tarlalar, küçük koruluklar, yüksek ağaç kümeleri ve dizileri ile dümdüz duvarlardı. İşte Flint Avenue burasıydı. Sandor'un biraz parası vardı, belki de annesinden çalmıştı onu. Bir pub'a gittik. Sandor etrafındaki konuşmalara kulak misafiri olduktan sonra ertesi gün buraya tekrar geleceğini, benim onu buraya giderken bırakacağını söyledi.

– Nereye giderken? dedim.

– Yarn keşif tatbikatına başlayacaksın Küçük Joe, diyerek bu kelimelerin ne anlama geldiğini açıkladı. Ben arabayı bu akşam durduğumuz yere park edip kapıyı ve kimin girip çıktığını gözleyecek, plakaları not edecektim. Eğer kadın, araba kullanarak ya da başkasının kullandığı arabada dışarı çıkarsa o zaman onu takip edecektim.

– O dediğin kim Sandor? Bu evde yaşayanlar kimler?

– Kitapta anlatıyordu, dedi. Apsoland adında bir adam. Çok zengin bir adam ve güvenlik konusunda uzman. Başka kim yaşıyor sence orada?

Ona sadece bakmakla yetindim. Cevabı bilmem beklene mezdi.

– Sence kim zengin adamlarla evlenir ve başına gelenlerden sonra bir güvenlik uzmanını tercih eder?

Bunun cevabı çok basitti.

– Prens, dedim.

Dördüncü bölüm

Ertesi gün Sandor'u kasabaya, pub'ın açılış saatinden çok önce bıraktım. Otobüsle geri döneceğini söyledi. Günde iki kez -ya da onun gibi garip bir şey- gidip gelen bir otobüs vardı. Sandor'un, gözetleme ve takip etme işini benden çok daha iyi yapabileceğini düşünüyordum. Bunu ona teklif ettiğimde hemen karşı çıktı. Benim tembel olduğumu söyledi. Saat onda, Jareds'in önünde bir gün önce durduğumuz noktada park etmişim. İlk yaptığım iş arabadan çıkıp aslanlara bir kez daha bakmak oldu.

Onlar Sandor'u büyülüyordu adeta, bunu anlayabiliyordum ama beni huzursuz ediyor biraz, onları hiç sevmiyorum. Onları yapan insan çok zeki olabilir ama biraz da hasta ruhluymuş bence. Ben her türlü hasta insanı gördüm. Onun için bunu anlayabiliyorum. Hastanede herkesi ısırın bir adam vardı. Hemşirelerin ellerini ısırırdı, bir keresinde yere eğilip tıpkı bir köpek gibi birinin ayak bileğini ısırmıştı. Bir de sağ kolunu hiç kullanmayan bir kadın vardı. Kolunun kesilmiş olduğunu söylüyordu, halbuki onun sağ kolu da diğer insanlarınki gibi yerinde duruyordu. Eğer o insanlardan biri taş yontarak heykeller yapacak kadar akıllı olsaydı, sanırım bu tür aslanlar yapardı. Ama Sandor ve benim gibi akli başında insanlar böyle eserler yaratamazlardı.

Bu kez adam yiyen değil de öbür aslanın olduğu, soldaki kapının yanında tuğladan yapılmış tahta kapaklı bir kutu

gözüme çarptı. Bu posta kutusunun üzerinde demir harflerle Jareds yazılıydı. Sadece kasaba yönünden gelirken görebilirdiniz bu kutuyu. Tekrar dış kapının arasından içeri baktım. Bu kapılarda, insanı arasından bakmaya yönelten bir şeyler var. Hiçbir yerde, hiçbir evde böyle bir giriş yoluna rastlamadım. Pek fazla bir yerleri gezdiğim ya da görmüş olduğum söylenemez ama gene de böyle, tavanı olmayan, taş ve ağaçlardan oluşan buna benzer bir koridorun başka bir yerde olacağını sanmıyorum. Üzerlerini yapraklar örttüğü zaman, birbirlerine kavuşan iki çatı oluşturacaklar.

Olanlar biraz esrarengiz türdendi. Her iki duvarın, görünmeyen eve kadar yekpare kırılmadan gittiğini düşünüyordum, ama anlaşılan pek de öyle değildi, çünkü birden duvarlardan birinin içinden bir köpek yürüyerek çıkıp öbür duvarın içine girip kayboldu. Bir an için köpeğin uzun süredir duvarın önünde durduğunu düşündüm, ama öyle olsa bile şimdi nereye kaybolmuştu ?

Köpekler de taşların rengindeydi. Tam içeriyi gözetlerken gözlerimin beni yanıltmış olduğunu düşünüyordum ki, dışarıya yanında başka bir köpekle bir adam çıktı. Kurda benzeyen cins köpeklerdi. Adam, bayağı uzun boyluydu, benden ve Sandor'dan uzundu ve iriydi, şişman değildi, ama geniş omuzlu ve göğüslüydü. "Apsoland bu" diye düşündüm. Ondan sonra Sandor'un Apsoland'in elli yaşlarında olduğunu söylediğini hatırladım. Tabii adamı çok yakından göremiyordum, benden en az yüz yarda mesafedeydi, ama bilirsiniz işte, bir insanla ilgili bazı hususlar vardır; yürüyüşü, başını taşıması, havası, tüm diğer şeyler yaşını ele verir. Bu adam elli yaşında değildi, en az on yaş daha gençti.

Sandor oraya girmeyi denemek ve etrafı kolaçan etmek konusunda bir şey söylememişti, "gitme" de dememişti ama. Duvarların içine giren ve elektronik aygıtla yönetilen kapılar olup olmadığını ve kapının ardındaki arazinin neye benzediğini çok merak ediyordum. Kapı pervazı tuğladan yapılmış ve çok haşmetliydi - umarım Sandor'un bana son olarak öğrettiği bu kelimeyi doğru kullanıyorumdur - ama onları birleştiren tel çit ince şeritlerden ibaretti. En üstteki şeridi tutunca neden böyle yapıldıklarını anlamış oldum. Elektrik çarpmıştı beni.

Elim titredi ve sanki kolumun üst tarafına birisi kuvvetle vurmuş gibi hissettim. İnsanlara yönelik böyle şeyler kurmak kanuna aykırı değil mi? Öyle olmalı. İnsanlar inek ya da domuz değiller ki. Sandor'a bundan bahsedince bana, "Yasadışı olsa bile, bundan kimsenin haberi yoksa, ya da buna maruz kalanlar hiç kimseye bir şey söylemezlerse ne yapılabilir ki?" diye cevap verdi.

– Yani sen koşup polise bildirmeyeceksin değil mi? diye sordu.

Önümde uzun soğuk bir bekleyiş olduğunu düşünerek yolun kenarındaki park alanına doğru yürüyordum ki arkamdan bir araba sesi duydum. O araba Jareds yolunun başından sola dönene kadar ben Fiat'ın yanına ulaşmıştım. Küçük, 343S Volvolardan biriydi, başkaca hiçbir marka arabada görünmeyen o tuhaf pembemsi bakır rengiydi. Birkaç saniye içinde şoförün pencereden eliyle birtakım işaretler yapmakta olduğunu görebildim. Özel anahtardı herhalde, Sandor'un dediği gibi. Şoför genç görünüşlüydü, görebildiğim kadarıyla, koyu renk saçları vardı ve yakışıklıydı.

Volvo giriş yoluna çabucak giriverdi. Keşke kapının önünde olup da kapının açılışını, arabanın girişini ve taşlık yolda ilerleyişini görebilseydim, ama tabii bu büyük bir hata olurdu. Beni kimsenin görmemesi gerekiyordu. Arabaya döndükten sonra zaman bir türlü geçmek bilmedi. Keşke yanıma yiyecek bir şeyler almış olsaydım, ama hiç akıl etmemiştim ve şimdi de çok acıkmıştım. Sonunda saat üçe gelirken kasabaya döndüm, Sandor'u görmemeyi diliyordum. Yani onu gerçekten görmek istemiyor değildim. Onu demek istemiyorum, onu görmek istemeyeceğim bir zaman olacağını hayal bile edemiyorum. Demek istediğim görev mahallinden ayrıldığım sırada ona yakalanmayı istemezdim.

Pub kapalıydı; geçen yıl pub'ları tüm gün açık tutma yetkisi alınca pub'ların her saat açık olacağını sandık ama hiç de öyle olmadı. Ne zaman canları isterse kapatıyorlar. Kasabada bayat sandviçler ve kutu Coca Cola ile Sprite satan bir kafesi olan bir dükkân buldum. İyi ki de görev yerinde değilmişim, çünkü kafeden ayrılırken iki köpeğiyle esrarengiz şekilde taşlı caddeden geçip giden adama rastladım. Bu kez köpekler yanında değildi. Onu tanıdım ama nasıl tanıdığımı anlatmak

hayli zor. Televizyonlardaki polisiye dizilerde, polis tanıklara şüphelilerin belli bir şahıs olup olmadığından nasıl emin olduklarını sorar. Bu kadar küçük bir kasabada aynı yapıda ve boyda iki adam bulmak çok uzak ihtimaldir, hele buna ilave-ten bir de aynı yuvarlak biçimli sarı ve sert saçla kaplı bir ka-fayı başka birisinde daha bulmak imkânsızdır derim.

Bir grup kadınla beraberdi. Bir okulun önünde beklemek-te olduklarını anlamak birkaç dakikamı aldı. Çocuklar okul-dan dışarı çıkmaya başladılar saat üç buçuğu biraz geçiyor-du. Dışarı çıkıp iri adamın yanına yaklaşan kızın arkadan uzun altın renkli saçları vardı. Ben çocukların yaşlarını tah-min etmeyi beceremem pek, altı yedi yaşlarında olabilirdi.

“Belki de Prenses’in kızıdır” diye düşündüm ve bu düşün-ce beni bayağı heyecanlandırdı. Sandor, Prenses’in çok güzel olduğunu söylemişti, bu çocuk da öyleydi. Çocuk ve adam beraber yürümeye başladılar, yan bir yola sapıp, daha önce diğer adamın kullandığını gördüğüm pembemsi bakır renkli Volvo’ya bindiler.

Tabii ki onları takip ettim. Jareds’in kapısında durmaya cesaret edemedim. Volvo’nun şoförü sola işaret verdi, ben de onu geçip dümdüz yola devam ettim. Sandor’a söyleyecek çok şey vardı. Geri döndüğümde yatağın üzerine uzanmış si-gara içiyor ve yabancı dilde yazılmış bir kitap okuyordu. Oda dumanla dolmuştu. Havada garip ince mavi halkalar halin-de asılı kalmıştı duman.

– Fiilin ne olduğunu biliyor musun Küçük Joe? dedi.

İnsan bilgisizliği hakkında dürüst olmalı. Başımı olum-suz anlamda salladım.

– Schwyzertutsch lisanında, ki bu İsviçre Almancasıdır, “sevmek” fiili yoktur, dedi. Bilmiyorum bu bilgiyi yeni mi öğ-renmişti. Bu onu çok güldürdü. Çok acayip değil mi? Sev-mek fiili yok! Ona Prenses’in küçük kızından bahsettim.

– Onun çocuğu yok, dedi kızgın bir ses tonuyla. O çocuk, hizmetkârlardan birine aittir. Onların hizmetkârları var, bi-liyorsun ki çok zenginler. Garnet, Ben Garnet adında bir şo-förleri ve yatılı bir de karı koca var çalışan. Ne sandın? Pren-ses kendi ev işlerini yapıp, kendi arabasını mı kullanacak?

Bunu düşünmemiştim. Bir bakıma her şey masalsıydı benim için.

– Bana biraz daha anlat öyküyü, dedim.

Bir an isteğimin dikkate alınmayacağını düşündüm. Tekrar kitabına dönmüştü ama okumadığını görüyordum, yazılara bakıyordu ama onları görmüyordu. Ondan sonra kitabı ters çevirerek yere koydu, bir sigara aldı ve bir süre onu elinde yakmadan öylece tuttu.

– Artık senin için bu öyküde merak edilecek bir taraf kalmamış olsa gerek, dedi. Kadının kurtulduğunu, onu öldürmediklerini biliyorsun.

– Gene de neler olduğunu bilmek istiyorum.

– Pekâlâ. Eliyle yatağın üzerindeki kibriti aradı. Şömine-nin üzerindeki raftan kutuyu aldım, bir kibrit yaktım ve ateşini onun sigarasına doğru tuttum. Elimdeki titremeyi önlemek için bileğimi tuttu. Bu titremeye kendisinin neden olduğunu biliyor muydu acaba? Prens’i kaçıranlar ikinci kez Prens’i arayınca, Prens onlardan Prens’in yaşadığına dair bir kanıt istedi.

– Yaşadığına dair kanıt mı?

– Prens’in kendisi ya da ailesinin bir üyesi hiç kaçırılmamış olabilirdi belki ama bu konuyu iyi biliyordu. Adam Kaçırma Sokağı’nda mağazası olan zengin bir Romalı değil miydi kendisi zaten? Neredeyse adam kaçırma konusunda uzmanı. Belki onun için bu, çok endişe verici ve korkunç bir şey olabilirdi ama hiç de şaşırtıcı değildi. Komşularının çoktan başına gelmişti, öyle değil mi? İkinci adımın kaçırılanın yaşadığına dair kanıt istemek olduğunu biliyordu; zaten ölmüş bir kurban için pazarlık edip, nakit bulup ödeme yapacak değildi herhalde.

– Biraz duygusuzca bir davranış bu, dedim.

– Evet, başka bir sosyal çevrede belki. Ama Roma’daysan Romalılar gibi yapmalısın. Adam duygusuz değildi. Polise gitmedi.

– Kadını kaçıranlar polise gitmemesini mi tembih etmişlerdi?

– Bunu söylemeye zahmet bile etmemişlerdir, dedi Sendor. Burada herkes bu konuda çok bilgili ve uslanmış haldeydi. Onun polise gideceğine kesin gözüyle bakıyorlardı, ama o gitmedi.

– Neden gitmedi?

- Eğer bu konu kamuoyunda bilinseydi, polis bilseydi ve gazetelere geçseydi, soruşturmayı yürütmekle görevli sulh hkimi tüm malvarlığına el koyacak, donduracaktı. Adam bunu biliyordu. Bu genellikle fidye ödenmesine mani olmak için yapılırdı. Belki de bilmediği şey, bunun uygulamada caydırıcılığının olmadığıydı, sadece aileleri sınırlandırıyor ve onları yönetimden soğutuyordu. Ama fidye ödenmesini hiçbir şekilde nlemiyordu. Diyelim ki onun adam kaçırma konusundaki bilgisi nc sınıfı.

Ona kaırılanın yaşadığına dair kanıt getirdiler. Prenses'in sesinin kayıtlı olduğu bir kaset gönderdiler. Olağan işler; kadına, yabancı adam, söyleyeceği şeyler konusunda talimat vermişti, kocasına ne kadar rahatsız olduğunu, ayrıca gelecek sefer turnaklarının bir kısmını değil tümünü skeceklerine dair kendisini tehdit ettiklerini de söylemişti. Prens'e Roma'nın yedi tepesinden birinin üstünde olan Montemario Rasathanesi'ne gitmesi ve oradaki heykelin köşesine konmuş bir sigara paketinin içinde bundan sonraki talimatları bulacağı bildirilmişti. Bu bana bir şeyi hatırlattı...

Sandor'a bir sigara daha uzattım. Onu yaktı ve gözleri boşluğa daldı gitti. Bugün daha fazla bir şeyler anlatmayacağımı bir şekilde hissetmiştim.

- Mektup kâğıtları nerede? diye sordu. Bana bir mektup kâğıdı ve zarf getir olur mu? 17.30'da bir posta var ve acele edersen ona yetiştirebilirsin.

Sandor'un mektubunu postaya yetiştirdim ve ertesini sabah da Jareds'e tekrar gittim. Arabaya başka bir plaka taktık ve ben de Sandor'un bana kasabadan aldığı koyu renk gözlükleri taktım. En yakın dostum bile beni tanıyamazdı. Sanırım Sandor benim en iyi dostum olduğu için o beni tanırdı, fakat mesela Tilly, o beni tanıyamazdı. şimdi her şey farklı, ama o sabah benim küçük çeneli yüzümü ve kolayca titreyen dudaklarımı sakal ve bıyığım gizliyordu, gözlükler de benim tedirgin bakınan gözlerimi saklıyordu. Daha yaşlı gzkyordum. Televizyon programlarında kimliğini gizlemek için kılık değiştirenlere benziyordum.

Bahçe kapısının açıldığını görmedim, sadece arabanın dışarı çıktığını fark ettim. Bu kez Volvo değil, uzun zarıf uk gri renkli, daha sonraları Bentley olduğunu öğrendiğim bir

araba dışarı çıktı. İri kıyım adam, Garnet kullanıyordu arabayı. Arkada birisi oturuyordu, arabanın en arka köşesinde koltukta; kadını net olarak seçemiyordum, ama onun bir kadın olduğunu anlayabiliyordum. Onları izlemeye başladım. Bu çok kolay oldu çünkü fazla trafik yoktu. Kadını alışverişe götürmesini bekliyordum ama Bentley uzun süre yola devam etti, Bury St. Edmunds'un dış mahallelerinden döndü Newmarket ve Cambridge'e giden yola girdi. Newmarket ismi bana bazı şeyleri anımsatıyor, yarış dolayısıyla babam bizim evin oralardaki altılı ganyan dükkânına giderdi; Cambridge ise, Sandor'un gittiği okulun ismiydi.

Eğer Garnet arabayı hızla kullansaydı onu izleyemezdim, ama o genelde en sağ şeritten yavaş yavaş gidiyordu. Ara sıra aramıza başka bir arabanın girdiği de oluyordu ama bu çok daha iyiydi. Böylece sanki onu izlemiyormuşum da, yoluma gidiyormuşum gibi bir izlenim veriyordum. Garnet üç araba önümdeyken Bentley'nin işaret verip soldaki çıkışa saptığını gördüm. Levha Cambridge'i işaret ediyordu. Bir dönemeçte durdu, o zaman arkadaki kadının, ne uzun ne de kısa, sarı saçları olduğunu görebildim. Arkasını dönmesini ümit ediyordum ama dönmedi. Şehrin merkezine doğru gitmiyorlardı, bunu kısa sürede anladım; şehrin dışında, yeni ve büyük evlerin bulunduğu bir yere doğru gidiyorlardı. Garnet bir bungalovun kapısının önünde durdu. Bu çiftlik evi diye adlandırdıkları türden bir evdi; bahçesi küçük Noel ağaçları, çiçekli büyük bir ağaç ve zerrinlerle doluydu. Ben arabayı sürmeye devam ettim, sağa saptım, sonra tekrar sağa döndüm ve arabayı Bentley'nin arkasına köşegen şekilde tam karşı tarafa yan sapağa doğru park ettim.

Garnet arka kapıyı açmıştı. Kadın dışarı çıktı. Bu kadının Prenses olduğunu biliyordum ama nedense onun daha iri, renkli ve etkileyici görünüşlü olacağını düşünmüştüm, örneğin Dolly Parton gibi ve Tilly'nin sahip olmak istediği türden gösterişli, pahalı şeyler giymiş olacağını tahmin ediyordum. Benim gördüğüm kadın genç bir kıza benziyordu, ufak tefek ve inceydi; blucin ile süveter giymiş, üzerine yün bir şal sarmıştı. Garnet'ın yanında çok ufak tefek kalıyordu ya da adam onun yanında çok iriyarı kalıyordu. Adam dev gibi büyük bir adamdı ama zayıftı. Zinde görünüşlü, sağlıklı biriydi.

Kadın zerrinlerin arasındaki patikadan yukarı doğru yürüdü, Garnet da onun arkasından baktı. Görünmez birisi kapıyı açıp kadını içeriye alıncaya kadar arkasından bakmaya devam etti. Ondan sonra arabaya girdi. Orada oturup kaldım, ne yapacağımı bilmiyordum. Prenses dışarı çıkıncaya kadar oturup beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Çok sessiz ve huzurluydu her yer, etrafta kimsecikler yoktu, ara sıra geçen bir araba sesi hariç. Kuşlar ötüyordu. Böyle huzurlu, sakin, zengin bir yerde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyordum ki Garnet'ın tekrar arabadan çıktığını gördüm, yolda durup, benim bulunduğum yöne doğru baktı. Daha sonra karşıya geçti, rahat rahat salınarak arabama doğru geldi.

Bana hitap ediyor olamazdı, benimle konuşması için bir neden yoktu; onun için bu taraftaki evlerden birine gittiğini ya da saat 12.30'a geldiği için yemek yiyecek bir yer aradığını düşündüm. Benim camımı tıklattığı zaman yerimden zıpladım. Camı indirdim, halbuki indirmemeliydim; bunu şimdi anlıyorum. Suratımı dönüp arabayı sürüp gitmeliydim, onun suratına baktığım şekilde bakmamalıydim.

– Beni takip ediyorsun, dedi.

Başımı olumsuzca sallayıp, “Hayır” dedim.

– Çek git buradan, dedi. Çek git, nereden geliyorsan oraya git!

Sanki ben bir yaprağın altından sürünerek çıkan bir yaratıkmışım filan gibi, Fiat'ın önünde durup, arabanın plakasını cebinden çıkarttığı bir kâğıt parçasının üzerine yazdı. Sanki bunun ona bir faydası olacaktı. Aklıma ilk gelen düşünce, Sandor'un ne söyleyeceğiydi ve ona söyleyip söylememem gerektiğiydi.

Beni evlat edinen ailenin yanına ilk geldiğim sıralarda çok yemek yemeyi âdet haline getirmiştım. Çocuklara iyi davranma şekli buydu; sınırsız televizyon ve yemek. Aşağıdaki televizyona ilaveten Tilly ile benim her ikimizin odasında da bir televizyon vardı. Geceleri de yastığımızın üzerine iyi otellerde yaptıkları gibi bir çikolatalı bisküvi konurdu (bunu televizyonda görmüştüm). Bunların Sosyal Hizmetler üzerinde inanılmaz etkisi oluyordu. Yapılanlara sevgi adını

veriyorlardı. Anne -ne kadar uğraşırsam uğraşayım ondan annem diye bahsedemiyorum- “Benim çocuklarım açlık nedir hiçbir zaman bilmeyecekler” derdi. Bu çok komik bir laftı, çünkü onun hiçbir zaman çocuğu olmamıştı, hiçbir zaman da olmayacaktı. Tilly ve ben o sebeple buradaydık. Öte yandan Sandor çok az yemek yer. Sigara içenler az yerler zaten. Nedenini bilmiyorum, çünkü dumanla yiyecek vücutta aynı yere gitmiyor ki. Ben geldiğimde başka bir mektup daha yazıyordu ama beni görünce yabancı dildeki kitabıyla gizledi onu.

- Bana sigara getirdin mi? dedi.

- Gidip alabilirim, dedim.

Söyler söylemez bundan hoşlanmadığımı anladım. Sorularına cevap teşkil etmeyen konuşmalardan hoşlanmıyordu.

- Biliyorum, alabilirsin, dedi. Senin söylediğin Tanrı'nın belası şeylerin anlamını sökmeye çalışmaktan ne denli yorulduğumu nasıl anlatabilirim? Yani getirmedim demek istiyorsun değil mi?

Gene aynı şeyi yaptım işte. Çünkü bu Sandor beni heyecanlandırıyor.

- Bir yerlerde paketin içinde bir tane kalmıştı.

- Of Tanrım! dedi.

Sigarayı buldum gayri ihtiyarı yaktım ve ona uzattım. Bazen yakıp vermemden hoşlanır, bazen de nefret eder. Bu sefer her şey yolunda gitti. Railway Arms'ın bize vermiş olduğu sigara tablasını başucumuzdaki sehpanın üzerine koydum. Başucumuzdaki sehpa, tek bir tane ve Sandor'un tarafında duruyor. Hasır örgülü bacaklarından biri kopmuş ve yerine tahta bir bacak takılmış, sigara tablasının üzerinde “Lygon Arms, Broadway” kelimeleri yazılı. Sandor, “Nasıl gitti işler?” dedi.

- İyi, gayet iyi, dedim. Genellikle yalan söylediğim zaman hemen anlar, ama bu kez öyle olmadı. Benden Garnet'ı tarif etmemi istediğinde kendimi ele verdim. Ona Garnet'ın iri, uzun biri olduğunu sesinin de -eğer böyle bir şeyi hayal edebilirse- Sandor ile benim sesimin ortalarında bir yerde olduğunu söyledim.

- Sesini nasıl duydun?

İşte o zaman olan oldu.

- Seni görmesine izin vermedin değil mi?

Sandor'un ki gibi şivesi olan insanlar benim gibi vasat konuşanlardan çok daha fazla insanı ürkütüp aşağılayabilirler. Bu çok tuhaf, çünkü televizyonda insanları tehdit eden tipler, genellikle Cockney ya da adi Güney Londra şivesiyle konuşanlardır. Bu konuda bir şeyler yapmaları gerek. Onlara otomatik seslerin genellikle Sandor gibi konuştuğunu söylemek gerekiyor, Received English Pronunciation yani REP, özel okullar ve eski üniversitelerde ya da konservatuvarlarda, tiyatro okullarında öğretilen türden İngilizce. Sandor'un "Garnet senin yüzünü gördü mü?" deyişi, "yüzünü" derken hır-layışı, soğuk, donuk ve tiksindiriciydi.

- Özür dilerim Sandor, dedim. Gözlüklerimi takmıştım ve penceremi de çok az indirmiştim. Beni tanıyamaz.

- Çok haklısın, seninle işim bittiğinde seni tanıyamayacak.

Aramızda mavimsi bir sis oluşmuştu. Hiç sigara içmedim ömrümde, gerçi içmeyi denedim, gerçekten denedim. "Eğer sigara içseydim Sandor'la müşterek bir şeyimiz oluşur ve birbirimize daha yakınlaşırdık" diye düşünüyordum. Üzerindeki pembemsi gri yatak örtüsünü üzerinden attı ve yatağın içinde oturdu. Mavi bir gömlek, siyah cın pantolonunu ve Tilly'nin iki yıl önce Noel'de bana Marks & Spencer'dan aldığı koyu mavi kazağını giymişti. Siyah deri pabuçları yatağın yanındaydı. Sandor benim gibi spor pabuç giymez, onlardan nefret eder. Orada oturup ince uzun ayaklarını ayak-kabılarına sokmayı denerdi.

- Garnet beni tanıyamaz, dedim. Tanıyamayacağımı biliyorum. Beni birkaç dakika gördü ancak. Bilirsin -sen söyle-miştin- sakallı esmer erkekler birbirine benzer.

- Sakalsız sarışın bir adam, sakallı koyu renk saçlı bir adama benzemez onun için öyle yapacağım.

- Zaten ne fark eder ki? diye sormak zorunda hissettim, ama buna cevap alamayacağımı biliyordum. Ne için bütün bunlar?

Başını salladı olumsuz anlamda değildi bu, sabırsızlık ifade ediyordu.

- Sakalımı tıraş etmek istemiyorum Sandor, dedim cesurca. Ara sıra da olsa karşı gelmeyi öğrenmeliyim.

Bana baktı. Beni buz kestiren o gülümsemesiyle karışık bakışlarından biriydi bu.

– Senin yapman gerekmez. Ben yapacağım!

Sandor düz bir usturayla tıraş olur. Onun gibisine hiç rastlamamıştım. İki taraflı bıçak sedef bir sapın içine katlanır. Bunun büyükbabasının babasına ait olduğunu söyledi. Londra'da Jermyn Street'te çok kaliteli bir dükkândan alınmış. Sandor hiçbir zaman yüzünü kesmez. Kendisini tıraş etmekten çok hoşlanır, çünkü hem bu konudaki becerisini hem de o korkunç parlıtlı kıymık gibi incecik bıçağın çenesinde gezinmesi sırasında gösterdiği kusursuz hareketi sergiler.

Benim yüzümü kesmeyeceğini biliyorum, buna rağmen gene de bu fıkirden hoşlanmamıştım. Sandor'un benden istedikleri ve bana ne yapmayı düşündükleri hakkında garip düşüncelerim vardı. Onun beni yönetmek istediğini anlamayacak kadar aptal değilim. E pekâlâ, beni yönetiyor. Fakat bazen -biliyorum delice geliyor kulağa ama- beni bir mazosiste çevirmek istediğini düşünüyorum. Benim acıdan hoşlanmamı istiyor. Beni aşağılamak istiyor ve onun bana acı çektirmesinden zevk almamı istiyor. Belki biraz çılgınım ya da Sandor'un dediği gibi hayal gücüm çok geniş.

– Ben kendim yapmayı tercih ederim, dedim. Bunu söylemekle, sakalımı kaybetmeyi onaylamış ve boyun eğmiştim. Bunu anlıyordum. Sandor gene yapmıştı aynı şeyi, beni tökezletmiş, ipine sardırıp bağlamıştı.

– Sandalyeye otur, dedi.

Tek bir tane sandalye vardı. Siyah oyma tahtadan yapılmış, her yeri çentik içinde ve kırk, kirli koyu kırmızı kadife kumaş kaplı, yuvarlak oturma yerinin ortası çökük. Sandor bir sigara yaktı. Büyük büyükbabasının usturasını ustura kayışı dediği bir deri parçasında biletti. Aynanın karşısına geçtim, yastıklardan birini sandalyenin üzerine koydum ve oturdum. Aynada Jane Avril adında çirkin bir kadının bacaklarını havaya kaldırdığını gösteren bir resim vardı, boyanmış ya da baskı olarak yapılmış; ama gerçekten eski değil bu resim, Homepage'den ucuz bir kopya. Sandor usturayla başlamadı. Tırnak makasıyla sakalımı ve daha sonra da saçımı kesti.

Sakalımın kesilmesiyle yüzümün ortaya çıkışı bana unuttuğumu zannettiğim bir şeyi hatırlattı: annemin beni sabahları uyandırmasını. Odaya neşeli bir şekilde girer ve saat henüz 7.30 bile olmamışken “Günaydın” derdi, daha sonra da üzerimizdeki örtüyü çekip alırdı. Kolunun tek hareketiyle örtüyü üzerimden alırdı ve soğuk hava birden çarpardı. Anne ve babamın evinde dört adet televizyonu ve Ipswich Sainsbury’dekinden bile fazla kek ve bisküvi paketi bulunurdu, ama kalorifer yoktu. Soğuk hava bana vurur ve nefesimi keşerdi. Sandor o beni gizleyen, sıcak, yumuşak, rahatlatıcı, huzur verici sakalı tıraş ettiği zaman da aynen o duyguyu hissetmişim.

Ama onun dışında her şey yolundaydı. Ustura acıtmamıştı. Çok hafiften gıdıklanmışım, ama cascavlak ortaya çıkan yüzümü ellerimle kapatmamak için gayret sarfetmem gerekiyordu. Sandalyeye biraz daha gömüldüm, nefesimi dışarı verdim, omuzlarımı sarkıttım. Çenem hatırladığımdan daha büyüktü. Bu iyiydi, yanaklarım pembeydi ama bu belki sürtünmeden olmuştu. Sandor usturayı üst dudağımın üstünde yavaşça gezdiriyordu. Ağzımın ve burnumun arasındaki yerin bir ismi yok sanırım. Üst dudak deniyor oraya, onun altında da esas dudağınız. Sandor esas dudağımı kesmemeye çok dikkat ediyordu.

Tam anlamıyla rahatlamaya ve Sandor’un beni bir mazoşiste çevirmek istediği hakkındaki düşüncelerimin tam bir saçmalık olduğunu düşünmeye başlamışım. Onun bitirdiğini sanmışım. Yeni yüzüme, yavaş yavaş artan bir güvenle bakıyordum. O sırada usturayı kaldırdı ve burun deliklerimin altındaki küçük deri tabakasının bir milimetre uzağında durdu. Kafamı birazcık hareket mi ettirdim, çenemi daha iyi görebilmek için? Sanmıyorum, zannederim ki -daha doğrusu gayet iyi biliyorum- Sandor usturayı o yumuşak deri tabakasında bir santim gezdirdi ve sanki bir böcek soktu gibi oldu. Kan birikti; önceleri bir dizi boncuk şeklinde, sonra boncuktan bir iğne gibi daha sonra da ağzıma doğru akan bir sel gibi.

Beşinci bölüm

Akşamları dışarı çıkıp ne tür hazır yiyecekler olduğunu araştırıyoruz. Bu taşra kasabaları tuhaf yerler. Bunlar, turistik rehberlerdeki tariflere hiç benzemez. Buraların havası berrak, mutlu insanların rahat yaşamlar sürdürdükleri sıcacık, güzel, kuytu yerler olduğunu sanırsınız. Dükkânların, taze güzel köy yiyecekleri, yerel hayvan etleri ve köy usulü yumurtalar ve meyve bahçelerinden toplanmış elma ve armutlar satmasını beklersiniz. Gerçek ise bambaşkadır.

Bir kere gittikçe genişleyen büyük sanayi bölgeleri vardır; her kasabada bir, bazen iki tane. Sanayi bölgesi küçük bile olsa, etrafında yeni küçük yapılmış evler vardır. Bu bölgelerde fabrikaların arasında dolaşan insanlara hiç rastlanmaz ama insanlar belli ki oradadırlar; çünkü saat dört buçuk-beş olunca, binlerce araba çıkmaya başlar oradan, yolları tıkar, trafik ışıklarında kuyruklar oluşturur. Sandor bu fabrikaları, bölgedeki insanların başka yerlere göç etmesine engel olmak için yaptıklarını söylüyor; eğer gerçekten öyleyse başarılı olmuşlar demektir. Gündüzleri bu kasabalarda dolaşamazsınız, çünkü çok kalabalık oluyor, insanlar alışveriş ediyor, ne bulup alıyorlar Tanrı bilir. İki dükkândan biri ya banka ya da emlak kredisi veren bir şirket. Asıl dükkânlar da pek revaçta olmayan gıda marketi zincirlerinin dökük şubeleri, hatıra eşya ya da spor eşyası satan dükkânlar.

Her kasabada on beş kadar pub, bir ya da iki tane iyi restorant var. Bu restoranlarda Mr. ve Mrs. Apsoland yemek yiyebilir ama Sandor ve ben bunu en çılgın rüyamızda bile göremeyiz. Sandor'un çılgın rüyaları vardır, gürültülü rüyalar görür. Bense hiç rüya görmem. Bundan başka Çin lokantası, hazır tandoori ve balıkla patates kızartması satan dükkanlar var. Bu sonuncusu, gece yemek istediğiniz saatlerde genellikle kapalı olur. Kasabada çoğu yer kapalı olur ve tekin olmayan korkutucu bir yer haline gelir.

Sanırım bu kasabaların merkezleri hâlâ güzeldir, eğer bu tür yerleri severseniz tabii. Takvimlerdeki resimlere benzeyen üst katları sokağa doğru sarkan evler, uçuk gri çimento renkli tuğladan yapılmış Georgian tarzı evler, duvarları gri ve siyah taştan yapılmış dolambaçlı yollar. Gece-leri hiç kimse olmaz etrafta. Gerçekten hiç kimseler olmaz. Gündüzleri alışverişe gelenler, bisikletliler ve trafik polisleriyle dolu yollar, akşam tamamen boşalır ve ıssızlaşır. Dar yollar, sahillerdeki kum grisi rengindedir ve sanki rüzgâr esmiş ve süpürülmüş gibidir. Hiç rüzgâr olmasa bile gene de öyle gözükürler. Birisi yürüse bir mil öteden kaldırım taşlarının üzerinde ayak seslerinin yankılarını işitebilirsiniz. Bazen de sırf sizi ürkütmek için birisi gelir. Sizi korkutup yerinizden hoplatmak için. Ayak seslerinin yankısını duyarsınız ve bir grup delikanlı pazar yerine doğru çıkan dar yollardan çıkagelir. Hâlâ punk gibi giyinirler, şimdi bile; yağlı siyah sentetik giysiler, üzerlerinde suni delikleri, madenî iri çivi başları ve garip saç renkleriyle. Hâlâ böyle. İnanmazsınız ama geçen hafta burun deliğine çengelli iğne takmış bir oğlan gördüm.

Bu delikanlılara çoğu zaman rastlamazsınız. Çoğunlukla boşluk ve sessizlik hüküm sürer, pub'ların camlarından turuncu ışıklar sızar. Kapılar kapalı, sessiz insanların camdan gözüken silüetleri. Pub'lardan hiç ses gelmez. Kalabalık insan sürüsünden artakalan çöpler uçuşur. Çin lokantası dışarıdan o kadar karanlık gözükür ki açık mı kapalı mı olduğunu anlayamazsınız. Sandor ve ben pazar yerinden geçerken taş duvarlarda ayak seslerimiz yankılanıyordu. Ayak seslerimiz eski bayrak direğinden aksediyordu. Hint lokantası açıktı, biz de karides vindaloo, basmati pilavı ve poppadom ısmarladık.

Mango sosu kavanozumuz, hasır başucu komodininin alt gözünde duruyor.

Biz köriyi beklerken Sandor bana dönüp, "Yarın taşınıyoruz Küçük Joe" dedi.

– Nereye gidiyoruz? dedim.

– Devam ediyoruz yola. Prenses'in yaşadığı yere daha yakın bir yere taşınıyoruz. Kadının köyünden sadece bir mil uzaktaki bir kasabanın adını söyledi. Oraya gider neler oluyor bir bakınız. Railway Arms'ın sarı sayfalarında ne gibi yerler var inceleriz.

Tandoori satan adam bana bakıyordu. Benim ona baktığımı görünce, Hintlilerin geleneksel uysal tavrını takınarak gözlerini yere eğdi. Siyahî insanlar, yani Afro-Karayipliler, bizim hepimizin birbirimize benzediğini düşünürler, ama Hintliler öyle değildir. Onların da bizim ırktan olduğunu söylüyor Sandor. Tandoori satıcısının benim daha önce Sandor'la oraya gelen adamla aynı insan olup olmadığını anlamaya çalıştığını fark ettim. Saçlarıma bakıyordu. Şimdi donuk hardal rengindeydi saçlarım.

– Dudağındaki yara bandını çıkart, dedi Sandor. Eğer açık bırakırsan daha çabuk iyileşir.

Kestiği için hiç özür dilememişti. İki gün geçtiği halde, hiçbir şey söylememişti bu konuda. Ne düşündüğünü biliyordum, eğer konuşsaydı ne diyeceğini de tahmin ediyordum: "Bu Garnet'a yüzünü gösterdiğin için ceza olsun sana. Bir daha aynı şeyi tekrarlamamanı sağlar bu." Yara bandını çıkartmıyorum, çünkü altında ne olduğunu görmek istemiyorum. Henüz erken. Bir yara izi kalıp kalmadığını görmek istemiyorum. Acı hissetmiyorum, hiçbir şey hissetmiyorum. Railway Arms'ın sahibi, işletmecisi ya da belki sadece barmeni olan Jim tek kelime etmedi, ama bence beni başkası sanıyor. Bana kütüphane kartını ödünç veren karısı, beni tanımadı. Sandor'un bir deli olduğunu, benim de odasına çıkarttığı ikinci küçük arkadaşı olduğumu düşünüyorlar.

Köri geldi biz de onu alıp ortasında savaş anıtı olan rüzgâra açık geniş alandan, pazar yerinden karşıya geçtik yürüdük. Gündüzleri çok kalabalık oluyor ve bir sürü tezgâh -askılara asılı ucuz kazaklar, ucuz hasır mobilyalar, kadın derneklerine ait masalar üzerinde kekler ve sütlü limonlu tatlı-

lar- savaş anıtının gözükmesine engel oluyor. Üzerine kazılı yüzlerce isim var burada. Birisi merdivenlerin üzerine plastik bir gelincikten yapılma çelenk bırakmış, halbuki kasım geçeli çok zaman oldu.

Karanlık bastı. Artık yeşil tepeleri ve kara ormanları göremiyoruz. Odamızdan hiçbir manzara gözüküyor. Bar yarı yarıya dolu. Pub'da ise dört yaşlı adam var. Railway Arms pek popüler bir yer değil çünkü o bir Adnams House değil ve siz orada bilardo oynayamazsınız. Sadece eski oyun makineleri var. Sandor bizim oraya gecede 7 pound ödüyor ve biraz daha fazlasına da paramızın yeteceğini söylüyor.

Ben yatağın üzerine, o da sandalyeye oturdu ve körimizi yedik. Pilav ve poppadom'larını bıraktı. Onun yerine ben yedim. Yemeğimi bitirmeden o sigarasını yaktı. Her zaman böyle yapar. "Televizyonlu bir odamız olsa ne kadar iyi olurdu" diye düşündüm.

- Bana Garnet'tan bahset, dedi Sandor.

Perşembeden beri ne o ne de ben Garnet'tan bahsetmiştik. Dikkatli bir şekilde, "Ne bilmek istiyorsun?" dedim.

- Adam hakkında, isminden ve Prenses'in şoförü olduğundan başka bir şey bilmiyorum.

- Uzun, iri bir adam, dedim. Belki kırk yaşlarında veya daha genç biri. Kalın bir ensesi, yuvarlak bir kafası, çok kırsa ve açık renk saçları var. Sanırım gözleri mavi. İyi bir koruma olurdu. Birden bir fikir çaktı kafamda. Koruma mı o?

- Belki de.

- Eğer onun nereden geldiğini ve neye benzediğini bilmiyorsan, ismini nasıl biliyorsun Sandor?

Bir an için bana bir şey söyleyeceğini düşündüm.

- Sence nasıl biliyorum?

Neredeyse telefon rehberinden diyecektim. Neredeyse böyle diyecektim, sanki birinin ismi bilinmediğinde telefon rehberine bakılırmış gibi, "Bilmiyorum" dedim.

- Giriş yolunun başında posta ve gazete kutusu var. Dikkatini çekti mi?

Etrafı inceleyen aslanın alt kısmında, adamı tutan aslanın tarafında değil o kutu.

- Gidip kutunun içine baktım. Birkaç kere. Üçüncü seferinde şanslıydım gazeteleri oradaydı. *The Times* ve *Daily Te-*

legraph üzerinde kalemle -ımlası yanlıştı, ama tahmin edebileceğin gibi- Apsoland yazılmıştı ve *Independent*'te Garnet ismi vardı. Öyle bir adamın böyle kaliteli bir gazete okumasının ne anlamı olabilir anlamadım.

- Sadece Garnet mı? dedim. İsminin Ben olduğunu nereden bildin?

Sandor beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmez. Daha doğru bir ifadeyle sanırım hayrete düşürür.

- Bilmiyorum dedi. Doğru olmayabilir. Ben ona bu ismi verdim. Bir anket okudum, İngiltere'de erkek köpekler için en popüler isim Ben'miş.

Bir sigara daha yaktı ve köriyi sardığımız kâğıdı getirmemi, bunu Jim'in çöpüne tıkaçağımızı söyledi. Ve iki barın arasında duran koridordaki telefonu kullanacaktı. Sandor gece odada yemek sarılmış olan kâğıtların kokusunun kalmasını sevmez. Ama odada ne kadar duman olursa olsun hiç aldırılmaz. Aşağı indik, meyhanenin aralık olan kapısından dışarı taşan sohbet sesleri ile sanki ağzı tükürükle doluyumuşçasına gargara yapar gibi bir gülüş duyuyordum. Sandor kendisi telefonda numara çevirirken; tutayım diye sarı sayfaları verdi elime. Birkaç yeri işaretledi, Three Tuns adında bir pub ve Lindsey Misafirhanesi. Pub bizi kabul etmedi, çünkü artık müşteri almadıklarını söylediler, ama Lindsey alabileceğini söyledi.

- İki ayrı yataklı bir oda, dedi Sandor.

Beni nasıl üzeceğini çok iyi biliyor. Ve bundan hiçbir zaman hoşlanmayacağım. Belki onun istediği bu ama hiçbir zaman beni hırpalaması için ona yalvarmayacağımı. Bu bana büyük büyükbabasının usturasıyla benim dudağımı kesmesinden daha çok acı verdi. Ahizeyi yerine koydu ve ertesi gün gideceğimizi söyledi.

Gazeteler tek lüksümüz. Benim için *Sun* veya *Star*, Sandor için *Independent*. Pazar günleri çıkıp ona *Observer* alıyorum, kendime de *News of the World* alıyorum. Sandor benim *News of the World*'ün pis yerlerini ve gerçekdışı sansasyonel haberlerini okuduğumu söylüyor, ama bu doğru değil. Tilly için okuyorum onu. Bir kez bana en iyi ilan verilecek gazetenin bu olduğunu, çünkü pazar günleri en çok onun okunduğunu, avukatların da mirastan istifade ede-

cek olan vârisleri bulmak için ilanlarını buraya verdiklerini söylemişti. Zengin bir insan ölür ve herhangi bir vasiyetname bırakmazsa ve hiç ailesi yoksa, akrabaları için ilan verirler. Tabii ben bir an olsun zengin ve hiç tanımadığım bir amcamın ölüp bana miras bırakacağını, avukatın birinin de beni arayacağını düşünmedim. Tabii ki düşünmedim. Ama geçmişimde tanımadığım ama hayal meyal hatırladığım insanlar yok mu? Bazen onların bir gün beni arayacaklarını düşünürüm.

Odamızda akşamlar geçmek bilmez. Birkaç kez Sandor benim aşağı kata inip bir şeyler içmeme izin verdi. Kullandığım kendi işsizlik sigorta paramdı, onun için Sandor'a yük olmuyordum. Ama şimdi benim göze batmamı istemiyor. Özellikle de insanların benim dış görünüşümü değiştirdiğimi görmelerini istemiyor. Benim aynı adam olduğumu fark etmeyip, Joe Herbert olduğumu bilmemelerinde hiçbir sakınca yok. Ama tandoori satan adam bir şeyler biliyor. O anlayabiliyorsa, benim kendi ırkımdan zeki biri neler anlamaz? Sandor, tabii Jim'i zeki olarak nitelendirmiyor.

Bu sebeple aşağı kata inemiyorum. Arabanın plakasını çoktan değiştirdim. Eşyaları topladım. *Sun*'in ve *Independent*'in okuyabileceğim yerlerini okudum, şimdi sandalyeye oturup, yatağın üzerine uzanıp kitap okuyan Sandor'u seyretmekten başka yapacak iş yok. Başını, iki yastık ve altına katlayıp koyduğu fakir işi yatak örtüsüne dayayıp yükselterek *Kâbus Manastırı*'ni okuyor. Sesler geliyor, akşamları pek de sessiz değil burası. Aşağıdan başka bir kadehe çarpan ya da soğuk ve sert bir zemine vuran kadehin çıkarttığı sese ilaveten, kelimeleri anlaşılmayan uğultulu konuşmalar ara sıra bağırtılı gülüşmeler, el çırpımlar geliyor. Küçük ok atma oyunu oynuyorlar bu gece, öyle olmalı. Bütün bunların Sandor üzerinde en ufak bir etkisi yok. O okuyor, sayfaları çeviriyor.

Bir kez onun saniyeleri gösteren dijital saatiyle saat tuttum. Bu saati annesi vermiş ona. O da nefret etmiş bu saat-ten, onun için ben aldım. Roman okurken bir sayfayı azami 33 saniyede çeviriyor, diyelim ki daha ağır bir şey okuyor, o zaman azami bir dakika on beş saniye asgari elli yedi saniye sürüyor bu. Ona zaman tutup ortalamasını almak, geceyi

geçirmek için ilginç bir yöntem. Eğer biliyorsa da hiç belli etmedi. Bildiğini sanmıyorum.

Saat on bire gelirken bana seslendi. İki saattir benimle hiç konuşmamıştı. Aşağıdaki barda zilin çalması onun etrafındaki cam duvarı delmiş olmalı ya da sadece tesadüfen aynı anda *Kâbus Manastır*'nı elinden bıraktı.

– Onları aşağıda hayal et. Sence şu anda neler yapıyorlardır? dedi.

– İçkilerini bitirip evlerine gidiyorlardır, dedim. Sesim kullanılmamaktan çatlak çıkmıştı. Gene yanlış şeyler söylemiştim.

– Bardakileri kastetmiyorum, aptal. O sersemlerin ne yaptığından bize ne? Jareds'dekilerden bahsediyordum.

Ona baktım ve bir şeyi fark ettim. O her an bunu düşünüyordu. O bu konuda takıntılıydı. İlk tanıştığımızdan beri böyleydi. Kitapları onun bir an dikkatini dağıtıyordu. Başınız ağrıdığında aspirin alırsınız, iki saat ağrıyı keser ilaç, sonra gene başlar. Ama Jareds'i düşünmek ona acı mı yoksa zevk mi veriyordu?

Çok olağanüstü, çok değişken biri Sandor; yüz ifadesi gerçekten çok acıklıydı, hemen hemen trajikti. Birden kahkahayla gülmeye başladı. Böyle yaptığı zamanlarda biraz utanıyorum, ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemez hale geliyor. Gülmeye başladı ve sonra da şarkı söyledi.

*“Castlepatrick'ten geliyorum yüreğim ağzımda.
Ama yüreğimi bir kadın çaldı.
St. Gallowglass Günü'nün arifesinde.”*

– Nedir o? diye sordum. Her zaman bilgi isteyebilir, bir şeyler sorabilirim ona. Her zaman yapabilirim bunu. Senin söylediğin Gallow bir şey, nedir o?

– Sen İrlandalı olduğunu söylememiş miydin Küçük Joe?

– Bildiğim kadarıyla öyle, dedim. En azından yarım kan İrlandalıyım.

– Eski İrlanda'da ve Highlands bölgesinde Gallowglass efendinin kölesine verilen addır.

– Yani ben oyum değil mi? Onu demek istiyorsun? dedim.

Tekrar güldü ve “Eğer istediğin buysa, öyle de denebilir” dedi. Daha sonra bir tür rüya âlemine daldı gitti. Sırtüstü

yatmış pencereye bakıyordu. “Pencereden dışarıya” bakıyordu” demiyorum, çünkü dışarıda görececek bir şey yoktu. Sadece kara bir ufuk çizgisi, bol yıldızlı, aysız, birazcık daha az kara bir gökyüzünden ibaretti görülecek şey. Koridordaki tuvalete daha sonra da banyoya gittim. Döndüğümde Sandor yataktaydı, yani yatağın içine girmiş örtüyü üzerine çekmiş, bir sigara daha içiyordu. Perdeleri çekmiş olduğunu fark ettim.

Tepe ışığını söndürdüm. Yatağımın başucunda gece lambası yok, ama ben hiçbir zaman okumadığım için pek de fark etmez. Sandor’un annesinin verdiği dijital saati yere koydum, yanına da bir bardak su. Gece karanlıkta banyoda gevşetmiş olduğum üst dudığımdaki yara bandını çıkartmayı planlıyordum.

Bazı geceler Sandor lambayı saatlerce söndürmez ama dün gece öyle olmadı. İlimizin de sırtı birbirine dönüktü. Böyle olmasını yeğliyor. Bandı başparmağımın tırnağıyla kaldırmayı denedim, ama altındaki kıllar uzamış olduğundan çekince canım acıdı.

– Kıpırdanmayı bıraksana, dedi Sandor.

Onun üzerine hareketsiz ve uyanık bir şekilde yatıp Tilly’yi ve bugünlerde neler yaptığını düşünmeye başladım. Hâlâ şişman mıydı, yoksa nihayet rejimlerinden birini uygulamayı başarmış mıydı? Ona seyyar ev bırakan erkek arkadaşından sonrakiyle beraber miydi hâlâ ve de hâlâ seyyar evde mi yaşıyordu? Sandor bana, “Seyyar ev değil, karavan; sen Amerikalı değilsin ki” dedi. Bunu ve ara sıra buna benzer söyleyeceklerini önceden tahmin ettiğimi bilmek beni gülümsetti. Şimdi onun için ne ifade ettiğimi biliyordum, efendinin kölesiydim.

Dört gün önce Lindsey Misafirhanesi’ne taşındık. Sandor burada kalan insanların turist olmayıp, bu bölgeye bir iş için mesela bir şey inşa etmek, mutfak ve banyo kurmak için gelenler olduğunu söyledi. Her gün Londra’ya gidip gelemeyecekleri için kalabilecekleri, odalarında televizyon olan, akşamları üç kap yemek verebilen bir yere ihtiyaçları olurmuş.

Bunun fiyatı günde 25 pound, onun için biz televizyonsuz ve yemeksiz olarak çift yataklı küçük, temiz, sıcak sulu, la-

vabosu olan bir odaya 15 pound ödüyoruz. Sandor'un başına fevkalade bir şey geldi ya da daha doğrusu Sandor fevkalade bir iş becerdi. Annesinden arabayı almaya gittiği gün, annesinin American Express kredi kartının ekstresi mi, harcamalar listesi mi ne denirse o gelmiş, kadıncağız da bunu açıyormuş. Zarfın içindeki bölümde kart sahibine aile mensuplarından birine, kart vermek isteyip istemediklerini soran bir kısım varmış. Tabii bu kart sahibinin gelen ek harcamaları ödemeyi taahhüt ettiği anlamına da geliyormuş. Annesi bu zarfı mutfak masasının üzerinde bırakıp kalkmış, Sandor da yırtıp almış. Yırtıldığı belli olmuyormuş, bilmezsen orada böyle bir bölüm olduğunu anlamazmışsın.

Annesinin imzasını çok iyi taklit edebiliyor. Kitap harfleriyle yazılan bölüm hiç sorun teşkil etmedi. Oğlu için bir kart istedi ve adres olarak da Ipswich'te Sandor'un kullandığı posta kutusunun numarasını verdi. Kart dün geldi; Sandor bir ay boyunca istediğimiz gibi kullanabileceğimizi söylüyor. Neler olduğunu anlayınca ödememezlik yapamazmış annesi, ama kartı iptal ettirmiş. Onun için Sandor arabayı Ipswich'teki bir garaja boyanması için bıraktı. Rowanberry² denilen bir renge boyanacak araba, griden çok farklı bir renk bu.

Lindsey Misafirhanesi'ni American Express'le ödeyemiyoruz ama Sandor'un buna aldıracağı yok. Geliri var ve bunu karşılayabiliyor. Biz bu arada birçok şey satın alıyoruz. Sandor iki yüzlük paketlerde sigara stokladı. Kartı pub'larda kullanamıyoruz, ama şarap satan mağazalarda kullanabiliyoruz. Onun için çeşitli alkollü içkiler ve bir kasa da şarap satın aldık. Sandor benzin alıp saklamayı bile düşündü, ama bunun pek pratik olmadığı anlaşıldı. Zaten şu halde bile bizim odada dolaşmak imkânsız oldu neredeyse bu eşyalarla; bir torba dolusu otomobil plakası, şişeler, yeni ceketlerimiz ve deri botlarımız, kitaplarımız ve en önemlisi de Sandor'un bana doğum günümde hediye ettiği küçücük 7,5 x 5 cm ekranlı renkli televizyon.

Hiçbir zaman misafirhanede yemek yemiyoruz, her zaman dışarıda yeriz. Buralarda Endonezya yemekleri yapan

bir lokanta var, porsiyonları bayağı haşmetli. Tek sorun arabasız hiçbir yere gidemiyoruz. Sadece keşif amacıyla Jareds'e olan bir millik yolu yürüyerek gitmeyi önerdim Sandor'a, ama o bu yörelerde yayan gitmenin herhangi bir arabayla gitmekten çok daha fazla dikkat çekeceğini söyledi. Plajda kullanılan böcek arabalarla ya da zırhlı tanklarla gitsen yayan gidenlerden daha az dikkat çekermişsin.

Onun için dün gece Prenses'le ilgili gazetelerden kestiği kupür koleksiyonunu gösterdi. Bir tarihte aniden açılan çantasında gördüğüm, onun da beni, "Bunlar özeldir" deyip terslediği gazete kupürleri. Koleksiyonunda bir derginin kapağı da var; bu koleksiyona "Portföyüm" diyor Sandor. On üç yıllık bir resim, ben o zamanlarda on dört yaşındaydım ve o tarihlerde pek ışıltılı dergiler görmüş olduğumu sanmıyorum.

Kadınlar eskisi kadar güzel değil artık. Öyle değil mi? Yani filmlerdeki kadınlardan, televizyondaki şarkıcılardan ve onun gibilerinden bahsediyorum. Gerçek kadınlar ben bildim bileli hiçbir zaman çok güzel olmadılar zaten. Ama Tilly bir keresinde *Sinemaseverler Yılığ*ı 1938 -ya da buna benzer bir tarih- adlı eski bir kitap ele geçirmişti. Bütün resimler siyah beyazdı ve eski film yıldızlarına aitti. Claudette Colbert, Loretta Young, Hedy Lamarr ve adını unuttuğum diğerleri. Ama esas nokta şu ki; bu kadınların hepsi kusursuz derecede güzeldi. Şimdi böyle bir yıllık, alay konusu olur. Televizyondaki aktrislerin suratları eski çizmeye benziyor artık.

Gerçekten çok güzel olarak sadece mankenler kaldı, onlar bile gitgide güzel olmaktan çıkıp "ilginç" hale geliyorlar. Ama on üç yıl önce, Nina Abbott'ın İngiltere'nin en çok fotoğrafı çekilen kadını olduğu yıllarda öyle değildi. Prenses'in ismi Nina. Gerçekten çok güzelmiş. Yüzü bana Tilly'nin yıllığındaki kadınları hatırlattı. Sarışın, çok açık renk tenli, dalgın ve arzu dolu bakışlı. Harikulade güzel hatlar ve kusursuz bir cilt. Tabii on sekizinden fazla değil. Derginin kapağındaki resimde bir sürü mücevher takmış. Kulaklarında avize gibi sallanan ağır, pırlantalı ve Sandor'un safir dediği mavi taşlarla süslü küpeler var. Boynunda da ayrıca safirler ve pırlantalar var.

O günlerden kalma en az yirmi resmi olmalı Sandor'da; kürkler içinde, gece elbiseleri giymiş bazı ünlü Paris moda-

cıları için modellik yaparken ve birçok derginin kapak resmi olarak. Bana pek bir şey ifade etmedi o resimler. En ilginç olanı bir gazetede ki Monte Carlo'da yaşlı Prens Piraneso'yla evlendiğini gösterir resimdi. Resim çok gülünçtü; çünkü kız çok genç, taze ve harika görünüyordu, adamın suratı ise Gila Canavarı'nı ve frak giymiş dev bir kertenkeleyi andırıyordu. Gazetenin başlığında "Parfüm prensi çiçeğiyle evlendi" yazıyordu. Ondan başka ikisinin Avrupa'da bazı partilerde çekilmiş resimleri vardı, ama yazılar İtalyanca olduğu için okuyamamıştım.

Kadının yüzünü daha önce ama yakın bir tarihte nerede görmüş olduğumu düşünüp duruyordum. Cambridge'de görmemiştim. Kadının yüzünü o sırada görmemiştim.

– Hâlâ böyle mi gözüküyor? dedim.

Bu onu çok güldürdü.

– Yaşı otuzu ancak geçti ve genç kalmak için her türlü maddî imkâna sahip, sen onu gördün. Fark etmedin mi nasıl olduğunu?

– Çok uzaktaydı, dedim.

Adamın parfümlerinden birinin reklamı için fotoğrafını çekmişlerdi. Gene yazılar İtalyanca olduğu için bir şey anlamadım. Sadece mücevher ve kürke boğulmuş gibiydi resimde; ikisinden de bol bol vardı, boğazına kadar kaplanmıştı her ikisiyle de. Geri planda kesme cam bir şişe parılıyordu. Alyans altını rengindeki açık sarı renkli saçları tepesine toplanmış üzerine de inci dizileri sarılmıştı. Evet o anda hatırlamıştım. Oxford Street'teki pudra kutusunun üzerinde gördüğüm küçük resimdi bu.

Bir de ihtiyar delikanlının cenazesinde çekilmiş, siyahlar içinde bir resmi vardı Sandor'da; gene bir İtalyan gazetesiydi. Sandor, İngiliz gazetelerinin pek ilgi göstermediklerini, Nina Abbott'ı o sıralarda çoktan unutmuş olduklarını söyledi. Mezar taşları, sütunlar, selvi ağaçlarıyla dolu bir mezarlıkta, başka yaşlı bir adamın koluna girmişti bu resimde. Belki de kadının bir sonraki kocasıydı o adam. Sandor'da kadının Powell Paton'la yaptığı evlilikle ilgili düğün fotoğrafı yoktu, sadece ilgisinin Cenova'da birisinin yatına binerken bir resmi vardı. İri, güçlü kuvvetli görünen, ancak ellisinde bir adamdı. Başında hasır bir şapka vardı ve boxer şort giymişti.

– Ona ne oldu? dedim.

– Martha's Vineyard'daki evinde kalp krizi geçirip öldü. Henüz evleneli beş ay olmuştu. Kadına çok para bıraktı.

– Çok mücevher de bıraktı mı?

– Çok miktar da mücevher alacak kadar. Kadın bir daha İtalya'ya geri dönmedi. Onun nereye gittiğini bilmediğimi itiraf etmeliyim. Gözden kayboldu. Ortaya çıktığında Apso-land'le evlenmişti.

– Ne biçim bir isim bu? dedim. Beni hep şaşırtmıştı bu isim.

– Sanırım Musevî ismi. Absalom'un bozulmuş şekli. Biliyor musun Küçük Joe, ilk tanıştığımızda bana da aynen böyle söylemişti. “Ne biçim isim bu böyle?” demiştin.

Sandor bu aralar bana çok iyi davranıyor. Sanki her gün bayram. Keşke ona dokunabilsem. Kötü bir niyetim yok. Keşke dokunabilsem; en çok elini tutmama izin vermesini isterdim. Onun yerine yeni televizyonumu açıp *Doğu Yakası* dizisini seyrettim o da *Kanser Koğuşu* adlı tıbbî kitabı okudu. Dudağımın üzerindeki yara bandı çıktı. Usturanın kestiği yerde iz kalacağını sanmıyorum.

Sakalsız daha genç görünüyorum, bunu biliyorum. Burada kalan iki inşaatçı beni on sekizlik bir delikanlı sanıyorlarmış. Kevin, daha genç olanı, böyle demiş, Sandor da karşı çıkmamış. Elli yaşında olan Les, bizimle birlikte olduğu anlarda mahcup davranıyordu, belki onların ikisi de bizi beraber yaşayan gay bir çift zannediyorlardı. Kevin sık sık, “Herkes gönlünce yaşamalı. Hepimizin aynı şekilde hareket etmesi beklenemez” ve de “Bu devirde anlayışlı olmak gerekir” diyordu.

Evvelsi gün otobüsle Ipswich'e gittik ve Fiat'ı alıp geldik. Domates salçası renginde, Sandor ilk gördüğünde gözlerini kırıştırdı. Biraz daha az gösterişsiz olacağını tahmin ediyormuş. Bir şeyi söylemeden geçemeyeceğim. Gri Fiat'ın içinde koyu renk saçlı sakallı genç adamı kimse Rowanberry renkli arabanın içindeki kumral, sinekkaydı tıraşlı adamla bağdaştıramaz.

Son iki haftayı Jareds ve orada yaşayan insanlar hakkında bilgi toplayarak geçirdik. Sandor'un kasabadaki pub'lerden birinde tanıştığı adamın karısı haftada iki kez Jareds'e

temizliğe gidiyormuş. Adamla tanışmadan önce adamın, bir arkadaşına, Apsoland'lerin evinde yabancı uyruklu evli bir çiftin çalıştığını, ama kadının tek başına bütün evi çekip çeviremediğini söylediğini duymuş. Adı Doreen olan karısı, Alman çoban köpeklerinden korkuyormuş. Ben de öyle. Hiç sevmem köpekleri.

Sandor kiralık ev arıyormuş numarası yapmış, Jareds'de boş olan bir kulübe olduğundan bahsetmiş, Doreen'in kocası Stan hemen onu düzeltmiş. Apsoland'lerin şoförü (bu kelimeyi kullanmış) o evde, Stan ve Doreen'in kızıyla aynı okula giden küçük kızıyla birlikte oturuyormuş. Karısı yokmuş, ya ölmüş ya da kaçmış ya da onun gibi bir şey. Stan, Doreen'in Jareds'e bir mil uzakta oturduğu için işe motosikletle gitmek zorunda kaldığından bahsetmiş ve kötü havalarda bunun çok güç olduğunu söyleyerek şikâyet etmiş. Sandor adama ve arkadaşına içki ısmarlamak zorunda kalmış bu arada. Üstelik annesinin American Express kredi kartıyla da ödeme yapamamış.

Garnet ve Prenses'i tekrar izledim. Bu kez daha dikkatli davrandım. Başlangıçta perşembe olmadığı halde Cambridge'e gideceklerini sandım, halbuki sadece Bury'ye kadar gittiler. Bütün yol boyu üç araba arkadan izledim onları, hatta bu kez Bentley'yi gözden kaybettiğimi sandım, ama çok dikkat çekici bir araba o ve A 134 yolunda bile uzak mesafeden göze çarpıyor. Araba parkında kadının arabadan adamla beraber çıkmasına şaşırdım kaldım; yani demek istediğim, kadına kapıyı açtıktan sonra arabaya geri dönüp beklemek yerine kadınla beraber yürüyüp gitti adam. Eğer kadının elinde bir alışveriş çantası olsaydı adam taşıyor olabilirdi belki, ama o da yoktu.

Kadını daha yakından görebildim. Sandor haklıydı, kadın hiç değişmemişti, hâlâ çok güzeldi. Kadın incecik ve sadece 1.90'lık Garnet'in yanında dururken ufak tefek gözüküyor. Çok güzel bir gündü; nisan ayı için çok sıcak bir gün. Kadının üzerinde uçuk gri bir takım, içinde de beyaz tertemiz, kolalı bir bluz vardı. Saçları ne uzun ne kısa, ensesinin ortasına kadar çan gibi sallanıyor, kâkülü yok. On sekiz yaşındayken ne tonda bir sarışındı bilemem ama şimdi içinde açık kahverengi, altın sarısı, saman sarısı olan röfleli sarı-

şınırlardan. Tilly de saçlarını böyle yaptırır, her zaman saç rengini değiştirir zaten, ama bence Prenses'inki daha doğal duruyor.

Bury'de alışveriş etmek isteyenler için trafiğe kapalı, sadece yayalara açık bir bölge var. Onları oraya kadar takip ettim ve sağlıklı yiyecekler satan dükkâna girdiklerinde park yerine gittim ve arabayı alıp eve döndüm. Bentley beni o yolda, sollamanın mümkün olduğu tek noktada geçti. Dışarıda pek uzun süre kalmamışlardı. Prenses arka koltuktaydı. Garnet direksiyonun başında dimdik ve düzgün oturuyordu. Pek konuşmuyorlardı.

Dün hava, nisan ayında çoğu kez olduğu gibi, değişti ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Biz gazeteleri almaya çıktığımızda, yolun alt kısmındaki dükkâna girdik ve biri sarı, diğeri siyah renkli iki tane su geçirmez şapka aldık. Satıcı ödemenin American Express kartıyla yapılmasına homurdanarak itiraz ettiyse de malını başka türlü satamayacağını anlayınca razı oldu. Ben siyah olanı taktım ve Sandor beni arabayla kasabanın dış mahallelerine doğru götürdü. Jareds arazisinin içindeki patikaları yürüyecektim ama karşı tarafa geçmeyecektim, çünkü köpeklerden korkuyordum. Stan ve diğer tanıdıklarımız, Apsoland konusu konuşulurken, patika ve köpekler hakkında çok şey anlatmışlardı.

Ceketimin başlığını başıma geçirmiştim, dolayısıyla tanınmayacağımdan emindim. İyi ki de öyle yapmışım, çünkü ilk rastladığım kişi köpekleri yürüyüşe çıkartmış olan Garnet'ti. Jareds arazisinin etrafını çeviren çalıların yanındaki basamağın üzerinden aşıp gelmişti, Alman çoban köpekleri onun önünde koşuyorlardı. Yağmur durmuştu ama her yer ıslaktı ve ağaçlardan sular damlıyordu. Köpekler doğrudan bana koştular. Garnet bağırmaya ve ıslık çalmaya başladı. Tam bir ağaca tırmanmayı düşünürken hayvanlar onun emrine itaat ettiler. Adam, "Olanlar için özür dilerim" diye seslendi. Kolumu kaldırıp selamladım onu ve bunu dostane bir hareket olarak nitelemesini umdum içimden.

Daha sonra da onun gittiği istikametini tam tersine doğru yürümeye başladım. Patikanın ikiye ayrıldığını gördüm. Biri si adamın geldiği yönden, Jareds arazisini keserek gidiyordu,

diğeri de evin arka tarafından eve çok yaklaşıyor ve anayolla birleşiyordu. Ağaçlar ve arazinin konumu yüzünden henüz evi görememiştim. Patika beni, binaları çevreleyen taş bir duvarın dibine götürdü, duvarlarla çevrili bir şehrin resmi gibiydi. Bir toprak yığını ya da tepecik vardı, oradan bakınca ev ancak gözüküyordu ama sadece arkası seçiliyordu, o da pek ilginç sayılmazdı. Bir tarihlerde muhteşem bir sera olduğunu tahmin ettiğim bir bina ile üzerinde saat olan ahırlar ve Garnet'in evi ve orta yerde de bir avlu göze çarpıyordu.

Evin arkasından bir kadın çıkageldi ve yürüyüp avluyu geçti. Küçük, sıırım gibi siyah saçları tepesinde toplanmış bir kadındı. Bir sepet taşıyordu. Oradan aşağı inmeme gerekiyordu. Uzaktan, pencerenin arkasından kim olduğunu göremiyordum. Camlar kapkara gözüküyordu. O sırada bir silah sesi duydum.

Neyse ki benimle ilgili değildi. Bunu hemencecik anladım. Saniyenin onda biri kadar bir süre evhamlandım. Birkaç el silah sesi daha duyuldu. Ben halka açık bir yolda yürüyordum, burada olmaya hakkım vardı. Bir sonraki basamağı atladım, ağaçlık bölgeden geçtim, Jareds binalarının yakınından geçen yola girmekten kaçındım. Etrafıma bakmıyor ve önümde arkamda neler olduğundan haberdar olduğumu sanırken, elinde çifte tutan bir adamla nerdeyse çarpışıyordum.

İnce, uzun bir adamdı, Garnet kadar uzun değildi belki ama, yarık gibi bir ağzı, gözleri çukura kaçmış gibi bir yüzü vardı. Şimdi o adamın Apsoland olduğunu biliyorum, çünkü bu arada Sandor bana onun bir fotoğrafını gösterdi, ama o tarihte bilmiyordum. Londra'daki işinden bir gün ayrılarak tatil yapıyordu herhalde. Elinde çifte taşıyordu, 12 kalibrelikti sanırım; onun gibi insanların yaptığı gibi taşıyordu silahı, ikiye katlanmış ve kolunun üzerine asılı şekilde. "Kayıtsızca" derdi Sandor. Barbour ceket ve yeşil çizmeler giymişti, başında da bir kasket vardı. Tam bir taşra centilmeni idi. Bu adamdan başka, kasket giydiğini gördüğüm tek adam babamın babasıydı. O da insanların başları açık dolaşmadığı devirden kalmış, çok yaşlı bir adamdı.

Benimle konuşmaya başladı. "İyi günler dilerim size. Biraz düzeldi değil mi?" dedi.

Havayı kastediyordu. Ben de “Evet, biraz” dedim. Daha sonra her ikimiz de kendi yolumuza devam ettik. Ben sadece kışın avlanılır sanıyordum ama Apsoland'den bahsedince Sandor bana tavşan ve kumruların bütün yıl avlandığını söyledi. Sandor, Apsoland'in pasif ve sıkıcı bir insan olduğunu öğrenince bayağı rahatlamış gözüktü.

- Oraya girmemiz gerekecek Küçük Joe, dedi.
- Nasıl başaracağız bu işi?

Altıncı bölüm

Uzun tüylü, güçlü vücutlu, siyah beyaz çoban köpekleri, açık verimli arazide adamın önünden koşup oynuyorlardı. Adama karşı uysal ve iyi eğitilmiş şekilde hareket ediyorlardı. Adam onları o gülünç isimlerle çağırıldığında -Apsoland ne düşünürse düşünsün o isimler Alman değil İskandinav mitolojisindedir- hemen geliyorlardı. Emir verildiğinde hemen her zaman itaat ediyorlardı. Beklenmedik bir gürültü karşısında havlıyor veya hırlıyorlardı, ama zaten onlardan da bunu yapmaları bekleniyordu. Tanıdıkları insanlara sert davranmıyorlardı. Gene de köpekler ile Jessica arasında mümkün olduğu kadar az temas olmasını istiyordu. Tabii Jessica kendisine bir köpek alınmasını istiyordu, ama Apsoland'in bu konudaki tavrını çok iyi biliyordu.

– Evcil hayvan beslemen mümkün değil Paul. İyi çocuk ol bakalım.

Paul Garnet “iyi çocuk” diye çağrılmaktan hoşlanmamıştı, ama bu konuda olay yaratmayı da düşünmüyordu. Bir insan hizmetkâr olarak işe girince sosyal statüsünden birkaç basamak aşağı inmeyi peşinen kabul etmelidir. Diğer seçenek olarak, Londra merkezinde bir okulda otuz beş tane gence ders öğretmeyi, herhangi bir dersi öğretmeyi denemek artık pek de makul gözüküyordu gözüne. Ayrıca bu iş bir de ev temin ediyordu. Karısı, çocuğunu tek başına yetiştir-

tirmek üzere çocuğu ile baş başa bırakıp terk edince, başını sokacak bir eve ihtiyacı oluyor bir erkeğin.

Paul yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Suffolk'un gökyüzünün aydınlığının neye benzediğini o yıllarda unutmuştu hemen hemen. Kocaman gökyüzü yükselen kümülüs bulutlarıyla doluydu. Bunlar mavi boşlukta bir küçülüp bir büyüyor, güneşi örtüp her yeri kasvete boğuyor, ayrıldıklarında coşkun ışık huzmelerinin geçişine izin veriyorlardı. Nadasa bırakılan topraklar, arasına altın benekli koyu renkli katırtırnağı kümeleri serpiştirilmiş yağmurdan sırlıslık olmuştuk parlak yemyeşil alanlardı. Paul, buralardan gelmiyordu, ülkenin daha doğusundan, rüzgârların Sole Körfezi'nden doğup, funda ve süpürgeotu tarlalarını sıyrıp geçtiği, sinmiş ve yerlere çömelmiş ağaçları bodur bıraktığı yerlerden geliyordu. Paul bu yumuşak tabiatlı bölgeyi daha çok seviyordu. Kocaman meşe ağaçlarını, çobanpüskülü salkımlarını, batıl inançlı çiftçilerin kesmeye korktuğu kutsal ağaçlarını. Ormanların, tepelerin kenarına doğru yayıldığını görebiliyordunuz, tam Suffolk'a yakışır şekilde. Köpekleri oraya salıverin bir daha oradan çıkartamazsınız bile. "Odin! Tyr!" diye bağırdı adam.

Hemen gelmediler. O kadar da iyi eğitilmiş değillerdi. Tekrar seslendiği zaman Tyr biraz duraksadı. Üçüncü kez seslendi. Tyr, yavaş çekimli video filmlerindeki tembel, uzun ve rahat adımlarla geldi. Paul, acil durumlarda, tüm diğer yollar tükendiğinde kullanılan düdüğü çaldı. O esnada ağaçlık bölgenin sınırını koklayarak araştırmakta olan Odin sıçrayarak döndü ve koşmaya başladı.

– Aferin, siz iyi köpeklersiniz, diyerek eliyle her ikisinin de parıldayan gümüşü siyah renkteki başını okşadı, ipeksi tüylerini düzeltti. Geri dönme zamanı, dedi.

Bu köpekler gereksinim duyulduğunda ne kadar yararlıydılar acaba? Odin'in hırladığını duymuştu. Tyr'in boğuk havlama sesi sadece büyük evin içinde değil aynı zamanda kulübede de duyuluyordu. Kurt gibi uluyuşu, Baskerville'in köpeğinden geliyor olabilirdi. Ama Paul hiçbir zaman dişlerini göstermelerine tanık olmamıştı. Vahşi olmalarına imkân vermeyecek ölçüde merhametle yetiştirilmişlerdi. Ya da ona böyle geliyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Köpekler ona

genellikle iyi davranırlardı. Babasının her zaman köpeklerle olmuştı.

Kendisinin bu iki köpeklerle dolaşmasının, kötü niyetli bir yabancı üzerinde ne etki yaptığını merak ediyordu. O Doğu Angliyalı bir çiftçinin oğlu olabilirdi, ama gerek ayna gerekse eski karısı, ona Alman aleyhtarı savaş filmlerinde başçavuş rolüne çıkmış bir aktörü andırdığını söylemişlerdi. Köpekler, bu uzun boylu, iri yapılı, yumurta biçimi suratlı, mermi kafalı, birbirine yakın mavi gözlü, uzun koca burunlu ve düzgün, kalın dudaklı adama gerekli ölçüde zorbalık görüntüsü sağlıyorlardı. Sarı saçlarını kısacık kestirmişti, çünkü uzatacak kadar saç yoktu ortada, ama bu kaba Germen görünüşünü gölgelemiyordu.

Eski atasözleri ve belgeler ne derse desin, insanın yüzü ruhunun aynası değildir. Paul, sınıftaki serkeş öğrencilerin arasında karışıklık çıkaran ya da sınıf arkadaşlarının kolunu kıran zarif ve güzel çehreli genç erkekleri gördükçe, çoğu zaman bunu düşünürdü. Kendisi hem alışkanlıklarında hem de zevklerinde özellikle şiddet karşıtıydı.

Apsoland onu en çok da görüntüsü dolayısıyla işe almıştı. Görüntüsü, boyu posu; yedi yaşında bir çocuğu olup karısının olmaması ve patronundan daha iyi tahsil görmüş olması gibi aşikâr dezavantajlarına ağır basmıştı. Üniversite mezunu olması konusu iş görüşmesi sırasında ortaya atılmamıştı. Paul, köpekleri kasabanın kenarından geçerek Jareds'e giden patıkaya doğru götürürken, tahsili hakkında hiçbir zaman konuşulmadığını düşündü.

Apsoland geçmişi hakkında hiçbir şey öğrenmek istememişti. Ondan bonservis talep etmemişti. Paul'e verilen ücret bu işe müracaat ettiğinde umduğundan çok daha fazlaydı. Bu para, sadakati, emniyetli bir şekilde araba sürmesi ve bir de galiba gerektiğinde çatışmaktan kaçınmaması için veriliyordu. Neden korkuyorlardı karısı ile o? Ev sanki içeride nükleer silah ya da Küçük Sarı Tanrı'nın yeşil gözü varmış gibi korunuyordu. Bu dış dünya paranoyası mıydı, yoksa haklı bir paranoya mıydı yani gerçek nedenleri olan bir korku muydu?

Enfraruj ışınlı hücre kapılar, herkese birer verici, uzaktan kumanda düğmesi, elektrikli çit, son derece gelişmiş bir alarm sistemi, banka kasası gibi kapanan çelik kapı, köpek-

ler... Çoğu kez bütün bunları düşünmüş ama bir sonuca varamamıştı. Jareds'e ilk görüşme için geldiğinde burada şöförlük, ara sıra bahçıvanlık yapacağını, her işe koşturulacağını sanmıştı.

– Bahçıvanlık mı? dedi Apsoland. Yılda birkaç kez bir şirket bu işle ilgilenir, Colombo da bakımını sağlar.

Colombo, büyük evdeki tamiratları da yapıyordu, gerektiğinde uşak rolü de oynuyordu. Karısı Maria da kasabadan biraz yardımla kalan tüm işleri üstlenmişti. Paul, çok açıkça izah edilmediği halde, kısa süre sonra koruma olarak görev yapacağını anladı.

“Karım dışarı gitmek istediğinde onun için arabayı kullanacaksınız” dedi ve ekledi: “Sadece arabayı sürmekle kalmayacak onunla ilgileneceksiniz, ona göz kulak olacaksınız. Onu koruyacaksınız.” “Kadın sakat herhalde” diye düşünmeye başlamış ve bir şey sormamıştı, tabii ki sormamıştı. Apsoland de yumuşak bir şekilde, “Biraz agorafobi var anlayacağınız” demişti. Adam anlamayınca konuya açıklık getirmek için, “Karım tek başına dışarı çıkmayı sevmez” dedi.

Ondan önce Jessica'dan bahsetmişlerdi. Kızın ismi o yakışıklı, sarışın hafifçe içe doğru kıvrık ve gittikçe bozularak fındıkkıran şekline benzemeye başlayan yüzde kaşların çatılmasına neden olmuştu. Bu çocuk! Küçük bir kız! Ama öte yandan bu adamcağız çok iri, güçlü ve zekiydi, sadık bir kabadayı ve prototip bir tetikçi ve insanları yaka paça dışarı atacak tipte biriydi.

– Karnız akşamları arabayla onu bir yere götürmemi isterse ne olacak?

– Aa o hiç olmaz, akşamları arabayı ben kullanırım. Bunu çok abartılı bir gurur ifadesiyle söylemişti. Karımın bir çeşit münzevi olduğunu düşünmenizi istemem. Duraksadı, belki de içinden Paul'ün bu zor kelimeyi anlayıp anlamadığını düşündü, daha sonra açıklamada bulunmaksızın konuyu irdelemeye devam etti.

– Çok gezeriz. Tabiatıyla bu civarda ziyaret ettiğimiz birçok dostumuz var, Londra'da da bir evimiz var. Bu gibi durumlarda her zaman karımın yanında olurum.

Sanki dünyanın en doğal olayıymış gibi ve alakasız bir şekilde, “Tabanca koleksiyonu yaparım, aslına bakarsanız ola-

ğanüstü bir koleksiyonum olduğu kanısındayım. Size göstermekten memnuniyet duyarım” dedi. Paul şaşırmişti.

İşte o zaman havada sanki bir gaz gibi asılı duran haksız yere suçlanma korkusuna benzer, tüyler ürperten bir şeyler hissetti.

– Çok az bir ihtimal bile olsa, karım akşam kendisini arayla bir yerlere götürmenizi isterse, bu neden bir sorun teşkil etsin sizin için?

– Küçük kızım, dedi Paul sabırla, küçük kızımı yalnız bırakamam.

– Aa, Maria çocuğunuza memnuniyetle bakar. Çok anaç tabiatlı bir mahluktur, bu hatunları bilirsiniz.

Paul bilmiyordu. Gördüğü genç, içine dönük ve kayıtsız ortalık hizmetçisiydi.

– Başkaca bir iş yok. Bir de bir iyilik yapıp her gün köpekleri gezdirirsen, hepsi bu kadar.

Paul köpeklerle Jareds arazisine girmek üzereydi. İki ev ve dıştaki binalar ufak bir parkın ortasında yer alıyordu. Patika eskiden halka açık bir yolmuş, bahçe olarak ayrılmış alanın hemen yanında parkın tam ortasından geçiyormuş. Paul’un kasabalılardan öğrendiğine göre, Apsoland bu yolu halka kapalı hale getirmek için çok uğraşmış. Yerel halk, köpek gezdirenler ve Belediye Encümeni Yol Komitesi arasında büyük olaylar çıkmış. Bir yaz günü öğleden sonrasında komite üyeleri patikada yürüyüş yapmışlar, halkın tüm öfke ve tepkisine rağmen, Apsoland, Odin ve Tyr’i ahalinin üzerine salmış.

Şu anda, Kasaba Komitesi tarafından açılacak hukukî dava konusu askıdaydı. “Bu yolu halka açmaları için benim cesedimi çiğnemeleri gerekir” dediği söyleniyordu Apsoland’in. Haftada iki kez Jareds’e temizliğe giden Doreen’le evli olan Stan, Apsoland’in bir insan tuzağı kurmayı planladığını söylüyordu, ama Paul buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ama Apsoland’in alabildiğine açmış sedir ağaçları ve zerrin çiçekleri kümeleriyle yer yer bezenmiş, hafifçe titreşen yemyeşil ovoiden yürüyüp geçmek için yapılan zararsız geçişlere neredeyse deliliğe varacak ölçüde karşı çıktığını iyi biliyordu. Zaman zaman silah koleksiyonunu kontrole gelen polis, elektrikli çitten haberdar değildi anlaşılan.

İki ev de meyilli bir arazide yer alıyordu. Ağaçlar, uzun zaman önce ve yoldan bakıldığında hiçbir şey gözükmeyecek şekilde akıllıca dikilmişlerdi. Buraya ilk geldiğinde binaların ustaca yerleştirildiklerini fark etti. Böylece taksiyle buraya ilk kez geldiğinde, yaşamak için bir evin ona vaat edilmiş olmasının, onu buraya çekmek için bir yem olduğunu düşündü bir an. Bekleniyordu ve dış kapılar evin içinden açılmıştı. Elektrikli kablo duvarın dibinden gidiyordu. Taksi şoförü, bu düzenlemeler hakkında hayret verici bazı şeyler söylüyordu: örneğin kapının girişindeki aslan, yere boylu boyunca uzanmış adam ve iki demir kapının taştan yapılmış caddeye açıldığı noktadan geçerken gözükken ve parkı ıslıl ıslıl aydınlatan ışıklar ve taş duvarlarla örülmüş dehlizler. Mevsimlerden kıştı ve saat dörtte kararıyordu hava. Tünelin ucundaki evin eski dış cephesi görkemli Palladian bir stile dönüştürülmüştü.

Uçuk renkli Woolpit duvar çinilerinden yapılmış, uzun, karanlık, ışık saçan pencereleri olan zarif bir malikâneydi. Verandasının kubbesine sekiz Korent sütunu destek veriyordu. Ve de o ağaçlar, sedir ağaçları ve Korsika çamı, Kaliforniya çamı, bataklık selvileri dış cepheden daha eskiydiler ve XVII. yüzyıl binasına yaraşır şekilde dikilmişlerdi. Bir kez ön kapıda beyzi bir dönüş yapıp geliş yönüne ters bir konum alınınca, geri plandaki gri binalar topluluğu görünmeye başlıyordu. Daha sonra Mrs. Apsoland'le tanıştı, konuştu ve onu anlamaya başladı biraz ya da anlar gibi oldu. Sonra da kocası, Paul'ü kulübeye götürdü. Burası biçimli bir şekilde kulübeye dönüştürülmüş eski bir ahırdı. Bu ev Paul'ün karar vermesine yardımcı olmuştu. Jessica'yı düşündü; Apsoland'lerin deliliği neyi değiştirdi? Odin ve Tyr'i mutfağa geri götürüp Maria'ya teslim ettikten sonra Paul avluyu geçip ön kapıdan kulübeye girdi. Saat 15.15'ti. Mrs. Apsoland istediği saatte arabalardan birini seçerek Jessica'yı okuldan almaya gidebileceklerini söylemişti. Ama haftada iki kez tekrarlandığı gibi, çocuğu bir sınıf arkadaşının annesi getirecekti. Paul, birçok kez bu kadar az iş yaptığı halde, Apsoland'in bu muhteşem ücreti veriş nedenini ve kulübeyi bedava kullandırmasındaki amacı düşünüp durmuştu. Mesela bugün Mrs. Apsoland'i Bury St. Edwards'a

götürmüştü arabayla ve kadın (tabii Paul de) oradaki kitapçıdan daha önce ısmarladığı iki romanı almış, bir de kadının kullandığı vitamin takviyelerini satan tek yer olan sağlıklı gıdaların olduğu bir dükkâna uzanmışlardı. Bütün yolculuk bir buçuk saat sürmüştü. Köpekleri dolaştırması da bir saat almıştı. Hepsi bu kadardı; yarın sabaha, perşembe sabahına kadar serbestti. Yarın sabah kadını Ipswich'e, saçını yaptırmayı için kuaföre götürecekti. Cuma sabahı kadın kendisini önemsiz birkaç kilometrelik bir yola götürmesini istemediği takdirde, uzun hafta sonu başlamış oluyordu.

Paul, büyük evin mutfağı döşenirken aynı zamanda Smallbone of Devizes'e yenilettirilen, küçük ama şık mutfığa girdi. Eski İngiliz meşe mutfak dolapları, duvarda İspanyol duvar seramikleri, yerde Meksika yapımı toprak rengi karo taşlar vardı, büyük buzdolabının önü de İngiliz meşesiyle kaplıydı. Paul buzdolabında Jessica'ya verecek süt ve buzlukta daha sonra verebileceği dondurma olup olmadığını kontrol etti. Isı, büyük evi ısıtan merkezî kazan sisteminin geliyordu kulübeye. Borular, avludaki taşların altından geçiyordu, çok verimli ve pahalıydı bu sistem. Büyük bir oturma odası ve oradan yukarıya çıkan bir merdiven, iki yatak odası, harikulade Smallbone banyo, tümü de Laura Ashley'nin duvar kâğıtları ve kaplama kumaşlarıyla döşenmişti. Mrs. Apsoland'in kendisinin dekorasyona bizzat nezaret ettiğini tahayyül etmek istiyordu, ama büyük olasılıkla bir içmimara devretmişti burayı.

Ertesi günün perşembe olduğunu ve iki haftada bir perşembe günleri kadının Cambridge'e annesini ziyarete gittiğini düşündü. Bunları düşünürken Paul'un aklına gri Fiat araba ve şoförü geldi. Arabanın plakasını not etmişti gerçi, ama üzerinden iki hafta geçtiği halde hiçbir işlem yapmamıştı. Oturma odasının camının önünde durdu, tüm kulübe gibi burası da garaj girişinden ve arnavutkaldırımı taştan inşa edilmişti ve caddeden bakıldığında gözüküyordu. Kasabaya giden yola çok yakındılar, elli yarda kadar uzaktaki yolu görüyordu. Jessica'yı kendisinin almaya gitmediği günlerde burada durup, kızın arkadaşı Emma'nın annesinin kırmızı Ford'unun ya da öbür arkadaşı Harriet'in annesinin siyah VW'sinin gelişini izlerdi.

Gri Fiat... Ne kadar süre onları takip etmişti bilemiyordu. Ya da onları hiç takip etmiş miydi? Bu konuda yemin etmesi gerekirse ne diyecekti? Newmarket çıkışının Cambridge tarafına 5-6 mil kala fark etmişti onu arkasında. Belki daha uzun süredir oradaydı. Ani bir hamleyle onu geride bırakabilirdi, ama Cambridge'e dönebilmek için yavaş şeritten gitmesi gerekiyordu. Acaba onları takip ediyor muydu o sırada?

Mrs. Apsoland'e hiçbir şey söylememişti. Kocasını açıkça söylemese de Mrs. Apsoland'e onu evhamlandirecek bir şey söylememesi gerektiğini ima etmişti. Çoğu kez arabada konuşmuyorlardı, ancak etrafta görülecek ilginç bir şey olursa birbirlerine gösteriyorlardı.

Gri Fiat'ın, arkasındaki yan sokağa park etmiş olması onu çok şaşırtmıştı. Arabanın geçip gidişini ve gözden kayboluşunu seyretmişti. O zaman yanıldığını düşünmeye başladı. Gri Fiat'ın sahibi bu semtte oturuyor olmalıydı. Bu sabah Ipswich'e gitmiş ve oradan dönüyor olmalıydı, hepsi buydu. Kadın, annesini ziyarete gitmişti ki Fiat'ı yeniden gördü; arabanın sahibi, kıvrıkcık siyah saçlı, siyah sakallı, genç adam direksiyonun başında oturuyordu. Öfke hissetti, sadece öfke. "Kadın ünlü biri olduğu için" diye düşündü, "ya da doğrusu geçmişte ünlü biri olduğundan dolayı." Ama bu deliller ünlülerden birine kafayı takarlardı, ünleri ne kadar geçmişte kalmış olsa da. Onun için Bentley'den çıkıp şoförü izlemişti, adam takip ettiğini kabul edemezdi tabii. Gri Fiat'ın numarasını almıştı.

O sırada Mrs. Apsoland'i beklerken işverenine bu konudan bahsetmeye karar vermişti. Bunlardan çekiniyor olmalıydılar, eski günlerden kalma hayranlarının hücumundan. Bunları düşünürken bile Paul kendi savunmasından tatmin olmamıştı, ama daha iyi bir izah tarzı da bulamıyordu. Trafik yoğun olduğu şehir merkezine gitmek yerine banliyödeki alışveriş merkezinin kafesine gitmiş ve bir fincan kahve içmiş bir de sandviç yemişti. Evet Apsoland'e söyleyecek, plakayı verecek ve belki de polisi haberdar etmesini isteyecekti.

İkisi bu akşam dışarı çıkıyorlardı. Geri dönerken kadın bunları anlatıyordu, Ipswich'teki Ancient House'da bir arkadaşının yazmış olduğu kitabın piyasaya sürülüşünün kutlanması, daha sonra bir parti; yazar, karısı ve bir diğer çift-

le yenilecek yemek vardı. Apsoland eve erken dönmeye çalışacaktı. Gerçekte geç kalmıştı, her zamankinden yarım saat daha geç gelmişti. Adam gelir gelmez onunla bu konuda konuşmaya kararlıydı Paul, ama hislerini değiştiren bir şey olmuştu. Kızılötesi alarm sistemiydi bu.

Apsoland, Jaguar'la caddenin üst başına geldiği esnada hava kararmıştı ve araba kızılötesi ışın ünitesinin etki alanına girmişti, onun için her yer ıslıl ıslıl aydınlandı birden; yan duvarların üzerindeki, evin dışındaki, verandanın üzerindeki, giriş kapısının karşısında yuvarlak çiçek tarhının üzerindeki halojen lambaların tümü birden yandı. Simsiyah havada parlayan birçok ay gibi ışıldadılar, parlaklıklarıyla havayı aydınlatıp gökyüzünü bakırımsı kıvılcım saçan mavimtırak bir renge dönüştürdüler.

Paul ve Jessica masada akşam yemeği yiyorlardı; oturdukları yerden garaj yolunu göremiyorlardı bile, ama parlak mavimsi beyaz ışık her yere yayılmıştı. Paul'ü sinirlendirmişti bu. Çok saçmaydı bu enerji israfı. Üstelik de ne için? O hâlâ aşırı arzulu hayran teorisinde takılıp kalmıştı o sırada. Eğer Apsoland dikkatsizce hareket etmişse, bir dakika sonra hırsız alarmı da harekete geçecek, kulakları tırmalayan şekilde ziller çalmaya başlayacak, belki de çelik kapı inip oturma odasını bir kaleye çevirecekti. Bu adama gri Fiat'tan bahsetmek işleri daha da karıştıracaktı. Üstelik Jessica da vardı...

Jessica inanılmaz bir çocuktü. Hiçbir şeyden korkmuyordu sanki. Onun gibi geçmiş olan birinin -Londra'nın merkezindeki bir mahallede, kötü bir sokakta yaşam, ilgisiz bir anne, boşanmış ana baba- bazı şeylerden korkması gerekmez miydi? Karanlıktan bile korkmuyordu, hiçbir zaman da korkmamıştı. Paul, kız için gece lambasını açık bıraksa, kalıp onu söndürüyordu. Kızın hiçbir zaman korkmasını istemiyordu, hiçbir zaman. Sadece uyanık olmasını, tedbiri elden bırakmamasını, kendisini koruyabilmesini istiyordu. Şimdilerde nelerden korkulacağını, nelere dikkat etmesi gerektiğini öğretmeye çalışıyordu çocuğa. Ama kızın, yalnız gezen her erkeği bir tecavüzcü, kravatlı ve evrak çantası olmayan her erkeği de soyguncu olarak gören, güneşin batmasını bekleyen hırsızlar sürüsü düşleyen kadınlara benzemesini hiç istemiyordu.

Onun en sevdiği yemekleri yiyorlardı, hazır Çin yemekleri almamışlardı, Paul'ün bizzat kendisi, fasulye filizlerini ve mantarları yağda ve soyada çevirerek kızartmayı denemişti. Jessica, çatahını bırakıp ona bakmış ve sormuştu:

– Mr. ve Mrs. Apsoland'ın hazineleri mi var? Mücevherleri mi var?

– Bildiğim kadarıyla yok, dedi. Birkaç parça bir şeyleri vardır belki.

– Ama onlardan bir şeyler çalmak isteyen kötü insanlar olmalı. Onun için bu ışıklar yanıyor böyle. Kötüleri korkutmak için.

Ne söyleyeceğini bilememişti Paul. Ya çocuk bu tür şeyleri tabii bulmaya başlarsa? Çocuğu buraya getirmenin bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama ya o ev? Kendisinin yerlisi olduğu, çocuğun da yerlisi olacağı bu güzelim yerde başka türlü nasıl bir evleri olabilirdi ki? Çocuklar, yetişkinlere ait bir davranış biçimini edinince onu aşırıya vardıracak ölçüde uygularlar. Kuvvetli ışık karşısında içgüdüsel olarak gözlerini kırıştırdı kız, daha sonra da suni olarak devam etti bu işe, aynı anda da pencerelerden kaçır gibi yaptı ve kendisini bir koltuğa fırlattı. Daha sonra da Paul'e göre bu yaşta bir çocuk için oldukça zekice bir şey söyledi.

– Eğer böyle şeyler oluyorsa, soyguncuyla Mr. Apsoland'i nasıl ayırt edebiliyorlar?

– Bilmiyorum Jessica, dedi. Soyguncu kelimesine gülümsedi; “soyguncu” kelimesini sadece çocuklar kullanırdı, çünkü bunu masallardan öğrenirlerdi.

Gri Fiat ya da şoförüne tekrar rastladığı takdirde Mr. Apsoland'e söylemeye karar verdi. Eğer rastlamazsa söylemeyecekti. Bu insanların paranoyasını artırmak doğru değildi. Kadın destek görmemeliydi. Nesi varsa, o da tedavi edilmeliydi? Bunların boş laflar olduğunu düşünüyordu öte yandan da. Böyle bir şeyin bir tedavisinin olup olmadığını, varsa da ne gibi bir yarar sağlayacağını merak etti.

Bu öğleden sonra Jessica, Emma'nın annesinin kullandığı kırmızı Ford'la eve geliyordu. Dış kapılar holdeki uzaktan kumanda düğmesiyle açılmıştı. Evde bir düğme daha vardı. Ağaçların arasından küçük kırmızı bir araba geçti. Kesin olmamakla beraber, bu büyük olasılıkla Emma'nın

annesinin arabasıydı. Tuhaftır ama, bu evle ilgili tek çekincesi, giriş yolunun pencereden görünmüyor oluşuydu. Bu arabanın Jessica'yı getiren araba olup olmadığı, ancak araba, evi limonluğa bağlayan tuhaf İtalyan stilli kemerin altından geçip avluya girince belli olurdu. İçinde tuhaf bir titreme oldu. Kızını görme beklentisinin ne büyük bir heyecan olduğunun farkındaydı. Kızını! Çok gülünçtü bu, sanki âşığını bekler gibi...

Kırmızı araba içeri girdi süratle. Emma'nın annesi hızlı bir şofördü. İki küçük kız arkada oturuyorlardı. Küçük, esmer, yuvarlak yanaklı, Çin stili kâküllü ve kısa saçlı ve sarışın altın kafalı, süt beyaz ciltli. Emma'nın annesi ve Emma bugün içeri girmiyorlardı. Ona el sallayışlarından anlamıştı bunu Paul. Jessica arabadan çıktı ve kapıyı arkasından her zaman olduğu gibi hafifçe çarptı. Kızın dudaklarının bugünlerde en sevdiği küfürle şekillendiğini gördü. "Of, domuzcuklar!"

Bu laf nereden çıkmıştı? *Winnie-the-Pooh*'tan mı? Bu kez arabanın kapısını düzgün şekilde kapadı. Kapıya koştu ve bir kez arkaya dönüp el salladı. Kırmızı Ford döndü. Yüzünde bazen gördüğü ifade vardı, meleklerle özgü şeyler düşünür gibiydi; bir Millais çocuğunun mutlu, dua ediyormuş izlenimi veren görünüşünü andırıyordu. Büyük olasılıkla sadece çayı düşünüyordu. Bir eline sütünü, bir eline de çikolatalı kurabiyesini aldıktan sonra babasına hitap ederek, "Baba iki saat konuşmamamı sponsor eder misin?" dedi.

– Ne yapar mıyım?

– Şöyle, sınıfımızda gerekli kitaplar yok, "Yönetim bu kitapları alacak parayı vermiyor" dedi Miss Hunt. Onun için kitapları bu yolla temin edeceğiz, sessiz yapacağız.

– Sessiz kalacağız demek istiyorsun.

– Ah domuzcuklar! dedi. Ne demek istediğimi anladın.

– İki saat konuşmadan durabilecek misin Jess?

– Deneyeceğim. Dakikası 10 peniden beni sponsor eder misin?

– Bu biraz pahalı. Eğer gerçekten iki saat konuşmazsan bu bana 12 pound'a patlar.

– Biliyorum. Ama burada fazla insan tanımıyorum. Onun için eğer sen vermezsen başka birisini de bulamam, hiç para toplayamam. Başkaları ise binlerce, binlerce kazanır.

– Tabii yaparım, dedi Paul.

– Aa iyi. Acaba Mrs. Apsoland'den de istesek mi? Mr. Apsoland ve o çok zenginler, onun için belki de yapar, sorabilir miyiz baba?

– Bilmiyorum Jessica, dedi Paul.

Paul kadına neden sormasını ki? Şimdiye dek adama bir kez bile kibarca ve nazıkçe olmayan bir kelime söylememişti. Hatta biraz ürkekti kadın, sanki işveren Paul, kendisi de adamın mütevazı bir işçisiymiş gibi davranıyordu. Oturma odasına gitti ve daha önce hazırladığı ateşi yaktı. Güneş tekrar gözükmüştü ve ağaçlar avludaki kocaman yassı kaldırım taşlarının üzerinde dal desenleri oluşturunuyorlardı. Uçuk gri renkteki evin arka tarafına doğru baktı adam. Kadın ikinci kat pencerelerinden birinin önünde duruyordu; yatak odası değil burası, çünkü yatak odası evin ön tarafındaydı. Ya da Paul öyle tahmin ediyordu. Oraya hiç çıkmamıştı.

Damların üzerinden, ağaçların arasından yollara, tepele-re, dışarıdaki geniş dünyaya bakıyordu kadın. Paul sık sık kadının bütün gün evde kapalı ne yaptığını düşünüyordu. “Dünyanın gölgeleri vuruyor. Oradan geçen caddeyi görüyor.” Ama Lady of Shalott'un, dünyayı sadece aynadan yansır şekilde görebildiğini hatırladı. Bir keresinde Holloway'de on üç yaşındakilere öğretmeye çalışmıştı bu şiiri. Mrs. Apsoland pencerenin arkasında hareketsiz bir şekilde duruyor ve gözleri uzak ufuklara uzun uzun dalıyordu. Sanki uzaklarda gözükmeyen bir şeyin özlemine çekiyordu. Şaşırarak, Jessica ile Mrs. Apsoland'in birbirlerine ne kadar benzediklerini düşündü. Nasıl bir zamanlar o, Jessica'ya benziyorsa, Jessica da bir gün ona benzeyecekti. Belki de sadece her ikisinin sarışın ve çok güzel olmasından ötürüydü bu benzeşme.

Mrs. Apsoland gözlerini gökyüzü ve ağaç tepelerinden ayırıp indirdi ve adama doğru baktı. Bir an göz göze geldiler ve adam arkasını döndü. Kadının ilk ismini bilmediğini fark etti birden.

Jessica içeri girdi. “Ateşi yakmamışsın baba” dedi daha sonra da ekledi: “Bir köpek yavrusu istiyorum. Harriet'in annesinin köpeği yavrulmuş, birisini alabilir miyim baba?”

Yedinci bölüm

Okuldan tatil için on beş gün eve geleceklerdi, hafta sonları da dahildi bu süreye ve perşembe akşamları başlayan hafta sonlarında yapacak fazla bir işi olmuyordu. Pazartesi günlerini Jessica Emma'ların evinde, salıları ise Harriet'larda geçiriyordu. Çarşambaları Mrs. Apsoland'i Essex'te nadide çiçekler satan bir seraya götürmek zorundaydı. Alpler tarzı bir bahçe tanzimi için bitki satın alıyordu. Onun için en fazla iki saat evden uzaklaşacaklardı, dolayısıyla Jessica'yı Maria'nın gözetiminde yalnız başına bırakmıştı. Ama ertesi gün Cambridge'e gitme günüydü, onun için her ne kadar istemesse de Emma'nın annesine ricada bulunacaktı.

Alpler tarzı bir bahçe tanzimi dışında Apsoland eski bir limonluğı restore ettiriyordu. Buraya kış bahçesi diyordu. Orada limon ve portakal ağaçları olacaktı. İşçilerin çalıştırılması ve kontrol edilmesi hakkında kopartılan yaygarayı Paul başka birisinden duymuş olsa inanmakta zorluk çekerd. Bu adamlarla uğraşmak Paul'ün işiydi, öyle anlaşılıyordu. İşe başlamalarına izin verilmezden önce, firmanın sahibi olan patron, orada çalışacak olan adamların adreslerini, ne tür taşıt aracı kullanacaklarını, kesin geliş gidiş saatlerini ve arabaların plaka ve kayıt numaralarını bildirmek zorundaydı.

Apsoland'in bizzat kendisi bütün bunlarla ilgilenmişti. Pazartesi sabahının bir kısmında işe gitmemiş ve işçiler Apsoland'in on dakika önce açtığı kapıdan içeri girerken (ikisi

arabada biri de motosikletle) onların fotoğrafını çekmişti. Pencereden Jessica'yla birlikte onları izleyen Paul gözlerine inanamamıştı. Fotoğraf makinesi polaroiddi, onun için Apsoland arabayla istasyona gitmeden önce ona resimleri ve her adam için hazırladığı dosyayı getirebilmişti. Eğer listede ismi ve resmi bulunmayan bir adam gelirse, Paul sayfanın üstündeki numarayı arayacaktı.

– O takdirde, davetsiz misafiri defetmek için yardım gelecek, dedi Apsoland esrarengiz şekilde.

– Belirli bir iş yapmak için işe çağrılan ekstra bir işçiyi defedebilir miyiz bu şekilde? Saldırıdan dava açabilir aleyhimize.

– Sadece dediğimi yap dostum, tamam mı? dedi Apsoland.

Apsoland patrona resmî bir şekilde, dış kapıları açması için bir elektronik uzaktan kumanda cihazı verdi. Bütün bunlar Paul'ün bir konuda merakını uyandırmıştı. Jareds'e gelen ziyaretçilerle ilgili aşırı titiz tedbirler uygulanmaktaydı; enfrastrüktürün üniteleri, hırsız alarm sistemleri zor ve çapraşık bir şekilde hazırlanmıştı, daha onun haberdar olmadığı başka koruma sistemleri de mevcuttu büyük olasılıkla; ama kendisinden hiçbir kimlik ve güvenlik belgesi, ya da en azından bonservis istenmemişti. Bu çok esrarengizdi. Ve Apsoland'ın geleceğinden bahsettiği yardım? Eğer hırsızlık ya da benzeri bir şeyden kuşkulanıyorsa, neden polis değil de başka bir yardım?

“Yardım” kelimesi insana bu grup kiralık tetikçiyi çağırıyor.

Ama kısa süre sonra endişelenmekten vazgeçti. Üç adam ve patronları her gün araba ve motosikletleriyle “geleceğiz” dedikleri saatte işe geldiler, “gideceğiz” dedikleri saatte de ayrıldılar ve üstelik hepsi de polaroid fotoğraflarına uyuyordu. En büyük problem Jessica'ydı. Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Gelecek pazartesi ne yapacağını düşünmeye başlamıştı.

Paskalya'dan önceki perşembe gününün sabahında adamları kontrol etti, daha sonra da Jessica'yı Volvo'yla Emmalara götürdü. Çocuklar çabucak arkadaşlık kurarlar. Jessica ile Emma birbirlerini, Jessica'nın okula başladığı bahar yarı döneminden bu yana tanıyorlardı ama çoktan candan iki dost

olmuşlar, sırlarını paylaşmaya ve gülüşmeye başlamışlar, büyüklükleri dışarıda bırakacak ölçüde yakınlaşmışlardı, özel bir ilişki kurmuşlardı. Emma'nın annesi Sheila'dan daha az emindi. Kadının kendisine biraz soğuk ve sabırsız davrandığını düşünüyordu. Sanki gelecek sefer kendisine hayır demek için gerekli cesareti topluyor gibiydi.

Boş caddelerden geçerek geri döndü arabayla. Baharın gelişinin işaretleri onu birazcık avutmuştu. Yeşil alıç bitkileri yapraklanıyordu. İki gün önce yeşil benekli bir tül olan tomurcuk bitkiler gittikçe koyu renge bürünüyor ve dalları kaplayan kalın bir kumaş oluyordu adeta. Çiftlikte bunlara *quick-thorn* deniyordu ve yeni süren filizleri dallardan koparıp peynir ekmek gibi çiğneyebiliyordunuz. Tam zamanında yakalamak gerekiyordu bu bitkileri; anımsıyordu, küçük yeşil filizken ya da daha sonraları acılaştıkları zamanın tam ortasında bir yerde... Ani bir dürtüyle arabayı durdurdu, dışarı çıktı ve çalılar arasından taze bir filiz koparttı. Yeşil, kuvvetli tat, çocukluk anılarının tazelenmesini sağladı. Rüzgâra açık tarlalar, uzun süredir kullanılmayan kilise bahçesinde otlayan koyunlar, her yıl babasının toprağından birkaç metre alıp götüren, toprağı aşındıran deniz.

“Çok başarılı olacaktım” diye düşündü Paul. Ailesinin üniversiteye giden ilk üyesiydi. Okulu bitirdiği zaman çiftçilik yapmayan neredeyse tek üyesi. İyi bir derece, iyi bir ilk iş, kuzeyde öğretmenlik, daha sonra Katherine'le tanışma ve Londra'ya taşınma. Niçin ve ne zaman bozulmuştu? Belki onun kabahatiydi ya da belki onun tahsili ve ideallerine sahip birisi -ne gösterişli bir kelime ama, başka ne kullanılabilirdi?- öğretmeyi, bir islahevinde muhafızlıkla değiş tokuş edemezdi. Her şeyi, onların sessizliğini sağlayıp, sağı solu kırmalarına mani olmak için feda edemezdi. Katherine'in onu terk ettiği hafta, on beş yaşında kızlardan birinin ona doğru hiçbir uyarıda bulunmadan kışkırtılmaksızın yürüyüp suratına vurduğu haftaydı. Bu, geçen senenin başında olmuştu. Bu olayların sonrasında, kendi kendisine hep, “Neyse Jessica var, neyse ki o var” demişti.

Ailesinin üniversiteye gitmemiş öbür üyeleri, ya toprakta çalışıyorlardı ya inşaat işlerinde ya da bir yerde hizmetli olarak. Şimdilerde bu hizmetlilere eskisine nazaran birta-

kım payeler veriliyordu. Gazetelerdeki ilanlara bakmaya başladı. Bir komisyoncuya gitti. Ev satılacaktı, Katherine kendi hissesini, Paul kendisinininkini alacak, aslan payı da inşaat şirketine gidecekti. "Hayatımı mahvettim" diye düşünüyordu sık sık, sonra Jessica'ya bakıyor ve bu düşüncesini yeniden gözden geçiriyordu. Mahkeme çocuğun velayetini Paul'e vermişti. Katherine çocuğu istememişti, kızını doğumdan önce seviyordu ama doğduktan sonra lakayt bir anne olmuştu. Paul bunu anlamakta güçlük çekiyordu ama durum buydu. Master yapmak için üniversiteye geri dönecekti Katherine.

Apsoland'lerin Suffolk'ta oturuyor oluşu Paul'ü cezbetmişti. Daha sonra da onlarla tanışmıştı. İlgisini çekmişlerdi. Merakını uyandırmış, onu afallatmışlardı. Kafasında Mrs. Apsoland hakkında herkesteki gibi bir resim oluşmuştu; gösterişli, makyajlı, görsel sanat çevresiyle yakından uzaktan ilgili olanlar ve zengin üst tabakaya mensup kadınların hepsindeki gibi karmakarışık, kabarık çılgın, genelde altın sarısı acayip bir saç kümesi. Apsoland, onu oturma odasına buyur etmişti. Orada kadın oturmuş kitap okuyordu. Biraz önceden sahneye konmuş bir hava vardı, ama belki de Paul'ün hayal gücüydü bu sadece. Kadın çok genç ve alelade gözüküyordu. Genç bir kız gibi inceydi. Cildi solgun, gözleri masmaviydi. Kadın gülümsedi. Paul o zaman, bir dakika önce kadını alelade bulduğunu hemen unuttu. Kadının çok güzel olduğunu anladı, enfesti, en ince ayrıntıya kadar mükemmeldi, gülümsemediği zaman dahi öyleydi. Başını yana doğru bir tutuşu vardı, bu söylediği her şeyi ince ince tarttığı izlenimi veriyordu.

– Kocam size söyledi mi? dedi Paul'e. Hem şoförlüğümü yapacak hem de bana göz kulak olacak birini arıyoruz. Ses, umulmadık şekilde güçlü, tok ve aynı zamanda da yumuşacıktı. Paul, kadının hafifçe kıvrımlı dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğünü sandı. Kadın daha fazla açıklamaya ihtiyaç olduğunu kavradı. Apsoland orada öylece duruyordu, suratı kocaman bir maske gibiydi. Ben biraz evhamlıyım. Biz ikimiz de evhamlı insanlarız. Korkunç şeyler oluyor dünyada, değil mi? Neyse ki agorafobisi olduğunu söylememişti.

Kadınla beş dakika birliktelikten sonra Apsoland köpekleri tanıştırmıştı. Bu çok daha az zevkli bir işti. Paul kadının dediklerini düşünüyordu, o günden beri de hemen hemen her zaman düşünüyordu, kadına göz kulak olma, ilgilenme konusunu. Büyük eve arka kapıdan girdi, kimseyi bulamadı, koridoru geçip misafir odasına girdi. Bu esnada aynı konuyu düşünüyordu. Kadına hissettirmeden yavaşça yaklaşmanın yapabileceği en kötü şeylerden birisi olduğunu düşünüyordu, dolayısıyla gürültü çıkartarak ve yere kuvvetlice basarak yürüdü, birkaç kez boğazını temizledi. Buna rağmen Paul içeri girdiğinde kadın yerinden sıçradı. Paul, “Özür dilerim, sizi korkuttum” dedi.

Kadın gülümseyerek hafifçe omuzlarını silkti. “Hayır pek sayılmaz. Ben kolayca ürkerim.” Dışarı çıkmaya hazırdı Mrs. Apsoland, omzuna dana derisi kahverengi çantasını bile asmıştı. Gene cin pantolon ve beyaz vatkalı ceket giymişti. Bu sabah hava soğuktu.

– Ben bir korkağım değil mi? Öyle düşünüyor olmalısınız. Adamın büyük olasılıkla itiraz içerikli olan cevabını beklemedi. Başını bir yana yatırarak, her zaman böyle değilim. Bir zamanlar çok cesurdum. Gidelim mi? dedi.

Paul kapıyı açtı ve kadın Bentley’nin arka koltuğuna oturdu. Garaj yolundan arabayı sürerken Paul bazı sırların kendisine açıklanacağını hissetmişti. Sanki ikisinin arasındaki boşlukta henüz ifade bulmamış kadının konuşma ve itirafta bulunma arzusu yoğun şekilde askıdaydı. Fakat sadece, “Yukarı kattaydım ve pencereden bakıyordum...” demekle yetindi. “Lady of Shalott” diye düşündü adam. “... ve küçük kızınızı okula götürdüğünüzü gördüm. Paskalya tatili için okul kapandı sanıyordum.”

İzah etmek zorunda kaldı. Emma’nın annesiyle ilgili bölüme geldiğinde kadın müdahale etti.

– Aa, ama onu da bizimle getirebilirsin. Tanışmak isterim kızınla. Hiç tanıdığım çocuk yok. Bu çok gülünç değil mi?

– Ciddi mi söylüyorsunuz? dedi adam.

– Bizimle gelmesi konusunda mı, yoksa onunla tanışmak istediğim konusunda mı ciddiyetimi soruyorsunuz? Her ikisini de sanırım. Pazartesi günü getir onu, olmaz mı? Aa ama pazartesi günü Paskalya, belki o gün çalışmak istemezsin.

– Paskalya’da çalışmaya bir itirazım yok Mrs. Apsoland.

– Ralph fuara gidiyor. Yani yerel tarım fuarına. Taşra beyefendisi rolünü çok ciddiye alıyor, anlayacağın. Kadın güldü. Ben de Aldeburgh’da arkadaşlarla yemek yiyeceğimi söyledim. Kadını görmediği halde onun kendi planından heyecana kapıldığını hissetti. Jessica’yı da getirebilirsin, o da deniz kenarında bir gün geçirir. Ben arkadaşlarımla uzun süre beraber olurum, kesinlikle çaya da kalırım siz de Jessica’yla güzel bir gün geçirirsiniz. Böyle yapalım olmaz mı? Bir an için tek hissedebildiği şey kadının Jessica’nın ismini hatırlaması karşısında duyduğu hazdı. Kadını sadece iki üç keredir arabayla çıkartıyordu ve bir kez Jessica’dan bahsetmişti. Sonra Mrs. Apsoland arkadaşlarıyla birlikteyken, Jessica’ya Aldeburgh’u gezdirmeyi ve kuzeye gidip çiftlik sahibi olan erkek kardeşini ziyaret etmeyi düşledi.

– Bu benim için çok iyi olur, dedi. Çok iyisiniz. Teşekkürler.

Minnettar hizmetli rolü ona hâlâ çok zor geliyordu. Kadın kendisine “Paul” diye hitap ederken ona “Mrs.” demek de öyle. Neyse ki “Hanımefendi” “Beyefendi” demesi beklenmiyordu. Kadın bir müddet sessiz kaldı. Arka yollardan giderek Lavenham’a oradan da Bury’ye doğru yol aldı. Anayolda bu kez gri Fiat’ı düşündü, halbuki onu haftalardır görmemişti.

Bugün gri Fiat filan olmayacaktı, iki hafta önceki perşembe beri ortalarda görünmemişti. Ve o bir keresinde de... Onların paranoyasının kendisine bulaşması da mümkün değil miydi? En kolayca yakalanacak şeydi, Apsoland virüs şeklinde taşıyordu, kadında da vardı. Belki daha az belirgin olarak ama buna mukabil belki de daha kişisel şekilde. Bununla ne kastettiğini kendisi de bilmiyordu, sadece kadının korkusu sanki kişisel bir deneyimden, adamın bekleyişi ise gazete ve televizyondan çok, etrafı telaşa verme meraklılarını fazla ciddiye almaktan kaynaklanıyordu. Hepsi saçmalıkta tabii, hayalîydi. Kendi endişeleri de öyleydi, Apsoland’dan grip mikrobunu kapmış gibiydi.

Kadın annesinden bahsetmeye başladı. Şu anda annesinin Cambridge’in dışındaki evine doğru gidiyorlardı. Annesinin Jareds’in daha yalın bir taşınmasını, kasabada ev almasını istiyordu. Kadın tek çocuktu büyük olasılıkla. Annesi

kırk yaşın üzerindeyken doğurmuştu onu ve şimdi de yaşlıydı bayağı. Paul'ün annesi babası var mıydı? Paul onların hayatta olmadıklarını, genç sayılabilecek bir yaşta öldüklerini söyledi. Adamın ailesi uzun ömürlü bir aile değildi. Gelecek nesilden bir tek Jessica vardı, çünkü erkek kardeşi çocuksuzdu ve öyle kalmaya da niyetli gibiydi.

– Aynen benim gibi, dedi kadın.

Köşelerde kendilerini geçen ya da yan sokağa park eden, direksiyonunda haşın sakallı bir gencin oturduğu gri Fiat'ın olmadığı bir gündü bu. Boş sokaklar, tomurcuk dolu çiçek açan ağaçlar, rüzgârda sallanan nergislerle dolu bahçeler. Arabanın kapısını tuttu, kadının çıkması için bekledi ve onun yaya yolundan yukarı çıkışını izledi. Kapı açıldı. Her zamanki gibi uzun boylu, ince yapılı, beyaz saçlı birini gördü bir an için. Arabaya binip sandviçten daha iyi bir yemek sunan ve alkolsüz birası olan bir pub'a gitti. Barın tezgâhının üzerinde folyoya sarılmış, çiçeklerle süslü, çikolatadan yapılmış bir yumurta duruyordu. Bir hayır kurumunun eşya piyangosundaki ödüldü bu. Tatil münasebetiyle dükkânlar kapanmadan Jessica'ya bir Paskalya yumurtası bulması gerekiyordu. Katherine ona hiç olmazsa bir kart göndermeyi düşünecek miydi? Tabii bu Noel ya da düğün günü gibi bir şey değildi. Muhtemelen kart filan göndermeyecekti. Jessica'yı başından atarken kendisi söylememiş miydi çocuğun kendisini unutmasını, hatta onun ölmüş olduğunu kabullenmesinin daha hayırlı olacağını? Bazen eski karısına karşı sadece nefret duyuyordu.

Paul'ün saat üçte Mrs. Apsoland'i gidip alması gerekiyordu. İçinde şekerci dükkânı olan bir alışveriş merkezi bulup girdi; üzeri yaldızlı, asma yapraklı ve badem ezmesinden yapılmış üzümlerle süslü, kocaman ve parlak bir yumurta satın aldı. Saat üçe beş kala bungalovun önündeydi. Her zaman tam zamanında gelirdi Mrs. Apsoland.

Kapıdan tek başına çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. Paul arka kapıyı açmak için arabanın arka tarafına dolandı.

– Önde senin yanında oturmamın bir sakıncası var mı? dedi kadın.

Sesinde adama batan, rahatsız edici bir ürkeklik seziliyordu. Ne tür bir oyun oynuyordu kadın böyle, sanki Paul'ün

evet ya da hayır deme, işe alıp veya işten atma kudreti varmış gibi davranarak. “Hayır oturamazsınız” dese kadının nasıl bir reaksiyon göstereceğini düşündü.

– Tabii oturabilirsiniz. Buyurun.

Kadın oturur oturmaz duruma açıklık getirdi, adam kadının düşüncelerini okuduğunu düşünüp rahatsız olmuştu.

– Çok aptalım. Nerede oturacağımı size sormama gerek olmadığını bilmem lazımdı. Sizin gibi birisi için bana çatmak çok rahatsız edici olmalı.

– Benim gibi birisi mi?

– Sizin gibi kuvvetli, akıllı ve tahsilli biri, bu işi kendisine mahsus bazı nedenlerle yapan biri. Sanırım sebebi Jessica değil mi? Buna cevap vermeseniz de olur.

Cevap vermedi. Sadece, “Size bir şey sorabilir miyim?” dedi.

– Ne soracağınıza bağlı. Kusura bakmayın ama benim geçmişimle ya da benimle ilgiliyse cevap veremem.

Kadın kızarmıştı. Kadının yüzünü göremiyordu, ama kızardığını biliyordu.

– Sizinle ilgili değil, dedi. Direkt olarak sizinle ilgili değil. Sorum şu; Mr. Apsoland işe aldığı işçileri inceden inceye soruşturdu, halbuki o ve siz benden hiçbir bonservis istemediniz, geçmişimle ilgili hiç bilgi almadan işe aldınız beni. Sabıkam bile olabilirdi. Benim hakkımda hiçbir bilgi edinmeden işe aldınız. Neden?

Kadın sakince cevap verdi.

– Sizinle ilgili bilgimiz vardı, araştırdık.

Paul elleriyle direksiyonu sıkıca kavradı. Anayolda hızla gitmekteydiler.

– Araştırdınız mı?

– Ralph araştırdı, Ralph’i tanıyanız gerekir Paul. Size herhangi bir şey sormazdı. Çünkü size inanmazdı. İnsanlar bonservisler uydurup yazarlar ya da dostlarına yazdırırlar, öyle değil mi? Sadece o da değil, Ralph -nasıl söylesem- tedbirliliğin, gerektiğinde mücadeleye hazır oluşun, dikkatliliğin ta kendisidir. Siz bunu paranoya diye adlandırabilirsiniz. Buna uygun yaşar, o böyle biridir çünkü ben onun için...

Konuyu kapatmak istercesine hafifçe güldü. Yanılıyor olabilir belki ama gene de kadının zaten, “O sebeple evlen-

dim onunla” demek üzere olduğu gibi oldukça berbat ve tuhaf bir düşünce takılmıştı aklına.

– Her yatağın altında hırsızlar, her kalabalıkta yankesiciler var sanki. Kuşkucu beynin ta kendisidir. Annesi ziyarete gelse eminim kimlik sorar. Sesini alçaltmıştı kadın. Adeta mırıldanarak, beni daha da kötü hale getirdi, dedi. Paul kadını doğru duyup duymadığını anlayamadı. Mrs. Apsoland daha neşeli ve bilgiç bir tavırla devam etti: mesela Colombo ile Maria altı aydır bizim yanımızda; Ralph onların geçmişlerini taa okuldan ayrıldıkları yıllara kadar araştırdı. Sen Ralph’in görüşme yaptığı yirmi beş kişiden birisin. Herkesi özel dedektife izletti. Böyle şeyler yapar. Neredeyse kendisinin yürüttüğü özel bir dedektiflik firması var. O olmasa firma iflas ederdi. Benim aslında bunları sana söylememem gerekir. Ama madem başladım bari devam edeyim. Senin mazini dikkatle incelediler, MI 5 adaylarını işe almadan yaptıkları gibi. Mesela ben senin anne ve babanın hayatta olup olmadıklarını bilmiyorum, ama Ralph’in bildiğinden emin olabilirsin. Ve geri kalan şeyleri Ralph bilir, hepsini.

Duydukları onu kızdırmamıştı. Kadının sözlerini düşündü ve hazmetmeye çalıştı. Bu özel dedektifler, Apsoland’in daha önce bahsettiği, yabancı işçiler işe gelirse başvurması gereken yardımcılar mıydı? Yoksa Apsoland’in ayrıca bir tetikçi takımı mı vardı?

– Kızdın, dedi kadın. Sana anlatmamalıydım.

– Hayır hiç de değil.

– Aslında bunu bir iltifat kabul edebilirsin. Rekabeti düşünsene. Seni yirmi beş kişinin arasından seçti. Sana güveni tam.

Bu konuşma adamı tatmin etmemişti. İncinmişti.

– Ben sadece bir şoförüm, dedi.

Surat ederek söylemişti bunu herhalde ki kadın kahkahayı patlattı. Kadının şen, bastırılmayan kahkahası adamı şaşırtmıştı, o da gülmeye başladı. Kadından bir açıklama, cesaret verici bir söz bekledi ama hiç ses çıkmadı. Sessizlik içinde yola devam ettiler. Yol güzergâhları şeker fabrikasının yönünde büyük bir viraj şeklini aldı, oradan çıkış yoluna saparak köprünün altından geçtiler. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Eski hapishanenin kapısının önünden geçip A134’e

döndüğü sırada kırmızı bir Fiat'ın kendisini izlediğini fark etti, sadece Fiat olduğu için nazarı dikkatini çekmişti. “Onlardaki paranoyanın sana da bulaşmasına izin verme” diye düşündü. Kadın yerinde kıpırdanmaya ve daha rahat oturmak için emniyet kemerini çekiştirmeye başladı. Kadın hareket ettikçe Paul onun parfümünün kokusunu duyuyordu. Arabaya binerken de parfümü duymuştu ama burnu kokuya alışmıştı. Çok hafif bir parfümdü, şekerli değildi, baharatlı ve keskindi kokusu.

– Eğer bana ihanet etmek için para teklif edilseydi sana, ne yapardın? dedi kadın.

– Ne? dedi Paul.

– Aynen onu söyledim. Duyduğun şeyi söyledim.

Kadının aklı dengesinin yerinde olmadığını teşhis etmeyi kesinlikle istemediğini hissetti. Kadının korkularının haklı nedenlere dayanmasını istiyordu.

– İhanetten ne kastettiğinizi anlayamadım, dedi.

– Böyle bir durum olunca anlarsın, dedi kadın.

– Mrs. Apsoland, dedi, umarım bunu yanlış anlamazsınız. Belki modası geçmiş bir ifade tarzı ama, size böyle şeyler söylemek bana düşmez. Bakın...

– Devam et, dedi Mrs. Apsoland.

– Kocanızın aşırı tedbirli olduğunu, bunun da sizi etkilediğini söylediniz. Çok fazla etkilenmişsiniz, değil mi? Şiddet dolu bir toplumda yaşadığımız bir gerçek, suç oranı da artıyor. Ama buralarda, yani bu kasabada en son hırsızlık ne zaman gerçekleşti?

Kadın cevap vermedi. Onun alındığını düşündü, ama gene de konuşmaya devam etti. Konuyu o noktada havada bırakmak uygun olmazdı.

– Ben bazen saldırı korkusunun saldırının gerçekleşmesine neden olduğu yönündeki görüşe katılıyorum. Karanlıkta kendinden emin bir şekilde yürüyen ve kendisine doğru yürüyen birkaç genç erkeği görünce hızla kaçmayan kadının başına bir şey gelme ihtimali daha azdır. Uygulamada da, bir ev aşırı korunuyorsa insanlar konuşmaya başlıyor ve evde gizlenecek şeyler olduğunu düşünenler evi soymaya kalkıyor. Konuşurken bile konuşmasının ne kadar veciz ve akılcı olduğunu düşünüyordu.

Yolun tırmandığı bir noktaya gelmişlerdi. Yolun yarısı trafik işaretleriyle bölünmüştü, seyyar trafik ışıkları onlara kırmızı yanıyordu. Paul el frenini çekerken kadın, sanki adamı hiç duymamış gibi, otomobilin gösterge tablosundaki bir düğmeyi göstererek, "Bu düğmeden bahsettiler mi sana, ona basarsan, tüm kapılar ve arabanın açılan tavanı otomatik kilitlenir." Dönüp kadına baktı, onun ciddi olup olmadığı belli değildi, içinden kıs kıs güldüğünden kuşkulandı. "Trafik ışıklarında durduğunda ya da bir yerde bir süre park ettiğinde güvende olmak için."

Yol kenarında yüksek bitkiler, bir sıra karakavak, تنها çayırlar ve tepenin üzerinden aşağı bir örtü gibi sarkan ağaçlar. Işıkları çalıştıran adam, üzerine fosforlu turuncu ceket giymişti. Paul önce adama, adamın geniş kızıl yüzüne, saman sarısı saçlarına, daha sonra da silindir kullanan adama ondan sonra da kürek atan adama baktı dikkatle. Işıklar yeniden yeşile döndü. Kadının yanında iç çektiğini duydu.

Birkaç dakika sessizlikten sonra kadın, "Sana bunu bir tarihte söylemem gerektiğini biliyordum. Tek mesele benim bu konuda konuşmaktan huzursuz olmam."

– Mrs. Apsoland, söylemek istemiyorsanız söylemeyin.

– Bana Nina der misin, lütfen?

Çok şaşırmıştı, biraz da utanmıştı.

– Emin misiniz bundan?

– Mrs. denmesinden hiç hoşlanmıyorum. Ben senden çok daha yaşlı olsaydım ya da sen benden daha genç olsaydın ya da buna benzer bir şey, belki değişik olurdu. Ne demek istediğimi anlamışsındır. Adam başıyla onayladı. Kadının suratını göremiyordu ama onun kendisine baktığını biliyordu. Bir zamanlar kaçırıldım ben. Sesinin tonu, kadının içinde büyük bir iç hesaplaşma cereyan ettiğini ele veriyordu. Ne olduğunu bilmiyordu Paul. Belki yalan söylemeye çabalamak ve yalanı gerçekmiş gibi kabullenmek ya da korkunç bir olaydan bahsetmenin verdiği çekingenlikti. Kadın tekrarladı: Ben kaçırılmışım. Paul verecek cevap bulamadı. İlk kocamla evliken İtalya'daydım. O zamanlar adım Nina Piraneso'ydu. Bu mayıs beş yıl oluyor, yani hemen hemen beş yıl.

Söylenecek ne vardı? Paul eve gelmek üzere olduğuna sevindi. Jareds'in dış kapılarını açmış ve garaj yoluna sapmış-

tı. Siyah beyazlı bir yağmurkuşu sürüsü araba yaklaşıncı park yerinden havalanıverdi. İleride ön kapıdaki çakıl taşlarının üzerinde park etmiş, inşaat işçilerine ait iki araba ve bir motosiklet ve küçük bir kamyonet gözüküyordu.

– Onun için bu kadar huzursuzum, dedi kadın. Kısmen bu sebeple.

Adam hiçbir mana ifade etmeyen bir şey söyledi.

– Anladım.

– Soruma cevap vermedin.

– Afedersiniz. Sorunuzun ne olduğunu unuttum.

– Bana sadakatsizlik göstermek konusunda. Şimdi neden sorduğumu anlamışsındır bu soruyu.

Bir an kadına yakın hissetti kendisini. Konuşurken kısa bir süre için, ikisinin arasında bir dostluk kuruluyormuş hissine kapıldı. Bu saçma sapandı, tabii ki ikisi yakınlaşamazlar, dost olamazlardı ve zaten kadın bu kaçırılma saçmalığı paranoyasıyla bu ihtimali ortadan kaldırmıştı. Daha önce söylediklerini yineledi.

– Ben sadece sizin şoförünüzüm, dedi ve ekledi. Böyle bir şey söz konusu olamaz.

Kadın arabadan aceleyle çıktı. Kadın elinde anahtarla ön kapiya doğru ilerlerken Paul orada öylece durdu. “Her şey mahvoldu” diye düşündü. “Oyunu sürdürmeliydin ‘Sahi mi?’ ve ‘Ne korkunç’ demeliydin ve söylenenlerin tek kelimesine inanmadığını belli etmemeliydin.” Merdivenlerden geri dönüp, “Unutma pazartesi Jessica’yı getireceksin tamam mı?” dedi kadın ve sanki en ufak bir üzüntüsü yokmuş gibi gülümsedi adama. Belki de yoktu.

Kasabaya geri döndü arabayla ve Jessica’yı aldı. Emma ile ikisi sessizlik sponsorlarının bir listesini yapmışlar ve konuşmadıkları her dakikaya ödenmesi gereken meblağları yazmışlardı. Jessica’nın listesinde Emma’nın annesinin isminin olmayışı dikkatini çekmişti, buna karşın tanımadığı iki kadının ismi vardı, muhtemelen gündüz gelen iki ziyaretçinin isimleriydi onlar. Jessica’nın saçları at kuyruğu yapılmıştı.

– Emma’nın annesi yaptı, dedi arabada ve lastik bandı çözererek saçlarını açtı. Çorbaya düştü ve annesi bunun pek de hi... olmadığını söyledi.

– Hijyenik demişti herhalde, dedi Paul.

– Ben çorba sevmem.

– En azından içinde saç olanını sevmezsin.

Bu laf çocuğu çok güldürdü. Bu yaşta çocuklarda sık görüldüğü gibi espri ve zamanlamaya daha pek aşina olmadığından, espriyi uzattı, geliştirdi. Çorbadaki saç, şehriye yerine saç, açık renk saç, siyah renk saç, teneke kutunun üzerinde saç resmine kadar geldi. Bıkkınlık gelince, “Pazartesi günü deniz kenarına gidiyoruz. Mrs. Apsoland’ın gitmesi gerekiyor, onu götüreceğim, sen de geliyorsun” dedi.

Çocuklar hiç ummadığınız tepkiler verirler. Shirley Temple prototipi bir çocuk olan Jessica ellerini çırpıp peltek peltek “Ah babacığım” dedi. “Beni finanse eder mi sence?”

– Sorarsın kendisine.

Çocuğun çayını hazırlarken Nina Apsoland’ın kaçırılma konusunda söylediklerini düşündü. Eğer kadın kaçırılmış olsa gazeteler yazardı, halbuki hiç öyle bir haber olmamıştı. Yoksa hatırlardı. Eski bir manken, İngiliz, Piraneso adında zengin bir İtalyan’la evli. Haftalarca sürerdi böyle şeyler, hep uzun sürerdi ve medya da bunu kaçırmazdı, o da bunu hatırlardı.

O zaman ya kadının ya da kocasının aklî dengesi bozuktur. Ya da her ikisinin birden. Ama bu gene de kadının sorduğu soruyu daha az dokunaklı kılmıyordu. Pekâlâ, kadına sadakatsizlik eder miydi? Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Para karşılığı ihanet eder miydi?

“Bu, insanların kendi kendilerine çok sık sordukları bir soru” diye düşündü. “Fiyatın ne? Bir milyon için neler yapabilirsin? Eğer kanun karşısında dokunulmazlık hakkın olsa ve güvenliğin teminat altına alınsa, fiyatı da uygun olsa yapamayacağın bir şey olur muydu?” Amatör filozofluk, anlamsız varsayımlara dayalı bir kurgulama.

Jessica masaya oturdu ve sütünü içti. Çikolatalı gofretinin jelatinini çıkartamadı onun için Paul yaptı bu işi. Ona döndüğünde yüzü bir melek yüzü gibiydi. Bakışları sanki doğaüstü kutsal halelere takılıydı. Gözleri parlıyordu. Alınının etrafında toplanan saçları ıslak altın halkacıklar gibiydi. Kırmızı bir gelincik yaprağını andıran üst dudağında bir süt damlası parlıyordu.

– Köpek yavrusunu biliyorsun değil mi baba? dedi.

– Faydası yok Jessica. Yavru köpek alamazsın bu kez. Üzgünüm ama durum bu. Biraz daha beklememiz lazım. Hem onlar bizi hem de biz onları daha iyi tanıyana kadar. İçinden, “Eğer kalabilirsek eğer devamlı olursa iş” dedi sessizce. “Hayır demiyorum. Sadece şimdilik olmaz diyorum.”

– Hay domuzcuklar, dedi çocuk, daha sonra da, peki, diye ekledi. Ve muazzam teatral bir iç çekiş, dünyanın yükü omuzlarındaymışçasına.

– Daha erken, Jess, dedi.

Adamın ne demek istediğini anlamamıştı çocuk. Nasıl anlayabilirdi ki? Çocuk bütün tartışmaların dışındaydı. Ona asla ihanet edemezdi. Fikri bile gülünçtü, aptalca bir şakaydı. Sanırım bütün ana babalar aynı şeyi hissediyorlardı; öyle büyük bir vericilik ki, bahsi bile edilemiyordu. Kızı kurtarmak için memnuniyetle ölüme giderdi insan. Ölüme âşığının yatağına koşar gibi giderdi insan. Birisi söylemişti bu sözü. Kimdi, hatırlayamadı. Herhalde Shakespeare'di. Genellikle Shakespeare söyler zaten.

Sekizinci bölüm

Sandor bana biraz şiir okudu. Bu şiir birbirine âşık olup da, daha önceleri yaşamamış olduklarını hisseden iki insan hakkındaydı. Sanki yeni doğmuşlardı. Şiir yeniden hayata başlamaktan ya da tüm yaşamını Yedi Uyurlar'ın mağarasında horlayarak geçirmiş olmaktan söz ediyordu. Bu kısmı çok sevdim, belki de masalları çok sevdiğim için. Ya da benim Sandor için hissettiklerimi ifade ettiği için. Gerçi ben onunla tanışmadan evvel uyku halindeydim diyemem, öyleyse de kâbus görüyor olmalıyım, ama yaşamamış ve hiçbir şey görmemiştim ve beynimin içi yağlı suyla doluydu.

Sandor, "İnsanlar bebekliklerinde sevgiyi tatmamışlarsa sevmeyi öğrenemezler" diyor. Psikiyatrlar da öyle söylüyor. Tabii, psikiyatlardan daha iyi biliyor olamam bu konuyu, mantıken böyle ama Tilly gelene kadar hiç sevgi görmemiştim, gene de içimde birçok insandan daha fazla sevgi taşıdığımı çok iyi biliyorum; bazen Sandor'a duyduğum sevgiden patlayacağımdan korkuyorum.

Yanlışı olan diğer bir konu da âşık olmanın heteroseksüel olsun, gay olsun seks içerdiği düşüncesi. Bunu diğer insanlara anlatamam çünkü onlar öbür türlü düşünüyorlar, ama ben Sandor'a ilk görüşte âşık oldum. Biz Embankment metro istasyonundaki koltukta birbirimize şoke olmuş şekilde bakarken âşık oldum ilk kez. Bu değişik bir aşk. Bu aşkta insanlarla kötü şeyler yapmak istemezsiniz, ama onlara bir

şeyler duyarsınız. Bir rahibenin İsa'ya duyduğu sevgi gibi ya da Tanrı'nın -şayet Tanrı varsa- bizlere duyduğu sevgi gibi bir duygu. Ya da eski zamanlarda hizmetkârlar ve uşakların kabile reisine duydukları gibi, ölümüne sadakat.

Bu tür sevgi Sandor'un okuduğu kitaplarda ya da annemin okuduğu dergilerde mevcut değil; onun için belki de gerçek değildir, ben hayal ediyordumdur. *News of the World*'de bu tarz bir şey bulamayacağınız muhakkak. *News of the World*'ü neden okuduğumu size söylemiştim, bilmem anımsadınız mı? Tilly'nin söyledikleri yüzünden. Reklamları çok fazla, çünkü tirajının yüksek olmasından dolayı ulaştığı pazar çok geniş. "Kültürümüze de aman ne büyük katkı" diyor Sandor. Tabii bulamayacağımı bile bile hep aradığım özel bir ilan var. İşte bulacağımı hiç tahmin etmediğim şeyi buluverdim. Hayat böyledir işte. Beklediğiniz olmaz. Ya hiç ummadığınız şeyler olur ya da umduğunuza yakın bir şeyler gerçekleşir. İşte bu ikinci duruma uygundu anlayacağınız.

Geçen pazar odamızda gazeteyi okuyordum. Sandor *Kanser Koşuşu*'nu bitirmiş Picasso hakkında bir kitaba başlamıştı. *Observer*'in bulmacasını çözmüş günün yirmi beşinci sigarasını yakmıştı. Ben saymışım sigaraları. Dumanın arasından zor görebiliyordum onu. İlanlara bakmaya başladım ve pencereyi açmak için yerimden kalktım. Başını kaldırıp baktı ama bir şey söylemedi. Tekrar ilanlara geri döndüm ve tam yukarıdan aşağı sayfayı yarılamıştım ki şunu buldum:

"Joe... Neredesin? Seni arıyorum ve şu adresteyim: c/o Farthing, 25 Grice Rd, London N8. Tilly."

Adres pek bir şey ifade etmemişti. "Tilly'leri tanıyan başka Joe'lar da olmalı" diye düşündüm. Sonra birden, beraber yaşadığı ikinci adamın, hani Yeni Zelanda'ya gidip ona karavanını bırakanın, adının Farthing olduğunu hatırladım. Bu Farthing annesi ya da kardeşi olabilir. Belki de sadece benim hayal gücümün ürünüdür, ama ailenin Wood Green ya da Hornsey'de ormanın kenarındaki bölgede oturduğunu hissediyordum. Adresteki N8 aynı yerdi zaten.

O gece dışarı çıktığımızda -Paskalya günü yani pazar akşamı, akşam yemeği veren ve American Express kabul etmeye hazır olan pahalı bir yer bulmuştuk- ben de Sandor'a durumdan bahsettim. O adrese yazıp bizim posta kutusu nu-

maramızı vermek istediğimi söyledim. Belki komik gelecek ama o sıralarda Tilly'yi görme arzumun gittikçe arttığını hissediyordum, sırf bu nedenle Sandor'un olumlu bir cevap vereceğini sanmıyordum. Fakat fazla bir şey söylemedi. Sadece her zamanki gibi omuzlarını silkmekle yetindi.

– Akrabalar yarar sağlamaktan çok başa bela olurlar, ne dersin? dedi. Beş saniye sonra annesinin American Express kartını uzatınca, söyledikleri biraz tuhaf kaçtı. Bana yan yan bakışından ve o garip çarpık gülüşünden, aynı şeyleri onun da düşündüğünü anladım.

– Bundan sonra neler yapacağız? dedim.

– Yarın söylerim sana. Önemsiz bir şey gibi gözüküyor ama Garnet'ın telefonunu nasıl bulacağımızı düşünüyordum. Ap-soland'in adına kayıtlıdır ve rehberde yoktur.

Ertesi gün Tilly'nin N8 adresine gönderilmek üzere mektup yazdım, iyice düşünüp taşındım. “Gel bizi gör” ya da “Ben gelir seni görürüm” diyemezdim, çünkü Sandor'un her ikisine de izin vermeyeceğinden emindim. Ona Sandor'dan bahsetmek istiyordum, benim hayatımın Sandor'a ait olduğunu ve onunla istediği şeyi yapabileceğini birisine söylemek istiyordum. Gerçi bunu düşünebiliyordum ama kolayca kâğıda dökemiyordum. Sadece şöyle yazdım:

“Sevgili Tilly,

Şu anda taşrada yaşıyorum. Bir arkadaşımla ben burada iş kurmayı düşünüyoruz. Devamlı bir adresimiz olmadığı gibi telefonu da başkalarıyla paylaşıyoruz, onun için sana bu posta kutusu numaramızı veriyorum. Bana bir iki satır yazıp işlerinin nasıl olduğunu vesaire bildirirsen sevinirim.

Seni seven kardeşin Joe”

Yırtıp attım çünkü mektubu önümde yazılı vaziyette görünce kızkardeşime posta kutusu numarası veremeyeceğimi anladım. Onun için bir kez daha yazdım, devamlı adresim olmadığı hususunu yazmadım, onun yerine Lindsey Misafirhanesi'nin adresini verdim. Biraz da mutlu olduğumdan ama kardeşimi özlediğimden bahsettim. Gramerde bir hata vardı ama neydi çözemedim, öylece bıraktım. Nasıl olsa Tilly

de benden daha iyi gramer bilmezdi. Daha önceleri ona hiç kendimden, "Seni seven kardeşin" diye bahsetmemiştim, ama neden şimdi başlamayayım ki bunu söylemeye? Onun erkek kardeşi değilim ama onu seviyorum. Tilly ve Sandor benim ailem, kız kardeşim ve erkek kardeşimden çok annem babam. Komik değil mi? Ne demek istediğimi kendim de bilmiyorum.

Tilly hoşlanmazdı bundan. Aileler beni tedirgin eder ama onu sinirlendirir, öfkelenendirirler. "İnsanların genellikle bir kötü ana babası olur, halbuki benim üç tane kötü ana babam oldu" derdi. Ve bu doğru da; kendi gerçek ana babası, sonra ona bakan bir teyze enişte. Gerçi bakmak kelimesi pek onların davranışlarına uymuyor ya. Sonra da annemle babam. Onlarla yaşarken bu konudan pek bahsetmezdik. Ben on iki yaşındayken de o Brian'la yaşamak için evden ayrıldı.

Ben hastanedeysen gerçekten sohbet etmeye başladık.

Ben oradayken düzenli bir şekilde ziyarete geldi. Doktorlar bile bu terapinin bana ilaçlardan daha iyi geldiğini söylediler. Öğleden sonraları geliyordu. Biz ya gündüz kullanılan oturma odasının bir köşesinde ya da hava güneşliyse bahçede dolaşarak saatlerce konuşuyorduk. O sıralarda Brian'dan ayrılmıştı. Bana bunu ilk söylediğinde çok üzülmüştüm. Olayın kendisinin çok üstünde bir boyutta üzülmüştüm. Olay akrabam bile olmayan bir kadının ancak birkaç kez gördüğüm bir adamdan ayrılmasıydı. Fakat bu konuyu çok uzun süre enine boyuna düşündüm, düşünecek çok zamanım oldu. Dostlarımız ayrılınca rahatsız oluruz çünkü zihnimizde onları anne ve babamızla aynı düzeye oturturuz. Sandor bana bilinçaltının zaman, uygunluk ve yaş gibi kavramları bilmediğini söylemişti ve sanırım doğru; söylediği diğer birçok şey gibi bu da gerçek. Tilly, Brian'dan, daha sonra da Martin'den ayrıldığında üzülmüştüm, çünkü bilinçaltımda onları annem ve babam olarak tanımlıyordum.

Kendi çocukluğum şimdi köprünün altından geçen su gibi belki, gene de Tilly ve sevgilileriyle ve Garnet ile o çocuğu ilk gördüğüm an hissettiklerimle ilintili muhakkak ki. Tilly ile ben çocuklardan, çocuk sahibi olmaktan, onları yetiştirmekten bahsederdik sık sık. Abartısız bir şekilde ifade edilirse, en hafifinden, Tilly çocukları pek sevmez denebilir. "İnsanların

dünyaya neden çocuk getirdikleri bir sır” der. Hiç çocuk sahibi olmayacakmış. Bu dünya açlık, sefalet, fakirlik ve bulaşıcı hastalıklarla dolu. Televizyonda açlık görüyorsunuz, en çok kimler acı çekiyor? Çocuklar. Derisi kemiğine yapışmış çocuklar, ellerinde taşlarla dilenen çocuklar. Kolları bacakları parçalanmış çocuklar; incitilmiş, kötü muameleye maruz bırakılmış, hırpalanmış çocuklar. Bütün bunlara rağmen insanlar gene de çocuk üstüne çocuk yapmaya devam ediyorlar. Biraz doğumlar azalmaya yüz tutsa, hükümetler “Doğum oranı düşüyor bir şeyler yapılması gerek” diye bağırmaya başlıyorlar. Evet, neler yapıldığını da hepimiz biliyoruz.

Bütün bunları konuşurduk, dünyanın nüfusunun mevcudun yarısı ya da daha azı olması halinde her şeyin ne kadar iyi olacağını tartışırdık. Bir başka konu da eş bulmak ve evlenmek konusuydu. Tilly aynı zamanda hiçbir zaman evlenmeyecekti. Üç evliliği yakinen inceleme fırsatını bulmuş, üçü de bir kâbusmuş. Sevdiği bir erkekle birlikte yaşamak, işte o ayrı bir olay. “Kararını vermeden önce birkaçını denemem lazım” derdi Tilly. İnsanların tekeşli olduğunu söylemenin de ne büyük bir saçmalık olduğunu konuşurduk. Halbuki tekeşli olan hayvanlar sadece gençliklerinde eşleştirilmiş olanlardı. Kazlar ve kobaylardı. Genç bir kaza bir köpek veya bir ayıcık gösterirsen onunla eşleşir ve bir daha da başkasını istemez. Bazen benim başıma da bunun geldiğini düşünüyorum. Sandor’la eşleştirildim. Tabii bu normal insanlarda olmaz, ama ben de pek normal sayılmam, en azından öbür insanlara fazlaca benzemem.

Tilly’yi tekrar görmek çok iyi olacak; acaba görebilecek miyim? Gazete almak için sokağa çıkınca hem kendi mektubumu hem de Sandor’un mektubunu attım. İlk kez onun mektubunu postaya attığımda bana üzerindeki adresi okumamamı söyledi. İnsanların postalamak için verdikleri mektupların adreslerini okumanın çok ayıp bir şey olduğunu belirtti, o günden beri de okumadan atıyorum. Sandor, arabayla Jareds istikametine gitti. Bugünün Doreen’in motosikletle temizliğe gittiği gün olduğunu söyledi. Geri döndüğünde çok daha iyi bir ruh hali içindeydi, öğlen yemeğini kasabadaki pub’da yemişti. Stan de pub’daymış, her zamanki gibi Jareds’den ve Apsoland’den bahsediyormuş ama San-

dor yeni bir şeyler öğrenememiş. Eğer Garnet'ın çocuğunun adının Jessica olduğunu ve Stan ile Doreen'in kızını oraya oynamak için çağırdığını saymazsak tabii. Garnet, Stan'in arabası olmadığından, çocuğu almaya kasabaya arabayla gelmiş ve çocuğu geri getirmiş. Belki de güvenlik sebebiyle?

Daha geç saatlerde, bundan sonra yapacaklarımız hakkında bana bilgi vereceğine söz vermiş olduğunu hatırlattım ona. Bana böyle bir söz vermiş olduğunu hatırlamadığını, zaten hiç söz verme âdeti olmadığını söyleyerek, "Giyin" dedi. "Akşam yemeğe gidiyoruz."

American Express kartıyla yapacağımız son âlemde bu. Sandor'a göre ayın son haftasında hesap dökümü annesine gidecekti ve bu da harcamalarımızın sonu olacaktı. Sementin en pahalı lokantasında yer ayırtmıştı. Görkemli bir evdi, bir malikâneydi orası, aynı zamanda otel olarak da hizmet veriyordu ve her yatak odası değişik ve tarihî bir tarzda dekore edilmişti. Ama yazık ki biz orada kalamayacaktık.

Sandor usturasıyla her zamanki gibi zarif bir şekilde tıraş oldu ve benim saçlarımın diplerini boyamak gerektiği hakkında bir şeyler söyleyerek banyoya girdi. Orada uzun süre kaldı. Geri geldiğinde onu neredeyse tanıyamayacaktım. Harika görünüyordu. Daha önce onu hiç takım elbiseyle, beyaz gömlekle ve kravatla görmemiştim. Yüzü çok pürüzsüz gözüküyordu ve zeytunî kahverengiydi, saçları tertemizdi ve yaptığı banyodan ötürü hâlâ nemliydi. Çam kokulu parfüm sürmüştü.

- Ne? dedi. Senin kullandığın kelime neydi? Parfüm kâfi derecede kötü. Kendime koku sıktım Küçük Joe. Koku... Doğru mu?

- Ben seninle yarışmam, dedim. Benim giyecek bir şeyim yok.

- Mason kadınlar gecesine giden bir ev kadını tavrı taklanmana gerek yok, dedi. Bir banyo yap ve temiz bir gömlek giy. İstersen cebine bir de kravat koy, ama gerekeceğini sanmıyorum. Ben senin daha spor görünmeni tercih ederim. Patronun kim olduğunun bilinmesinde yarar var.

Gittiğimiz yer ıslık ıslıldı. Yarım mil öteden göze çarpıyordu. Film seti gibiydi. Arabayı Sandor kullanıyordu. Apsoland'lerin arabalarının hiçbirinin park yerinde olmadığından emin

olmamı istedi. “Kitaplarda olur böyle bir karşılaşma” dedi ama ben neden olamayacağını anlamadım. Smokinli bir adam merdivenlerden inerek kapımızı açtı, aynen Garnet’ın Prenses’e yaptığı gibi.

Yiyeceklerin tümü ziyan oldu, çünkü Sandor çok az yedi. Beş kap yemek ısmarladık ama Sandor kendi tabağındakileri didiklemeyle yetindi. Benim yiyebileceğimi, kendisinin de içeceğini söyledi. Benim hem yiyip hem de içmem mümkün değildi. Çünkü dönüşte arabayı ben kullanacaktım ve süratli araba kullanmaktan durdurulmak ve ceza yemek en son isteyeceğimiz şeydi. Bu benim de en son isteyeceğim şeydi, ne ehliyetim ne de trafik sigortam vardı. Kuzu etimi bitirmiştim, o da balığını tabağın kenarlarına itip durmuştu ki Prens ve Prenses’ten bahsetmeye başladı. Sanki bütün gece bu konudan bahsetmişiz gibi konunun birden orta yerine geldi. Ya da kendisi bütün akşam onları düşünmüşçesine. Belki de düşünmüştü.

– Her şey bittiğinde Piraneso kalp krizi geçirdi. Fazla uzun süre dayanamadı, birkaç ay sürdü. Onun, adamın cenazesindeki resmini görmüştün.

– Şoktan dolayı mı oldu? dedim.

– Tam anlamıyla değil. Baskı altında kalmak, diyebiliriz. Daha doğru bir tanımlama olur sanırım. Rehin alanlar Prenses’i üç hafta alıkoydular. Bu İtalyan adam kaçırma tarihinde çok kısa bir süre sayılır. Ama sanırım Piraneso meseleye bu açıdan bakmıyordu. Komşularından bazıları kaçırılan akrabalarıyla ilgili pazarlıkları yürütmek için profesyonel arabulucu tutmuşlardı. Bu gayet olağandı oralarda. Ama o böyle bir şey yapmadı. Sanırım o bu işin hemen bitmesini istiyordu. Ha, aklıma gelmişken bu kelimenin nereden kaynaklandığını biliyor musun?

– Ne? dedim.

– Adam kaçırma, insanların çoğunun sandığı gibi modern bir söz değil, oldukça eski; ilk kez Amerika’daki pamuk tarlalarında çalıştırılmak üzere çocuk kaçıran adamlara verilen isimdi bu.

Sandor konuşurken garson tabaklarımızı toplamış ve tekrar gelerek tatlı olarak ne istediğimizi sormuştu. Sandor tatlı yiyecekler demek gerektiğini söylüyor. Ben beze ve kre-

madan yapılmış bir şey yedim, Sandor ise krem karamel ısımarladı. Garson etrafınızda dolaşırken, duymasında bir sakınca olmadığını düşünerek bir soru sordum.

– Hizmetçiler konusunda ne yapmış? Adı neydi o yerin? Rufina mı? Oradaki hizmetkârlardan bahsediyorum. Onlara ne söylemiş Piraneso?

– Bilmiyorum, dedi Sandor. Bu beni hiç de şaşırtmadı. Ben onun bu kadarını bile bilmesine hayret ediyordum. Belki de kadının Roma'da bir arkadaşında kaldığını söylemiştir. Anlaşılan sık sık kalırmış Roma'da. Bir kadın arkadaşında kaldığını söylemeye gerek yok sanırım, ama uzaktayken bazı maceralar da yaşanmış olabilir. Kadın henüz yirmi altınsındaydı. Piraneso ise yetmiş geçmişti. Kadının canı, aşkı, kendi yaşıtı bir erkeği çekmiş olabilir.

Hiç cevap vermedim. Yaşlı bir milyonerle evlenen bir kadına niye yakınlık duyacaktım ki? Ne yaptığını pekâlâ biliyormuş.

– O çadırdaki zincirlenmiş olarak neler geldi başına kadının?

– Yalnızca bir yabancıyı görüyordu. O da kadın gibi yabancıydı. Kadının yemeklerini getiriyordu. Sanki kadının hizmetkârıymışçasına ona hizmet ediyordu, ona yıkanması için sıcak su taşıyor, temiz havlular getiriyordu. Yatağının üzerindeki çarşafı değiştiriyordu. Ama kadını hiç dışarı bırakmıyordu.

– Kadın bütün gün ne yapıyordu?

– Hiçbir şey. Bilmiyorum. Fark eder mi? Kadına kitaplar götürüyordu ama onun okuduğunu sanmıyorum; müzik kasetleri veriyordu, ama onları da dinlemiyordu. Konuşuyorlardı. Kadın ona toprak altındaki mantarları koklayıp çıkartan köpeğini ve villadaki yaşamını anlatıyordu. Paris'ten bahsediyorlardı. Kadının orada bir apartman dairesi vardı. Kadın bol bol uyuyordu. Kocasını için endişeleniyordu ya da öyle görünüyordu, adamın her zaman iyi olup olmadığını bilmek istiyordu. Piraneso kadının yaşadığını gösteren kaseti aldıktan sonra Montemario Rasathanesi'ndeki heykelin oradan talimatları aldı. Sigara paketinin içinde Prenses'in el yazısıyla yazılmış bir mektup vardı. Dikte ettirildiği belliydi mektubun, kendisini kaçırانların taleplerinin yerine getiril-

mesi için yalvarıyordu. Gerçekte de İngiliz dikte ettirmişti. Piraneso'ya ertesi gün Floransa'da Excelsior Otel'de kendi adına yer ayrılmış olduğu, oraya gitmesi gerektiği söylenmişti. O odada beklemesi saat altı ila yedi arasında telefonla aranıp gerekli talimatın verileceği söylenmişti. Piraneso denileni yaptı. Telefon çaldı. Konuşan bir İtalyan'dı. Prenses için istenen para bir milyar İtalyan liretiydi. Piraneso tereddüt etti. Bu kadar büyük bir meblağı bulabileceğinden emin değildi. Ona karısının tırnakları yerine parmaklarından bir parça isteyip istemediğini sordular. Prens de parayı bulmak için kendisine zaman tanınması gerektiğini bildirdi. Ona odanın dört günlüğüne tutulmuş olduğunu ve kendisini her akşam arayacaklarını söylediler.

Piraneso paranın en azından bir kısmını bulmak için harekete geçti. Ondan sonraki telefon geldiğinde 500 milyon lire teklif etti. Ertesi gün bir tırnak gönderildi ona, uçuk sarı sedefli oje sürülmüştü ve dibi kanlıydı; gerçekte Prenses'in tırnağı değildi. Hatırlarsan İtalyanlardan genci tıp talebesiydi ve otopsi bölümüne girip çıkabiliyordu, ama Piraneso'nun bundan haberi yoktu. Bir telefon daha geldi o zaman da 750 milyon teklif etti. Nihayet 800 milyonda anlaştılar. Piraneso Trinita Köprüsü'nü geçip Arno'nun öteki köşesinde soldaki heykelin topuğunun etrafındaki elbise kıvrımları arkasında bir sigara paketi daha bulacaktı. Orada fidyenin ödenmesiyle ilgili son talimatlar olacaktı. Hakikaten de talimatlar oradaydı. Parayı küçük bir bavula koyması isteniyordu. İstenilen bavulun da tam tarifi yapılmıştı, çünkü İngiliz, Prenses'ten kocasının ne tip bavulları olduğunu sorup öğrenmişti. Sabah erkenden bu bavulu kiliseye götürmesi gerekiyordu. Sabah sekizde olacaktı bu iş. Pazar sabahı bu saatte köpek gezdiren birkaç kişinin dışında sokaklarda kimse olmazdı. Floransa kiliselerle doludur ve sokaklar da köpek pislikleriyle kaplıdır. Bu çok iğrenç bir şey, seçtikleri kilise Santa Spirito'ydu. Çok büyük ve içi barok stildeydi ama aynı zamanda çok da sadeydi. Kiliseye gitmesini, orada talimatları alacağını söylediler. Kilise 07.30'da açılıyordu. Ağır dış kapı açıktı ve iç avluda bir dilenci oturuyordu. Piraneso bunun beklediği adam olduğunu düşündü. Dilenciye birkaç kuruş verdi, adam abartılı bir methiyeye başladı ve şükran

duygularını belirtti. Piraneso şaşaladı. “Ya bu adama bavulu verirsem ve o da yanlış adamsa?” İç kapıyı itip kiliseye girdi. Boştu içerisi. Soğuk, sessiz ve tabii oldukça karanlıktı. Kilisenin orta yerine doğru yürüdü, etrafına bakındı. Yan kapıdan ufak orta yaşlı kilise görevlisi olduğunu tahmin ettiği bir adam çıktı. Piraneso’ya doğru yürüdü ve İtalyanca olarak, “Kilisenin içinde flaş kullanamazsınız” dedi. Piraneso bavulda fotoğraf makinesi olmadığını söyledi. Adam, “Göreyim” dedi. Piraneso bavulu açtı içi kullanılmış liretlerle doluydu. Adam, “Bu makineye el koyuyorum” dedi ve geldiği yoldan çekip gitti.

Sandor bir sigara yaktı. Yan masadaki dört kişi de dönüp ona baktılar. Sandor’un buna aldırıldığını sanmam ya!

– Piraneso kiliseden dışarı çıktı. Dilenci gitmişti. Rufina’ya geri döndü ve orada üç saat sonra bir telefon aldı. Rufina istasyonuna 15.30’da Floransa’dan değil de ters istikametten gelen bir treni karşılamasını söylüyordu telefondaki. Prenses trendeydi. Yalnızdı. Hiç görmediği tarzda giyinmişti. Dökük siyah kumaş bir palto giymiş, başına bir eşarp takmıştı. Sağlamdı her yeri. Tüm maruz kaldığı, tınaklarının kesilmesiyle.

– Ve çadırda zincirli olarak tutulması, dedim.

Omuzlarını silkti. Tekrar o kasvetli ruh hali geri geldi. Azıcık bir dürtüyle kalbini tamamen bana açıp çok önemli itiraflarda bulunacağını hissettim tuhaf bir şekilde, ama o sırada garson gelip kahvelerimizi oturma odasında içmek isteyip istemediğimizi sordu. Beyefendinin orada sigara içmesinin mümkün olduğunu belirtti.

Kesme kristal ayna ve kuru çiçek aranjmanları ve desenli koltuk takımları ile sandalyeleri olan bir odaya geçip oturduk. Kahvemiz ve bir çanak dolusu çikolata geldi.

– Bütün bunları nasıl bildiğini anlatsana bana, dedim. Yani gazeteler yazmamıştı bunları.

Ağzını hafifçe çarpıtarak gülümsedi.

– İngiliz adam bendim, dedi.

Tahmin etmeliydim. Sormak istediğim çok şey vardı. Mesela kilise avlusundaki dilenci ya da kilise zangocu o muydu? Sandor çeşitli kılıklara girmeyi ve rol yapmayı çok severdi. Paraya, 800 milyon lirete ne olduğunu da çok bilmek is-

tiyordum. İkiye mi yoksa daha fazlaya mı bölünmüştü? En önemlisi İtalya'da ne arıyordu? Bütün bunları onun surat ifadesini görünce sormaktan vazgeçtim. Tek kelimeyle çılgıncaydı ifadesi. Koltukta yaslanmış oturuyordu, yeni koyu renk elbisesiyle zarafet ve kibarlığın resmi gibiydi; eli, uzun parmaklarıyla sigara tutan eli koltuğun kenarından tembelce sarkıyordu, bacak bacak üstüne atmıştı, ama kadınların yaptığı şekilde değil de, incecik ayak bileğini diz üstüne koyarak ve yüzü öfkeden bir maske gibiydi. Öfkeden yüzü kararmıştı adeta; hastanedeki bir adamın sarılıktan yüzünün renginin sararması gibi.

Birden tuhaf bir şey oldu. Elindeki yuvarlak tepsinin üzerinde Sandor'un brandy'sini taşıyan daha önce görmediğimiz bir garson girdi odaya. Sadece birkaç kelime söyledi, gecikme için özür dilemek türünden bir şeyler, İngiliz olmadığı hemen anlaşılıyordu. Birden Sandor onunla yabancı bir lisanda konuşmaya başladı. Sanki bütün ömrü boyunca bu dili konuşmuş gibiydi. Garsonun bir kelimesini yakalayabildim, "İtaliano" böylece de hangi dilde konuştuklarını anlamış oldum. Komik değil mi? Bir hafta ya da bir gün geçmiyor ki Sandor'u daha çok beğenmeme neden olan bir olay olmasın. Çılgınca hali kaybolmuştu, gülümsüyordu artık. Belki de böyle bir şeyi yapabileceğimi hayal bile edemediğim için, yabancı dil bilen insanlara büyük bir saygı ve hayranlık duyarım.

Kısa bir süre sonra eve gittik. Pek uzun bir yol değildi ama Sandor arabada yanımda uyuyakaldı. Çok içmişti. Sanırım benim istediğim onun uyumaya devam etmesiydi. Böylece onu kucağıma alıp şefkatle yukarıya taşıyacaktım. Tabii bu imkânsız bir şeydi ya. Bir kere onu kaldıracakmışımdan pek emin değildim, ayrıca bunun Lindsey Misafirhanesi'nde nasıl bir kargaşaya neden olacağını da düşünebiliyor musunuz! Bu arada geçerken holde Kevin'e rastladık o da gözlerini fıldır fıldır döndürerek baktı bize.

Yukarı çıktığımızda Sandor kendine geldi. Bir sigara yaktı. Bir soruyu sormaktan kendimi alıkoyamadım.

– Kadın ondan mı korkuyordu? Tekrar yüzüne o öfkeli kapkara ifade geri geldi.

– Korktuğunu kim söyledi?

– E mesela enfraruj ünitesi, tek başına sokağa çıkmamak filan. Bütün bunlar o kaçırılmış olduğu için değil mi? Onun içinse anlayabilirim bunu.

Çok soğuk bir şekilde, “Korkan Apsoland, o değil ki. Bu düşünce nereden geldi aklına?” dedi.

Ona bunu söylemiştim ama bir kez daha söylemeye niyetim yoktu. Bu konuşmadan hemen sonra yattık, ama Sander’un rüyalarından dolayı saatlerce uyuyamadım. O kadar gürültü yapar ki rüya görürken sağa sola çarpar, inler ve çoğu kez de “Ben neredeyim?” “Kimim ben?” diye sorar. Ama o gece böyle söylemedi, sadece “Geri vereceğim, hepsini geri vereceğim” dedi defalarca.

Dokuzuncu bölüm

Kiraz çiçeği tomurcukları ormana ince bir kar tabakası gibi beyazlık serpiştirmişti. Birkaç gün süreyle, çiçek goncaları tam manasıyla açıp da, çiçekler henüz solmaya başlamadıkları zamanlarda, kalın bir tabaka kar örtüsüne ya da beyaz bir battaniyeye benzerlerdi. Yerdeki dağlaleleri de tomurcuklar kadar narin ve aynı şekilde şeffaf ve solgun görünüşlüydü. Paul, Jessica'yı ormana yürüyüşe çıkarmış ve orada her şeyin adını söylemişti. Yaban çiçekleri ve mantarlar hakkında birer kitap aldılar yanlarına. Paul, kıza "anemom" yerine "anemon" demeyi ve sırf uzun ve Latince diye nesnelerin isimlerine gülmemeyi öğretti.

Ağaçlarda ağaçkakanlar vardı, onların ağaçları delme seslerini taa uzaklardan duyabilirdiniz. Uzun kuyruklu kızıl ve gri baştankara sürüsü uçarak yaklaşıyordu, uçuşları kuştan çok kelebeği andırıyordu. Yeni yapraklar, kirazların üzerinde bakır renginde, akgürgen ağaçlarında ise uçuk yeşil yeşim renginde açıyordu. Bir gün arabayla kasabaya gidip büyük evin temizlikçisi Doreen'in kızı Debbie'yi ve Emma'yı aldılar, nehrin kenarında iskelesi olan rustik sandalye ve masalı bir yerde pikniğe gittiler. Emma fotoğraf makinesini getirip kestane rengi kafalı, ak gözlü ördeklerin resimlerini çekti.

Nina Apsoland'i Bury'ye, bir kez de Frinton'a götürmesi gerekti. O günlerde Jessica da onlarla geldi. İlk seferinde Pas-

kalya günüydü, arkada yalnız başına oturmuştu, suskun ve izole edilmiş gibi. Paul'ün onu böyle görmek hoşuna gitmemişti. Ama yola çıktıkları andan itibaren Nina arkaya dönüp onunla sohbet etmişti. Jessica kovasıyla küreğini de getirmişti. Kum yerine yalnız çakıl olduğuna inanamamıştı. Nina ona, bir tarihlerde burada kum bulunduğunu, ama denizin süpürüp götürdüğünü söyledi. Ona bir zamanlar çok muazzam bir şehir olan ama zamanla kaybolan Dunwich'ten bahsetti ve büyükannesinin sert rüzgârlar estiğinde denizin altından, kayıp şehrin kilise çanlarını duyduğunu söyledi.

– Buralı olduğunuzu bilmiyordum, dedi Paul.

– Burada doğmuşum ama Jessica kadarken annem ve babam Cambridge'e taşınmışlar. Walberswick'te doğmuşum.

Daha sonraları gerek Aldeburgh dönüşünde gerekse onu izleyen gezilerde, Jessica'yla arkada oturdu. Ana kız gibi birbirlerine benziyorlardı; Jessica ne kendisine ne de Katherine'e benzerdi, belki biraz görmeye gittikleri çiftçi erkek kardeşini andırıyordu, ama daha çok Nina Apsoland'e benziyordu. İkisinde de aynı ufak güzel, düzgün hatlar, altının çeşitli tonlarını alan saçlar ve aynı parlak gözler vardı. Paul merak ediyordu, hep böyle kalacak mıydı? Büyüyünce de bu kadar güzel olacak mıydı?

Günlerden cumartesiydi ve çocuğu, ısrarları karşısında, o günü Doreen, Stan ve kızlarıyla geçirmek üzere onlara götürmüştü. Arabayı park ederken ev sahibi evde olduğundan ötürü Tyr ve Odin'i gene de kendisinin gezmeye çıkarmasının beklenip beklenmediğini düşünüyordu. Yolda merdivenlerden inmekte olan Apsoland'e rastladı.

– Sana göstermek istediğim bir şey var, dedi Apsoland. Paul onunla birlikte eve girdi ve daha önce hiç girmediği bir odaya girdiler, çalışma odasına. Bu oda döşenmesi gerektiği şekilde döşenmişti, halbuki böyle yerler nadiren doğru bir şekilde döşenir. Koltuklar deriden yapılmış ve içleri kabarık bir şekilde doldurulmuştu, o kadar ki deriden çok cilalı tah-taya benziyorlardı, cam kafesli kütüphaneleri dolduran ve bu amaçla alınmış olan birçok kitap vardı. Her şey yerli yerindeydi, bordo Türk halısı, cilalı meşe bir zeminde, üzerinde en yeni model ufak kompütürlerden olan masa, mobil telefon, kartpostal büyüklüğünde ekranı olan bir televizyon,

faks makinesine benzer bir şey; her şey duruma uygundu, silah koleksiyonu hariç.

Bunlar diğer camlı dolabın, daha düz ve alüminyum doğramalı olanın içindeydi. Apsoland bir anahtar çıkarıp dolabın kilidini açtı.

İçinde tabancalar vardı. 38'lik Smith Wesson tabanca, ABD polis kuvvetlerinin kullandığının aynısı. Bir Colt yarı otomatik 45'lik, birkaç tane Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma Luger, onlardan da daha eski, XIX. yüzyıl ortalarından kalma orijinal bir Colt. Paul'e 1918 Schmeisser bir tabancayı tutmak isteyip istemediğini sordu ve sonra eline verdi bu tabancayı.

– Hiç ateş ettin mi?

– Bunlarla etmedim, dedi Paul.

– Bir erkek, dedi Apsoland kuşkuyla, ateş etmeyi bilmeli.

Tabancaların nasıl tutulacağı konusunda konuşmaya başladı, çocukluğundan beri onlara olan hayranlığından bahsetti. Paul'e hiç havaya fırlatılan nişangâhlara ateş edip etmediğini sordu. Paul olumsuz cevap verdi bu soruya.

– Eğer denersen sevinirim. Bu civarda yarım mil kadar ileride çok efendi bir adam var sana ders verebilir, herhangi bir öğleden sonra için randevu alabilirsin. Ben de seninle gelebilirim, benim için de bilgi tazeleme olur.

Paul razı olmak zorunda kaldı. Jessica okula başladıktan sonraki herhangi bir gün uygun olurdu. Tekrar koridora çıktıklarında Apsoland bir güvenlik ekranı kurdurmaya düşündüğünü gizlice söyledi. Bu bütün gelenleri görme ve ne iş için geldiklerini sorma imkânını verecekti. "Sorgulama" kelimesini kullanmıştı. Eve geldiğinde Paul bir kez daha Nina'nın onunla neden evlenmiş olduğunu bulmaya çalıştı. Belki kadına karşı çok şefkatliydi, belki onu çok derin bir aşkla seviyordu ve Paul sunulan bir aşkın bazen karşı konulmaz bir minnet duygusu yarattığını biliyordu. Daha önceki İtalyan Prens'le olduğu gibi, sadece para için evlendiğini düşünmek bile istemiyordu.

Akşamın erken saatlerinde akşam yemekleri için alışveriş yapmaya gitti ve Jessica'yı Stan ve Doreen'lerden aldı getirdi. Evde çocuk, banyo yapıp geceliğini ve sabahlığını giydi ve kucaklarındaki karton kutulardan hazır Çin yemeği yiyip te-

levizyon seyrettiler. Jessica'nın seyredeceği programları yakından izleyip yönlendirmeye çalışıyordu; haberlerde, şiddet ve vahşet içeren programlarda televizyonu kapatıyordu. Kızın sevdiği yarışma programları adamı sinirlendiriyordu ama genelde zararsızdılar.

Çocuk, bilgi yarışması programının sonunda Birminghamlı sarışın kıza, on sekiz kırat bir kolye vaat edilip, ucundan 18 havuç sarkan yaldızlı bir kolye verilince kahkahalarla güldü. Belki yarışma programındaki bir şey çağrışım yapmıştı, çünkü adama dönüp, "Baba senin arkadaşın Richard kim?" dedi.

Paul, "Ne?" dedi.

– Arkadaşın Richard. Öyle söyledi adam. Ben Debbie'ler-deyken telefon etti.

– Benim Richard adında bir arkadaşım yok, dedi Paul ve hemen ardından bu kadar kesin konuşmanın doğru olup olmadığını düşündü. Ama kız pek korkmuş gözüküyordu.

– Biz yemeğimizi yiyorduk. Onlar çok erken yiyorlar, on ikide, ama benim için hiç sakıncası yoktu çünkü acıkmıştım. Telefon çaldı, Stan cevap verdi ve bir kişiyle konuştu, sonra da dedi ki, "Bilmiyorum, bir yerlere yazmıştım ama kızı burada istersen ona sorabilirsin."

– Sen de konuştun mu onunla?

– Evet, senin arkadaşın Richard olduğunu söyledi ve telefon numaramızı istedi.

– Sen de verdin mi?

– Evet verdim ve Stan benim telefon numaramı ezberlediğim için çok akıllı olduğumu söyledi. Ama hatırlamamam için çok aptal olmam gerekirdi, çünkü tam dokuz hafta üç gündür buradayız.

– Stan ile Doreen'in numarasını nasıl bilebildi acaba?

– Doreen de aynısını söyledi. Doreen de onlara telefon etmeyi nasıl akıl ettiğini düşündü ve hepimiz de bulmaya çalıştık ama bulamadık. Kim bu Richard baba?

– Sanının ben okuldayken öğrencimdi, dedi Paul, hiç de öyle düşünmediği halde. Sorulsa, "Jessica'ya hiç yalan söylemem" derdi ama tabii ki söylüyordu. Richard hiç tanıdığı birinin adı değildi. Tanıdıkları arasında bir tek Richard yoktu. Her şey yakında açıklığa kavuşacaktı nasıl olsa; adam,

telefon numarası istediğine göre, pek yakında telefon edip durumu açıklayacaktı.

Jessica konuşmanın hemen ardından gidip yattı. Paul de onunla birlikte yukarı çıktı ve kız dişini fırçalayıp saçını örerken başında bekledi. Çocuğa kitap okumayı kestiğinden beri kız mükemmel şekilde okumaya başlamıştı. Yatmadan önceki masal devri kapanmıştı, Jessica o günleri özlemese de Paul özlüyordu. Paul ona bir şey okusa, kız artık eskiden olduğu gibi pür dikkat dinlemiyor, sabırlı bir tavırla adamın kapisine katlanıyormuş gibi davranıyordu. Çocuk yatağa girdi ve uzun süredir sormadığı Paul'ün de -aptalca- bir şekilde unuttuğunu sandığı soruyu soruverdi.

- Sence annem bir gün geri gelip bizimle yaşayacak mı?

Onları terk ettiğinden beri "anneciğim" diye bahsetmiyordu ondan. O sevgi dolu özel "ciğim" takısından sessizce kurtulmuş ve bu yeni hitap tarzıyla ilgili hiçbir açıklamada bulunmamıştı. Ona Katherine'le ikisinin boşanmış olduklarını anlatmaya çalışmıştı, ama her şeyi kolayca anlayan çocuk bunu bir türlü anlayamamıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Gerçek şuydu; Katherine'in geri gelmesini hiçbir şekilde kabul edemezdi. Sırf çocuğun hatırına, daha büyük gayret göstermedikleri için, büyük bir utanç duyuyordu. Katherine'in olduğu kadar kendisinin de kabahatiydi bu.

- Sanmıyorum Jessica, dedi. Ama gidip görebilirsin onu. Yaz tatillerinde gidip onun yanında kalabilirsin.

Gidebilir miydi gerçekten? Suffolk'a taşındıklarından beri Katherine hiç mektup yazmamıştı. Ona çocuğun artık el yazısını okuyabildiğini yazmıştı, ama hiçbir cevap alamamıştı. Katherine'in artık onlardan tamamen kopmak istediğini daha iyi anlıyordu. Kadın, tam bir ayrılığın kaçınılmaz olduğunu düşünüyor ve bu işin vereceği acıyı daha fazla uzatmak ve artırmak istemiyordu. Jessica'ya iyi geceler öpücüğü verdi, yatak odası kapısını aralık bırakarak çıkarken, son yalanının nedeninin korkaklıktan başka ne olabileceğini düşündü. Elli yıl önce olsaydı Katherine ve kendisinin yerinde olan bir çift, sosyal baskı nedeniyle beraber yaşarlardı. Bugün işler daha mı iyiydi? Sanmıyordu. Uyumsuz bir beraberlik ve saygınlık, özgürlük ve suçluluk duygusuyla değiş tokuş edilmişti.

Ya Jessica? Onun yaşındaki çocuklar, gece uykusuz yatıp babasının ilişkilerini düşünür; yalnızlığı, kaybetmeyi, aile sorunlarını, kafası karışmış bir halde irdelemeye çalışırlar mıydı? Ya da olayları anlamadan, çaresiz bir şekilde hemen uykuya mı dalarlardı? Bilmiyordu, daha doğrusu öğrenmekten korkuyordu. Girişteki pencerenin önünde durdu, bu evin ve karşıdaki evin ışıklarının aydınlattığı avluya doğru baktı.

Mutfakta Colombo ve Maria arasında bir tür çekişme devam etmekteydi. Turuncu ışıktaki dudakların hareket ettiğini, ellerle işaret verildiğini görüyordu. Öbür pencereler boştu, çoğunun perdeleri çekikti, sarı ışıkları kumaş örtüyor, ışık aradan bir yerlerden dikey çizgiler halinde ara sıra görünüyordu. Apsoland'lerin akşam yemeğine misafirleri vardı. Birkaç kez Jessica'yla ikisi televizyon seyredirken arka lambalarının her yanışında mavi beyaz parlak bir ışık dolmuştu odaya. Maria son bir kez kocasına sövüp saymış, bir tepsi çekip almış ve Paul'ün görüş alanı dışına çıkmıştı.

O tepsinin gidiş istikametini düşünmüştü Paul. Koridordan yemek odasına doğru gidişini; misafir odasında mı kahve içilecekti? Ve Nina'yı; hiç görmediği şahane bir elbise içinde, ince kırmızı Çin porseleni kahve fincanlarıyla, kuvarsa benzer kahverengi parlak şekerle dolu şeker kabıyla meşgul oluşunu, beyaz ellerini, her misafirin önünde dururkenki ilk kez korkusuz, yumuşak, gülümseyişini hayal etti.

Birinci kattaki perdelerden biri açık kalmıştı. Kadını daha önce de önünde bir kez gördüğü üst kat holünün penceresiydi bu. Şimdi tek görebildiği, karşı duvardaki yaldız çerçeveli oval aynaydı. Bazı evlerde kadınların hâlâ sofradan erkeklerden önce kalktıklarını duymuştu. Nina, kadınları aynanın önünden, yatak odasına doğru götürseydi mesela nasıl olurdu? Kadını bir an dahi olsa görmek arzusu dayanılmaz, tuhaf ve mantıkdışı bir biçimde kavurdu içini. Aynı anda da bunun içine dalmaması gereken aptalca bir durum olduğunu söylüyordu, biliyordu. Perdeleri çekip içeri girdi, aşağı indi.

Kendisini Richard olarak tanıtip, dostu olduğunu söyleyen adam, Paul'ün aklından çıkmıştı. Ama ertesi sabah Do-reen telefon edip Jessica'nın onlarla St. Mary Kilisesi'nde

10.30'daki ayine katılmayı isteyip istemediğini sorunca, bu konu gene aklına geldi. Jessica tabii çok gitmek istiyordu. Dinî inançlarla insanların ilk kez karşılaştığı ve onları çok cazip bulduğu yaşıydı henüz. Jessica, -geçici de olsa, Debbie en iyi dostu Emma'nın yerini almıştı şimdi- Debbie şöyle, Debbie böyle, Debbie şöyle dedi, Debbie böyle dedi safhasındaydı. Emma ve Harriet unutulmuştu ve memnuniyetle söyleyebilirdi ki köpek yavruları da unutulmuştu. Paul, Doreen'e bu Richard'ın nasıl bir konuşma tarzı olduğunu sordu.

Kadın adamla kendisi telefonda konuşmamıştı. Kocasına sorması gerekiyordu. "Stan, Londra diyor, Londra şivesi."

Kadının kastettiği, her üçünün de ağzını yaya yaya konuştuğu Suffolk şivesi olmadığıydı. "Jessica da bu şiveyle konuşmaya başlayacak" diye düşündü Paul, ne gerçek ne de hayali, hiçbir hakkı olmadığı halde, en berbat şekilde züppe-lik yaptığı için kendini kınadı. Kendisi kiliseye gitmeyecekti hiçbir şekilde, ailesinin inancından yirmi yılı aşkın bir zamandır tamamen ve dönmemek üzere kopmuştu.

Jessica'yı kasabaya Volvo'yla götürdü. Geri döndüğünde Jareds arazisinin on beş metrelik bir duvarla çevrilmiş olduğunu hayal etti, bunun tahmini olarak astronomik ölçülerdeki bedelini hesapladı. Bu onu çok güldürdü. İleride, önünde Odin ve Tyr'le birlikte basamaklara doğru sıçrayarak koşarak giden Apsoland'i görebiliyordu. Ağaç kümelerinin içinde, kiraz ağaçları çiçek yapraklarını dökmeye başlamıştı. Yapraklar yeşil çimenler üzerinde kırağı artıkları gibiydiler. Ama don için fazla sıcaktı hava, gündüz hava durgun, güneş kararsızdı, gökyüzü de uçuk renkte bir sirüs kütlesiydi. Kemerin altından geçti, arabayı garajdaki ayrılmış yere koydu. Kış bahçesini geçerken, inşaat ustalarının yapmış olduğu şeylere baktı. Bir hafta içinde işler biterdi, bir hafta sonra onun da göçmen bürosu memurluğu görevi bitecekti.

Eve girerken telefon çalıyordu. Stan ile Doreen'in, Jessica'yla ilgili bir şey soracaklarını sanmıyordu. Nina'nın kendisini arabayla bir yere götürmesini isteyeceğini de düşünmüyordu. Bunu umarak telefonun ahizesini kaldırdı. Telefonda cızırtı vardı. Bir sessizlik. Bir erkek sesi, "Mr. Garnet?" dedi.

Düş kırıklığıyla söyleneni hemen tasdik etti.

– Beni tanımazsınız, onun için adımı vermenin bir anlamı yok. Size çok yüklü bir para teklif edebilecek bir durumdayım. Rakam 200 bin pound.

Bu noktada telefonu kapatması gerektiğini biliyordu Paul. Ama kapatmadı. Ses tonu bir Londra ses tonuydu, nehrin güneyindendi muhtemelen, tahsilli değildi ama Cockney'den çok uzak bir yerdendi.

– Ne yapmam gerekecek?

– Fazla bir şey değil. Daha çok ne yapmayacağından bahsedilebilir. Arkanı dön ve beş dakika bakma, hepsi bu.

– Neye arkamı döneyim?

Ses, “Prenses’e” dedi. Paul söyleneni anladığını düşündü ama gene sordu.

– Ne demek istiyorsunuz?

– Mrs. Apsoland.

Telefonu o anda da kapatması gerekirdi. “Ya Apsoland’ın tuttuğu dedektifler beni sınıyorlarsa” diye düşündü. Aynen böyle yapacaktı. Derken Richard’ı hatırladı.

– İsminiz Richard mı?

Soru cevapsız kaldı.

– Perşembe günü onu arabayla Cambridge’e götürürken Newmarket Heath’deki benzin istasyonuna uğrar benzin alırsın, daha sonra da arabayı bozulur. Arabayla yan yola girersen, benzin istasyonuna yürüyerek gideceğini söylersin kadına, onu orada bırakırsın. Hepsi bu. 200 bin pound Mr. Garnet. Sizi on beş dakika sonra tekrar arayacağım.

Telefonun çevir sesi Paul’ün kulağına elektrikli matkapla delik açıyormuş izlenimini verdi. Telefonu kapattı. “Polise telefon etmeliyim” diye düşündü ama Apsoland’e danışmadan yapamazdı bunu, Apsoland de köpeklerle gezintiye çıkmıştı. “Nina’yı endişelendiremem tabii ki. Ama bu gerçek olamaz. Bu Apsoland’in adamıdır, beni sınıyordur.”

“Ben sınanıyorum”. Bu Apsoland’in karakterine çok uygun bir davranış, şu ana kadar beklemiş olması garipti zaten. Apsoland’in bir adamının Stan’e telefon edip, küçük evin telefonunu istemesine gerek var mıydı? Apsoland bu numarayı en az kendisinininki kadar iyi biliyordu. Gerçekmiş gibi gözüksün diye Stan’e telefon ettirmeyi düşünecek kadar incelikli biri değildi. Örneğin Jessica orada olmasaydı Stan

telefonda bahseder miydi? Jessica'nın orada olması çok düşük bir ihtimaldi, dolayısıyla Apsoland buna güvenmiş olamazdı. Bu Jessica'nın oraya telefon edildiğini bilmesi ve bunu babasına söyleyeceğinin hesaplanmış olması anlamına gelirdi.

Paul, telefonu görmemek için mutfağa doğru yürüdü ve o sırada gri Fiat'ı hatırladı. Telefonla arayan kimse onun perşembeleri Nina'yı Cambridge'e götürdüğünü biliyordu, çünkü gri Fiat'taki sakallı genç ya oydu ya da onunla ilişkide olan biriydi. Olay gerçektir demek ki. Bunu anlamak onu birden buz gibi yaptı. Son beş dakikada muhakemesinin tümü uçup gitti. Donmuş ve korkmuştu, endişeliydi.

O zaman Apsoland'ın paranoyasının haklı nedenleri vardı. O tabancaların, köpeklerin, ışıkların, on beş metrelik duvar inşa etmeyi düşünmesinin, evin içinde çelik kapıların, koruma görevlisinin nedenleri vardı. Kadın da, kendisine bir tarihte kaçırıldığını söylediğinde muhtemelen hayal görmüyordu. Gerçekten olmuştu böyle bir şey. Telefondaki adam, aynı olayın telaffuzlanmasını tasarlamaktaydı. Oturma odasına geri döndü, odayı arşınlamaya başladığının bilincindeydi. Pencereye dönük olan duvar saati, yedi dakika geçtiğini söylüyordu.

Konuşmayı kaydetmeye çalışmalı mıydı? Yukarıda Jessica'nın teyp, plak ve radyodan oluşan üç fonksiyonlu bir cihazı vardı. Noel'de hediye etmişti onu çocuğa. Eğer aletin içine bir kaset koyup mikrofonu telefon ahizesine yakın bir şekilde tutsa kaydedebilir miydi acaba? Ön kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Kemerin altından geçti ve karşıdaki parkta Apsoland'i aradı. Kimsecikler yoktu. Güneş açmıştı, dışarı sıcağı, hava durgun olduğundan nem hissediliyordu.

Adam söylediğinden daha erken telefon ederse diye Paul içeriye koştu. Yukarı çıkıp Jessica'nın kasetçalarını aldı ve içine bir kaset koydu. İlk kez 200 bin pound'u düşündü. Kendisi için çok büyük bir paraydı ama hayal etmesi imkânsız değildi, hem de hiç değildi. Bu paranın ona burada, kendi yöresinde ne satın alacağını biliyordu. Büyük resimli kitaplardaki gibi bir ev ve arazi, bir araba, geriye de çalışmadan iyi bir gelir kalırdı. Ve bütün yapacağı motor arzısı varmış gibi davranmak, kadına hemen döneceğine dair söz verip yürüyüp gitmekti.

Tabii ki böyle bir şey yapmayacaktı. Tabiri caizse eninde sonunda kendi kendisiyle baş başa kalması gerekecekti. Ayrıca parayı alacağı ne malumdu? Hiç kimse parayı peşin almadan böyle bir işe girişmezdi. Parayı peşin verseler, o zaman ne olacak? Tabii parayı peşin vereceklerdi. Yoksa planladıkları neyse onu yapar, kendisinin varlığını da göz ardı ederlerdi. Yani neresinden bakarsanız 200 bin pound'un tamamının ya da yarısının üstüne düşen görevi yerine getirmeden önce ödeneceğine şart gözüyle bakmak gerekiyordu.

Zaman geçiyordu. On altı dakika geçmişti. Adam tekrar telefon ettiğinde parayı nasıl vereceğinden bahsedecekti. İlk önce bunu söyleyecekti. Bu yörenin doğusunda küçük bir ev, Woodbridge'in kuzeyinde belki Saxmundham'de veya civarında, Jessica paralı bir okula gider ve kendisini öğretmenlikten soğutan korkunç olaylarla karşılaşmak zorunda kalmazdı. Kızı özel okulda okutmak istediği için kendi kendisinden iğrendi, ama parası olsa onu özel bir okula göndereceğini gayet iyi biliyordu. Bu para çok büyük bir meblağdı! Apsoland'den fide isteyeceklerdi belli ki, Apsoland de şüphesiz ödeyecekti. Kimin canı yanacaktı ki? Nina'nın korkusunu düşündü.

Yirmi dakika geçmişti. Adam tekrar aramayacaktı. Bu bir oyundu, bir sınav. "Bunu böylece geçiştiremem" diye düşündü. "Apsoland'le konuşurum, bu işimi kaybetmek anlamına gelse bile söylerim. Onun hizmetkârı olabilirim ama onun buna hakkı yok, kimsenin hakkı olamaz..." Telefon çaldı. Paul ahizeyi kaldırdı ve teybe doğru yaklaştırdı. Anlayabilmek için kafasını masaya dayadı.

– Mr. Garnet? Ya da size Ben diyebilir miyim?

Daha da şaşırdı.

– Ne dediniz?

– İsminiz Ben değil mi?

– İsmim Paul. Bunu söylemeye niye zahmet etmişti? Ne istiyorsunuz?

– Size 200 bin pound teklif etmek istiyorum Paul. Size düşünmeniz için yirmi dakika verdim, beş dakika da fazladan verdim. Peki ne diyorsunuz?

Paranın tamamını ya da yarısını peşin verme teklifini beklemedi bile. Sonraları kendi kendisine sormuştu; acaba duymaya cesaret mi edememişti?

– Cevabım hayır. Böyle bir şeyi aklıma bile getiremem. Şimdi telefonu kapatıyorum. Ve kapattı.

Teybi çalıştırma çabaları başarılı olmamıştı. Tek elde edebildiği hafif bir vınlama sesiydi, radyoda istasyon ararken çıkan ses gibi. “Colombo ve Maria’ya yanaşacaklar mı?” diye düşündü Paul. “Ya da Doreen’e? Ya da inşaat işçilerine.” Bu insanların hiçbiri Paul kadar yetkili değildi. Neden işi bitirmeden önce adamın teklif yapmasını beklememişti sanki. Adamla birlikte hareket ediyormuş gibi davranabilirdi. Acaba sonunda dayanamayıp adama boyun eğeceğinden mi korkmuştu?

İnsanın kendisini böyle incelemesi hiç de doğru değildi. Bu tür bir içe dönük gözlem, insana başka neler buldurabilirdi acaba? Çocuğu karısına tercih ettiği için Katherine’i ihmal ettiğini mi? Temeldeki iradesizliğini, cesaret noksanlığını mı? Bir doksan boyundaki bir adamın yirmi altı genci yerlerine oturtup bir şeyler öğrenmelerini sağlayacak gücü gösteremediğini mi? Üniversiteyi bitirmiş olmaktan çok fazla, aptalca böbürlenene bundan ötürü de tüm hırslarını o noktada yitiren birisi mi? Bütün bunların hiçbiri tam manasıyla gerçek değildi. Tutunacağı dal, hayır demiş olmasaydı, o zaman ne olacaktı? Birakalım şimdi onu. Apsoland’e söyleyip söylemeyeceğine karar vermesi gerekiyordu. Adam ne yapardı söylediğinde? Daha ne yapabilirdi ki? “Benimle bir kez daha bağlantı kurmalarını beklerim” diye düşündü Paul. “Bir daha ararlarsa o zaman söylerim.” Bunun Apsoland’in dedektiflerince gerçekleştirilen sahte bir teklif, bir sınama testi olması imkân dahilindeydi, o takdirde de dürüst bir insan olarak adama söylemesi beklenirdi. Apsoland’e ciddi bir suratla gidip kendisinin nasıl onurlu, satın alınmaz birisi olduğunu açıklamak fikri, içinde öyle bir öfke dalgasının kabarmasına neden oldu ki, suratı kıpkırmızı kesildi. Öfkeden ateş bastı. Paul’ün teklifi reddetmiş olması ve daha sonraki davranışları, özel dedektifleri başarısız kılmıştı. Ve eğer telefon gerçekten adam kaçırarak birisinden geliyorsa, o zaman da kendisinin yapabileceği neyi Apsoland daha iyi yapabilecekti? Nina’nın koruması ve koruyucusu oydu, kocası değildi. Kilise ayini bitmiş olmalıydı artık. Volvo’ya tekrar bindi, kemerin altından geçip gitti. Apsoland geri dön-

müştü, ön kapının dışındaki çakılların üzerinde elleri hafifçe köpeklerin boynunda öylece duruyordu. Ve kadın da oradaydı. Dışarı çıkmıştı, merdivenlerden inmişti. Dışarı çıkmaya alışık olmayan bir kadındı. Kollarını kavuşturmuş, kendi kendisini sarmalamıştı. Adamı gördü ve el salladı. Apsoland de döndü ve bir elini kaldırdı. Paul adamın davranışının yüksek rütbeli bir askerin astının selamına mukabele edişine benzediğini fark etti, ama kadın gülümseyerek el salladı ve tekrar kollarını kavuşturdu; iki elini de omuzlarının üzerine koydu, abartılı bir sarılışa benziyordu bu, hâlâ neşe saçan bir şekilde gülümsüyordu.

O dakikada kadına âşık olduğunu anladı.

Bunu yediği darbeden anlamıştı. Bu gerçekten olmuş olamazdı, ama kalbin fiziksel kasılmasını andırıyordu. Suçluluk duygusu, sorgular şeklinde hemen o duygunun yerini aldı. Nasıl olmuştu da bir saniye için bile olsa kadına ihanet edebileceğini düşünmüştü? Kadın ona sormuştu, kendisine ihanet edip etmeyeceğini. Kendi kendisine iki kez tekrarladı: "Onu seviyorum, onu seviyorum."

Daha sonra arabada yüksek sesle, sanki yanında oturan biri duyabilirmiş gibi, "Seni aptal seni, bir şoförün patronuna âşık olduğu basmakalıp durumlardan birine saplandın? Bütün saçma sapan emsalleri ortadayken, hâlâ aynı şeyi yapıyorsun. Kurtul bu durumdan, unut, bu gerçek değil, sadece yalnızlıktan" dedi.

Stan, Doreen ve iki küçük kız yeni dönmüşlerdi. Jessica'nın gene öğlen yemeğine kalmasını istiyorlardı ama Paul "Hayır" dedi. Herkesin itirazına karşı tekrar tekrar "Hayır" dedi. Görünüşte itirazının nedeni, Debbie, Jareds Cottage'a gelene kadar onların misafirperverliğinden bir daha istifade etmemekti, ama gerçekte, bencilce Jessica'nın arkadaşlığını istiyordu; çocuğu, yalnız kalmamak için, bir arada olabilmek için istiyordu.

Stan, "Arkadaşın Richard'dan haber aldın mı?" dedi.

Paul "Evet" diye cevapladı, "aslına bakarsan bu sabah aradı." Kimse fazlaca ilgilenmedi. Neden ilgilenirler ki? Arabayla kasabanın içinden geçerek geri döndü. Arabayı sessizlik içinde sürdü, Jessica yanında oturuyordu. Hangisinin daha büyük bir şok olduğunu, hangisiyle karşı karşı-

ya kalıp, beraberce yaşamak zorunda olmanın daha güç olduğunu kestiremiyordu; adam kaçırın birinin Nina'ya ihanet etmesi karşılığında kendisine bir servet teklif etmiş olması mı, yoksa kendisinin kadına âşık olduğu gerçeği mi? Eve döndüğünde kadın ve Apsoland içeri girmişlerdi. Orada bulunduklarına dair hiçbir belirti yoktu. Nasıl bir belirti olabilirdi ki? Kadının kokusu mu? Yere düşmüş bir mendil mi?

Kemerin altından geçti, arabayı park etti ve eve girdi. Telefonun çalma ihtimalini yüzde elli olarak görüyordu. Çalmayacaktı, olay kapanmıştı. Ya sınavı vermişti ya da insan kaçırma planını bozmuştu. Jessica, "Stan bir musluk tamircisi. Biliyor muydun baba?" dedi.

Arkasından ne geliyordu?

- Kilisede ilahi söyledik, dedi çocuk. Ve Stan bunun musluk tamircilerinin ilahisi olduğunu söyledi. Doreen "Niye musluk tamircilerinin ilahisi olsun?" diye sordu o da şarkının şu sözlerine dikkat çekti: "Tanrı'ya şükret, sabahın yıldızlarının ışıkları bir şamandırayı tamir ederler." Kız ona hafifçe gülümsemeyi deneyerek tereddütle baktı. Komik değil mi?

Paul çok komik olduğunu düşündü. Güldü. Kız rahatlamıştı.

- Herkes güldü, dedi.

- Neden komik olduğunu biliyor musun?

Bir anlık tereddüt ve surat buruşturma.

- Sanırım, -kızın cevabı anlamadım demekti- çocuğu banyoya götürdü ve su deposunun içini gösterdi ona. Şimdi anlamıştı ama gülümsemiyordu artık. Belki Tanrı'yı düşünüyordu. Bugün başka soru sormamasını diledi Paul.

- Gel dedi. Öğlen yemeğini ye. Sonra deniz kenarına gideyiz, Felixstone'a. Ve telefonun çalabileceği bu evden ve "Acaba pencereden dışarı baksam kadını kendi evinin penceresinde görebilir miyim?" diye düşünmekten uzaklaşmış olacaktı.

Onuncu bölüm

Posta kutusu, postanenin dışında rüzgârlı bir köşede durur. İlk telefonu ettiğimde yalnızdım, ama Sandor ne söyleyeceğimi öğretmişti bana. Bir gece önce odamızda prova yapmıştık. Ben kendimi oynadım o da Ben'di -yok Paul'dü- Garnet. Adamın verebileceği tüm cevapları veriyordu. Önceleri ağzını yaya yaya Suffolk şivesiyle konuşuyordu, ama ben o kadar güldüm ki baştan başlamamız gerekti.

Benim konuşmam gerekiyordu çünkü benim alelade bir Londra konuşma tarzım var. Çok az insan Sandor gibi konuşur. Artık televizyon spikerleri bile öyle konuşmuyor. Çok belirgin bir konuşma tarzı var. Onun için benim konuşmam gerekiyordu. Croydon'da okula gitmişsen böyle konuşurdun. Sandor haklıydı tabii, Garnet önceden tahmin ettiği bazı cevaplar vermişti. Ben, söylediklerimi düşünüp gözden geçirebilsin diye onu bırakıp, George'da Sandor'la buluşmaya gitmiştim. O bir brandy içti ben de bir bira, daha sonra da telefon kulübesine gittik. İçeride biri vardı onun için beklememiz gerekti. Garnet'ı aramam on beş değil yirmi beş dakikamı aldı.

Sandor ve ben telefon kulübesinin içinde sıkışmış bir vaziyette duruyorduk. Ona uzun süredir bu kadar yaklaşmamıştım, nefesinin sıcaklığını hissetmemiş ve onu koklamamıştım. Sigara dumanı, o kullandığı parfüm ve terinin tatlı kokusunu duydum. Sandor o kadar yakınımda durmasa

Garnet'la daha güzel konuşabilirdim. Elini duvardaki hangi numaraların çevrilmesi gerektiğini gösteren çizelgenin üzerine dayamıştı, o el beni büyülemişti adeta. Öyle uzun ve kemikliydi ki. Tırnaklardaki nikotin lekeleri yanmış badem gibiydiler. Neyse, Garnet'la bir yere varamamıştım. İsminin Paul olduğunu söylemesi beni biraz şaşırtmıştı. Provada bu ihtimali hesaba katmamıştık ve o ana kadar Sandor'un bu adı uydurduğunu ve bir köpek ismi olduğunu söylediğini tamamen unutmuştum. Telefonu yerine koydum ve Sandor'a, benden birkaç santim uzakta olan yüzüne baktım, sonra o kapıyı itti ve telefon kulübesinden dışarıya sokağa çıktık.

Öfke bekliyordum. Bana vursaydı hiç şaşmazdım. Hiçbir şey yapmadı, arabada oturup, "Ne dedi?" diye sordu.

- Cevabı hayır. "Düşünemem bile böyle bir şeyi, telefonu kapatıyorum şimdi" dedi.

- Son kısmı duydum, dedi Sandor.

Dikkatli bir şekilde -Sandor'la ne zaman çok dikkatli olunması gerektiğini iyi bilirim- "Ona paranın yarısını peşin vereceğiz deseydim farklı olurdu belki" dedim.

- Ama para yok ki.

Bir şey söylemedim. Arabayı sürerek misafirhaneye geri götürdüm. Duyduğum düş kırıklığı şimdiye kadar hissettiklerimin en güçlüsüydü. Sandor'a aynı soruyu tekrar sormak istiyordum ama bir türlü cesaret edemiyordum. Benim bir özelliğim, korktuğumu itiraf etmekten çekinmememdir. Beş yıl önce Prenses'i iade ederken aldığı 800 milyon lirete ne olduğunu sormayı göze alamıyordum.

Sandor beş yılda 120 bin pound'u harcamış mıydı? Kolayca harcardı insan böyle bir parayı, ama ortada bunun göstergeleri olurdu. Sandor'da annesinin eski arabası, bir çanta dolusu araba plakası ve yakında elinden gidecek olan bir American Express kredi kartından başka hiçbir şey yoktu. Hatta dahası da var, Sandor'un son yıllarda nerede olduğu bile pek belli değildi. Sanki İtalya'dan dönünce uykuya dalmış (Yedi Uyurlar'ın mağarası) ve Shepherds Bush'taki odaya taşınıp Embankment istasyonunda beni bulana kadar uyanmamıştı.

O gece bir daha benimle konuşmadı. O zamandan bu yana Kevin ve Les gittiler, onların yerine iki yaşlı kadın geldi. Tatile çıkmış kuş gözleyen tiplerdi. İşin komik yanı ikisinin

de adı Joan'di. Sandor ikisinin kardeş olduğunu, ama babalarının Joan ismini sevdiğini, şayet ilk çocuk ölürse diye ikincisine de aynı ismi koyduğunu söylüyor. Eski çağlarda, bebek ölümlerinin bugüne göre daha fazla olduğu devirlerde böyle yapılmış. Sandor, bunun, kadınların yüz yaşında olduğunun bir kanıtı olduğunu söylüyor.

Bu söylediklerinden neşesi yerine gelmiş gibi görünüyordu ama hiç de öyle değildi. Çoğu zamanki gibi yatağına yatıp sigara içiyordu, odanın havası ağırlaşmıştı ve rengi maviye dönüşmüştü. Hava sıcaktı, nisan ayı için epeyce sıcaktı, dışarıda kuşlar dörtte şakımaya başlıyorlardı. Joan'lerin ikisi de heyecanla oraya buraya koşuşturuyorlardı, sıska göğüslerinin üzerine astıkları arazi dürbünleri hopluyordu. En çılgınca olanı da her rastladığınızda sadece baştankara kuşlarından bahsetmeleri idi; hep uzun kuyruklu, siyah kafalı olanlarını konuşuyorlardı. Kelimeler ne komik değil mi? Sandor bana gösterene kadar fark etmemiştim ama artık dikkat ediyorum.

Garnet perşembeleri Prenses'i Cambridge'e götürüyordu, onun için günlerden perşembe olduğunda Sandor'a tekrar denememi isteyip istemediğini sordum.

– 100 bin papelin var mı? dedi.

– O kadar fazla paraya gerek yok. Hesaptan çekip bin pound verirdik. Bin pound da toparlardık. Araba bu kadar eder. Ya da American Express'le bir şeyler satın alıp onları satardık. Çocuk gibi konuşuyordum, öyle gözüküğünü biliyorum.

– Tek yol zor kullanmak, dedi Sandor.

Ben küçük televizyonumda yol kesen bir haydutla ilgili eski bir film seyretmiştim. Margaret Lockwood ve James Mason'ın oynadığı *The Wicked Lady* filmiydi bu. Sandor bunu söylediğinde benim gözümün önüne bizim at sırtında Newmarket Heath'deki benzin istasyonuna dört nala girip eski tip tabancalarımızı Garnet'a doğrultuşumuz ve belki de Prenses'in bizimle dans etmesini sağlamak geldi. Bu konuda da bir film görmüştüm.

– İlk seferinde nasıl yapmıştın bu işi? dedim büyük cesaretle.

– Sana söyledim. O günlerde kendisi kullanıyordu arabayı. Cesare karşı yoldan gelip onun yolunu kesmişti arabayla, Adelmo ve ben de öbür arabadaydık.

Neyse hiç olmazsa adlarını öğrenmiştim, isimlerini biliyorum şimdi. Baba oğul; Adelmo baba, Cesare oğul; tıp talebesi Cesare, Sezar'la aynı şey. Kadının yolunu kesmişti, Baba Adelmo da kilisede zangoç rolünü oynamıştı. Cesare kilise avlusundaki dilenci rolündeydi, tıp talebesiydi, ölü kadının tırnağını sökmüştü. Sandor ise kadın zincirlenmişken onunla oturup konuşmuş, ona yiyecek ve yıkanması için su getirmişti.

– Mesele şu ki; o tarihlerde yalnız geziyordu, dedi Sandor. Şimdi ise hiçbir zaman yalnız değil.

– Bu sefer ne yapacağız? dedim.

Cevap vermedi.

Sanırım, “Zor kullanacağız” demişti daha önce onun için tekrar cevap vermeyi lüzumsuz addediyordu. Yiyecek bir şeyler almış dönerken Joan’lerden daha yaşlı ve daha sıska olanı Sandor’a seslenip telefonda bir kadının kendisini aradığını söyledi. Telefon özel ofiste, onun için kadının orada ne işi vardı da telefonu cevapladı bilemiyorum, ama ikisinin burayı işleten adamlarla ya dostlukları ya da akrabalıkları var.

Annesinin American Express kartla ilgili harekete geçtiğini düşünmüş olmalı çünkü rengi sarardı ve gözlerinin içi Kızılderililerinki gibi kapkara oldu.

– Adını bıraktı mı? dedi. Sesi sanki astımlıymışçasına boğuk ve kısıktı.

– Kız kardeşiniz olduğunu söyledi.

Sandor’un yüzündeki ifade kadını korkutmuştu. Ben alışık olduğum halde beni bile korkutmuştu.

– Adınız Joe değil miydi? diye sordu kadın.

Bir an kadına vuracağını sandım. Hep Sandor’un birilerine vuracağını sanıyorum. Arkasını dönüp ikişer ikişer merdivenleri çıktı.

– Joe benim, dedim. Özür dilerim biraz sinirlendi de.

Kadın hiçbir şey söylemedi. Sadece bakmakla yetindi. Okulda birlikte takıldığım birisi bir seferinde bir resme bıçak sapladığında öğretmen de aynen böyle bakmıştı. Sersemlemişti, hiddetlenmişti ve yaşlıydı.

– Mesaj bıraktı mı? dedim.

Sesi zayıf ve sinirliydi.

– Sadece kız kardeşiniz olduğunu belirtti, bir de selam söyledi.

Tilly buranın telefonunu telefon istihbarat servisinden almış olmalıydı. Joan'lerden yaşlı olanı, daha fazla bilgi vermedi. Tilly telefon numarası bırakmamıştı onunla en son ne zaman konuşmuş olduğumu bulmaya çalıştım. Bir yılı aşkın bir zaman önce görüşmüştük, beni hastanede ziyarete gelmişti. Martin, Yeni Zelanda'ya gitmiş karavanını ona bırakmıştı. Karavan her zaman karavan olarak kullanılmamıştı; seyyar manav olarak kullanılmıştı önceleri, onu Martin o hale getirmişti. Erkek kardeşiyle ikisi Kent'te bazı kasabalara sebze dağıtımında kullanmışlardı karavanı. Martin bir tuvalet, duş ile mutfak ve katlanır bir yatak ilave etmişti. Tilly hastaneye son gelişinde, karavanla gelmiş ve onu park yerine bırakmıştı. Güzel bir gündü, ya mayısın sonu ya da haziranın başıydı; beraberce park yerine yürümüştük, o da bana karavanı göstermişti.

“C.W. ve M.H. Farthing, Taze Meyve, Sebze ve Salatalar” yazısı hâlâ yanda duruyordu. Tilly bunu komik buluyordu. O ibareyi öylece bırakmış, yeni sevgilisi de harfleri boyamıştı. Yeni sevgilisinin adını anımsamıyorum, ama önemi de yoktu zaten. Bu karavanla Belçika'ya gideceklerini söylemişti Tilly. Belki sevgilisi Belçikalıydı ya da orada bir işi veya iş ilişkileri vardı bilmiyorum. Bana adres bırakmamıştı -nasıl bırakabilir ki- ama benimle ilişkiyi devam ettirmeye söz vermişti. Tilly her zaman biraz iriydi, uzun kuvvetli bir kızdı, ama Martin gittiğinden beri bir hayli kilo almıştı. Ruhsal rahatlama için yediğini söyledi, özellikle de Bounty çikolataları ve Marathon'ları. Bunlardan almadan bir mağazanın önünden geçemiyormuş, ama sevgilisi on kilo verirse ona bir gardırop dolusu elbise alacağına söz vermiş. Karavanın içindeki masanın üzerinde iki adet Bounty çikolatası duruyordu o sebeple bu işten pek umutlu değildim.

Sandor'un kız kardeşimin ne istediğini soracağından ya da en azından telefon görüşmesiyle ilgili bir şeyler söyleyeceğinden emindim, ama hiç söz etmedi. Prenses'le ilgili basın-da çıkan resim ve yazıları çıkarıp yatağının üzerine yaymıştı gene ve ben odaya girince kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Prensese'i kaçırmaktan başka bir şey düşünmüyor, bundan eminim, beni de ancak sahibinin köpeğini düşündüğü kadar düşünüyor, o kadar. Köpek oradadır işte, ona bakar ve beslersin, yapacak daha iyi bir işin olmayınca da onunla konuşur ve onu okşarsın. Ancak Sandor'un beni hiç okşadığı yoktu ya; gerçek ya da -neydi o kelime- mecazî anlamda. Benimle konuşuyor çünkü kendisini dinleyecek başkası yok, ayrıca bana güveniyor da. Köpekler bu konuda da çok iyidir, güvenebilirsiniz onlara.

Böyle düşünmemeliyim, niçin böyle yaptığımı bilmiyorum. Sandor benim hayatımı kurtardığı için beni seçti. Ben onun kölesi, hizmetkârıyım. Aynı zamanda köpeğiysen ne olmuş? Suratına benim çözemediğim bir ifade gelmişti. Bu ifadenin hangi duyguları içerdiğini çözemiordum; öfkeyi mi, açlığı mı, zevki mi? Bir çeşit tutkuydu, bunu biliyorum. Bana bir keresinde tutkunun televizyonda gösterildiği gibi aşk ve seks olmadığını, acı çekmek olduğunu söylemişti.

Birden ona bir şey sormak istedim. Prensese beş yıl önce kaçınılmıştı. Parayı aldıktan sonra onu geri vermişlerdi. Eğer tekrar deneyecek kadar başarılı olduysa niçin bu kadar süre beklemişti? Bana tren peronunda rastlayana kadar, bu işe onunla beraber girecek doğru insanı arayıp bulamadığını düşünmek istiyorum, ama hakikaten böyle olduğunu da pek sanmıyorum. Tabii bu soruyu sormadım. Onun yerine olayın başında İtalya'da ne işi olduğunu sordum. Bir gezi rehberi, bir kurye olduğunu söyledi. Turist gruplarına Roma, Floransa ve Pisa'yı gezdiriyormuş. Cambridge'i bitirdikten sonra Bologna Üniversitesi'nde sanat tarihi okuduğunu ama daha sonra kendi vasıflarına uygun bir iş bulamadığını söyledi. Sandor açıkça söylemedi bunları ama ben söylediklerinden bu sonucu çıkardım. Adelmo ve Cesare'i nereden tanıdığına gelince; Adelmo'nun diğer oğlu Gianni, üniversiteden arkadaşymış.

- Onlar tam mafiosoydular, dedi.

Gerçekten mafyayı kastetmemişti herhalde? Hayır sadece bir tabirdi bu, kötü adamlardı onlar; Sandor böyle söylüyordu.

- Beni kötü yola saptırdılar, dedi ama bunları söylerken suratında öyle garip bir ifade vardı ki; ağzının bir köşesi yu-

kan doğru kıvrılmıştı onun için doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. Rehine işini onların organize edip etmediklerini sordum.

- Gianni değil, dedi. Onun bu işle hiç ilgisi yoktu. Dürüst ve saygındı o günlerde ya da öyle gözüküyordu; yerel yönetimin bir parçasıydı, şehir encümeninin daha doğrusu. Ama biz parayı alınca o da pay istedi. Beni babasıyla tanıştırdığı için herhalde, başka bir nedeni olamazdı.

- Alabildi mi bari? diye sordum.

- Parayı mı? dedi. Sen beni ne sandın? Bir yabancı gibi konuşmuştu, televizyonda bir yabancı rolü oynuyordu adeta. Adamlarla ilgili bu kadar yeter. Kesmiş olduğu yazı ve resimleri tekrar kutuya koydu ve saçımı yapmak için boya tüpünü alıp geldi.

Biraz sonra oda amonyak kokmaya başladı. Sandor bu maddeyi biraz dikkatsizce kullanıyordu bence, halıda iz bırakacak şekilde sağa sola saçıyordu. "Dikkatli ol" dedim, çünkü halının üzerindeki kırmızı gül deseninin üzerine düşen bir parça boya, gülün rengini açmış, pembeye dönüştürmüştü. Bir damla da gözüme sıçradı. Battı ve yandı gözüm, hiç böyle bir duygu duymamıştım daha önce. Tüpün üzerinde gözünüzü bırakın, cildinize bile sürünse hemen soğuk suyla yıkamanız gerektiği yazılıydı. Onun için hemen öyle yaptım ama yanma devam etti. Benim için önemli olan o gözle görmeye devam ediyor olmamdı. Baktım görebiliyorum. Sandor'un bunu bilinçli yaptığını sanmıyorum, gerçi dikkatli hareket etmesinin gerekliliği hakkında ikaz edilmekten pek hoşlanmaz.

- Halı konusunda endişelenme, dedi, saçım kururken. Rezil bir şeydi zaten. Sarı zemin üzerinde kırmızı güller ve mavi kelebekler... Aman Tanrım. Buradan taşınıyoruz. Doğru dürüst bir otelde kalma zamanımız geldi artık.

- Öyle mi yapacağız? dedim. Suya sabuna dokunmayan bir cevap vermek en güvenli olanıydı.

- Hafta sonu, dedi. Önce annemi ziyaret etmemiz gerekiyor.

On birinci bölüm

Paul, o gün tatil yapan Ralph Apsoland'in Nina'yı yalnız bırakıp kendisini yanına alarak nişangâha atışa götürmesine biraz şaşırmıştı. Ama Apsoland, daha Range Rover araziden çıkmadan, açıklamaya girişmişti. Hem Colombo hem de Maria'nın evde olduğunu, ayrıca o gün Doreen'in geldiğini, Stan'in de bahçe tanzimi yapan bahçıvanlarla havuz kazmak ve fıskiye inşasında yardım amacıyla (herhalde bisikletiyle gelmişti) ona eşlik ettiğini söylemişti. Tyr ve Odin de evde kalmışlardı.

Apsoland bu kısa yolda, parkı çevreleyen bir duvar inşaatının imkânsızlığından bahsetmiş ve şehir meclisine yürüyüş yoluyla ilgili açtığı davanın ayrıntıları konusunda geniş bilgi vermişti. Paul, Apsoland'e duyduğu ve gittikçe artan hoşnutsuzluğuna kendisi de şaşmıştı. Kıskançlıktı bu, bir içerlemeydi herhalde. Eğer bu denli duyarsız ve kaba biri olmasaydı, belki de Nina'nın kocası oluşu gerçeğine bu kadar da tepki duymayacaktı.

Kapalı, gri bir hava vardı o gün, alçak bulutlardan yağmur atıştınyordu ara sıra. Nişangâh alanı çıplak, kasvetli bir çayırdan ibaretti, bir ucunda bakımsız bir baraka topluluğu vardı, diğer uçta bir gözleme kulesi mevcuttu, çayırın ortasında da pek yüksek olmayan höyük benzeri tümsekler vardı. Görünürde kimse yoktu. Apsoland beraberinde iki çiftte getirmişti, 12 kalibrelik iki silah, Range Rover'ın arkasında

bir battaniyenin üzerinde yan yana duruyorlardı. Orada beklerken, Paul'e köpek yetiştirdiği günlerden ve karaciğer hastalığından acı bir şekilde ölen dünya şampiyonundan bahsetti.

Tam da Paul, artık buna daha fazla dayanamayıp bir hastalık bahanesiyle hava almak istediğinden bahsedecekken, çamur içinde eski bir kaptıkaçtı çalılar arasındaki geniş aralıktan çayıra doğru ilerledi. Apsoland'inki gibi Barbour ceket giymiş ve sol kolunun üzerinde kırılmış vaziyette bir çift taşıyan birisi dışarı çıktı.

Kendisini Vic olarak tanıttı ve onlara "beyefendiler" diye hitap etti. "Beyefendiler daha önce tüfeklerle bir deneyiminiz oldu mu hiç?"

Bu sorudan Apsoland hiç hoşnut kalmadı. Paul'e göre o, kendisini tedirgin eden insanlara, "Ben kimim sen biliyor musun?" diyen tiplerdendi. Şurası aşikârdı ki Vic, onun kendi arazisinde sık sık avlanan yerel bir toprak sahibi olduğundan habersizdi. Apsoland küstahça atış yapmakta deneyimli olduğunu söyledi. 12 kalibrelikte ateş etme konusunda alıştırmaya, derse ihtiyacı olan Paul'dü ona göre.

Bu noktada Paul, geçmiş deneyimlerinden bahsetmesinin doğru olacağını düşündü.

- Ben daha çok tüfekle ateş ettim. Oldukça da iyiydim. Tüfekli Atış Kulübü'nden kazandığı ve Jareds Cottage'daki şöminenin üzerine asılı duran gümüş kupadan bahsetmeye gerek yoktu. Yirmi yıldır ilk kez bir av tüfeğini elime alıyorum.

Apsoland dinlemiyordu bile. Etrafta dolaşp, çiftesiyle havada görünmez hedeflere nişan alıyordu.

- Pekâlâ Beyler, hanginiz başlamak istiyorsunuz?

Vic, Paul'e, gerekmediği halde çiftmeyi kırıp doldurmayı gösterdi. Paul onlara durumu anlatmış olduğunu ve dolayısıyla kendisine bir kusur atfedilemeyeceğini düşündü. Eğer onlar dinleme zahmetine katlanmamışlarsa bu da onların sorunuydu. Vic düdüğünü çaldı, höyüğün arkasındaki uşağa bir işaret mahiyetindeydi bu. Ve kilden yapılmış ilk hedef havaya fırlatıldı. Paul, "Aman Tanrım, ne yapıp yapıp hedefi şaşırmalıyım" diye düşündü. Bir parça fazla bekleyip ateş etti ve kil hedef parçalanmadan geçip düştü.

Vic, Paul'ün tahmin ettiği lafı söyledi.

– Gelecek sefer şansın döner. Paul’ün çiftesini düzeltti ve Paul’ün başının doğru açıda durmadığını söyledi.

Bu kez kil hedef havaya fırlatıldı ve Paul onu vurdu, tam ortadan ikiye muntazam şekilde ayırdı. Vic ellerini çırparak, “Çok iyi, çok iyi” diye seslendi. Paul, “Niye rol yapıyorum ki ona söyledim durumu” diye düşündü, nişan alıp ondan sonraki ve daha sonrakini de vurdu. Şimdi art arda dört tane hedefi tam ortadan vurup ikiye ayırmıştı. Beşinci ise parçalandı ve parçalar çayıra dağıldı. İleride bir güvercin sürüsü ağaçlardan gökyüzüne havalandı. Bir yerlerde ürkmüş bir sülün öttü ve hantal görünümlü tüylerini kabartarak uçtu. Her ikisi de otuz tane kil hedefe nişan alacaklardı. Doğru bir şekilde tahmin ettiği gibi iyi bir atıcı olan Apsoland hedefin yirmi dokuzunu vurdu. Paul hedeflerin yirmi sekizini vurdu. Diğer atış alanına geçtiler. Orada kil nişan hedefleri havaya daha alçak ve eğik bir açıyla önce sola sonra sağa atılmaya başlandığında ise, Apsoland’in atışı daha hatalı hale geldi, vurduğu oranda da karavana attı. Öte yandan Paul ise üçü hariç tümünü vurdu. Vic her ikisinin de elini sıktı, fakat Paul’e dönerek, “Bu sabahki atışınız için sizi kutlarım” dedi.

Paul, Jessica’nın anlatmaktan çok hoşnut kaldığı, içinde kurbağaların ya da domuz çobanlarının aslında tebdili kıyafet gezen bir peri prensi olduğu masalları hatırlamadan edemedi. Tabii bu değişim genellikle dünya güzeli olan masal kahramanı kızın gözünün önünde cereyan eder ve bu kıza büyük bir haz verirdi. Burada Apsoland yanlış bir roldeydi. Memnuniyetsizlikten suratı asıldı patronun.

Paul, Nina’ya söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyor, söylemesini umut ediyordu. Kadının gözünde bu değişimin etkilerini görür gibi oldu –gerçekte de öyle değil midir?– her şeye karşın kadınlar gene de cesur ve iyi silah kullanan erkekleri beğenmezler mi? Bunları düşünürken birden aptallığına kızdı ve daha da beteri, bıkıp usanmadan övgü ve yüceltme peşinde koşan biri olmasından ötürü kendi kendisini kınadı.

Zaten bu övgüyü de Apsoland’den beklemezdi. Patronu, Jareds’in garaj yoluna sapana kadar tek laf etmedi. Orada da, mahcup ve boğuk bir sesle, “Gerçekten Paul, tüfekle tek

yakınlığının çocukluğunda havalı tüfekle ateş etmekten ibaret olduğu izlenimini vermen hiç hoş değildi" dedi.

Paul hiç cevap vermedi. Bu söylediklerinin kendi kendisinin hayal mahsulü olduğunu Apsoland biliyor olmalıydı. Adam anahtarı camdan dışarı doğru salladı, kapı açıldı ve parke taşlı yoldan içeri girdiler. Her şey sakın gözüküyordu. Ağaçların yaprakları artmış, sıklaşmış, zarif iskeletlerden geçit vermez bir perdeye dönüşmüştü. Yolu biraz tırmanıp köşeyi dönünce ev görünmeye başlıyordu. Hafifçe puslu bir havada gri inci rengindeydi, üst katta bir pencere açıktı, bahçe mimarlarının pikabı çakıl taşlarıyla kaplı girişe park edilmişti.

– Verecek bir cevabın yok mu? dedi Apsoland okul müdürü tavrıyla.

"Beni kovacaksa da kovsun" diye düşündü Paul.

– Ben hizmetkâr olacak yapıda değilim, zaten bu işe başlamakta da çok geç kalmışım. Sizi ve karnızı koruyacak yetenekte biri olduğum için sevinmelisiniz. Beni onun için burada tutuyorsunuz, yoksa yanılıyor muyum?

Apsoland, Range Rover'ı seri bir manevrayla evin önüne doğru çevirdi. Kontağı kapatıp arabadan hızla fırlayarak çıktı. Paul ise arabadan daha yavaş çıktı dışarı, çifteleri dışarı taşımak için arabanın arka tarafına doğru seğirtti. Apsoland "Bu akşamki konuşma tarzın hoşuma gitmedi, buna dikkatini çekmek isterim, tamam mı?" dedi. Paul sadece başını sallamakla yetinince, "O çifteleri temizle olur mu? Ve arabayı yerine koy" diye devam etti.

Önce Jessica'yı gidip aldı. Kız bir saat elli iki dakika süreyle sessizliğini koruyabilmişti. İlk kez babasını gerçekten şaşırtan bir şey yapmıştı. "Bu bir dönüm noktası" diye düşündü Paul "Bu beni şaşırtacak olan bir seri olayın ve kızımı ne kadar tanıdığımı düşündürecek gelişmelerin başlangıcı olacak." Kızın azim ve iradesiyle gurur duydu.

– Seni tebrik ederim Jess. Bu mükemmel, harika. Seni hiçbir şekilde eleştiriyorum sanma, ama bir saat elli iki dakika bir süre sessiz kalabiliyorsan niçin bunu iki saate tamamlamadın?

– Emma konuştu, dedi kız. Emma bir şeyler söyledi arkasından Matthew da konuştu, sonra bazıları gülüştüler, bu-

nun üzerine ben de artık daha fazla devam ettirmenin bir anlamı yok diye düşündüm. Sence iyi yaptım mı?

– Çok iyi yapmışsın.

– Ben kitabımı okudum. Okumayı tam bilmeyenler için bu çok zor oldu. Bana on bir pound yirmi peni borcun var baba ve Mrs. Apsoland'in de otuz üç pound altmış peni borcu var.

– Otuz üç mü?

– Bana dakikasına otuz peni vereceğini söyledi. Bury'ye giderken yolda söyledi. Senin duyduğunu sanmıyorum.

Duymuştu. Hatırladı şimdi. Ve kadının para hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordu. Paranın ne değerini ne alış gücünü anlıyordu, çünkü kendisinde çok vardı. Saatine otuz peni ya da dakikasına otuz peni onun için hepsi aynıydı. Jessica'ya saniyesine otuz peni de teklif edebilirdi aynı hevesle.

– Şimdi içeri girip isteyebilir miyiz?

Paul'ün ilk tepkisi itiraz etmektir. Ama hiçbir şey söylemedi. Uzun uzun düşünüp, ölçtü, biçti. Günün en iyi saatiydi bu, saat daha beş bile olmamıştı. Apsoland'in de dışarı çıktığını görmüştü. Kadını görmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Yirmi dört saat olmuştu kadını görmeyeli. Kadını Bury'den alıp getirmiş ve onu eve bırakmıştı, ön kapıda Maria durmuş kapıyı açmış bekliyordu.

Bu tutkusu, bu artan arzusundan ötürü kendisinden nefret ediyordu. En önemlisi, bu duygunun artış miktarının ürkütücü boyutlarda olmasıydı. Sanki derisinin üzerinde bir leke gittikçe büyüyüp yaraya, çibana dönüşüyordu. Ama çiban acı verirdi, halbuki hissettikleri hoş duygulardı, aptalca bir zevke varacak ölçüdeydiler. Kadın yanında oturduğu zamanlarda duyduğu his budalaca bir mutluluktan adeta. Beyninin içinde bir ses, sessiz ama güçlü düzenlenmiş melodiler çalıp duruyordu. Çoğu zaman nefes nefeseydi. Kadın patikadan yürüyerek arkadaşının evine girip içeride gözden kaybolunca, arkasından kapı yavaşça da olsa kapandığında suratına vurulmuş gibi oluyordu.

Pub'da oturup sandviçlerini yerken terk edilmişlik ve aşağılanmışlık duygusu hâkim oluyordu. Zihninde kadınla karşılıklı konuşuyor, ayrıntılı şekilde soru ve cevaplar geliştiriyor ve diyalogdan kaçamıyordu bir türlü. İsteddiği kadar uğ-

raşşın, özgür kalma çabalarının tümü kadına yalvarışa dönüşüyordu. İkisinin bir arada olduklarını hayal etmemeye çabalamak, kadının kendini azat etmesi için yakarıştan başka bir şey değildi. Henüz cinsel duyguları uyanmamıştı. Daha henüz o aşamaya gelmemişti; güçlü, romantik duygularla sarmalanmıştı. Kadının avlunun öte yanındaki odasına bakıp dalıyor, romantik duygular ve kendine duyduğu nefret duyguları arasında gidip geliyordu.

Her şey o kadar saçma, basmakalıp ve uygunsuzdu ki; esli bir şarkıdaki gibiydi. Evin hanımı için hiçbir şey ifade etmeyen ve onu baştan çıkartması mümkün olmayan hizmetkârın şarkısında olduğu gibi. Belki böylesi, emrinde çalıştığı insanla gizli bir ilişki rüyası gören, bu emeline ya kavuşan ya da işten atılan, bugünkü modern devir hizmetkârlarının durumundan daha iyiydi.

Jessica babasının cevabını bekliyordu ve beklemekten vazgeçip sponsor edilen görevini sessizce yerine getiriyordu. İstedliğini iki kez dile getirdi ve sonunda çileden çıkarak, "Baba!" dedi.

Paul, "Peki, tamam" diye cevap verirken düşündü: "*Hanımı bahçede şarkı söyleyerek gezerken görmediniz mi? Bütün bülbüller susuyor o söylerken, sesi bütün yollarda çınlıyor?*"

O anda kadın kemerin altından geçip geldi. Bu o kadar olağandışıydı ki, adam hayal gördüğünü sandı. Kadını görme arzusu kadının hayaline bir davetiye çıkarmıştı sanki. Saçmalık, saçmalıktan da beter. Tabii kadın gelmişti bu yöne, kış bahçesinde bir saat önce adamların bitirdiği işleri görmeye gelmişti. Adamlarla kendisi konuşmamış mıydı, formen ya da patron her kimse onu Maria'nın peşine takıp kadınla konuşsun diye eve göndermemiş miydi?

Cam binanın öbür tarafındaki parka bakan ve çakıl yola açılan çift camlı kapı büyük olasılıkla kilitliydi, onun için kadın yandaki girişten geliyordu. Kapıyı açıp dışarı çıktı kadın. Kış bahçesi Crystal Palace'ın çok moda olan gotik demirli Victoria stilinde inşa edilmişti. Camların yüzeyinin bir kısmı sarı, kırmızı ve açık mavi boyanmıştı. Güneş kadının kolları ve vücudunda titreşen pembe ve kehribar rengi desenler oluşturuyordu.

Kadın Paul'ü gördü ve gülümsedi. Epey mesafe vardı aralarında, on beş yirmi metre kadar ama gene de kadın ona gülümsemişti. Bu yeterliydi. Jessica'nın elinden tuttu dışarı çıktılar. Nina kış bahçesinden dışarı elinde içine çeşitli kaktüsler dikilmiş olan küçük taştan yapılmış bir saksıyla çıktı geldi.

– Bu inşaatçılar da bir tuhaf oluyor değil mi? Burayı boşaltırken bunu unutmuşuz. Sanırsın ki bunu bir yere taşırlar. Ama hayır her gün büyük bir vazifeshinaslıkla üstünü toz gelmesin diye kâğıtla örtmüşler, örtmüşler. Bitki azmış.

– Sessiz kalmayı başardım, dedi Jessica.

Nina olayla orantısız bir şekilde sevinç gösterisinde bulundu. Paul, içi cız ederek kadının kutlamasının, kendisinininkinden ne kadar daha coşkulu olduğunu fark etti.

– Çok harikasin. Ben senin yaşındayken böyle bir şeyi, Manş Denizi'ni ne kadar yüzemezsem o kadar yapamazdım.

– Şimdi yapabilir misiniz?

– Ne yani, Manş'ı geçebilir miyim diye mi soruyorsun? Sanmam.

– Sessiz durabilir misiniz?

– A, dedi, bak işte, belki onu yapabilirim. Şimdilerde konuşacak şeyim çok az. Kadının ne demek istediğini merak etti. Onun namına belli belirsiz bir üzüntü hissetti.

– Sana borcum var, dedi kadın. Jessica'ya sanki büyük bir insanmışçasına hitap ediyordu.

– Çek kabul eder misin?

– Eder miyim baba? Paranın miktan için kadından özür diledi Paul. Hatta bu konuyu sürdürüp, ödemenin geçerli olmadığını, bunun bir emrivaki olduğunu söylemeye çabalar-ken bile için için büyük bir öfkeyle, aşkın insanı nasıl aptallaştırdığını, nasıl çaresiz ve salak hale getirdiğini düşünüyordu.

– Eve gelin, dedi kadın.

Oturma odasındaki ufak çalışma masasının başına geçip oturdu ve bir çek yazdı. Jessica etrafındaki güzel odayı incelemeye başladı. Paul çelik kapının nereye inip kapandığını merak ediyordu. Jessica parmağının ucuyla hafifçe yuvarlak kaktüse ve üzerindeki beyazımsı tüylere dokundu.

– Sevdin mi onları? dedi Nina, al senin olsun.

– Alabilir miyim baba? Birden bu konuda Paul'ün iznini ister olmuştu çocuk. Bu yeni bir evreydi, Tanrı bilir ne sebeple başlamıştı?

– Tabii dedi Paul. Teşekkür et.

Kız birden terslendi.

– Bana söylemene gerek yok. Biliyorum ne söyleyeceğimi, bebek değilim. Saksıyı güçlükle kaldırdı, ona göre biraz ağırdı.

– Çok teşekkür ederim Mrs. Apsoland. Para için de teşekkür ederim. Vakur tavrı hayret vericiydi.

Paul, “Gel o zaman. Çay saati geldi” dedi. Hangi akla hizmet Nina'nın “Kalın benimle çay için” diyeceğini ümit etmişti? Büyük olasılıkla kadın çay içmiyordu bile, çocukları olanlar hariç hiç kimse çay içmiyordu. Düşünmeksizin ve fark etmeden, “Sizi sabah bir yere götürmemi ister misiniz?” dedi.

– Yarın cumartesi, dedi Nina. Hatırladınız mı?

Tam giderken bir şeyi fark etti. Kadın onun arka kapıdan çıkmasını bekliyordu. Ön kapıdan girmişlerdi. Maria onları içeri almıştı. Nina hiçbir zaman arka kapıyı kullanmazdı, o anda Jessica ve onun arka kapıdan çıkıp gitmesi bekleniyordu. Colombo mutfaktaydı, gümüş parlatıyordu. Onlar geçerken başını kaldırıp bakmadı. Çaydanlığı ocağın üstüne koyup Jessica'nın sütünü hazırladıktan ve bisküvilerini tabağa yerleştirdikten sonra, kaktüsü odasında saklamasını söyledi çocuğa. Eğer aşağı katta saklarsa onu bir fetiş haline getireceğinden korkuyordu. “Onun yerine iki tane aldığım bezelye kabuğunun yaptığı kur aklımda ve ona onlardan tekrar vererek yaşlı gözlerle ‘bunları benim için tak’ dedim. Bizler ki garip muzipliklere koşan âşıkmanız.” Kaktüsü kendisi yukarı çıkardı, çünkü Jessica için fazla ağırdı çiçek, en az iki kilo çekiyordu.

On ikinci bölüm

Gece yansı uyanıp, o İtalyan aileyi düşündüm. Belki de 800 milyon lirenin tümü, işlerin çoğunu onlar yaptığı için, onlara gitmişti. Belki de Prenses'i kocasına geri götürdükten sonra Sandor da onlarla kalmış ve bir iş kurmuşlardı. İş turizm konusundaydı belki de, bir seyahat şirketiymiş ve iflas etmiş, tüm paraları kaybetmişlerdi. Daha sonra da Sandor İngiltere'ye geri dönmüştü. Bu hikâyeyi beğenmiştim, tam da olabilecek türdenmiş gibi gözükte gözüme.

Daha cevabını bulamadığım birçok soru vardı. Sandor'un paradan aldığı hisseye ne olmuştu öncelikle, sonra başka sorular da vardı. Örneğin American Express'le ilgili annesi neden aramamıştı? Mayıs ayına girmiştik ve beş veya altısında Sandor'un harcamalarını ödemiş olması gerekirdi. Kaç para olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Her hesap edişimde bin pound civarında çıkıyordu.

Sabah Norwich'e gidecektik ama annesi orada olmaya caktı. Sandor deri ceketini ve kadının kendisini bonkör hissettiği bir anda ona verdiği gümüş çakmağını istiyordu. Yunanistan'da bir yere tatile gidiyordu annesi; onun için şafakta Heathrow Havaalanı'na gidecekti arabayla. Onu göremeyecek oluşumuza üzülmüştüm. İnsan birisini sevince ona ait olan her şeyi tanımak istiyor. Öyle değil mi? Ailesini ve dostlarını tanımak istiyorsun, böylece sevdiğin hakkında daha çok şey öğreniyorsun. Ben Sandor'a sert ve

acımasız davranan bir kadın hakkında neler hissederdim acaba?

Arabayı Sandor sürüyordu. Eğer annesi evde olsaydı sanırım Sandor takımı elbisesini giyerdi ama evde değildi ve hava soğumuştur onun için cin pantolonunu ve tanıştığımız gün üzerinde olan içi koyun kürküyle kaplı cin ceketini giymişti. Bir süre kuzeye doğru yol aldıktan sonra ona, Prenses için bu kez kaç para fidyeye isteyeceğini sordum.

– Bir milyon, iki milyon, dedi. Fark eder mi?

– Pound mu? dedim. Sesim kendi kulağıma dahi derinden, uzaklardan geliyormuş gibiydi.

– Tabii ki pound. Nasıl istersin ya? Yen olarak mı?

– İlk milyon pound mu? dedim. Gerçeği söylemek gerekirse ilk kez parayı kendimle ilişkilendirmiştim. İlk parti nasıl Adelmo ve Cesare'a gitmişse, ikincinin bir kısmı da benim olacaktı. Başka bir şey söylemedim. Sandor da ilgilenmedi ama iyice düşündüm ve bu bana gerçekmiş gibi gelmedi.

Norwich'in banliyösündeki ev büyük ve müstakildi, kırımızı tuğla ve beyaz alçıdan yapılmış, dış cephesinde bol miktarda ağaç kullanılmıştı. Ama bizim yaşadığımız kırsal bölgedeki evlere benzemiyordu. Bir çeşit tepenin üstüne, toprağın set set kademelendirildiği bir yere inşa edilmişti. Ön kapıya giden patika kısmen küçük merdivenler, kısmen de yol şeklindeydi. Sandor'da anahtar vardı, bu patika merdivenden tırmanmaya başladık.

Birden durdu ve olmayan bir şeyi görür gibi baktı. Sanki bir hayalet görmüştü. Ön kapı hızla açıldı ve bir kadın dışarı fırlayarak aşağı koştu ve Sandor'un boynuna sarıldı. Gerçek şu ki; ben televizyondakilerin dışında hiç kimsenin birine böyle sarıldığını görmemişim. Ben durgunum, bunu biliyorum ama bir iki dakika bu kadının annesi olduğunu anlayamadım. Annesi Yunanistan'a gitmişti.

Kadın bir iki adım geriye çekilip, "Dur sana şöyle bir bakayım" sonra da, "Aman bu ne güzel bir sürpriz" dedi.

– Senin gittiğini sanıyordum, dedi Sandor.

– Atina'da havaalanında grev var, dedi annesi, Onun için yolculuğu kırk sekiz saat erteledik. Oğlunun, eğer annesinin orada olduğunu bilse gelmeyeceğini ifade etmesi, kadını pek üzmüşe benzemiyordu. Sevecen bir gülümsemesi vardı. Bu

greve memnun oldum. Eğer seni göremeseydim çok kızardım kendime Alex.

“Alex diye çağılmak, bir şeyleri harekete geçirir” diye düşündüm ama Sandor hiçbir şey söylemedi, sadece gönülsüzce gülümsedi. Kadının yanından geçip merdivenleri çıktı ve eve girdi. Beni ancak o zaman hatırladı.

– Bu Joe Herbert, dedi. Bize öğlen yemeği hazırlar mısın anne?

Kadın gülümseyerek elimi sıktı.

– Nasılsınız Mr. Herbert. Alex’in dostlarından biriyle tanışmaktan memnuniyet duyuyum.

– Gördün mü Joe? dedi Sandor. Bununla başa çıkılır mı? Mühim olan senin şahsın değil, mühim olan benim dostum olman.

Gocunmamıştım. İlk kez benden “dostum” diye bahsediyordu, bu da benim için yeterliydi.

Evin içi güzeldi, ahım şahım değildi belki ama çok rahat bir görünümü vardı. Girdiğimiz oda, yaşamı kolaylaştırıp ilginç bir iş haline getiren eşyalarla doluydu. Anne ve babamın hiçbir zaman sahip olamadığı türden şeylerdi bunlar. Bir CD player, bir video, kitaplarla dolu raflar, kadının *jardinière*³ ismini verdiği bir şeyin içinde bitkiler ve kutular içinde birtakım masa oyunları. Kadın beyaz deriden yapılmış ziyaretçi defterini imzalamamı istedi. Kadına gelince derin ve kapkara gözleri hariç Sandor’a hiç benzemiyordu. Beyaz pudralı ve kırmızı rujlu yüzü çok fazla makyajlıydı, saçları kestane kırmızısına boyanmıştı ve permalıydı. Elbisesinin altından korsesini görebiliyordunuz, korsenin bittiği kalçalarının başladığı yerde bir çıkıntı gözüküyordu. Çok korkunç gözüküyordu ama gerçekten iyi biriydi. Böyle bir anneye sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu hayal etmeye çalıştım, ama tam anlamıyla beceremedim.

İlk söylediği sözlerden biri, “American Express kartından faydalanıyormusun Alex? Hesap ekstresi geldi ve baktım güzelce kullanmışsın” oldu.

Yıkılmıştım. Sanki rüyadaydım, ama kısa süre sonra öyle olmadığını anladım. Kadın gerçekten bunları söylemişti.

3 Alt bölümünde çiçek yetiştirilebilecek şekilde süslenmiş bir ev içi mobilyası.

Ve sıcak bir şekilde gülümsüyordu. Büyük bir olasılıkla bütün bir binlik harcamıştık ve kadın sanki beş pound'luk bir kitap hediye çekiyle ne satın aldığımızı soruyormuşçasına gülümsüyordu.

Sandor'un yalanının yakalanmış olmasından dolayı mahcup olacağımı düşünüyordum, zaten suratı da allak bullaktı, bu onun yüzünün kızarma şekliydi. Ama kısa sürede kendini toparladı, bana bakıp göz kırptı. Her şeyi anlayabiliyordum. Kendini, annesini kandıran, ona meydan okuyan asi biri olarak gösterip beni etkilemek istemişti. Üstelik o ailesiyle iyi günler geçirirken benim tam tersini yaşamış olmam fıkırından de nefret etmiş olmalıydı. Sandor'un benim düşüncelerime değer veriyor olmasını düşünmek! Bu onun zaafı olduğunu gösteriyordu ki, onu bunun için daha da çok seviyorum.

Annesi yemekten önce bizimle birlikte arabaya bakmak için dışarı çıktı. Bunu da çalmamıştı, annesi vermişti ona. Kadının ona, "Keşke daha yenisini alabilseydim" demesinden anladım bunu. Annesi yeni rengi çok sevmişti, çok memnun gözüküyordu. Öğlen yemeğinde kuşkonmaz çorbası, peynir sosu içinde deniz mahsulleri, taze meyve, peynir, bisküvi ve şarap vardı. Çorba ve karidesler buzluaktan çıktı ve kadın onları mikrodalga fırında ısıttı. Her şey çok düzgün gidiyordu. Annesi sofrayı kurarken biz şampanyalarımızı içtik. Kadın açması için şampanyayı getirip Sandor'a verdi. O da açtı ve patlatıp tüm odaya döktü, annesinin ve CD player'ın üzerine sıçradı, ama kadın hiç aldırmadı, yemek boyunca annesi hep paradan bahsetti, sanırım konuyu Sandor biliyordu, onun için bana açıklamada bulundu. Kadının epeyce parası vardı, ilk kocası yani Sandor'un babası ona yüklüce bir miras bırakmıştı, o günden beri de Sandor'a para veriyordu.

– Benim ölümümü beklemek yerine şimdiden o paraları kullansın diye düşündüm, dedi kadın Sandor'a sevgiyle gülümseyerek.

Kadının en çok istediği şey, Sandor'un eve geri dönüp orada yaşamasıydı. Böylece ona bakabilecekti. Ama Sandor'un bunu yapmak istemeyişinin nedenini anlayabiliyordu, üvey babasıyla anlaşamıyordu çünkü o. Annesi bunları söyleyince Sandor gözlerini açtı. Sandor'a bir ev ya da kat almak is-

tiyordu ama maddi olanakları -bu kelimeleri kullandı- bu kadarına elvermiyordu. Bugünlerdeki astronomik fiyatlarla olanaksızdı bu.

Epeyce şarap içtik. Dönüşte araba kullanacağım için şarabın etkisinin çabuk geçmesini diliyordum. Sandor yemek üzerine bir brandy içti, üstüne bir tane daha içti. Masadan kalktı ve annesine yorgun olduğunu, biraz kestirmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Kadın buna ne kızdı, ne de ters bir tavır takındı. Sadece o kadar uzun bir yoldan sonra bitap düşmüş olacağını söyledi; ne kötüydü bu, "Norwich'e bir otoyol olması" diye ekledi ve gidip yatağın üzerine güzelce uzanıp yatmasını önerdi. İkimiz baş başa kalmıştık, sanırım kadının istediği de buydu, çünkü gidip taze kahve yaptı getirdi ve kanepeye yanıma oturdu ve inanılmaz laflar söylemeye başladı.

Öncelikle, Sandor ile benim homoseksüel bir ilişki içinde olduğumuzu varsayıyordu. Bir kere, bildiğim kadarıyla genellikle anneler, özellikle onun yaşında yani 50-60 yaşları arasında olanlar, herhangi bir şeyi oğullarının eşcinsel olmasına tercih ederler. Ama Diana -kendisini böyle çağırma mı istemişti- böyle değildi.

- Onu senin gibi candan ve iyi birisiyle birlikte görmek, beni çok mutlu ediyor, dedi. Gerçekten yakın bir dostluk yeni tabirle ilişki, insana büyük bir destek oluşturur, öyle değil mi? Alex çok duyarlıdır, onun için desteğe ihtiyacı var. Seninle çok açık konuşacağım, bir sakıncası yok değil mi? Hiçbir sakıncasının olmadığını söyledim. Başka ne diyebilirdim ki?

- Pekâlâ öyleyse, ben çok kıskanç bir kadınam. Tahakküm eden demek daha doğru olur. Ben Alex'i bir başka kadınla, karısıyla, sevgiliyle ya da her neyse onunla görmeye dayanamazdım. Bunu kaldıramazdım. Ama bir erkek başka tabii, bir erkekle rekabete giremem.

Kahvemi içtim, içmemem gerektiğini bildiğim halde sırf önümde durduğu için biraz daha brandy içtim. Başım zonk-luyordu, biraz doluluk vardı içinde, ama bu doluluk kirli ve içinde yağ yüzen cinsten değildi artık.

- Bana Alex'le girişeceğiniz iştten bahsetsene biraz.

Her şey o kadar şaşırtıcıydı ki, bir an Sandor'un, annesine Suffolk'ta ne işimiz olduğunu, Prenses'i nasıl kaçırmaya çalıştığımızı söylediğini sandım. Neyse ki tüm içtiklerime

karşın sağduyuyum yardıma koştı, belki de sadece tedbir olarak, kadına bu konuyu kendisine oğlunun söylemesinin doğru olacağını söyledim. Ne de olsa o Sandor'un annesiydi.

Daha sonra -inanamayacaksınız ama- bana Sandor'u doğururken neler çektiğini, doğum sancılarının kırk sekiz saat sürdüğünü, kendisini kesip biçtiklerini ve tabiatıyla bunun sonucu olarak da başka çocuk sahibi olmasının da imkânsız hale geldiğini anlattı. Ama ona sahip olmak için değerdi bütün bunlar. Babasına benziyordu. "Bombardıman ekibindeki en yakışıklı adamdı o" dedi, ne demekse o, ama huyu kadına çekmiş, duyarlı, kolayca inanan, çoğu kez yanlış anlaşılan biri. Bu sebeple hapis yatmıştı, bir yanlış anlama sonucu, kimsenin canını yakmamıştı.

Açıklanan bir sır daha. Benim bildiğimi sanıyordu, ama bunu bilmediğimi, yeni duyduğumu ona belli etmeyecektim. Bu da Sandor'un hangi sebeple hapse girdiğini soramayacağım anlamına geliyordu. Bu sırada kadın yavaş yavaş bana yaklaşıyordu ve yanlış anlama konusuna geldiğinde elimi eline alıp tuttu. Bu cinsel bir hareket değildi. Genç bir adamla flört etmeye çalışan yaşlı bir kadının hareketi de değildi. Dostça, sıcak bir davranıştı, bir anneninki gibi ya da insanların davranışları gerektiği gibi davrandıkları ideal bir dünyadaki bir annenin hareket edeceği gibi.

Dürüst olmam gerekirse, biraz bozulmuştum. Ben de onun elini sıkıca tuttum. Elim tutmasından hoşlanmıştım, bu hareket kendimi iyi hissetmeme neden olmuştu; gülümsemek, gülmek hatta şarkı söylemek istiyordum. Onun yüzüne bakarak gülümsedim, o da bana Sandor'un beni bulmasından ötürü duyduğu sevinçli bir kez daha yineledi. Yalnızca o Sandor'u "Alex" diye çağırıyordu, her zaman öyle çağırıyordu.

- Alex'in İtalya'da üniversitedeyken çok iyi bir arkadaşı vardı Joe, dedi. Bologna'da yani, adı Gianni'ydi. Gianni Viani. Kulağa komik geliyor değil mi? Sanki Johnny Bonny dermiş gibi. İkinci bir ismi daha vardı, neydi hatırlayamadım. "Niye o ismi kullanmıyor?" diye sormuştum Alex'e, o da bana "Saçmalama" demişti. İkisinin bir ekip olmasına sevinmiştim, ama o çocuğun çok sert, haşın bir ailesi vardı. Sanırım onaylamadılar. İtalyanlar aile ve evliliğe inanırlar, öyle değil mi?

Bana, Sandor hakkında birçok şey anlatmaya devam etti ama hapse girişiyle ilgili daha fazla konuşmadı. Korkarım bir ara sızıp kalmışım ama kadıncağzı aldırmadı buna, memnun bile oldu. Onun evinde kendimi bu denli rahat hissetmemden memnun olduğunu söyledi.

Sandor saat beş civarında yeniden ortaya çıktı ve “Gitme zamanı” dedi. Annesiyle birlikte pek az bir süre geçirmişti ama, tuhaf bir şey, annesi artık gitmemiz için sabırsızlanıyordu. Yanımıza yiyecek almamız için ısrar etti, bir çikolata-lı kek, kokteyl lokmaları dediklerinden birkaç paket ve iki şişe şarap verdi. Sandor’a yeni aldığı bir kazağı ve deri ceketi arabanın arkasına koyarken elinde evrak çantası ve başında melon şapkayla bize doğru gelen bir adam gördüm. Tabii bu Sandor’un üvey babası değildi, sadece bir komşuydu ama bana unuttuğum bir şeyi hatırlattı, Diana’nın kocası biraz sonra eve gelecekti. Sandor üvey babasıyla karşılaşmaktan kaçınıyor, Diana da karşılaşmalarını istemiyordu.

Biz ayrılırken Sandor’u sıcacık ve sımsıkı bir şekilde sarmaladı, kucakladı. Sandor, başını arkaya doğru çekerek kadından kurtulmaya çalıştı. Bir keresinde gördüğüm bir resimde ayının kollarıyla kısıp aldırdığı adama benziyordu ya da Jareds aslanının yakaladığı adama. Kadıncağzı bana bir veda öpücüğü vermek istediğini söyledi, ben de kabul ettim.

Biliyor musunuz ben o zamana kadar hiçbir kadını öpmemiştim. Bir erkek de öpmemişti beni gerçi ama ne demek istediğimi anlamışsınızdır işte. Sanırım öz annem öpmüştür beni, ama bunu hatırlayamıyorum tabii. Annem hiç öpmedi, Tilly ile ben de her ne sebeptense hiç öpüşmedik. Diana beni dudaklarımdan değil, yanağımdan öptü. O esnada ellerini omzuma atmıştı. Tatlı tatlı ve pudra gibi kokuyordu, bir pasta gibi, Victorian bir pasta gibi.

– Elveda Diana, dedim. Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Bu Sandor’u güldürdü. Ben direksiyona geçip yola koyulduğumuzda hâlâ gülüyordu. O, çocukların bu ifadeyi kullandığını söyledi ama ben hiç çocuklukta bu lafı kullandığımı hatırlamıyorum. Ona ne sebeple hapse girdiğini sormak istiyordum, ama her zamanki gibi korkuyordum. Bir-

den bana dönüp çıkışircasına “Annem sana ne dedi?” diye sordu.

– Bana çok iyi davrandı Sandor. Bence çok harika bir kadın.

– Aman Tanrım, dedi. Gene başladın. Ben açıklama yapma havasında değildim ve senin onun hakkında ne düşündüğün de umurumda bile değil. Ne söyledi o?

– Şey, sevgili olduğumuzu düşünüyor.

Buna kahkahayla güldü.

– O Noel’i kıçının deliğinden ayıramaz zaten, dedi.

Ne hapishaneden ne de Gianni Viani’den bahsetmedim ama onu düşünmeden edemedim, hatta aklımdan çıkaramadım. Gerçek şuydu ki onu kıskanmıştım. Sandor birlikte üniversiteye gittiklerinden bahsettiğinde kıskanmak aklıma gelmemiştir, ama Diana onların bir ekip olmasından bahsedince iş değişmişti. Onun soyadının söylenmesi de sanki onu daha gerçek hale getirmişti.

Saat sekiz civarı geri döndüğümüzde şehir sessiz ve terk edilmiş haldeydi. Norwich’in çevresindeki yollarda yarım saat harcamıştık. Rüzgâr pazaryerindeki çöpleri havaya savuruyor ve meydana açılan dar yollardan şiddetle esiyordu. Mayıs ayına pek benzemiyordu. Gene de hava daha geç kararıyordu. Gökyüzü griydi ve fırtınalı bir hava vardı ama saat üçteki kadar aydınlıktı. Sandor Çin yemekleri yiyeceğimizi söyledi. Bu civardaki en ucuz restorandı o. Biz son zamanlarda hep en pahalı yerlerde yemek yiyiyorduk, ama bu gece öyle olmayacaktı. Ve bir otele taşınmaktan hiç bahsetmedi. Annesini kandırıyormuş gibi davranırken bu zevkliydi sanki, ama artık ben gerçeğin böyle olmadığını biliyordum, dolayısıyla bütün zevki kaçırmıştı işin. Eğer davranışının açıklaması bu değilse başka ne olabilirdi?

Gianni ve onun ailesinin geldiği Roma hakkında düşünüp duruyordum. Mafiosi aile, kötü baba, kötü kardeş ve iyi kardeş. Sonraları kazanmadığı parayı istemeye başlayan ve artık pek de iyi diye nitelenemeyecek olan kardeş. Ben çok cahil biriyim, bunu itiraf ederim; ben üniversitenin olduğu Bologna ile Boulogne’u aynı yer sanıyordum. Boulogne’un Fransa’da olduğunu biliyordum, çünkü bir keresinde Noel’de anne ve babamla ucuz bir içki almak için tren ve araba vapuruyla gününbirlik bir yolculuk yapmıştık Fransa’ya.

Sabahleyin gazeteleri almaya gittiğimde halk kütüphanesine uğradım. Biraz heyecanlıydım ama kendimi toparladım ve kıza bir İtalya haritası bulup bulamayacağımı sordum. Bana büyük bir atlas buldu ve arkasında sürpriz buldum; Boulogne Fransa'da, Bologna İtalya'daydı. Daha sonra seyahat kısmında Kuzey İtalya'yla ilgili bir kitap buldum. Orada, Bologna'nın ülkenin en iyi mutfağına sahip olduğu ve yağmur yağarken şehrin bir ucundan öbürüne hiç ıslanmadan yürüyebileceğiniz yazıyordu. Bu tüm kaldırımların üzerindeki kemerler sayesinde mümkün oluyordu. Bu fikir hoşuma gitmişti, keşke bizim buralarda da olsaydı onlardan.

Daha çok şey yazıyordu, çoğu kiliselerle ilgiliydi ama daha fazlasını okuyacak zamanım yoktu. Sandor'un beni merak edeceğini ve kuşkulanacağını biliyordum. Dönerken yolda Gianni Viani'yi hayal ettim. Onu kemerlerin altında dolaşırken ve Sandor'u düşünüp hatırlarken düşledim.

Lindsey Misafirhanesi'nin olduğu sokağa vardığımda yağmur başladı. Ne yazık ki bizi yağmurdan koruyacak taş kemerler mevcut değildi. Bir mağazanın içine girdim ve gazeteleri ceketimin içine gizledim. Dışarı çıktığımda etrafa bakındım ve o yolda bir kamyonetin misafirhanenin önüne park etmiş olduğunu gördüm, bir pikap değildi, bu bir karavandı. Yeşil renkteydi, yanında boyayla "C.W. and M.H. Farthing, Taze Meyve, Sebze ve Salataları" yazıyordu.

Tilly gelmişti. Karavana doğru koşmaya başladım.

On üçüncü bölüm

Tilly'yi ilk gördüğümde on iki yaşında ve şişmandı. Ben yedi yaşındaydım. O zaman bile uzundu, neredeyse annem kadardı ve çok fazla kilo alıyordu. Annem onu çikolata, cips, pasta gibi yanlış yiyecekler yemesi için teşvik ediyordu. Çoğu gün mutfak masasının üzerine kremalı pasta çözülmeye bırakılırdı. Annem onu çok yemeye teşvik ederek şişmanlamasını sağlıyor böylece de erkeklere cazip hale gelmesini ön-lüyordu bence. Kadınlar genç kızlara karşı böyle davranır-lar, rekabete dayanamazlar. Tilly genç kız olduğunda çok iri olmuştu, 100 kiloydu. Annem bunda bir terslik olduğunu kabul etmek istemiyordu. Diğer insanlara bahsederken Tilly'den “hoş kız” diye bahsediyordu, böyle de denebilirdi tabii, Tilly güzel bile değildi, yüzü çok genişti ve vücut ölçü-lerinde bir oransızlık vardı, bilmiyorum, izah edemiyorum. Çok kalın telli sıçan rengi saçları vardı ve o kadar miyoptu ki ne kadar nefret etse de gözlük takması gerekiyordu. Annem tabii ki tel çerçeve olması için ısrar etmişti.

Annemin tanıdığı bir kadın bir keresinde Tilly için, “Had safhada Down sendromlu mu, yoksa okuyup yazamıyor mu?” diye sormuştu. Bu biraz ağır kaçmıştı değil mi ama? Down sendromu dememişti tabii ki o zamanlar öyle den-mezdi. “Mongol” demişti. Bazı insanlar da çok zalim oluyor-lar, insanı ürpertiyor zalimlikleri. Annemin bir daha o ka-dınla hiç konuşmayacağını sanırsınız, ama nerede... Ne

yaptığına inanmazsınız. Tilly aptalca bir şey yaptığında -itiraf edelim hepimiz bir tarihte yaparız böyle şeyler- ya da okulda çuvalladıgında, annem o kadından bahseder ve "İnsanların senin için mongol demesini istemezsin değil mi?" diye sorardı.

Tilly evden kaçtığında on altısındaydı. Kızların erkek bulmak için güzel ve zayıf olmaları gerektiği tam bir yalan. Herhangi bir kız erkek bulabilir, sebebini bilmiyorum izah edemem ama bu bir gerçek. Yani gençken erkek bulabilir. Her kız bulabilir. Etrafımızdaki evli kadınlara bir bakın; onlar bile bir tarihlerde koca bulabilmişler. Brian'ın onun üzerinde iyi bir etkisi oldu, biraz makyaj yapmasını sağladı, saçlarını boyattı ve gözlük çerçevelerini büyük camlı şeffaf pembe çerçeveye değiştirdi. Gerçi yeterli miktarda değil ama biraz kilo da verdi. Artık çirkin sayılmazdı ve o zalim kadın söylediklerini söyleyemezdi.

En garibi, o sabah Lindsey Misafirhanesi'ne girdiğimde Tilly'yi tanıyamadım. Koridorda durmuş genç Joan'le konuşmakta olan kadını tanıyamadım. Ama o beni tanıdı. Turuncu saç rengine rağmen tanıdı beni. Tabii onu son gördüğümde sakalım yoktu, şimdi de yok.

Dönüp "Joe" dedi, daha sonra da "Seni görmek çok güzel, ah ne kadar güzel" diye ekledi. Biz hiç öpüşmeye alışık olmadığımız için beni öpmeyi ama kollarını boynuma doladı ve Diana'nın Sandor'a sarıldığı gibi sıkıca sarıldı bana.

Joan orada öyle durup bize baktı. Biraz geriye doğru gidip Tilly'ye şöyle bir alıcı gözüyle baktım. O zaman Tilly'yi tanıdım. Ama mesele şuydu o büyümüştü ve değişmişti; harika derecede güzel değildi ama çok çarpıcıydı, eğer erkek olsaydı yakışıklı derdiniz. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Kızıl kestane renkteydi, gerçekten pırıl pırıldı ve güzel kesilmişti.

Koyu kırmızı renkte ruj ve gözlerini de kestane rengi gösteren kahverengi göz boyası sürmüştü ve büyük sallantılı altın halka küpeler takmıştı. Daha önceleri hep giydiği ve onu çok kötü gösteren pantolonun yerine uzun siyah bir eteklik, parlak siyah çizmeler ve zümrüt yeşili bir bluz giymiş, beline de siyah deri bir kemer takmıştı. Ve inceydi. Yani incecik değildi ama normal ölçülerdeydi, ufak bir beli vardı ve karnı dışarı taşmıyordu.

– Gözlüklerine ne oldu ? dedim.

– Onun yerine lens takıyorum artık. Alışınca çok rahat oluyor. Neden yıllar önce takmadığımı bilmiyorum. Beni yukarıdan aşağıya süzdü. Saçın! Beğenip beğenmediğimi bilemedim. Nereden aklına geldi? Cevabımı beklemedi. “Joe, oradan çıktığına çok sevindim. Orada kalmanın iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum. Artık depresyonun geçti değil mi? Depresyonda olmadığını görebiliyorum.”

Holde birkaç tane sandalye ve aralarında da cam kaplı, üstünde eski gazete ve dergiler duran bir hasır masa vardı. Bir dişçi muayenehanesinin bekleme odasına benziyordu, ama biz oturduk ve birbirimize bakmaya başladık; gözlerimizi birbirimizden ayıramıyorduk, birbirine kavuşmuş iki sevgili gibiydik. Joan de aynen böyle düşünmüş olmalı ki, bize son kez bir bakış attı ve daha sonra da ayaklarının ucuna basarak sessizce uzaklaştı. Tilly, anne ve babamdan haber alıp almadığımı sordu, ben de ona, “Merak etme bundan sonra asla haberleşmeyeceğim” deyince güldü. Hastaneden nasıl taburcu olduğumu sordu ve birlikte iş yapmayı düşündüğüm arkadaşım ile ilgili bilgi istedi. Ve onu gördüğüm andan beri ilk kez biraz -nasıl söylesem- bir tereddüt, soğuk bir dokunuş hissettim içimde. Sandor’la işleri nasıl ayarlayacaktım?

Konuyu geçiştirdim ve “Her neyse, ona ne oldu ? Hâlâ onunla birlikte misin?” dedim.

– Rod mu ? Brüksel’deki karısına geri döndü. Kötü bir beladan kurtulmuş oldum böylece.

İlk kez Tilly ile bir erkeğin bozuşması beni rahatsız etmedi. “Gerçi başlarda bana söylediği şeylerin hepsini satın aldı” dedi. “Otuz kilo verdim ve o da bana 300 pound’luk giyim kuşam aldı; anlaşmamız böyleydi, verdiğim her on kiloya bir yüzlük.”

Belçika’dan ne zaman döndüğünü, nerede yaşadığını, Belçika’daki adamın bir halefi olup olmadığını tam soracaktım ki merdivenlerin gıcırdadığını duydum, dönemeçteki basamak hep gıcırdar zaten. Kafamı kaldırıp baktım, Sandor’un merdivenlerden indiğini gördüm. Gazeteleri hâlâ elimde tutuyordum, onları üst kata götürmediğim gibi masanın üstüne de koymamıştım. Annesinin ona yeni verdiği

kazağı giymişti. Çok pahalı siyah uzun çizgili türde polo yakalı bir kazaktı bu. Çok zarif ve ince görünüyordu. Bir gün tıraş olmasa modaya uygun bir gölge oluşuyordu suratında. Bu ona yakışıyor, onu göz kamaştırıcı gösteriyordu. Elinde sigara tutuyordu, istediğiniz kadar sigara içmenin öldürücü olduğunu söyleyin, gene de insanı daha bilgili ve kaliteli gösteriyor. Sigarasıyla seksi duruyor insan.

Sandor'un nasıl davranacağı hiç belli olmaz. Çok terbiyesiz davranmaya müsaittir. Eğer Tilly'yi kovsaydı ve "Seni burada istemiyorum" deseydi, üzölmekle birlikte hiç de şaşmazdım. Ama demedi. Gülümseyip elini de uzatmadı.

- Sanırım sen Tilly'sin?

- Evet öyle, dedi Tilly. Peki sen kimsin?

- Bu Sandor Wincanton, birlikte iş yaptığım arkadaş.

- Bir araba laf dedi Tilly. Sandor niye ona ters bir cevap yetiştirmedi bilmiyorum, sanırım davranışının nedeni Tilly'nin çok hoş görünüyor olmasıydı. Hem hoş hem de uzun ve dikkat çekici gözüküyordu. Ayağa kalktığında eteğı savruluyor, saçları büyük karmızı kadife bir Noel çanı gibi dalgalanıyordu. Televizyonda görmüş olduğum adı Carmen olan bir şeyi hatırlatmıştı bana, birkaç yıl önce bu isimde birçok film vardı.

Belki de Tilly hakkında olumlu düşünmesinde karavanın etkisi olmuştu. Hepimiz birlikte dışarı çıkıp karavana bir göz attık. Ne bekliyordum bilmiyorum, sanırım bir çöplük bekliyordum. İçi pek lüks olarak nitelenemezdi, ama tertipsiz de değildi. Yerde halı vardı, yatak duvarın içine doğru katlanmıştı, temiz ve tertipli kokuyordu. Gerçekte seyyar bir otel odasından başka bir şey değildi, ufak duş ve tuvalet -Sandor böyle dememe söylenip duruyor, banyo demek istiyorum- mutfakta bir buzdolabı, bir fırın, bir de elektrikli çaydanlık. Bizim kaldığımız birçok otelden çok daha iyiydi burası.

Sandor'u iyi tanıyorum artık. Birisini sevince insan, onun yüzündeki ifadeyi uzun uzun inceliyor ve ne düşündüğünü, belli bir noktaya kadar, tahmin edebiliyor ya da en azından bir şeyi çok düşündüğünü anlayabiliyor. Onun karavanla ilgili fikirler ürettiğini ve işimizde bize faydalı olabileceğini düşündüğünü anladım.

Sonunda, Tilly'ye gülümseyerek güzel bir karavanı olduğunu söyledi.

– Lindsey Misafirhanesi'nde boş oda olup olmadığını sormamı ister miydin? diye sordu Sandor. Tilly'nin birkaç gün kalacağını tahmin ediyordu.

Sandor iyi bir söz söyler ya da iyi bir davranışta bulunursa boğazım tıkanır gibi oluyordu. Şimdi de öyle olmuştu. Sevinçten haykırmamak için kendimi zor tutuyordum, boğuluyormuşum duygusuna da bundan dolayı kapılıyordum. Sanırım eğer birisi mutluluğu tarif etmemi istese, benim yaşamımdaki yerini sorsa, “ara sıra duyduğum bu boğulur gibi olma hissi” diye tanımlarım. Ama Tilly'nin üzerinde böyle bir etki yaratmadı.

– Bir müddet kalabilirim burada, dedi Tilly. Ama sağol, karavanda kalırım ben. Her zaman öyle yaparım. Eğer izin verirlerse buranın park yerine koyarım karavanı, vermezlerse yolun kenarındaki park yerine girerim.

Ona izin vermediler. Burayı işleten insanlar çok kuralcıydı.

– O zaman biz de buradan ayrılırız, dedi Sandor buz gibi bir ifadeyle.

– Siz bilirsiniz.

– Pazartesi ayrılırız, dedi Sandor ve gidip telefon kutusundan George'a telefon etmemi ve iki tane tek kişilik oda ayırtmamı istedi. Şansım yaver gitti, çünkü iki tane boş odaları yoktu. Turist sezonu başlıyordu ya da onlar öyle söylediler, onun için bana çift yataklı banyolu tek bir oda önerdiler. Sandor artık buranın parasını ödeyemeyeceğimiz konusunda beni aldatamazdı. Diana bunu karşılayabileceğini açıkça ifade etmişti, onun için odayı ayırttım ve pazartesi günü öğlen yemeği saatinde geleceğimizi söyledim.

Telefon ettikten sonra yukarı çıktım, Sandor'u odamızda buldum. Tilly karavanını park edecek bir yer aramaya gitmişti. Sandor yatağın üzerine oturmuş sigara içiyor ve her zamanki mektuplarından birini yazıyordu.

– Demek Tilly bu ha! dedi, sonra da güldü. Sandor'u iyi tanıdığımı düşünüyordum ama o gülüşün anlamını çözemedim. Bu, bir insanın televizyonda şaşırtıcı bir şey gördüğü zamanki gülüşüydü ama aslında hiç de şaşırmamış olurdu insan, çünkü dünyanın açıklanması mümkün olmayan

şeylerle dolu olduğunu bilirdi. Güldü Sandor, sonra birden üzgün ve hüzünlü bir tavır takındı, yüzünü çevirdi ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Gerçekten pencereden dışarı bakıyor olamazdı, çünkü Railway Arms'ın aksine buradan dışarı bakıldığında üzerinde rengi atmış harflerle İnd Coope yazılı bir tuğla duvardan başka bir şey gözükmüyordu.

Ona sormam gereken bir soru vardı ama korkuyordum sormaya. Eğer Tilly burada kalacaksa bizimle, misafirhanede yatmasa bile, ne kadarından bahsedecektik ona? Yani yapacağımız işten bahsediyorum. Eğer bir iş icat edeceksek her seferinde aynı olması gerekiyordu. Bunu birlikte planlamamız lazımdı, hem de Tilly geri dönmeden. Ama eğer tahminim doğruysa ve Sandor'un gözü karavandaysa, o takdirde daha açık sözlü olup Tilly'ye en azından işin bir kısmını anlatmamız gerekmeyecek miydi?

Sandor beni şaşırttı. Genellikle şaşırtır zaten.

– Tilly biriyle mi?

– Erkek arkadaşını mı kastediyorsun? Birlikte olduğu bir erkek var mı diye mi soruyorsun? Hayır kimse yok.

– Yani göçebe gibi yaşıyor diyebilir miyiz?

Ne dediğini tam olarak anlamamıştım. Zekice bir tahminde bulundum, benim böyle yapmayı öğrenmem gerektiğini söylerdi Sandor.

– Evet hiçbir yerde uzun süre kalamaz Tilly. Çingeneler gibi aynen. Eğer bir yerde daimî oturuyor mu dersen, hayır!

– Sanırım paraya ihtiyacı vardır. Para onun da işine yarar.

– Yani biz Tilly'ye söyleyecek miyiz?

– Ne demek biz? Bu benim işim hatırladın mı?

– Ona söyleyecek misin Sandor?

– Ona söylemeyi düşüneneğim. Şimdilik bununla yetineceğim, sadece düşünmekle. Eğer faydalı olacağına inanırsam söylerim, yoksa o gider.

On dördüncü bölüm

Diana'nın bana Sandor'un hapse girdiğini söylediğini unutmamıştım. Unutmak bir yana, çoğu zaman bunu düşünüyordum. Her zaman aklımın bir köşesindeydi bu düşünce. İki şeyi bilmek istiyordum. Kaç yıl kalmıştı orada ve oraya girecek ne yapmıştı? Belki dört yıl gibi uzun bir süre kalmıştı, belki de daha az. Benim kafamda, hep onun adam kaçırma suçundan veya cinayetten hapse girmiş olduğu vardı. Cinayet suçundan her zaman uzun süre hapis yatmıyor insanlar, kanun ne derse desin son sözü yaşlı bir hâkim söylüyor sonunda. Geçenlerde bir adam, karısını öldürüp parçalara ayırdığı ve parçaları da bir dolaba sakladığı halde dört yıl hapis cezası yedi.

Sandor'un hapiste yatıyor oluşu, Prenses'i tekrar kaçırmak için bu kadar uzun süre beklemesini açıklıyordu. Ben hastanede yatarken o da hapishaneydi. Her ikimiz de, kapatılmış, özgürlüğümüzden yoksun bırakılmıştık. Bu bizi birbirimize yakınlaştırıyordu sanki. Şimdi Tilly de buraya gelince, üçümüz toplumun dışarı ittiği bir grubu oluşturuyorduk. Ya da tren istasyonda durduğu halde onlara yer olmadığı için binemeyen insanlar gibi gözüküyorduk. Tren doluydu, biz girmeye çabalıyorduk ama otomatik kapılar kapanıp bizi dışarıda bırakıyordu. Hiçbirimizin bir yuvası yoktu. Sandor hapse girmişti, bence beğensek de beğenmesek de kabul edelim ki ben psikiyatri kliniğine yatmıştım, Tilly de

bir Çingene'ydi. Tekerlekli eviyle hiçbir şeye aldırış etmeden dünyayı dolaşan bir gezgindi.

Sandor o akşam hepimizi akşam yemeğine götüreceğini söyledi ve uzun süre Lindsey Misafirhanesi'ndekilerde bulunan bir restoranlar rehberini inceledi. Gitmek için seçtiği yer, yemeklerinin harika olduğu bilinen ve sahibinin müşterilere terbiyesizlik yapması nedeniyle ünlenen bir restorandı. Tilly uzun süre karavanını park edecek yer aramış ama sonunda gelebilmişti, yolda gelirken de Trusthouse Forte'un önünden geçmişti ve oraya gitmeyi istiyordu. Ama Sandor uygun bulmuyordu orayı. Eğer onun tabiatına bu kadar ters ve uymayan bir davranış sergiliyor olmasa Tilly'ye gösteriş yapıyor hatta onu etkilemeye çalışıyor derdim.

Kullanmamamız gerektiği halde, şu anda boş olan büroya yavaşça sızdı ve telefonu açıp beş yıldızlı restorandan akşam sekiz için üç kişilik masa ayırmalarını istedi.

– Bir bayan ve iki bay, dedi ve onlar da itirazda bulununca, sanırım günlerden cumartesi oluşu nedeniyle bunu dile getirdiler, tabii ki bizi kabul edebilirsiniz, bunun için oradasınız öyle değil mi? dedi.

Bize masa vermeyi kabul ettiler. Ama Sandor'u en çok eğlendiren konu, telefonu para ödemedi Lindsey Misafirhanesi'nden ediyor oluşuydu. Kaplumbağa kabuğundan yapılmış bir ağızlıkla sigarasını içiyordu. Bunu Diana'ya gittiğimiz gün oradan almış olmalıydı. Karşıdaki pub'a gitmeyi önerdi Sandor, "Bu odada rahatlamak mümkün değil çünkü" diye belirtti. "Bu kara cahil ülkenin son yıllarda başına gelen en iyi şey -kullandığı kelimeler bunlardı- kara cahil kanunların değiştirilip, pub'ların her gün öğleden sonraları açık kalabilmesinin sağlanmasıdır" dedi. Tilly de güldü ve "Aynen katılıyorum bu görüşe" dedi.

İkisi iyi geçiniyorlardı. Benim bunu kıskanacağımı sanırsınız değil mi? Hiç görmediğim Gianni Viani'yi kıskanabiliyorsam neden Tilly'yi kıskanmayayım ki? Gene de kıskanmıyordum ve daha sonraları da kıskanmamakta haklı olduğum çıktı ortaya. Benim romantik bir yanımda var sanırım, Sandor ve Tilly'nin birbirlerine âşık olacaklarını ve bunun Tilly için son ve devamlı bir ilişki olacağını düşünüyordum.

Diana pek memnun olmazdı buna ama o da alıştırdı, her zaman insanın istediği gibi olmaz her şey, ikisinin birbirine çılgınca âşık olduklarını ve bana itiraf ettiklerini hayal ediyordum. Ben onlara öğütler verir, bir tür danışmanlık yapardım, bunu da başarıyla yerine getirirdim çünkü her ikisini de gayet iyi tanıyordum. Karavanda yaşarlardı, yok hayır yaşamazlardı. Benim de onlarla yaşayacağımı hesaba katarsanız, bir evleri olması gerekir. Diana'nın onlara bir ev alması gerekir; ufak bir ev, buna parasının yeteceğini söylüyordu. Bana onlarla yaşamamı önerirler; "Joe sen olmasaydın biz birbirimizi hiç tanıyamayacaktık, sen bizi bir araya getirdin" derlerdi ve ben de onların teklifini kabul ederdim. Ama bir şartla; onların bir çeşit hizmetkârı olmak, temizlik yapmak, yemeği pişirmek, çamaşır yıkamak üzere çamaşırhaneye götürmek, böylece bana gereksinimleri olurdu. Yemek pişirmeyi bilmiyorum ama öğrenebilirim. Bütün bu tasarımlar birden ve çabucak sıfıra iniverdi. Tilly ile ben merdivenlerden aşağı inip yandaki duvarların üzerinde İnd Coope yazılı olan pub'a gidiyorduk. Sandor unuttuğu sigaralarını almaya gitmişti.

Tilly bana, "Bu adam samimi mi?" diye fısıldadı.

Bu beni kızdırmıştı. Ona ne demek istediğini sordum.

– Bilmiyorum, bana numara yapıyor, gösteri yapıyor ya da beni işletiyor filan gibi, yani ciddi mi?

Bir şey söylemedim. Kınılmıştım.

– Aldırma dedi Tilly. Sendeki bu değişikliklere şaşıyorum Joe. Çok iyi görünüyorsun. Tamamen başka bir adam olmuştun. Ama gene de benim Joe'umsun. Her şey yolunda.

Sandor bize yetişti ve bizimle birlikte pub'a geldi. Bu yeni kanun çıktığında nasıl düşündüklerini bilmiyorum; ama pub'lar öğleden sonra açık olmalarına rağmen çok kişi gelmiyordu öğleden sonraları -en azından kırsal alandaki pub'lara- dolayısıyla biz bizeydik. Sandor bir şişe şampanya ısmarladı. Gelen İspanyol şampanyasıydı ve pek de güzel değildi. Tilly Belçika'da yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlattı. Manş denilen bir yerin yakınlarındaki kamp alanındaymışlar. Sandor'un büyükbabalarından birisi Birinci Dünya Savaşı esnasında bölgede gazilik madalyası almıştı. Daha sonra Tilly'ler Brüksel'e gelmişlerdi. Sandor, Belçika'daki

büyükkelçimizle bir şekilde akrabaydı. Tilly anlattıklarını bitirince Sandor bize Cambridge'e devam edişini, orada tanıdığı ünlü bir yazarı daha sonra da Bologna Üniversitesi'ni anlattı ve uzun uzun da sanat tarihinden bahsetti. Benim anlatacak ve katkıda bulunacak bir şeyim yoktu. Benim yaşamımda yaptığım ne vardı ki? Öz anne ve babamdan ayrılıp anne ve babamla yaşamak zorunda kalma talihsizliğine uğramamdan, ayrıca kendimi akıl hastanesinde bulmamdan başka ne vardı ki? Ve birden Sandor'la karşılaşmam. Tabii o başıma gelen en iyi şey olmuştu. Onun konuşmasını dinlerken, o güzelim sesini, o kullandığı uzun tumturaklı kelimeleri, bütün bildiklerini, eski ressamı, mimarîyi, yabancı dilleri, bütün bunlar Tilly'yi etkiliyor olmalıydı. Bana merdivenlerde yaptığı yorum, Sandor'u tanımadığı içindi, şimdiye kadar fikrini değiştirmiştir.

İkinci şeyi içmeye başladığımızda Sandor, Jareds'teki insanlardan bahsetmeye başlamıştı. Prenses'in hayatı ve evliliklerinin tümünü tekrar anlatmaya başladı, bana ilk kez anlattığı gibi. Yalnızca onun kaçırılmasından bahsetmedi, buna mukabil fazladan bazı ayrıntıları anlattı; Prenses'in Suffolk sahilinde bir yerden olduğu ve çocukken ana babasının Cambridge'e taşınması gibi. İlk kez anlattığında Prenses'i Cambridge'den tanıdığından ya da en azından orada ara sıra görmüş olduğundan bahsetmemişti. Prenses iki yaş daha büyüktü ondan ve o zamanlar ünlü bir manken olmuştu bile, ama hafta sonları anne babasını ziyarete geliyordu.

Tilly kadın hakkında her şeyi biliyordu. Yani kamuoyunun bilebildiği ölçüdeki bilgileri. Alelade görünüşe sahip kızların gazetelerde resmi çıkan güzel kadınlara duyduğu hayranlığı duyuyordu. Ve ilk beğenisinin oluşmasının nedeni gerçekten çılgıncaydı. Tilly ve Prenses, aynı yaşıydılar. Gününe kadar aynı tarihte doğmuşlardı. Bir keresinde Tilly bir dergide yıldız falını okuyordu, orada ünlü bazı kişilerin doğum tarihleri verilmişti bunlardan birisi de Nina Abbott'a aitti. O da Tilly gibi akrep burcundandı ve her ikisi de 25 ekimde doğmuştu.

Onun için bir çeşit idol olan bu kadının, bu kadar yakında bir yerde yaşıyor olması Tilly'yi heyecanlandırmıştı ve Sandor'un kendisini yakından tanıdığı izlenimini edinmişti. E tabii tanıyordu, kendi çapında, kaçırdığı tarihten trene

bindirildiği tarihe kadar geçen süreyi, iki üç haftayı birlikte geçirmişlerdi. Ama bu konuda daha önce de hiçbir şey söylememişti, gene de söylemedi. Tilly tekrar tekrar, “Ay onunla tanışmayı çok isterim” dedi.

Sandor, Apsoland’ın Jareds’i satın alışı ve güvenlik tedbirlerini anlatırken bunu en az birkaç kez tekrarladı Tilly. Sandor’a birden bıkkınlık geldi.

– Böyle konuşarak kendi kendini aptal durumuna düşürüyorsun. Ben onlarla ahbap değilim. Başka şeyin peşindeyim, dedi.

Tilly hiç itirazsız kabul etti bu söylenenleri ama her zaman bunu yapmayacağını biliyordum. O benim kadar sabırlı değildir. Sandor’a ne kastettiğini sordu. Sandor bir şey söylemedi. Misafirhaneye geri döndük. Akşamki, sahibi saygısız tavırlı olan restorandaki yemeğimize hazırlanmaya başladı ve takım elbisesini giydi yeniden, Tilly de karavanına geri gitti ve yeşil-beyaz çizgili bir elbiseyle parlak beyaz ayakkabılar giyip geldi. Sandor, Tilly’yi yanına aldı, beni de arkaya oturup arabayı sürmeye başladı. Bizi Jareds’in önünden geçirdi.

Tabii Jareds’in önünden geçmek pek bir şey ifade etmez. Tek görebildiğiniz, dış kapılar, duvarlar ve artık yılın bu zamanında yaprakları sıklaşmış olan ağaçlardı. Karşı taraftaki çayırdaki bir at yelelerini silkeleyerek koşuyordu. Henüz, parlak gün ışığı hâkimdi, güneş daha gökyüzünde tepedeydi.

– Onunla tanışmayı çok isterim, dedi Tilly tekrar, halbuki artık bunu söylememesi gerekirdi.

Sandor sertçe gülmekle yetindi. Tilly’ye koruma Garnet’tan, köpeklerden ve tabanca koleksiyonundan bahsetti.

– Peki ama neden korkuyorlar?

– Kaçırılmaktan, dedi.

Tilly hemen her şeyi öğrenmek istedi. Kendisinin olayla alakasından pek bahsetmeden bana anlattıklarını ona da anlatmaya başladı. O sırada tuhaf bir şey oldu. Kasabayı geçip yolun bittiği bir yere geldik, geçici trafik ışıkları çalışıyordu ve sadece sağ şerit trafiğe açıktı. Biz yaklaştığımızda ışık kırmızıya döndü ve Sandor her zaman araba kullanırken ışık kırmızıya döndüğünde yaptığı gibi küfretti.

Yolun öbür yanında kuyrukta birikmiş olan arabalar bizim bulunduğumuz yöne doğru gelmeye başladılar. Gelen

arabaların ilki Jareds'in bakır renkli Volvo'suydu. Direksiyonda Garnet vardı. Yanında da okulda karşılaşmaya gittiği uzun sarı saçlı küçük kız oturuyordu.

– Bak Garnet ile kızı, dedim. Tilly bak!

– Nerede? dedi Sandor. Bakayım. O zaman Garnet'ı daha önce hiç görmemiş olduğunu fark ettim.

– Volvo'da.

Garnet yavaş yavaş bize doğru geliyordu. Bizim arabaya bakıp gözlerini başka yöne çevirdi.

– Sıkı, güçlü bir herif değil mi? dedi Sandor. Boks şampiyonuna benziyor. Nedense çok memnun olmuş gözüküyordu.

Restorandaki terbiyesiz adam bize terbiyesiz davranmadı bu kez. Terbiyesiz adamın hangisi olduğunu anlamak çok kolaydı. Kısa boylu, koca göbekli, yeşil kadife ceketli ve papyon kravatlı olandı. Orada bir grupta gelmiş bir kadın vardı. Kadın sherry'sini buzlu istemişti, adam ona kızmış, söyleniyordu. Kadın sherry'yi sadece soğutulmuş olarak mı istiyordu yoksa içine buz atılmasını mı istiyordu, bilmiyorum ama adam kadının istediği her neyse onu yerine getirmeye yanaşmıyordu. Kadına, "Sıcak bir iklimden mi geliyorsunuz, yoksa sadece bilgisiz misiniz?" diye sordu, ama kadın aldırış etmedi. Eğer kadınla beraber gelmiş olan erkeklerden birisi olsaydım kalkıp adama vurmak isterdim. Kadın, iyi ve kibar birine benziyordu, çocuklara iyi davranacak tipte biriydi.

Daha sonra da sigara içen bir adama sataşmaya başladı. Sigara içilmeyeceğini gösteren bir tabela asılı değildi ama anlaşılan sigara içilmeyen bir bölüm vardı. "Biz bu restoranda fazla dayanamayız" diye düşündüm serinkanlı bir şekilde; bunun yerine nereye gidebileceğimizi bulmaya çalışıyordum. Sandor sigara yakmadan on dakika duramazdı. Ben onun sigara yakmasını bekliyordum, o zaman birden fazla yönde ateş çıkacaktı. En komiği de orada olduğumuz iki saat boyunca hiç sigara yakmadı.

Ben fazla şaşıaalı yemeklerden hiç hoşlanmam. Sosa konmuş kat kat yapılmış olanlardan hatta o harika diye adlandırılan Fransız mutfağına dahil olsalar bile, Tilly de öyledir. Sanırım bu bize annem ve babamla yaptığımız televizyon yemeklerini ve donmuş gıdaları hatırlattığı için. Bunların içine ne yediğiniz belli olmasın diye sos doldururlar. Ben sade bir bifteği

tercih ederdim ama biftek yoktu. Kırmızı şarap içtik. Terbiyesiz adam gelip bizim için ısmarladı şarabı, adamla münakaşa etmek yerine Sandor, “Tamam öyle olsun” dedi. Şarap geldiğinde Tilly bizim ikimizle de kadeh tokuşturdu ve “Suça” dedi.

Sandor, “Ne demek istediğini anlayamadım” dedi.

– Siz Nina Abbott’ı kaçırmayı planlıyorsunuz değil mi?

İkimiz de Tilly’ye bakakaldık. Sandor bile şaşalamıştı.

– Nereden bildin? dedi.

O zaman Tilly’nin aslında bilmediğini anladım. Şaka ediyordu. Düşünebileceği en delice, en imkânsız şeydi bu. Sandor gözlerini ondan ayırmadan, “Diyelim ki biz böyle bir şeyi planlıyoruz, senin tepkin ne olur Tilly?” İlk kez ona ismiyle hitap ediyor ve beni de “biz” diyerek işe dahil ediyordu. O sıcak duygunun birazı geri geldi ve boğuluyor gibi oldum.

– Siz çıldırmışsınız derim, dedi Tilly.

Yemeye başladık. Sandor yeniden konuşmaya başladı.

– Çok ciddiym. Bu bir...

Tilly ona baktı. Elindeki çatalın ucunda bir şey tutuyordu. O şey, öylece havada sallanıp duruyordu, dengelenmişti.

– Ciddi olamazsın.

– Neden olmasın? Diyelim ki ben bir teröristim. Onlar gerçektir, vardır. Neden ben de onlardan birisi olmayayım?

Tilly omuzlarını silkti. Suratında kurnaz bir ifade belirdi.

– Neden biz de onlardan birisi olmayalım?

O zaman Tilly’ye anlattı, bizim ne yaptığımızı ve ne yapmayı planladığımızı. Birkaç kez bana bir bakış fırlattı. Öyküye katılmamın işaretini veriyordu, ben de sadece benim bildiğim bölümleri anlatmaya giriştim. Tilly şarabından bir yudum içti, sanki şok karşısında ihtiyacını karşılayacak olan şey sadece bir brandy’ymişçesine. Sandor onlara ettiğim telefonlardan bahsetti. Ondan sonra da beni gene şaşırttı. Prenses’e mektup yazmış olduğunu söyledi. Bütün o yazdığı mektuplar Prenses’e gönderilmişti.

– Kadına mektup yazmak da ne demek oluyor? dedi Tilly. Bazen de çok kırıcı olabilir Tilly. Çünkü yaşam onu çok kışkırttı. Niyetini bildirdin sanırım?

– Tam anlamıyla değil. Diyelim ki kadın bir kere kaçırılmış ve bir kez daha kaçırılacağından korkuyor. Ona tekrar kaçırılacağı uyarısında bulundum.

– Tüm yaptığınız, çayırlarda gezip eve bakmaktan mı ibaret? Köpekleri, tüfekleri ve hırsız alarmı olduğunu öğrendiniz. Garnet’ı ve kadını arabayla takip ettiniz, üstüne üstlük sorun ıktı. Garnet’a telefon ettiniz, kabul etmeyince de işten vazgeçtiniz. Birkaç mektup yazdınız, yer değiştirdiniz, arabayı yeniden boyattınız, kılık değiştirme malzemesi satın aldınız. Hepsi bu mu ?

Böyle anlatılınca pek bir şeye benzememişti. Aptalca gözüküyordu. “Bu benim yüzümden” diye düşünüyordum, çok az şey yapmıştım, yaptığımı da yüzüme gözüme bulaştırmıştım belki de. Sandor beni seçmekle akıllı bir seçim yapmamıştı. Eğer Tilly’nin söylediklerinden alınsaydı Sandor, ne yapardım bilmem. Dünyada sevdiğiniz iki insandan biri öbürünü zerse ne yaparsınız ?

– Ne umuyorsun? dedi Tilly. Evden çıkıp kendisini teslim edeceğini mi? “İşte para, sana getirdim bunları” diyeceğini mi? Kadının kapısının önünde daha ne kadar oyalanmayı düşünüyorsun?

Sandor öfkeyle titriyordu.

– Kes sesini! dedi. Defol git!

“Tanrıya şükürler olsun ki” diye düşündüm, “aralarında masa var da Tilly’ye vuramayacak.” Tam ben bunları düşünürken kahveler geldi ve terbiyesiz adam bize gelip yemeği beğenip beğenmediğimizi sordu. Sandor cevap bile vermedi. Tilly adama, “Yemek iyiydi, zaten iyi olmasaydı söyledik” dedi. Neler olacağını merak ediyordum ama hiçbir şey olmadı. Yani bize bir şey olmadı. Adam doğruca yumuşak başlı görünen, muhtemelen flört eden bir çiftin yanına gidip kızı votkayla naneli şeker yediği için firaladı.

– Sana söylemek hataymış, bunu anladım, dedi Sandor. Sesi hâlâ titriyordu. Bu tarz yıkıcı eleştirinin bana hiç faydası yok. Nefesini içine çekerek soğuk bir şekilde, sırtımızı saklama konusunda sana güvenebilir miyiz? dedi.

– Tabiî ki güvenebilirsiniz, dedi.

Tilly’nin suratında bana, “Sandor samimi mi?” diye sorduğu sıradaki ifadenin aynısı belirdi. Sonra, başını sallayarak gülümsedi. İnsanların inanılması imkânsız şeyler duydukları zaman yaptıkları gibi. Sandor, American Express kartını garsonun soğuk ve özenli bir tavırla getirdiği tabağın üstüne attı.

Önüne bakıyordu Sandor, çok sinirlenmiş olduğunu anlıyordum. Hesap geldi ve Sandor imzaladı. Tilly ona doğru eğildi. Elini Sandor'un kolunun üzerine koyacak gibiydi ama vazgeçti.

– Teşekkür ederim Sandor, dedi. Yemek için teşekkürler çok güzeldi, çok memnun kaldım.

Sandor cevap vermedi. Tilly tuvalete gittiğinde de benimle konuşmadı. Orada öylece heykel gibi durdu ama aynı zamanda patlamaya hazırdı da. Can alıcı noktaya bir dokunuş... Ve her şey patlayacaktı. O böyle olduğu zamanlarda ben kendimi çaresiz ve tamamıyla yetersiz kalmış gibi hissediyordum.

Tilly dudaklarına yeni sürülmüş turuncu rujla ve saçları pırıl pırıl taranmış olarak geri geldi. İkisi hoş ve birbirine yakışan bir çift oluşturunuyorlardı, ama birbirleriyle konuşmayan insanlardan çift diye bahsedilemezdi ki. Sandor arabanın anahtarlarını bana fırlatıp “Sen kullan” dedi.

Beni en son ne zaman “Küçük Joe” diye çağırdığını bulmaya çalışıyordum. Neden benim arabayı kullanmamı istediğini anlamıştım. Böylece Tilly'nin yanına oturmak zorunda kalmayacaktı. İkisinden birisinin arkaya oturması gerekcekti, bunun Tilly olması için elinden geleni yaptı. Tilly ilk birkaç mil hiç konuşmadı. Hiçbirimiz konuşmadık. Biz restorandayken bu bölgeyi her zaman olduğu gibi gene sis basmıştı ve ben durmadan beyaz sis kovuklarına giriyordum. Yolun tırmandığı noktaya geldiğimizde, üzerinde kırmızı ışığın asılı durduğu direğe neredeyse çarpıyordum.

Tilly araba tekrar yola koyulunca konuşmaya başladı. Sesi heyecanlıydı.

– Size nasıl yapılacağını söyleyeceğim, dedi. Eğer öğrenmek isterseniz. Birdenbire aklıma bir fikir geldi. Sanırım kulsursuz bir yol.

Sandor hâlâ bir şey söylemiyordu. Ondan gelecek azarı göze alarak, “Ne yapacağız?” dedim. Beklediğim azar gelmedi.

– Nina Abbott'ı kaçıracağız.

– Peki, dedim. Nasıl?

– Köpekleri, ışıkları ve hırsız alarımını unutun. Tabancaları unutun. Hiç riski yok. İlk adımı attıktan sonra, ki bunu ayarlamamız lazım, ondan sonrasında bir aksilik çıkacağını sanmıyorum.

Sandor yavaşça dönüp Tilly'ye baktı.

On beşinci bölüm

Tüfek talimi Apsoland tarafından özellikle o tarihte ayarlanmıştı, çünkü kendisi birkaç gün sonra gidiyordu. Amerika Birleşik Devletleri'ne kısa bir iş gezisine Concorde'la uçarak gidecek ve geri gelecekti. Bu arada da Paul'ün kendi kendisine tekrarladığı deyimle, özel ordusunu oluşturuyordu. Paul patronuna kuşku götürmez şekilde terbiyesizce davrandığı halde bunu ucuz atlatmıştı. Bunun, Apsoland'ın o noktada kendisine mutlak olarak gereksinim duymasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşünüp duruyordu. Kendisi her halükârda Apsoland'ın şekillendirdiği alayın komutanıydı.

Askerleri ise Colombo, Maria, Tyr ve Odin'di. Gündüzleri bahçe mimarları o bölgenin askerleri olacaktı, akşamları da Apsoland'ın yokluğunda Stan ve Doreen gelip evde kalmaya razı olmuşlardı. Tüm bu tedbirleri Paul biraz abartılı buluyordu belki, ama artık saçma bulmuyordu.

Telefonlar bir kez daha tekrarlanmamıştı. Postadan bir şeyler gelebileceğini düşünüyordu ama öyle olmadı. Cumartesi akşamki tesadüfi karşılaşma, eğer böyle adlandırılabilirse, büyük olasılıkla hiçbir anlama gelmiyordu; yoldaki Fiat'ların hepsi onu izliyor olamazlardı. Ayrıca da geçici trafik ışığında bekleyen kırmızı Fiat'ı kullanan adamla yanında oturan kızı hayatında ilk kez görüyordu. Arkada oturan birisi daha olabilirdi ama bundan pek emin değildi.

Paul paranoyaya yakalanmanın, başını üşütüp soğuk algınlığına yakalanmaktan daha kolay olduğunu öğreniyordu.

– Stan ile Doreen geldiğinde, dedi Jessica, Debbie gelip bizimle kalabilir mi?

– Sanırım olabilir. Eğer sen istersen. Senin odanda kalması şartıyla.

Söyler söylemez bunun bir tehdit olmadığını anladı. Jessica sevinçten uçuyor gibiydi, yüzünde ilahî şeyler düşünen küçük bir azizenin ifadesi vardı. Jessica, çocukların bu güzelim âdetlerini yerine getirdikleri zaman yaptıkları gibi, “Seni seviyorum baba” diyerek dizlerine oturdu ve kollarını adamın boynuna doladı.

– Ben de seni seviyorum Jess, dedi Paul. Bunları söylerken bile, aynı kelimeleri bir kadına söylerken düşledi kendini ve bir daha bu kelimeleri söyleyip söyleyemeyeceğini düşündü. Bazen bu kelimeleri Nina’ya söylemesi gerektiğini düşünüyordu. “Seni seviyorum” demeliydi, sonuçları ne olursa olsun; kızgınlık ya da tiksinti doğursa bile söylemeliydi.

Bir önceki hafta arabayla Ipswich’e giderlerken, Nina arabada yanına oturmuş ama hemen hemen hiç konuşmamıştı. Daha önceki haftalardaki yakın ilişki ve sohbetleri geçmişte kalmıştı. Yolculuğunun gayesi hakkında hiçbir şey söylememişti. Yolculuğun ilk on milinde güneşi tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu söylemişti Nina sadece. Orwell Köprüsü’nün çıkışına gelirken Nina’nın, sigara dumanını şevkle içine çeken biri gibi, nefes alışını duydu. Nefesini tekrar dışarı vermesini bekledi. Bu uzun süre aldı. Kadın konuşmaya başladığında, hiçbir giriş yapmadan doğrudan meselenin ortasına daldı.

– Çok korktum Paul. Yıllarca sürdü. Bak, bu olanların bir bakıma benim kabahatim olduğunu biliyorum, ben davetiye çıkardım. Daha dikkatli, daha basiretli davranabilseydim; gerçi gene de netice değişmezdi ama.

– Kendi başına arabayla çıktığın zamanı kastediyorsun herhalde? Şimdi inanıyordu artık. İkinci telefon görüşmesinden sonra inanmamak söz konusu olamazdı.

Yanındaki kadının omuzlarını silktiğini hissetti.

– Sana her şeyi anlatabilsem keşke, kelimeleri telaffuz edemiyorum. Ralph’e bu kadarını bile anlatamıyorum. Sa-

dece “Düşünme artık, ben seni korurum” diyor. İnsanların sana bir şeyi düşünmemeni söylemelerine ne gerek var? Sanki sen düşünmek istiyormuşsun gibi. Eğer becerebilsen düşünmezsin zaten.

Paul otuz yıl daha öğretmenlik yapmayı gözünde büyütürken ya da yaşadıkları yerden endişe duyarken Katherine, “Düşünme artık” derdi. Nina ilk başta söylediği şeye geri döndü tekrar.

– O kadar korkmuştum ki ve o kadar kızgındım ki aklımı kaçıracağımı sandım. Her şeyi vaat edebilirdim, her şeyi yapabilirdim. Korkum belli olmuyordu sanırım. Korkuyla öyle bir noktaya geliniyor ki, eğer yaşamınız onu gizlemeye bağlıysa gizliyorsunuz. Hiç tabiatınıza uymayan davranışlarda bulunuyorsunuz, sizi isyan ettirecek davranışlarda bile bulunuyorsunuz, çünkü yaşamda kalma içgüdüğü en kuvvetli olan güdü. Seks ya da açlık buraya girmiyor bile. Her şeyi söylüyorsunuz. Ah! Söylediklerimi düşününce! Nina duraksadı. Paul arabayı sürmeye devam etti ama sanki nefes almıyordu. Bana bazı şeyler yaptılar. Neyse fark etmez, daha beter de olabilirdi. Beni serbest bıraktıklarında bir trene bindirdiler, neresi olduğunu bilmiyorum ama galiba Floransa ile Roma arasında bir yerdi. Her istasyonda duran bir banliyö treniydi. Onlardan birisi benimle trene bindi ve hemen hemen bütün yolu benimle geldi. Rufina’dan önceki istasyonda indi. İnmeden önce gözümüne seloteyle tutturdukları kara gözlükleri ve başımdaki eşarbyı çıkartıp beni öptü ve “Tekrar buluşacağız kısa bir süre sonra” dedi.

Trenin birinci sınıf bölümündeydim. Ama İtalyan trenlerinde birinci sınıf ayrı bir bölüm değildi, sadece normal bölümlerden bir parça daha şıktı. Adam gittikten sonra hastalandım. Kustum yani, vagonun içine defalarca kustum. Korkunçtu. Sonra Rufina’ya vardık ve Barney oradaydı, kocam yani, ona her zaman Prens derlerdi, halbuki bildiğiniz gerçek anlamda bir prens değildi.

Paul arabayı çok katlı otoparka götürmüştü. Bu otoparklardan hiç hoşlanmazdı; çünkü bu yerlerin, Nina gibi asabi kişiler için ürkütücü olma ihtimali vardı. Tabii artık kendisinin de bu korkulara ilaveten kadının korkularının yersiz olmadığı konusunda huzursuzluğu başlamıştı. Bir zamanlar

vesveseli olmayı gülünç bulup göz ardı ederken şimdilerde o alt seviyedeki loş alçak tavanlı, kalın sütunlu arabaların uzun sıralar halinde yerleştirildiği ve gizlenmenin kolay olduğu yerde birden telaşlandı. Ama gidecek başka yer yoktu, sokakta park edecek yer bulunmazdı. Arabayı mümkün olduğu kadar çıkış asansörüne yakın park etti.

Kadının yüzü Paul'e doğru dönüktü, ona bakıyordu. "Eğer ağlamaya başlarsa" ki ağlayacak gibi gözüküyordu, "o zaman onu kollarımın arasına alırım, nasıl almam ki?" diye düşündü Paul.

Kadına dokunmamak için onunla konuşmaya başladı.

– "Kısa süre sonra tekrar buluşacağız" demekle ne kastetmişti o adam?

– Bilmiyorum, dedi Nina, ama surat ifadesi bildiğini gösteriyordu.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Bu kez adamın kapıyı açmasını beklememişti. Paul kadına asansöre kadar eşlik etti ve ikisi konuşmadan aşağı indiler. Kadının istediği şey, büyük bir mağazadan alışveriş etmektir. Nina açık sarı renkte bir etekle aynı tonda ipek bir süveter giymişti. Bu kıyafet onun çok renkli sapsarı saçlarının içindeki en açık perçemle aynı renkti. Kadının istediğini bulmak için çok yol katetmeleri gerekti; Dior tayt ve özel bir el kremi istiyordu. El kreminin fiyatı Paul'ü şaşkına çevirdi. Otoparka geri dönmek için kalabalık bir yoldan karşıya geçmeleri gerekti. Her ne kadar kadının gözyaşlarına öpücüklerle cevap vermeyi düşünse de, kadından davet gelmeden ona dokunamazdı Paul. Ama kaldırımın ucunda kadın onun koluna girdi, kolunun kivrımının içine küçük beyaz bir el sokuldu.

– Tamam, dedi kadın. Şimdi koşmamız lazım.

İlk temaslarıydı bu. Nedense, ilk tanıştıklarında el sıkışmamışlardı. Asansörde birbirlerine çok yakın durdular ve daha sonra da loş, sessiz bir yerden arabaya yürürken eli gene adamın kolunun kıvrımına uzandı. Arabaya binerken, dönüp adama doğru bakarak gülümsedi ve "Paul, bana çok iyi davranıyorsun" dedi.

Bu kez Paul sadece bir şoför olduğunu ya da bunun görevi olduğunu söylemedi. Anayoldan ayrılıp, tali yola sapana kadar kadın konuşmadı.

– Beni üç yıl rahat bıraktı, üç yıldan bile fazla. Ondan önce mektupları gelmeye başladı. Dünya kaçabilecek kadar büyük değildi, koca dünya, Avustralya’sıyla Amerika’sıyla, tüm Avrupa’sıyla. Bazen aya bile gitsem yeterince uzak olmayacağını düşünürdüm.

– Tekrar sizi kaçırma tehditleri mi geliyordu?

Kadının başıyla onayladığını sandı ama tam göremedi. Bu dar yollarda gözünüzü yollardan ayırmamanız gerekiyordu.

– Sonra mektupların arkası kesildi. Beş ay öncesine kadar. Aralıkta tekrar başladılar. Sonuncusunu geçen hafta aldım.

Kadını erişilmez, elde edilmez gördüğünden, kendisiyle kadını bir satranç tahtasındaki gibi karşı karşıya getirmeyi ve yüzleştirmeyi kuruyordu zihninde. Kadına duygularından bahsetmek ve ona yaklaşmayı tasarlamak artık saçma gelmiyordu. Çılgınca olabilirdi ama mümkündü. Daha sonra neler olabileceğini pek düşünmemişti. Daha sonrasını düşünmekten kaçınıyordu, bazı düzenlemeler gerekecekti (bu düzenlemeler sadece kendisinin işten ayrılması şeklinde de olabilirdi) dikkate alması gereken para meselesi vardı; kabul görmeyen, yeniden yapılan, benimsenen planlar olacaktı.

Apsoland, Heathrow’a gitmek için Jaguar’ı almıştı. Sabah çok erkenden gittiği için Stan ve Doreen de bir gece önce gelmişlerdi. Maria’nın pek ahım şahım bir İngilizcesi olmadığı halde Paul’e, onlar için kendisi ile Colombo’nun yattığı müstemilattaki diğer yatak odasını hazırladığını söyleyebilmişti. Burası, evin ahırlarla ve Paul’ün küçük eviyle birleştiği uçtaydı. Bunun, Maria’nın kendi inisiyatifiyle yapılmış olabileceğini düşündü Paul, ya da daha büyük bir olasılıkla, Apsoland’in talimatıyla. Stan ve karısı, Apsoland’e büyük bir iyilik yapıyorlardı, büyük bir ihtimalle kendilerini sıkıntıya sokarak yapıyorlardı hem de, ama gene de hizmetkârlara ait bölümde yatıyorlardı, hem de evde boş en az dört yatak odası varken.

Bu tür olaylar ve başka konular da Paul’ün canını sıkıyordu. Eğer kadın Stan’i hizmetkâr olarak görüyorsa, kendisini de aynı şekilde değerlendireceğinden ötürü mü sıkılıyordu? Nina, Paul’ün gerek kendisinden gerekse kocasından

daha iyi tahsil görmüş olduğunu söylemişti ki bu doğrudu ama bu bir fark yaratır mıydı? “Sadece para” diye düşündü acı acı, “fark yaratırdı.”

Herkes erkenden kalkmıştı. Apsoland'in evin beyi pozisyonunda oluşunun en kesin göstergesi, ev halkının hep birlikte adamı geçirmek amacıyla kalkmış olmasıydı. Avluda ya da dışarıdaki çakılların üzerinde toplanmış beklemiyorlardı belki ama, Paul talep edilmeden arabayı kemerin altına getirmişti, Colombo da iki bavulla hazır bekliyordu. Bunlardan biri evrakla doluydu. Apsoland telaşla açıklama yapmıştı bu konuda her iki adama, böylece onun iki gece için bu kadar elbise götürdüğünü düşünüp onu boş bir adam sanmazlardı.

Nina oturma odasının penceresinde durmuştu ve giden arabanın arkasından el sallıyordu. Paul'e gülümsedi kadın, Paul'ün pencereye gelip kendisiyle konuşmasını beklemek için sanki kasten zaman geçiriyordu orada. Paul arzusuna gem vurdu ve gülmedi. Nasılsa kadını daha sonra Bury'ye götürecekti arabayla. Bu arada Jessica'yı arabayla okula, Tyr ve Odin'i de parkın ortasındaki kırlara götürdü. Güneş parl parl parlıyordu, hava yumuşaktı ve orman güneş ışınlarıyla donanmış deniz rengiydi; halbuki aynı yer geçen hafta uçuk yeşil tomurcuk rengindeydi. Çanççekleri açmıştı. Kokuları sümbüllerden daha tatlı ve daha az iç bayıltıcıydı. Böyle bir günün sabahında dünyada kaba ve duyarsız şeyler olabileceğine, masumların acı çekebileceğine öte yandan Nina'ya zarar verip ondan yararlanmak isteyenler olabileceğine inanmak çok güçlü.

Her zamanki gibi kadına telefon edip arabayı beş dakika içinde hazır edeceğini söyledi. Kadın “Dinle, bir fikrim var. Telefonda söyleyemem. Nedenini tahmin edebilirsin. Beş dakika sonra söylerim” dedi.

Hiçbir tahminde bulunamıyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Kadının konuşması, neredeyse çok keyifli denebilirdi. Dünyada kaçacak yer olmadığından bahseden ürkek küçük kız gitmişti. Onun sesinin tonunun hiç böyle uçarcasına neşeli ve tahrik edici oluşuna rastlamamıştı. Apsoland'in gidişiyle, bu mutlu ve hoş hali arasında bir bağlantı kurmamak olanaksızdı. Araba oraya varmadan ön kapı açıldı, uçuk mavi koton bir elbise ile sandalet giymişti ayağına.

– Söyleyeceğim şey şu; birlikte yemek yiyelim mi? İyi bir yerde? Nehrin kıyısında açıkta yemek yiyeceğimiz bir yere gidelim mi? Aklıma birçok yer geliyor. Gidelim mi Paul?

Paul başım evet anlamında sallayabildi sadece, konuşmadı bile.

– Sadece saçımı kestireceğim, çok zamanımı almaz. Sanırım sen Londra’da sık bir yere gitmediğim için düş kırıklığına uğruyorsundur ama oraların itiş kakışı çekilmez. Arabaya Jessica kadar çabuk ve hafifçe girdi ve yüzünü adama doğru çevirdi. Sen sıkılmazsın değil mi? Senin de bu fikirden hoşlanacağını düşündüm. Bir değişiklik olur, yani telefonda söyleyemedim. Colombo’nun duymasını istemedim.

Dönüşte kadının ruh hali değişti. Hüzün yavaşça, adım adım sarıyordu sanki onu. Tam söylediği gibi nehrin kıyısında taş köprüünün yanındaki bir terasta yedikleri yemek boyunca hep şen, sıcak ve doğal davranışlar sergilemişti. Adamın kendisinden bahsetmesini, anlatmasını istemişti ama Paul de söğüt yapraklarıyla kaplı o güneşli masada otururken, hafif konulardan bahsetmeyi yeğlemişti. Ama konuşurken, Paul içinden, hep bir açıklama yapmayı ve bunun için de konuşmaya ara verildiği bir anı seçmeyi geçiriyordu. Ama o an hiç gelmedi.

Bir kez pişmanlıkla, başarısız bir yaşam gibi gözükken yaşamından ve her şeye sıfırdan, yeniden başlamaktan bahsedince, kadın usulca elini onunkinin üzerine koydu. Çok kısa süren bir dokunuştı bu. Elini karşıya doğru uzatmıştı Nina –sanki masadan bir şey alacak gibi, belki de vazodan düşen bir gülü– sonra es geçip adamın elini bulmuştu parmakları. Adamın teni kadının dokunuşuna karşı bir buza ya da yanmaya olduğu kadar duyarlıydı. Ama, gene de bir şey söylemedi.

Arabada Nina artık gülümsemiyordu. Hemen hemen hiç konuşmadı. Kadının kapısını açtı, bezgin, gergin bir halde bir baston ya da elin yardımına muhtaç yaşlı bir kadın gibi çıktı dışarı. Adamın eli oradaydı ama kadın ona uzanmadı, gerçi merdivenlerde arkasını döndü.

– Bir dakika eve gel. Henüz Jessica’yı alman gerekmiyor değil mi? dedi.

– On dakika daha zamanım var, dedi adam ve kadını izleyerek içeri girdi.

– Bekle bir dakika, dedi kadın, Burada bekle. Ses tonu inattan çok çaresizlik taşıyordu.

Paul oturma odasının ortasında, fildişi ve mavi renkli Çin halısının ortasında durup pencereden dışarı, karşıdaki par-ka baktı. Buranın manzarası adama, kadının sahip olduğu, kendisininse sahip olamadıklarını hatırlattığından dolayı asabını bozdu. Kadın odaya geri döndüğünde elinde küçük karton bir kutu vardı. Kapağını açıp adama uzattı.

Kutunun içinde ojeli uçuk altın renkli tek bir tırnak vardı. Ucu kaba bir şekilde kesilmişti, bundan başka on tane de aynı renkte hepsi kabaca bir mutfak makası ya da bıçakla kesilmiş on tane tırnak ucu vardı.

– Bunlar sizin tırnaklarınız mı?

– Kesilmiş küçük tırnak parçaları benim. Kadın karşı konulamaz içgüdüsel bir şekilde sarsıldı. Öbürü, onun nereden geldiğini bilmiyorum. Onlardan biri tıp öğrencisiydi. Şimdi artık doktor olmuştur herhalde. Düşüncesi bile şaşırtıcı.

Ağlamaya başladı, başı eğik, gözlerine dokunmadan ağladı. Hıçkırıklarla sarsıldı. Paul kutuyu sandalyenin üstüne koyup ona sarıldı. Söylemeyi planladığı şeyin zamanı gelmişti ama sessiz kalmayı yeğledi. Kadına sıkıca sarıldı. Kadın, narin, küçük ve sıcacıktı. O kadar ufak olduğu için başını eğip kadının başının üstüne dudaklarıyla dokunmak doğal gibi gözüktü Paul'e. Nina birkaç saniye onun kollarında kaldı, sonra ayrılp, “Şimdi iyiyim” dedi büyük bir dinginlikle.

– Onları kaldır, dedi Paul. Onları atmalısın. En iyisi bu.

– Haklısın. Atacağım. Tamam, atacağım. Tırnaklar zaten ölüdür değil mi? Parmaklarımızdan dışarı uzadıklarında ölmüşlerdir zaten.

Paul, başıyla onayladı ve aklına gelen tek şeyi söyledi.

– Gidip Jessica'yı almam lazım.

– Tabii gitmelisin.

Odadan ve evden çıkıp arabaya nasıl bindiğini Tanrı biliyordu. Karşı yoldan, merdivenlerden Jessica'nın Harriet ve Debbie'yle birlikte gelişini bile neredeyse fark etmedi. Üç küçük kızdı onlar, sadece bir tanesinin kendisi için önemi diğerlerinden fazlaydı. Donmuş kalmış, affalamıştı, bir sarıntı geçirmişti. Nina'nın o kadar yakınında durup, onu his-

setmek, içinde kuvvetli bir duyguyu alevlendirmiş ve kadınla kendisi adeta aydınlanmış, kalan kısım, yani gerçek yaşam, karanlığa gömülmüştü. El yordamıyla bu durumdan sıyrılmalıydı. Bir kere Jessica'dan başka Debbie'yi de karşılayacağını anımsamalıydı. Debbie onlarda kalacaktı. Ayrıca her ne kadar bugün her şeyi unuttuğu gibi onu da unutmuş olsa da, öyle görünüyordu ki, Harriet'i da eve bırakmaya söz vermişti.

Harriet'in evi köpek yavrularıyla doluydu adeta. Gerçekte hepsi beş taneydi. Tabii kızlar köpek yavrularıyla oynayabil-sinler diye on dakika orada kalmaları gerekiyordu. O sırada Paul ve Harriet'in annesi çay içmişlerdi. Debbie'ye küçük, şişko bodur köpeklere sert muamele ettiği için ikazda bulunmak gerekti, ama Paul Jessica'nın köpek yavrularını özenle, bağrına basarak kucakladığını görünce, onu uyarmaya hiç gerek olmadığını anladı. "Jessica'yı ihmal etmemeliyim" diye düşündü. "Onunla ilgilenmekten vazgeçmemeliyim."

Paul eve varınca ne olacağını umuyordu? Nina'nın onu karşılamak için bekleyeceğini mi? Tabii Nina görünmemiştı. Kadın ona misafir beklediğini söylemişti. Aldeburgh'lu dostları onu yalnız bırakmamak için gelmişlerdi o gece. İlk gerçek kıskançlık sancısını o gece hissetti, kendisinin yerine başka dostlar davetliydi. Nina onu davet edebilirdi. Bir an düşününce kadının bunu yapamayacağını anladı. Stan ve Doreen evdeyken olmazdı bu.

Bu ikisiyle, yani Debbie'nin ana babasıyla akşamı geçirmesi doğaldı Paul'ün. İyi insanlardı, Jessica'nın da onlarla kaç kez kalmış olduğunu da göz önüne alınca en azından bunu yapması gerekirdi. Bahçe mimarlarının gidişini denetlemek için dışarı çıktığı esnada Aldeburgh'luların arabalarının geldiğini gördü. Nina merdivenlerden aşağı indi onlara doğru gitti. Paul kadını izlediğini ona göstermemek için aceleyle arkasını döndü. Stan ve Doreen'in müstemilattaki odalarına dönmelerinden on dakika sonra Aldeburgh'lular gittiler. Paul içerideydi o sırada ama hava kararmıştı artık. Araba kıvılcığı alana girdiğinde beyazımsı mavi ışık yanıp Paul'ün küçük evinin içini aydınlattı.

Onlar gittikten sonra her şey yeniden karanlığa ve sessizliğe büründü. Akşam ortaya çıkan bulutlar ayı örtüyordu.

Dışarı çıktı, kemerin altından geçip evin önüne doğru gitti. Hiç ışık gözüküyordu. Nina misafirler gider gitmez yatağa girmiş olmalıydı. Hangi pencerenin Nina'nın penceresi olduğunu bilmiyor olması çok acayipti. Apsoland ile Nina'nın aynı yatak odaları var mıydı? Yorum yapmaktan kaçındı. Tek ışık, evin uzantısındaydı. Belki Stan ve Doreen'in odasıydı bu, belki de Colombo ve Maria'nınki. Paul bir an durup, kadifemsi, sakın ve ılık sessizliği dinledi. Sessizlik, uzaktaki bir baykuşun ötüşüyle bozuldu, onun üzerine içeri girip yattı.

On altıncı bölüm

Saçını fırçalamak zorunda oluşu yüzünden Jessica söylenmeye başladı, daha doğrusu sızlandı; alışkanlıkla taramaya başladı saçlarını.

– Debbie saçını fırçalamak zorunda değil. Ben neden fırçalıyorum?

Debbie'nin görünüşü soruya cevap teşkil ediyordu. Kızıl saçları Paul'ünki kadar kısaydı.

– Uzun saç istediğini söylüyorsun, dedi Paul. Dolaşan saçlarını bir şekilde açman gerekiyor. Eğer hoşlanmıyorsan kestir. Bana göre hava hoş, istersen kestir gitsin.

– Ben uzun ama dolaşmayan cins saç istiyorum.

Paul güldü.

– Hayret vallahi. Sen çekirdeksiz kiraz ve dikensiz gül istiyorsun.

– Onları elde edebilirsiniz, dedi Debbie. Dikensiz gülleri demek istiyorum. Bahçemizde var onlardan.

– Tamam, vazgeçtim. Haydi gidelim yoksa geç kalacaksınız.

Onları okula Volvo'yla götürdü. Cambridge günüydü o gün. Nina'nın söyledikleri ve telefon görüşmelerinin neticesinde kendilerini gri bir Fiat'ın takip etmesini neredeyse bekler gibiydi ama Bury'ye kadar arkalarındaki yol hep boştu. Kadın o gün süslenmişti, uçuk kayısı rengi keten takım ve siyah beyaz bluz giymişti, ayaklarında pırıl pırıl yüksek topuklu siyah ayakkabılar vardı. Bu giyim tarzı onu yabancı

gibi gösteriyordu. Geçen gün oturma odasında olanlardan hiç bahsetmedi. Paul, kadının o gün olanlara ne şekilde değinebileceğini bilemiyordu. Kadının soğuk ya da lakayt gözükmeksizin, dinginlik içinde sessiz kalabilme meziyeti vardı. Tek kelime etmeden kilometrelerce yol aldılar. A 45 yoluna girerken usulca, kocasının, gittiği yere güvenle vardığını haber vermek için telefon ettiğini söyledi. Kendisi ise uçmayı sevmiyordu ve kendi hesabına uçağa hiçbir zaman yeniden binmemeye kararlıydı. Dönüş yolundaki konuşmalarının gidişatı da bu minval üzereydi. Gündelik konuşmalar ceyran etti. Kadın ona bir akşam önce ziyarete gelen dostlarının yaşamlarıyla ilgili bazı şeyler anlattı. “Sıkıcı olaylar” diye düşündü Paul. O insanları çok yakinen tanıyanları enterese edebilirdi ancak. Adama her şey aşikâr gözüküyordu. Kadın öğleden sonra çok fazla şey söylemiş ve yapmıştı, şimdiyse pişmandı. Aralarındaki duvarın kapısını kapatıyordu, dün o kadar cömertçe açtığı o kapıyı.

Ön kapıya gelip de ayrıldıkları zaman sadece, “Teşekkürler Paul” dedi. Gerçi ayrılırkenki bakışı, Paul’ü şaşırtmıştı. Gülümsememişti ama o bakışta bir yakarış, bir özlem yatıyordu.

Doreen, kızı okuldan almıştı ve beraberce yürüyerek gelmişlerdi. Paul, Jessica’ya karşı suçluluk hissetti, kız okuldaki uzun bir günden sonra yorgun görünüyordu. Paul kendi kendine, Nina’yı düşünmemesini, içinde bulunduğu durumu irdelememesini sıkı sıkı tembihlemişti, ama bu çok zor bir işti. Belki de uzaklara gitmesi gerekecekti. Eğer durumu sadece ümitsiz bir aşk olup, yaşama amacı kadınla kapının eşiğinde konuşmak olacaksa ve kendisini teselli edecek ve derdine derman olacak hiçbir şey bulunamayacaksa tek çıkar yol gitmek olabilirdi. Eğer bu Jessica’nın tekrar yer ve okul değiştirmesi, arkadaşlarını bırakmak zorunda kalması demekse, varsın olsun.

Akşam yemeklerini yerken telefon çaldı. Paul tabakları mutfığa götürmüştü ve hâlâ zor ve biçimsiz bulduğu bir görevi yerine getirmeye çalışıyordu; donmuş ve fırına atılıp pişirilmiş elmalı pastayı tabağa aktarma işini, genellikle parmaklarını yakıyordu ya da pastadan parçalar koparıyordu. Telefona Jessica cevap verdi, çocuğun numarayı gayet doğru bir

şekilde söylediğini duydu, ama telefonun kendisine geldiğinden emindi Paul. Çocuk, arkadaşlarından telefon gelmeyecek kadar ufak yaşıydı. Paul odaya geri döndüğünde telefonun ahizesi yerine konmuştu ve Jessica gayet sakin bir şekilde Debbie'yle evcil kedi ve köpeklerin marifetlerini kıyaslıyordu.

– Kimdi o Jess?

– Bir bayan.

Bir an Nina'yı düşündü ama hayır...

– İsmi vermi mi? Neden bana söylemedin?

– Arkadaşın Richard'ın karısı olduğunu söyledi. Jessica o anda çocukların, büyüklerin anlamsız ısrarları karşısında takındıkları abartılı, sabırlı tavrı takınmıştı. O cümlelerin babasının üzerindeki etkisine aldırış etmedi. Belki de fark etmemişti. “Jessica sen misin?” dedi ben de “Evet” dedim. O da, “Benim adım Anne, Richard'ın karısıyım” dedi. Ben ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiç cevap vermedim. O ise; “Zahmet edip babanı çağırma. Sanırım meşguldür” dedi. Ha bana “Canım” diye hitap etti. “Babana söyle ya ben ya da Richard onu tekrar ararız. Ona sevgilerimizi söyle” dedi.

Paul çok endişeliydi. Jessica ilk anda adamın ne kadar etkilenmiş olduğunu fark etmemişti, bu telefonun kendisini ne kadar tedirgin ettiğini Jessica'ya belli etmek istemiyordu. Adamın dudakları kaskatı olmuş gibiydi, kelimeleri özenle seçerek, “Anne mi, a evet evet” dedi.

– Babacığım seni bir daha arayacakmış.

Bu kadın da onlardan biri miydi? Öyle tahmin ediyordu. Kadın, gri Fiat'ın direksiyonunda gördüğü adamla ilişkili olmalıydı. Öte yandan ona para teklif eden, telefon görüşmesinde adının Richard olduğunu söyleyen adamla bir ilgisi olup olmadığı belli değildi bu Anne denen kadının. Bu Richard ve Anne'in geçmişte tanıdığı ve bir şekilde kim olduklarını unuttuğu alelade, namuslu insanlar olmaları ihtimali yok muydu hiç?

Richard ve telefon eden arasındaki ilinti sadece kendi zihninin ürünüydü. Böyle düşünmek büyük bir rahatlama sağlıyordu. Şimdi düşünüyordu, Katherine'in Anne adında yakın bir arkadaşı yok muydu?

Epeyce sonra telefon tekrar çaldı. Saat on bire on vardı ve dostlarından herhangi birinin arama saati çoktan geçmiş ol-

duğu için Paul, hemen kendisine 200 bin pound teklif eden kişiyi anımsadı. Ama ahizeyi kaldırdığında telefon görüşmesinin paralı telefondan yapıldığının sinyali olan uzun-kısa-uzun şeklindeki zili duydu. Bu ses otuz saniye kadar devam etti, o da telefonu kapattı. En mantıklı açıklama, bu telefonun yanlış numara olduğuydu.

Bu gece de bir önceki gece gibi ay ışığından yoksundu ve gökyüzü daha da karanlık gözüküyordu. Dışarıya çıktı ama sadece avluya kadar uzanmakla yetindi. Ne evin kendisinde ne de uzantısında tek bir ışık vardı. Belki de Jessica'ya karşı her zamankinden daha fazla suçluluk duyduğundan, onu ön planda tutmayı ihmal ettiğini düşündüğünden dolayı yatmadan önce kızların yattığı odaya bir göz attı. Bir gece önce yatmamışlar gülüşüp konuşmuşlardı gece yarısını geçene dek; bu durumun ne kadar geç saate kadar devam ettiğini bilemiyordu, çünkü kendisi uyuyakalmıştı ama bu gece kızlar beraberliklerine alışmışlar ve yorulmuşlardı da.

Üzerlerindeki örtüler açılmıştı ve her ikisi de oyuncak, kitap ve giyecek karmaşası içinde yatıyordu. Debbie yüzüstü yatmıştı. Jessica uygunsuz bir şekilde sere serpe uzanmış, bacakları ayırık, bir kolu başının altındaydı, ipeksi ve altın renkli saçları etrafa dağılmış ve gene karışmıştı. Paul onu yana döndürdü ve her ikisinin de üstünü örttü. Teyp hâlâ çalışıyordu. Kapattı kapıyı, odasına gitti ve hemen uyuyakaldı.

Odası arka taraftaydı, evin etrafındaki duvarın dışındaki çayrlara bakan bölümdeydi, o yüzden ışığı görmeden telefonun sesiyle uyandı. Bir an için tembellik ağır bastı ve telefonu açmamayı düşündü. Ama aşağı indi ve merdivenin döneminde pencereden sızan mavimsi beyaz ışığı gördü. Son birkaç adımı koşarak telefona ulaştı. Stan arıyordu.

– Paul? Bir şeyler olursa ne yapacağımızı kararlaştırmamıştık. Seni uyandırdığım için özür dilerim. Belki önemli değildir. Işık yanmaya başladı ve ben birini gördüm sandım. Hatta eminim. Birisini gördüm.

– Geliyorum. Giyineyim de.

Hemen o iki telefonu anımsadı, Anne denilen kadının arayışını ve diğer bağlanmayan telefonu. Bu davetsiz misafirin içeriye girişinden birkaç saat önce o telefonlar gelmişti,

belki de sadece bir tesadüften ibaretti hepsi. Işık çalışmaya başladığı andan itibaren beş dakika yanacaktı. Paul pantolonunu ve süveterini giydi. Apsoland'in, Paul'ün evde bulundurmasında ısrar ettiği tüfek, gardiobun arkasındaydı. Bir an tereddüt etti, sonra onu dışarı çıkardı, cebine bir avuç fişek koydu. Merdivenlerin altındaki holde duran masanın üzerinden el fenerini aldı.

Stan, Colombo'yla birlikte arka kapıdaydı. Fısıltıyla konuşuyorlardı.

– Işık uyandırdı beni. Odamızı gün gibi aydınlatıyor o ışık. Dışarı baktım ve parkta koşan birini gördüm, bir erkek. Kapıdan içeri girmiş, taş yolda koşuyordu.

Colombo, Paul'ün kolunun altındaki tüfeğe bakıyordu. Paul, "Mrs. Apsoland uyanık mı?" dedi.

– Bildiğim kadarıyla değil. Uyku ilacı aldı, dedi Colombo

"Aldı mı hakikaten? Nasıl oluyordu da Colombo bunu biliyordu? Karısı vasıtasıyla" diye düşündü Paul. Karısı yatak odalarını temizliyordu, muhtemelen banyodaki ecza dolaplarına bakmıştı. Onlar orada dururken ışık söndü. Elle tekrar ışığı çalıştırmak mümkündü ama Paul nasıl yapılacağını bilmiyordu. Kemerin altından geçti Stan ve Colombo onun peşinden geldiler ve alıcının önünden geçtiler. Işıklar hemen yandı.

Işık, parkı aynen en parlak günündeki gibi aydınlatmıştı. Çimler sanki buzlanmış gibi gümüşü bir renk almıştı. Tüm çayırılık alan, hava yumuşak ve ılık olduğu halde, kış ortasındaki gibi soğuk gözüküyordu. Ulu ağaçların gölgeleri bu gümüşü beyaz üzerinde yoğun kapkara şekiller oluşturuyordu. Lambalar, gökyüzünü de parlatmıştı. Gökyüzü, gizemli, karmaşık, incimsi bulutlar topluluğuydu sanki. Colombo içeri girmişti. Paul ve Stan, ışığın yanık kalması için alıcının önünde durdular.

– Ne tarafa gitti gördüğün adam?

– Korunun içine doğru. Korunun Jareds'lerin arazisinin hudut çizgisine ince şerit halinde uzandığı sağ tarafı gösterdi Stan.

– Kurt Korusu derler oraya öyle değil mi?

Paul bilmiyordu bunu, oradan herhangi bir adla bahsedildiğini hiç duymamıştı. Çançiçeklerinin olduğu korunun bir

kolu, uzantısıydı orası, at nalı biçiminde bir çıkıntıydı. D n köpeklerle orada gezinmişti. O anda dönüp eve baktı, ışıklara Nina'yı uyandırıp uyandırmadığını merak etti. İki Alman  oban köpeği kemerin altından geçip geldiler. Colombo ikisini çift tasmayla kuvvetsiz bir şekilde tutmayı deniyordu.

– Onları serbest bırakayım mı ?

– Neden olmasın ? dedi Paul. Ne faydası olacak bilmiyorum ama en azından zararı olmaz.

Kurt Korusu'na yönelmek yerine Tyr ve Odin    adamın etrafında oynamaya başladılar. Tyr, Paul'e fırlatması için bir dal parçası bile getirdi.

– Belki de birimiz koruya bir göz atmalıyız, dedi Paul. Ben giderim isterseniz, silahım var.

– Hepimiz gideriz, dedi Colombo.

– Olmaz. Hepimiz ayak altından  ekilirsek adamın suç ortaklarına eve rahat girme imk nı doğmaz mı ?

Colombo omuzlarını silkti, açıkça d ş kınkılığına uğramıştı. Stan ve Colombo kemerin altından avluya geri döndüler. Paul köpekleri çağırdı ve parkın öbür yanına doğru yöneldi. Işıklar yanmaya devam etti. Colombo bunu sağlamak için gerekeni yapmıştı anlaşılan. Buna rağmen koruluk bu mesafeden çok karanlık ve içine dalması imkânsız gibi gözüküyordu. Bahçenin etrafını  eviren çalıların arasında bir bahçe kapısı yoktu, ama sanki yakın geçmişte hep kullanılmış gibi duran bir aralık vardı. Paul oradan geçti, köpekler de onu izledi.  an i eği yığınlarına feneri tuttuğunda gümüşümsü görünüyorlardı, kokuları da gündüzden daha kuvvetliydi. Koruluğun içi sessizdi; ne bir titreşim, ne bir  ıtırtı, ne bir kuş sesi vardı. İlk kurulu kapanı ağaçlara doğru bir iki adım atınca fark etti, bir ucu ağacın dibine bağlanmıştı ipin, öbür tarafında ise  engeli çekildiğinde sıkışan i  bölümde mısır taneleri vardı.

Paul ipi çekip kopardı ve cebine koydu. El feneri yardımıyla üç tane kapan daha bulup onları da etkisiz hale getirdi. S l nlerin kime ait olduğunu bilmiyordu, belki de Apso-land'e aitti. Ama avlanma mevsimi dışında ve kanunsuz olarak hayvanların boğularak öldürülmelerine olanak sağlayan bu kuş yakalama yönteminden nefret ediyordu. Tyr ve Odin her yeri kuşkuyla kokluyorlardı. Belki de içeri izinsiz

giren adamın kokusunu almışlardı. Kim bilebilir ki? Paul onlara seslendi ve evi çevreleyen çalıların arasından parka doğru döndü.

Çakıl taşlı yola girmeden ışıklar söndü, ışıkların yanıp sönmesinden sonraki ani sessizlik Tyr'i korkutmuş olmalıydı, çünkü hafifçe hırladı, başını arkaya atıp kurt gibi ulumaya başladı. Paul onu sakinleştirmeye çalıştı. Kayışı tasmaya ilaştirdi ve onunla alçak sesle konuşarak başını okşadı. Bu esnada kıskançlığa kapılan Odin, Paul'e sürtünüyor ve onu yalamaya çalışıyordu. En sonunda Paul onları sakinleştirmeyi ve tasmanın kayışıyla kontrol altına almayı başardı ve onları kemerin altından geçirip arka kapıya götürdü.

Kapı kilitli değildi fakat etrafta kimsecikler yoktu. Stan ve Colombo yataklarına geri dönmüş olmalıydılar. Apsoland'in inceden inceye hesaplanmış koruma sistemi bu kadardı işte. Eğer Paul'ün yasak yerde tuzak kurup avlandığını bildiği kişi, adam kaçırmaya niyetli olsaydı, suç ortağı, çoktan Paul'ün yokluğundan istifade ederek eve girer ve kimseyi uyardırmadan Nina'yı kaçırırdı. Örneğin Stan, müstemilattan onun girişini duyduysa bile, evin arka avlusuna oradan da mutfığa giren kişinin Paul yerine bir yabancı olmadığını nasıl bilecekti?

Tyr ve Odin'in kendi odaları vardı, bir zamanlar yüklük veya ayakkabılık olan bir yerdi burası. Büyük çekmece şeklinde iki tane tahta yatak ve yerde bir çanak su. Onları odaya kapattı, hole açılan kapının önüne gelip, durup kapıyı dinledi. Kapı açıktı. Kapının ardındaki koridor ve geniş hol, karanlık bir tünel ve mağara oluştuyordu.

Tek bir çıt yoktu. Kimse onun içeri girdiğini duymamıştı, duymuşlarsa da onun Paul olduğunu düşünmüşlerdir. Paul evde Stan ve Doreen'in varlığının faydasız olduğunu fark etti ve öfkelenmeye başladı. Onları aşağı kata indirmek için ne yapmak gerekiyordu? Ateş etmek mi gerekiyordu? Yoksa haykırması mı? Koridordan geçip hole çıktı, gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştıyordu. Camlar ve gümüşler zaman zaman parlıyordu, her zaman bir parça ışık gözüküyordu. Merdivenlerin altında durdu. O anda bir şeyler duydu. Colombo ya da Stan'in uyanışı değildi bu. Duyduğu korkmuş bir çocuğun sızlanması, yavaş sesle inlemesiydi sanki.

Birden anladı. Diğerleri kuşkulandırmayabilirdi, duysalar bile içeri girenin kendisinden başkası olduğunu düşünmeyebilirlerdi. Ama kadın için durum öyle değildi. Kadın onun ihtiyatlı, dikkatli adım atışını duymuş, yürüyüşün gizlice yapılışını hissetmiş, ışıkların yanmasından korkmuştu.

– Nina, Nina, benim başkası değil benim, diye seslenerek yukarıya koştu.

Avlunun üzerinde, iki penceresi olan ortadaki oda, kadının yatak odasıydı. Nina dışarı geldi, ayakları çıplaktı, üzerine beyaz havlu bir bornoz giymişti. Yüzünde yaşlar vardı ve gözleri dehşetten büyümüştü. Yatak odasından üst hole ışık vuruyordu.

– Paul, ah Paul! diyerek kendisini adamın kollarına attı ve ona sıkı sıkı sarıldı.

– Özür dilerim, dedi adam. Çok özür dilerim.

– Çok korktum, korkudan ölecek gibi oldum. Onlar geldi sandım ve tekrar onlarla gitmektense ölmeyi yeğlerim diye düşündüm.

– Colombo senin uyku ilacı aldığımı söyledi, biz uyuduğumu sanıyorduk.

– İlaç almadım. Mutlu hissettim kendimi, onun için almaktan vazgeçtim. Beni köpeklerin havlaması uyandırdı, ışıklar da yandı, ışıklar söndüğü sırada senin içeri girdiğini duydum, sadece kim olduğunu...

– Sadece bendim. Orada kimse yok, hiçbir şey yok. Her şey yolunda, her şey yolunda.

Kadının tekrar yatak odasına gitmesine yardımcı oldu. Orada beyaz, pembe ve altın renginden oluşan belirgin, aşırı bir görünüm vardı. İki pencere de sadece yerlere kadar uzanan dantel perdelerle örtülüydü. Kadın ona yaslanarak iki eliyle kolunu sıkıca tuttu.

– Böyle bir şey hiç olmamıştı, o ışıklar gece hiç yanmamıştı, asla.

– Kaçak avcıymış, korulukta tuzak kuruyormuş.

– Nasıl bilebilirsin ki? Nasıl anladın?

– Tuzakları gördüm Nina. Köpekleri koruluğa götürdüm, tuzakları gördüm ve söktüm.

– Onlar oraya herhangi bir zaman konmuş olabilirler. Gündüz de konmuş olabilirler. Doğruydu, ama Paul öyle dü-

şünmüyordu. Benim için geri geleceğini söylüyordu mektubunda. Öyle söylüyordu. Beni bırakmazsın değil mi Paul? Benimle kalırsın değil mi?

Ne istiyordu kadın ondan? Adamı omuzlarından tuttu ve yüzüne bakarak dudaklarını adamın kine iyice yaklaştırdı. Kadının sabahlığının altında tamamıyla çıplak olduğunun bilincindeydi Paul.

– Eğer istediğin buysa evde kalırım. Bu söyledikleri donuk ve soğuk kaçmıştı, çünkü gerçekte söylemek istediği şeyler başkaydı, onların yerine söylenmişti bütün bunlar. “Seni seviyorum, sonsuza kadar kalırım” demek istemişti.

– Burada benimle kal.

Paul titremeye başlayacaktı neredeyse.

– Üzerine bir şeyler giy de aşağı kata inelim. Sana kahve yaparım.

Kadının gülümsemeye başladığını gördü. Tebessümü gözlerine doğru yayıldı.

Halbuki beş dakika önce hiç gülmeyecek gibi duruyordu.

– Saçmalama Paul. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Seni benimle kalmaya davet ediyorum burada.

O anda anladı Paul, “Sana âşık oldum” dedi. Nihayet söyleyebilmişti.

Kadın hiç de şaşırmamıştı. Kadının şaşıracığını hayal etmişti ama hiç şaşkınlık belirtisi yoktu.

– Biliyorum, dedi. Biliyorum tabii ki ve çok da memnunum öyle olduğu için.

On yedinci bölüm

Saat dördü biraz geçiyordu. Hemen hemen iki saat kadar uyumuştı. Ya o suni lambalardan daha yumuşak ama daha keskin olan şafak vaktinin aydınlığı ya da karatavun otüşü Paul'ü uyandırmıştı. Işık, kalın dantel perdelerin katlarının arasından, açık pencerenin aralığından esen rüzgârla süzülerek içeri girdi. Nina derin bir uykuya dalmıştı, yüzü sakın hatta asık gözüküyordu. Bir eli, avucu dışarıda olacak şekilde yastığın üzerindeydi. Sanki uyku esnasında avuçladığı yanağından biraz uzaklaşmıştı eli. Paul, Nina'nın elmacık kemiklerinin üzerinde daha önce görmediği ufacık bir ben olduğunu fark etti, kulak memesinde halka küpenin geçtiği yerde ufak pembe bir yara izi, çok değişik tonları olan sarı saçlarının arasında ise diğer saçlardan daha kalın ve dalgalı tek bir gümüşî tel gördü. Yanağına bir öpücük kondurdu, usulca, bir tane de ağzının kenarına. Sonra yerinden kalktı, giyindi, tekrar geri dönüp kadını bir kez daha öptü. Bu sefer kadın çok uykulu bir sesle, "Paul?" dedi.

– Ben gidiyorum, gitmeliyim. Hava aydınlandı.

Bir parmak uzanıp adama dokundu. Kadın tekrar gözlemini yumdu. Adam aşağı indi. Köpeklerden birinin inlediğini duydu ama aldırış etmedi. Tüfeği, gerçi boş olarak ama gene de masanın üzerinde duruyordu. Arka kapı kilitli değildi. Stan ve Colombo'yu ne kadar eleştirmiş olsa da kapıyı ken-

disi öyle bırakmıştı. O da onlar gibiydi, belki daha bile kötüydü. Ama kendi kendisini eleştirmesi bu aşamada anlamsızdı. Ne de olsa kadını bir şekilde koruyacaktı, çıplak elleriyle, ölümüne mücadele edecekti gerekirse.

“Hadi oradan aptal” dedi sessizce ve serin sabah havasında dışarı çıktı. Güneş doğuyordu; soluk ve hayal meyal, parlak gökyüzünde koyu bir bulut kümesi içinde kızıl bir küre gibi. Bu kadar çok ve çeşitli kuş cıvıltısı duymaya çocukluktan bu yana pek alışık değildi. Müştemilattaki iki odanın da pencereleri kapalıydı, perdeleri de sıkı sıkıya örtülüydü. Duvardaki kalın taşlar ve kaldırım taşları hepsi tertemiz gözüküyordu, sanki gece gizlice yıkanmıştı.

Adam küçük evine girdi. Neyse ki ön kapıyı kilitlemişti. Hiç ses yoktu etrafta. Kızların odasına baktı. Bıraktığı gibi uyuyorlardı. Ama eğer onlardan biri kötü bir rüya görmüş ve uyanmış ve adamı aramışsa ne olacaktı? Düşünemiyordu, daha doğrusu mantık yürütemiyordu; yorgun olduğundan dolayı değil de, daha çok son birkaç saattir cereyan eden olayların, bir iki saatlik uyku kısmı dışında tümünün, duygu heyecan ve hareket yüklü oluşu nedeniyle düşünemiyordu. Düşünce, burada yer almamıştı, daha doğrusu tamamen dışarıda bırakılmıştı. Bundan ötürü de şu anda geriye bakıp değerlendirme alışkanlığını kaybetmişti.

Ama anımsama yeteneğini yitirmemişti. Kadın kendisini tatlı tatlı sunmuş ve adama arzuyla karşılık vermişti. Seviştikleri sırada -ki adam daha önceki düşüncelerinde ve düşlerinde bir şövalyeye yaraşır şekilde sevişme noktasına gilememişti bile- kadın hiç tereddüt etmeden açık ve net bir şekilde fısıldamıştı, “Seni seviyorum Paul” diye. Kadının böyle bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini düşünmesine mahal kalmadan o bunu söylemişti. Şimdi ne olacaktı? Bundan sonraki adım neydi? Ama düşünmek olanaksız olduğu gibi gereksizdi de. Bir sandalyeye oturup anılara teslim etti kendini.

Kızları uyandırmaya gittiğinde Jessica’nın bir anlık sitemkâr yaklaşımını hissetti. “Neredeydin baba? Seni aradım ama yoktun” gibilerinden. Jessica’nın kendi yaşamında ikinci plana itilmiş olduğunu düşündü, gece korkmuş olsa, hatta sitem etse bile, bunun kendisi üzerindeki etki-

sinin pek uzun süreli ve de büyük olmayacağını fark etti. Hatta aşırı ilginin çocuklar için iyi olmadığını bile düşündü. Hayatın itiş kakışı içinde olmak onlar için daha iyiydi. Kendi çocukluğunda bu durum “sağlıklı ihmal” olarak nitelendirilirdi.

Ama neyse ki kız bir şey söylemedi. Debbie ile ikisi uzun, kesintisiz ve derin bir uykuya dalmışlardı. O gün okulda bir imla sınavları vardı, yirmi tane zor kelimenin imlası sorulacaktı. Mısırlarını yerken birbirlerine yüksek sesle isimleri tekrarlayıp duruyorlardı.

Okul yolunda, “Bizi kim gelip alacak?” diye sordu Jessica.

Bu bir serzeniş değildi, bunu o türlü nitelendirmek abartılı olurdu. Sadece basit bir soru sormuştu çocuk. Kızın bir gün önce öğleden sonraki uzun yürüyüşü unuttuğuna emindi, adam da o anın yıllar öncesinde kaldığını düşünüyordu. Cevap vermesine fırsat vermeden Debbie annesiyle kendisinin o gün evlerine döneceklerini, sadece babasının Jareds’de kalacağını söyledi. Apsoland cumartesi akşamı dönüyordu.

– O zaman sen geleceksin değil mi baba ?

Kızın cevabı bilmek için ısrarlı oluşu adama, sanki kendisini fazlaca zorluyor ya da hatta cezalandırıyor gibi geldi.

– Ben ya da Emma’nın annesi veya başka birisi. Sert bir şekilde, şu ana kadar seni hiç ortada bıraktım mı ki ? Sadece dün yürümek zorunda kaldın o kadar, dedi.

Kızın vakur tavrı adamı dehşete düşürmüştü. Geçmişte birkaç kez azarladığında çocuk kendisini oradan oraya atıp zırlamış, surat etmişti. Ama şimdi arabayı okulun önüne çekip dönüp kıza baktığında, onun koltuğun bir köşesinde büyük bir ciddiyetle, uysal ve hüzünlü bir ifadeyle oturduğunu gördü. İçti cız etti birden. Aniden kızı kucaklamak istedi; ama burada olur muydu ? Bütün bu çocukların ve ana babalarının gözünün önünde ?

– Hadi bakalım gidin. Güle güle Debbie, görüşürüz.

Jessica gider gitmez onu unuttu. Jareds’e her zamankinden daha büyük bir süratle döndü. Ancak oradaki park yerine varınca bundan sonra ne yapacağını bilmediği kafasına dank etti. Kadın onlarla ilgili hiçbir plan yapmamış, hiçbir söz vermemişti. Düşünme kabiliyeti yerine gelmişti nihayet.

Cuma; geçmişte cuma günleri kadınla pek bir teması olmazdı. Ama tabii artık bugün eve geri dönüp kadını görebilirdi. Tabii görmeliydi onu. Ön kapıdan mı arka kapıdan mı girmeliydi? Kemerin altından geçerken içinde bir nebze umutsuzluk hissetti.

Eve dönüp mantıklı bir çözüm aramaya başladı. Beş dakika sonra huzursuz bir şekilde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. Ya kadın dün sabahki gibi davranırsa, o mesafeli kibar tavrıyla? Ama o sabahtan önce sadece bir öpücük vardı aralarında halbuki şimdi durum farklıydı; dünya değişmişti o zamandan bu yana. Gezinirken mutfığa girmişti, o esnada kapının zili çaldı.

Kadın kapıda durmuş gülümsüyordu. Daha önce hiç adamı ziyarete gelmemişti. İşlerin ne kadar değişmiş olduğunu bundan daha etkili şekilde belirtmezdi. Kadını ellerinden tutarak içeri çekti, kapıyı kapattı ve onu kollarına aldı.

Yaşam normal seyrine girmek zorunda. Bahçe mimarlarını kontrol etmek, araçlarını tespit etmek gerekiyordu, köpekleri dolaştırmaya çıkarmalıydı. Nina, köpekleri kırlardan geçirip Kurt Korusu'na götürürken onlara eşlik edeceğini söyledi.

– Ama sen hiç yürüyüşe çıkmazsın.

– Eskiden çıkardım. Yürüyüşe birlikte çıkacak insan yoktu yıllardır. Şimdi her şey farklı olacak, çünkü sen varsın. Tüm yaşamım değişecek.

– Değişecek mi gerçekten? dedi adam. Değişecek mi? Pe ki benimki, o da değişecek mi?

– Göreceksin.

Kadınla avluda buluştular. Köpeklerle birlikteydi kadın. Şu ana kadar kadını hemen hemen hep sakat gibi görmüş olduğunu fark etti. Çünkü kadın hep evin içinde ve korunmalı yaşamıştı. Nina cin ve fermuarlı bir ceket giymişti. Ayağında spor ayakkabı vardı. Kadının, köpeklerin çift tasmaşını kavrayışı, Colombo'nunkinden daha güçlüydü. Paul adımlarını kadınınkine uyduracak şekilde atmayı düşünüyordu, dolayısıyla her zamankinden çok daha ağır yürüyecekti. Oysa kadın her gün yürüyüşe alışık zinde bir kadın gibi uzun adımlarla yürüyordu.

- Sen artık hiçbir zaman benim şoförüm olmayacaksın, dedi kadın. Sadece arabayla beraber çıkarız. Belki ben kul lanırım. Sence bir sakıncası var mı ?

- Hiçbir şeye aldıracağımı sanmıyorum.

Adama yan gözle baktı.

- Böyle mantıkdışı bir duruma düşmekten sakınmanı umanm.

- Vallahi ben düşerim, diyerek güldü adam. Sen benim böyle bir duruma düşmemi önleyebilirsin.

- Haydi bugün dışarıya çıkalım. Büyük konaklardan birine gidelim ve bahçesinde el ele dolaşalım olmaz mı ?

Köpekler ağaçlıkta gözden kayboldular. Paul ve Nina patikadan dikkatle yürüdüler, çançiçeklerini sakınarak. Kapıları bulduğu yeri gösterdi kadına.

- Kaçak avcuyu tanımak ve elini sıkmak isterim. Eğer o olmasaydı dün gece yaşadıklarımızı yaşayamayacaktık.

- Belki dün gece olmazdı ama, dedi sonra da ekledi kadın, gene de olurdu.

- Seni öpmek isterim. Burada Tyr ve Odin'den başka bunu görececek kimse yok.

- Onlar da sadece eski Norveççe konuşurlar, dedi kadın.

İckworth'e gittiler, gümüş koleksiyonunu gördüler ve odadan odaya gezdirildiler. Daha sonra da aynen kadının önerdiği gibi bahçede el ele gezdiler. Olanlara inanamaz bir ruh haline bürünmüştü adam, durmadan kadına kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Sanki son baktığından bu yana kadın ortadan kaybolacak ya da başka bir yaratığa dönüşmüş olacaktı. Bildiği bir rüyanın içine hapsolmaktan dolayı duyulan haz, bu gibi durumlarda olağandı, ama gene de daha önce hiç böyle bir durumu yaşamadığını kendine itiraf etmekten kaçınıyordu.

Öğlen Bury'de loş, sakın bir restoranda yemek yerken kadın çatalını bırakıp başını hafifçe çevirerek "Seni düş kırıklığına uğratmamı bekliyorsun değil mi ?" dedi.

Kesinlikle doğruydı bu ama adam gene de "Neden böyle söylüyorsun?" dedi.

- Benim bazı şeyleri söylememi bekliyorsun. Biliyorum, bunu hissediyorum.

- Belki de öyledir.

– Konuşmamız lazım.

Adam tedirgin bir şekilde güldü.

– Kocanın yarın döneceğini düşünüyordum.

– Evet, neden şu anı yaşamayalım diyecektim? Sonra fark ettim ki ben de öyle yapamıyorum, ya geçmişte ya da gelecekte yaşıyorum. Şu anda gelecekte yaşıyorum. Ama belki de bu çok kötü bir şey sayılmaz.

Adam, kötü bir ifadeyle kendi kendine “Eğer beni dışında tutuyorsa kötü bir şeydir” dedi.

– Paul, dedi kadın. Dinle beni. Sen benim seni düş kırıklığına uğratmamı bekliyorsun. Bunu Ralph’ten gizlememiz lazım ya da çok hoştu ama artık bitti dememi bekliyorsun.

– Peki öyle söyleyecek misin?

– İlk fırsatta Ralph’e söylerim diyeceğim. Ya da sen ne zaman söylememi istersen o zaman söylerim. Niye sır tutalım? Hiç anlamı yok ki. Suratı asıldı. İnsanlar ekonomik nedenlerle sır tutarlar. Benim böyle yapmak için nedenim yok ki. Çocuğum yok. Onunla kalmak için hiçbir nedenim yok. Ne zaman istersen gidebiliriz.

Birden hepsi çok fazla geldi Paul’e. Ona inanılası gibi gelmiyordu hiçbir şey. Düşselliği ve gerçekdışılığı, birden çok güçlü şekilde hissetti.

– Nina bütün bunları içten mi söylüyorsun?

– Onu aldatmak istemezsin değil mi? Gizli aşk ve evlilik dışı macera gibi şeyler, desise istemezsin öyle değil mi? Ralph işe gider gitmez benim senin evine koştüğümü düşün, ne korkunç olur; belki öğleden sonraları Post House’un üzerinde bir oda tutarız?

– Birinin düş kırıklığından düş kırıklığına uğraması uzun bir süre gerektirir, dedi Paul. Daha sonra da birden aceleyle, onunla neden evlendin? demekten kendini alamadı

Kadın istediği zaman sert ve ters tavırlı olabiliyordu. On-
dan hiç ummazdı bunu adam. Onu tanımaya başlıyordu.

– İlk kocam Barney’yle parası için evlendim. Milyonerdi ve yaşlıydı, uzun süre yaşaması çok zayıf bir olasılıktı. Pek hoş değil ama, öyle değil mi? Powell ile, bana iyi bakacak diye evlendim, zaten o esnada çok korkuyordum. O da çok zengindi, ama evlenmemin asıl sebebi para değildi. Onun güçlü olduğunu düşünüyordum. Belki öyleydi ama hayatta

kalacak kadar da güçlü değildi anlaşılan. Bir gün sana Ralph'le nasıl tanıştığımı anlatırım, ama şimdilik şu kadarını söyleyebilirim; güvenlik ve kendini koruma konusunda takıntılıydı. Yaşamı tehdit altında olan birisini koruma konusunda, tanıdığım tanıyacağım tüm insanlardan daha fazla bilgisi vardı. Paranoyak değildi sadece, paranoya yaşam tarzıydı. Şu anda da bu işi yapıyordu; büyük bir işadamına, apartman dairesini nasıl banka kasasına çevirebileceğini anlatıyordu.

– Ben onu borsacı sanıyordum.

– Ralph mi? Kadın bir kahkaha patlattı. Oh hayatım, bu çok komik işte, çünkü eminim insanların böyle düşünmesini istiyordu. Belki de bu yanılgıyı birazcık pompalıyordu da. Hayır o çok zengin ve gelişmiş -nasıl söylüyordu- bir ev güvenliği şirketinin başıdır.

Adam ciddiyetle, “Bu kadar mı korkuyordun?” dedi.

– Yalnızdım. Yanımda birisinin olması gerekiyordu.

Kadın sadece bu kadarını söylemekle yetindi. Birisinin olması gerekiyordu. Evlenmediği daha başka kaç kişi olmuştu? Genç ve fakir bir alay erkek geldi Paul'ün gözünün önüne. Zengin ve yaşlı olanlarıyla evlenmişti. Bu beraber yedikleri yemeğin parasını ilk ödeyişi değildi kadının. Ama kadınla seviştiklerinden beri ilkti. Bu her şeyi değiştiriyordu. Apsoland'in parasıyla ödeyip ödemediğini merak etti Paul. Şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Arabada kadın elini adamın omuzuna koydu başını da koluna yasladı.

– Sana daha önce hiç âşık olmadım desem güler misin?

– Eğer doğruysa gülmem, dedi adam.

Önce kadını eve bıraktı, sonra da okula gitti, Jessica dışarı geç çıktı. Kapıda bekleyen kadınların arasında Doreen de vardı ve Paul onun durumundaki insanların yaptığı gibi tanıdıklarının kanaatini merak etti. Acaba Doreen durumu bilse ne söylerdi? Eğer Nina tüm söylediklerinde samimiyse, muhtemelen yakında Doreen de öğrenecekti durumu. Bu küçük dünyanın tümü öğrenecekti. Nihayet Jessica, Debbie ve Emma'yla birlikte dışarı çıktı ve tüm soğukkanlılığına karşın adam içinin cız ettiğini fark etti. Şu anda sadece Nina'yla baş başa olmak istiyordu. Doreen'in o esnada yaptığı

teklif, hayret verici şekilde ve şans eseri olarak, etmediği bir duanın kabulü gibiydi.

– Bu gece Jessica bizimle beraber gelebilir mi diye sorduktum? Bu Debbie'yi çok memnun eder.

Paul, “Eğer Jessica en ufak bir tereddüt gösterseydi teklifi kabul etmezdim” diye düşündü. Kız şimdiye kadar Katherineine ya da Paul'den ayrı yerde bir gece geçirmemişti. Ama çoktan sevinçten hoplayıp zıplamaya başlamıştı bile.

– Evet baba, evet gidebilirim. Gidebilirim değil mi?

Kızın gecelik, sabahlık ve ertesi gün giyeceği elbiseleri ve vazgeçilmez saç fırçasını almak için geri döndü. Kızın kendisine armağan ettiği özgürlük gecesi için o mesafenin on katını gitmeye razıydı. Doreen'in evinden gelirken gri bir Fiat kendisini solladı birkaç dakika sonra da karşıdan gelen kırmızı bir Fiat'la karşılaştı. Her iki arabayı da bir kadın kullanıyordu. Kendi kendisine aşırı titizlik gösterdiğini söyledi. Ama gene de Richard'ın karısı olduğunu söyleyen Anne adlı kadının telefonla aramış olduğunu da hatırlamadan edemedi.

Arabayı getirdiğinde Nina ön merdivenlerden aşağı indi. Jessica'nın nerede olduğunu söyledi ona.

– Dışarı çıkalım, dedi kadın. Tüm gece beraber oluruz sonra da sen buraya geri gelersin. Birden bir düşünce şimşek gibi çaktı kadının kafasında. Onu özler misin?

– Tabii ki hayır. O iyi, her şey yolunda. Sadece bir gece zaten.

– Bilmiyorum, anlıyor musun? İnsanların çocukları hakkında ne hissettiklerini anlayamıyorum.

Kadına işaret etti, o da başını arabanın camının önüne uzatınca fısıldayarak, “Gece kalamam. Stan buradayken olmaz” dedi.

– O anlamaz, zaten anlarsa da anlasın kim aldırır ki? Kim aldırır?

Önce küçük, sakın bir restorana gittiler. Bu restorana gitmeye razı olmuştu Paul, çünkü oranın ucuz olacağını düşünmüştü. Bu düşüncesinde yanılmıştı. Muazzam görünümlü ve dış cephesi pırıl pırıl ışıklandırılmış olan saray gibi bir restorana gitmeyi teklif etmişti Nina. Ya da yemeklerin çok iyi olduğu, sahibini tanıdığı diğer bir restorana gitmeyi önermişti. Restoran sahibi saf, bilgisiz ya da sakar

müşterilerine küstah davranmakla ün yapmıştı. Bütün bunlar Paul'e fazla cüretkâr gelmişti, o kendi düş halinden henüz uyanıyordu.

Restoran ufak ve kuytuysa da ama kadın gene de Paul için harikulade giyinmişti. Janjanlı koyu yeşil ve mavi ipekten kabarık kollu göz kamaştırıcı kısa bir elbise giymişti. Taktığı mücevherleri ilk kez görüyordu Paul; altın bir montür üzerine oturtulmuş zümrüt ve inci kolye, zümrüt ve incili küpe-ler takmıştı. Ama alyansı yoktu, elleri boştu.

- Plan yapmak için çok erken değil. Öyle değil mi? dedi kadın. Ben Ralph'e söylerim, sen ne zaman söylememi istersen tabii, sen de Jessica'ya söylemelisin. Kadın, adamın onayına bıraksa da kararlarını, gene de tahakküm eden bir tavır içindeydi. Bu, adamın çok hoşuna gitmişti. Ondan sonra da öylece gideriz bizi tutacak hiçbir şey yok. Burayı terk ederiz, arabayı sürer tepeleri aşar uzaklara gideriz. Jarets kalesinden uzaklaşmak çok hoş olur. Sana buradan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam. Sadece senin burada oluşun son aylarda buraya tahammül etmemi sağladı. Biliyor musun Paul, artık sana sahip olduktan sonra korkacağımı sanmıyorum. Senin bana bakacağından eminim. Öbürlerine hiç böylesine güvenemedim, dedi kadın çocuk-su bir saflıkla.

Sanki soğuk parmak uçlarıyla dokunmuştu birisi adama. Biraz irkildi ve "Nina gideriz diyorsun, nereye gideriz? Benim buradan başka evim yok ve Jessica da burada okula gidiyor" dedi.

- Aa, benim Londra'da evim var. Güzel bir evdir. South Kensington'da, biz pek sık gitmeyiz oraya. Ralph benim Londra'da oluşumdan hep endişelenir. Oraya gideriz. Paul bana öyle bakma, ev benim, eğer merak ettiğin buysa. Orasının Ralph'in olduğunu mu düşündün? dedi eliyle geniş bir kavis çizer gibi bir hareket yaparak. Daha sonra da ellerini omuzlarına, boynuna, zümrütlerin olduğu yere koyarak, bunların parasını onun ödediğini mi sanıyorsun? Ben Ralph'ten çok daha zenginim. Gerçekte ben çok zenginim. Milyoner diye adlandırılmak için ne kadar paran olması gerektiğini bilmiyorum, ama şundan eminim ki, ben bir milyoner sayılırım.

O gece Paul orada kaldı. Işıklar sönüktü müştemilat bölümünde, köpekler de odalarında kapalıydılar. Bir kez bütün kapıların kilitli ve sürgülü olup olmadığını kontrol etti. Kadın, onu oturma odasına götürüp kapıların ve pencerelerin demir kapılarla kapatılma yöntemini gösterdi. Bir resmin arkasına aynen bir kasa gibi gizlenmiş olan iki düğmeye basmakla sağlanıyordu bu durum.

– Bu Ralph'in uzmanlık dalı, dedi kadın, Ama çok pahalı olduğundan birçok insan bunu yaptıramıyor.

– Bu kapılardan haberim vardı, dedi adam. Ama ben bunların kafes şeklinde olduğunu sanıyordum.

– Kuyumculardaki gibi mi? Neden öyle olmayacağını söyleyeyim mi sana? Çünkü kafesin arkasından ateş edebilirsiniz. Biz her şeyin en güç olanını uygulamaya koyarız. Aynı şey yatak odam için de geçerlidir. Onun yatak odamız dememesi dikkatini çekti Paul'ün. İşte böyle sevgilim. Eğer Ralph bu gece fikrini değiştirir de eve döner ve seni benimle yatakta bulursa, düğmeye basar kendimizi demir duvarların arkasına gizleriz.

O gece değil ama bir sonraki gece Apsoland önceden kararlaştırıldığı gibi eve döndü. Paul ve Nina bütün günü Southwold'da geçirmişlerdi. Jessica ise Doreen'lerde kalmıştı. Denizde yüzülmeyecek kadar serindi hava. Ama kumda dolaşıp, dışarıda oturup yemek yiyecek kadar iyiydi.

– Ralph'e pazartesi günü söylerim, dedi Nina. Eğer sana da uygunsa. Seni uyarmalıyım ki, seni dövmek isteyebilir. Buna aldırış eder misin?

Eve dönerken uğrayıp Jessica'yı aldılar. Nina onunla gelmeyip arabada bekledi. Eğer Doreen onu arabanın ön koltuğunda gördüyse de belli etmedi. Jessica arka koltuğa zıpladı ama bu kez Nina onun yanına oturmadi. Çocuğun varlığına rağmen Paul'ün omzunu tutmaya, kolunun üst kısmına burnunu dayayıp sürtmeye ve sokulmaya devam etti. Evden içeri girdiklerinde çocuktan bir soru ya da yorum bekledi ama her ikisi de gerçekleşmedi, bu da Paul'ü çocuğun soru sormasından daha fazla tedirgin etti. Çocuğun birkaç kez şaşırmış ama temkinle kendisini gözlediğini hissetti.

Apsoland'ın saat altıdan sonra herhangi bir saatte gelmesi bekleniyordu ama Paul onun gelişini duymamıştı. Hava da, kızılötesi ışınların faaliyete geçmesine imkân vermeyecek oranda aydınlıktı henüz. Nina'nın kocasının eve varmış olduğu haberi, Jessica'nın açtığı bir telefon vasıtasıyla kendisine bildirilmişti. Kız ahizeyi ona uzatmıştı.

– İyi bir çocuk ol da Jag'i yerine park et olmaz mı?

Paul iki şeyden emin olmak gerektiğini hatırlattı kendine. Birincisi, Nina Apsoland bu konuşmayı yaptığında odada değildi, ikincisi de kendisi hâlâ adamın emrinde çalışan bir elemandı. Gene de Jessica'ya Apsoland'ın ona ne söylediğini sordu. Kız, Apsoland'ın öksürür gibi tok konuşmasını taklit etti. Çok iyi bir taklitti bu. Kızın böyle bir yeteneği olduğunun farkında değildi Paul.

– Garnet değil misiniz?

– Merhaba filan demedi mi sana?

Yaşını çok aşan bir anlayışlılıkla, “Beni tanımıyor ki. Hiç tanıştırılmadık” dedi.

Pazar gününü Jessica'ya ayırdı ve Nina'yı neredeyse dayanılmaz derecede özledi. Onun söz verdiği şeylerin gerçekleşeceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Böyle şeyler Lady of the Strachey ile Yeoman of the Wardrobe arasında gelişmezdi. Ve bu inanmama halini, kadının ortadan tamamen kaybolup, evin güvenliği içine gizlenip ortadan yok oluşu da artırıyor, besliyordu. Apsoland'i, taş duvarların ötesine, koruluğa köpekleri gezdirmeye giderken gördü. Tyr ve Odin onun attığı ağaç dallarını yakalamaya koşuyorlardı. Âdet üzere silahını omzuna asmıştı. Maria ve Colombo'nun silüeti, vakitsiz bir şekilde mutfak penceresinden gözüküyordu. Özenle yemek hazırlanıyordu. “Evin beyinin eve gelişi sebebiyle” diye düşündü Paul.

Nina'yı hiç görmedi. Durmadan pencereden dışarı bakmasına rağmen görmedi, o kadar bakmıştı ki Jessica ona, “Neden durmadan karşı eve bakıyorsun, görecek ne var?” diye sordu. Doreen'lerde kâğıt oyunları öğrenmişti ve yarım gün onunla kâğıt oyunları oynadı Paul.

– Annemden uzun süredir haber alamadık, dedi çocuk yatmaya gitmeden önce.

Çocukların olayları hissetmelerinin çok esrarengiz bir tarafı vardır. Paul eski, metruk bir evde yalnız başına kalan

bir insanın, bazı doğaüstü olaylar sezdiğinde hissettiği tedirginliği hissetti. Nina'nın kendisine dokunuşunu ve ayrılırken elini tutuşunu özlemişti. Jessica henüz cinsel aşktan haberdar değildi belki, ama bazı derin sezgiler ona bu tip tavırların artık sahip olmadığı ama hep özlemini çektiği aile yaşamına bir tehdit oluşturduğunu anlatıyordu. Anne veya babasından mahrum kalan bütün çocukların, aileyi yeniden kurma özlemini hep çektikleri gibi.

– Sen mi alacaksın beni, başka birisi mi? diye sordu ona sabahleyin. Adam onun sesinde ihtar içeren bir ton fark etti. Paul, suçluluk duygusuyla daha sıkı bağlanıyordu Jessica'ya ve her nasılsa bu suçluluğu da biliyordu çocuk.

– Emma'nın annesinin günü, dedi. Ya da Harriet'in, benim değil. Birisi alacak seni Jess, fark eder mi kim olduğu?

Adamın gözünün içine bakarak, kendinden emin şekilde, “En çok sen aldığın zaman seviniyorum” dedi.

Kız saçlarını pek düzgün olmayan iki örgü yapmıştı. Paul saçı tekrar yapmanın yanlış olacağını düşündü. Başın arkasında, saçın ayrıldığı yerde, çizginin eğri olduğunu büyük olasılıkla kendisinden başka kimse fark etmeyecekti. Jareds'e döndüğü zaman aynen cuma sabahında olduğu gibi düş kırıklığına uğramayı bekliyordu. Bu kez Nina telefon etti ona.

– Paul eve gel. En kısa sürede buraya gel.

Tabiatıyla Paul bir şeylerin ters gittiğini düşündü. Korkusu gerçekten eve gelip de pencereden dışarısını izlemekte olan Nina'nın kendisini eve buyur edip, holde ona sarılmasıyla tamamen dağıldı.

– Yukarı çıkalım. Hemen, lütfen Paul. Sensiz otuz dokuz saat geçirdim, saydım tam otuz dokuz saat. Colombo ve Maria'ya rahatsız edilmek istemediğimi söyledim. Onlar kendimi iyi hissetmediğim için bu sabah yataktan kalkmadığımı sanıyorlar. Ah Paul bu sabahı yatakta geçireceğim öyle değil mi ve de kendimi çok çok iyi hissediyorum.

O gece Apsoland ile Nina'nın yüzleşmesi konusunda tedirginlik hissetmiyordu. Bu konuda kadının istediği aptalca izni de vermişti. Gerçi bu görüşmede kendisi de olmayı tercih ederdi ama Nina buna izin vermemişti. İrade ve çıkarların çatıştığı görüşmelerde fiilen taraf olmak, dışarıda bir yer-

de çıkacak sonucu beklemekten çok daha iyiydi. Apsoland'ın kendisini kulübesinde ziyaret etmesi ya da ansızın onları basması ihtimaline karşı hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu. Her ne kadar böyle bir karşılaşmayı kendisi rahatlıkla kaldırılabile de, Jessica'nın üzerinde oluşabilecek olumsuz etki onu endişelendiriyordu.

Saat dörtten az önce evde olacaktı, ya Emma'nın ya da Harriet'in annesi getirecekti onu. Ama artık yolu gören tek pencerenin önünde konuşlanıp gelecek arabayı izlemeyecekti. Yaşamının bu buhranlı döneminde sadece Nina'yı ve geleceğini düşünebiliyordu. Bundan bir yıl sonra üçünün bir arada yaşadıklarını, belki de Nina'yla evlenmiş olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Kadının aklında evlilik var mıydı acaba? Jessica'yı şehir dışına getirirken kendi kendisine verdiği sözleri düşündü ve bir anlık pişmanlık hissetti. Ama belki de Nina, Londra'da yaşama konusunda ısrar etmezdi. Böyle düşünmek onu, son zamanlarda sık sık olduğu gibi, kadının parası konusuna getirdi.

Eninde sonunda Nina'nın parası konusundaki tutumunu belirlemek zorundaydı. Bu konuda muğlak hareket edip sanki para yokmuşçasına davranması mümkün değildi. Kendi hayat tarzı -ve Jessica'nınki de- kaçınılmaz şekilde büyük ölçüde değişecekti. Örneğin, çalışacağı bir işte eğlence olsun diye çalışıyor olacaktı, bir hobi gibi.

Bütün bunların hepsi gerçekleşecek miydi? Kadınla beraber olduğu anlarda buna inanıyordu. Ama ayrı kaldıkları zaman, yakın geçmişin, gerçekleşmesini çok arzu ettiği için ortaya çıkan bir düş ya da hayal olduğunu düşünüyordu. Ayrıca bu uzun süren ve inanılmaz ölçüde berrak rüyadan uyanıp da şuuru yerine geldiğinde, gerçek yaşama yeniden dönmek onu tamamen şaşkına mı çevirirdi?

Jessica'nın geç kaldığını fark etti, saat 16.15'ti. Kendisini diğer yaşamdan silkeleyip kurtardı. Ona haber vermeden Debbie'yle birlikte onların evine gitmiş olabilir miydi? Doreen mutlaka onu haberdar ederdi. Telefonun ahizesini kaldırıp Emma'nın annesinin numarasını çevirdi, cevap alamayacağından çok emindi. Telefon yolun görüldüğü camın önündeydi. Arabayı gördüğü anda ahizeyi yerine koyacaktı. Bunu bekliyordu. Sheila dört kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

– Bugün benim sıram değildi, dedi. Sesindeki kırgınlığı anlamamak mümkün değildi. Paul bir şey yapmıştı ya da bir şeyi yapmamıştı, bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ve o kadın da tam gizli bir kırgınlık sürdürmeyi, olayı açıkça konuşmaya tercih edecek tip kadınlardan biriydi.

– Harriet’la mı gitti acaba, biliyor musunuz?

– Bana sormayın hiç, benim sıram değildi. Benim sorumluluğum da değil.

Harriet’in annesini aradı, bulamadı. Daha önce hiç olmamıştı ama Harriet’in annesinin eve dönüşte çarşıya gitmiş ve çocukları da yanında götürmüş olması mümkündü. Daha büyük bir olasılıkla, o gün kendi sırasıydı ve Paul unutmuştu ve zavallı Jessica kendi kendine yorgun argın eve gelmeye çabalıyordu.

Her yer güvenliydi, merak edilecek bir şey yoktu, güzel sıcak bir gündü ve hava aydınlıktı, ama yedi yaşında birisi için oldukça uzun bir yoldu. Ama pek de kalabalık olmayan ve yolları geniş çim bir yoldu bu. Bu ana kadar hatta saatte iki kilometre hızla bile yürüse, Jareds’in giriş yoluna girmek üzere olması gerekirdi. Arabayı çıkarıp kızı karşılamaya gitmenin bir anlamı yoktu. “Eğer giden ve dönmekte geciken Nina olsaydı ne ölçüde korkardım, ne tür korkular hissederdim?” diye düşündü. Ama Nina hiç tek başına dışarı çıkmıyordu.

Bahçe kapılarını açmalıydı. Evin içinden de yapabiliirdi bu işi. Ya da taş yoldan yürüyerek gider açardı. Bu kez içerdiden açmak olmazdı. Park yeri fazlasıyla تنها gözüküyordu. Son zamanlarda birer ikişer tavşanlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Orada her zaman kuşlar olurdu, güvercinler, kınalı keklik sürüleri, saksagan -biri hüznülendirir, ikisi sevindirir- eski halk ezgisini hatırlamıştı birden. Sığırcık kuşları. Ama şu anda ne tek bir kuş ne de bir tavşan vardı görünürde. Sık yeşillikleri sallayan esinti de yoktu. Tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Parkın yemyeşil örtüsü uzanmış tatlı hafif güneş ışıklarında yıkanıyordu sanki. Güneşin batışı, ufuktaki korulukları mavimsi mor bir renge boyamıştı. Gökyüzü uçuk mavi renkteydi, içine ufak şeffaf tüy gibi bulutlar serpiştirilmişti. “Eğer kız yürüyor olsaydı, şimdiye dek burada olması gerekirdi” diye düşündü. Saatine baktı Paul, 16.35’i gösteriyor-

du. Okuldan çıkmalı bir saat olmuştu, en iyi ihtimalle elli dakika. Kızın tamamıyla güvende olduğunu nasıl söyleyebileceğini sordu kendi kendisine. Çocuk henüz yedi yaşındaydı ve ilk kez ürpertici bir korku hissetti.

Kızdan hiç iz yoktu. İki yönde de ve uzunca bir mesafeyi görebiliyordunuz. Yol bomboştu. Öbür yandaki otlakta bir doru at sarmaşıkların özlerini yemekle meşguldü. Arabayı almaya giderken bir saksıya, evleri gölgeleyen ağaçlardan kalkıp kanatlarını aşağı yukarı çırparak kış bahçesinin çatısına kondu. Tek başınaydı kuş ve öyle de kaldı. Paul kendi kendine bir tane daha kuş gelsin diye dua etti, bir tanecik daha, mutluluk için iki tane olmasını istedi. Ve kendisini, böyle batıl inançlı bir aptal oluşundan ötürü kınadı. Bundan sonra atılacak adım, arabayla çıkıp kuşlara, uğursuzluklara boş verip Jessica'yı aramaktı.

Ön kapıdan içeri girerken telefon çalmaya başladı. "Harriet'in annesidir" diye düşündü. "Tanrıya şükürler olsun. Araba bozulmuştur. Tabii öyledir." Telefonu açtı.

Daha önce hiç duymadığı aristokratik bir incelikle konuşuyordu bu ses.

– Bay Garnet mı? Jessica elimizde. Polisi aramayın olmaz mı? Eğer ararsanız hemen onu öldürürüz. Hiçbirimiz çocuklara düşkün değiliz, o bakımdan öldürmekte hiçbir sakınca görmeyiz, dedi.

Sanki bir el Paul'ü boğar gibiydi. İşitilmeyecek kadar kısık bir sesle, "Siz kimsiniz?" dedi.

– Affedersiniz? Duyamadım ne dediniz?

– Siz kimsiniz? Jessica'dan ne istiyorsunuz? Benim fidye ödeyecek param yok ki.

– Fidyeden bahsetmek için henüz çok erken. Zamanı gelince bu konuyu düşünüyoruz. Şu esnada sadece pazarlıkla ilgileniyoruz.

– Ne demek istiyorsunuz?

– Sizi yarım saat içinde arayacağım, dedi ses.

On sekizinci bölüm

Hayatta ne çok anormallik oluyor. Sandor bu kelimeyi yeni öğretti ve bunun çok faydasını görüyorum. Örneğin benim gibi birisinin çocuklardan hoşlanacağını sanırsınız. Çocukluğum çok kötü geçti, ana babamın yerine geçen insanların hiçbiri bana sevgi göstermedi. O bakımdan benim zor günler geçirmiş çocuklarla aynı duyguları paylaşacağımı ve onlara değer vereceğimi sanırsınız, ama öyle değil. Hissettiğim şey aldırnmazlık, bir çeşit duyarsızlık. Eğer bütün olanlara ben katlanabildiysem, onlar neden katlanamayacakmış? Ve eğer bir gün çocuklarım olursa ki, bu diğer tüm insanlar gibi benim için de mümkün, o zaman büyük olasılıkla onlara da bana davranıldığı kadar kötü davranırım, dünya böyle işte. Tilly de aynen böyle düşünüyordu. Bu da gayet doğaldı belki ama bir kadının daha farklı düşünmesini beklersiniz. İşte diğer bir hata, kadınları bizden daha yumuşak başlı, daha iyi kalpli, daha nazık, daha çabuk etkilenen diye tanımlarsınız. Hiç de öyle değildir. Bunları kendi yönetimlerini mazur göstermek için erkekler uydurmuştur. “İnsanlar kendilerini, kölelerinin kendilerinden ahlaken daha üstün olduğuna inandırılırsa, daha az suçluluk duyarlar” diyor Sandor.

Kırmızı ışık, arabanın içinde parlıyor ve bu Tilly'nin yüzüne aksediyordu. Arkamı dönüp ona baktığımda, “Medusa” diye düşündüm. Bir gün Sandor bir sürü eski Yunan şeyleri okuyordu, o zaman bana öyküler anlatmıştı, bu Medusa

denilen kadından da bahsetmişti. Bu kadının saçları yılanlardan oluşmuştu ve yüzüne bakan herkes taşla dönüşüyordu. Işık yeşile dönerken Tilly'nin gözleri ışıltıyor ve saçları da sanki kıvrım kıvrım kıvrılıyordu. Yola devam ettim. Bize planını anlattı. Öyle bir lezzet alarak anlatıyordu ki sanki karnı acıkmıştı ve en sevdiği yemeği tarif ediyordu.

- Biliyor musun Tilly, dedi Sandor, sanırım sen hiçbir noktada durmazsın.

Sanırım daha önce Sandor'un sesinde kimse için böyle hayranlık hissetmemiştim, bu ilk kez oluyordu. Aslında kavgadan sonra barışmalarına ve daha öncesine kıyasla birbirlerine çok daha dostça davranmalarına sevinmem gerekirdi ve seviniyordum, sevinmez miyim, seviniyordum. Ama insanoglu tuhaftır, dışarıda kalacağımndan da korkuyordum. Daha önce toplumduşı kalmıştım, nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Birçok insan için olduğu gibi sadece vesveseden ibaret değil benim korkum.

Onun için gece ayrıldığımız zaman hiç de üzülmedim. Tilly karavanına gitti. Sandor ve ben de odamıza. Ertesi gün George'da büyük banyolu, renkli televizyonlu ve içinde dolap şeklinde gizlenmiş bir buzdolabı olan bir odaya taşındık. Buzdolabının içinde küçük minyatür likör şişeleri, bira tenekeleri ve Sandor'un dediğine göre yarım şişesi 15 pound olan ve gördüğüm en pahalı şampanya vardı. Tilly yukarı geldi, parlak kırmızı renkte, derin dekoltesi olan bir elbise giymişti ve altın mücevherler takmıştı. Ayaklarında, zümrüt yeşili rugan sandaletler vardı ve yine aynı renkte, dört santim eninde altın tokalı, kırmızı ve yeşil taşlı bir kemer takmıştı beline.

Giydiği elbiseler, insanın gözünü acıtacak kadar ciyak renklerdeydi. Bu onun zevki miydi yoksa kilo verdiği için ona elbiseler satın alan adamın zevki miydi, bilemiyorum. Annem, babam ve benimle evde yaşarken hep taba rengi, kahverengi ve lacivert renkte giyinirdi; çünkü annem gösterişsiz fare gibi bir şeysen parlak renklerin seni bozacağını söylerdi. Tilly'nin turnaklarına içinde gümüşü kırıntılar olan kırmızı oje sürülmüştü. Pahalı şampanyayı içmedik. Onun yerine kendi getirdiğimiz şarabı içip buzdolabındaki fındıkları yedik.

Tilly, Garnet'ın ve çocuğun davranışlarını izleyebilmek için birkaç gün istedi. Onun planı, her şey yolunda giderse

cuma günü kaçırma işini gerçekleştirmekti. Kendisi bu işi gerçekleştirecekti ve ona göre üstüne düşeni yapmış olacaktı. Ben ona Garnet'a telefonda Richard olduğumu söylediğim zaman çok güldü -ön çalışmalarımızdan bahsettiğimizde hep gülüyor- ama Richard'ın karısı yani Anne olacağını söyledi.

- Bugünlerde çocuklara yabancılarla konuşmamaları tembih ediliyor, dedi. Ve sebebi de izah ediliyor. Benim böyle şansım olmadı hiç. Annem bana aklıma gelen en kötü şeyin başıma geleceğini söylerdi. Okulda bir arkadaşım vardı ve onun büyükannesinin bacakları kesilmişti, ben de en kötü şeyin bacaklarımın kesilmesi olduğunu düşünürdüm.

- Ben de bana elektrotlar bağlayacaklarını düşünürdüm, dedim.

Sandor sessiz kaldı. Bu bana onun mutlu bir çocukluk geçirdiğini teyit ediyormuş gibi geldi. Diana iyi bir anneydi, o zamanlar babası da vardı. Tuhaf ama bu beni düşündürdü, peki onun kötülüğü seçmesinde ne etkili olmuştu? Bu gibi konuları istemeden düşünürüz. İrademiz dışında gelişir düşünceler. Bir zamanlar, hem de çok uzak olmayan bir geçmişte, birisi bana, "Bir insanın hem kötü olduğunu bileceksin hem de onu seveceksin" dese inanmazdım.

Tilly, bu Jessica denilen çocuğun kendisinin ismini öğrenmesini ne yapıp yapıp sağlayacağını böylece zamanı gelince kendisiyle gideceğini söyledi. Tilly'nin her şeyi kendi hesabına göre yapmak istemesinden Sandor'un hoşnut olduğunu sanmıyorum. Bundan sonra yönetimi ele aldı diyebiliriz. Tilly kendisine Anne diyerek, bir kez Garnet'ları arayabilirdi. Ve Jessica'yı telefonda yakalayana kadar denemeye devam edebilirdi. "Bu yaştaki çocuklar telefona cevap vermeye bayılırlar" dedi Sandor. Gerçi bunu nereden bildiğini bir türlü anlayamamıştım ama. Biz Jessica'yı ele geçirdikten sonra Garnet'a kendisi telefon edecekti.

Jessica'yı nerede gizleyecektik? George Otel'de tutamazdık herhalde.

- Karavanda tabii ki, dedi Sandor.

Sanki karavan kendisine aitmiş ve onunla istediğini yapabiliymiş gibi konuşuyordu ama Tilly pek aldırış etmedi. Benim umduğum, ama gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu düşündüğüm şey olmak üzereydi. O gece Sandor Dia-

na'ya telefon etmeye gittiğinde biz Tilly'le yalnız kalmıştık. O zaman bana, "Biliyor musun Joe?" dedi. "Ondan hoşlanıyorum. Her zaman o esmer sert tavırlı, asık suratlı tiplerden hoşlanmışımdır, ama böyle birine rastlayamamıştım."

Ben onları bir arada düşündüğüm zaman, ben aptal kafa, hep aşk düşünmüştüm, öyle Tilly'nin kafasından geçen türde şeyler düşünmemiştim. Ben sevgiyi, fakirlerin hep parayı düşündüğü gibi düşünürüm.

- Sandor kadınlarla ilgilenmez, dedim.
- O zaman kiminle ilgilenir, erkeklerle mi?
- Seksle ilgilenmez, dedim.

Tilly, Jessica'nın gittiği okulda nöbet tutmaya başladı. Kısa sürede annelerin ve tabii Garnet'ın da pek düzenli olmasa da nöbetleşe çocukları alıp bıraktıklarını fark etti. Bir kez Fiat'la gitti, bir seferinde de karavanla gidip onu yan sokağa park edip, tam can alıcı saatte okulun önünden yürüyerek geçti. Beni de, Tilly çocuğu kaçırdıktan sonra karavanı park edebileceğimiz ve kaçırdıktan sonra içinde çocuğu tutabileceğimiz bir yer bulmak üzere keşfe gönderdi. Garnet'ın evine perşembe akşamı telefon ettik ve şans eseri ilk seferinde telefona çocuk çıktı. Bilmek istiyordum nasıldı çocuğun konuşması, iyi bir çocuğa benziyor muydu? Tilly ne kastettiğini anlayamadığını söyledi.

– Yedi yaşında bir çocuk, nihayetinde yedi yaşında bir çocuktur.

Çocuk kaçırma ertesi gün gerçekleştirilecekti. Tilly başka bir çocuğun annesinin o gün gelip Jessica'yı alacağını düşünüyordu ama öyle olmadı. Garnet geldi ama Jessica'yı beraberinde eve götürmedi. Onun yerine Prenses'e temizliğe motosikletle giden kadınla birlikte gitti çocuk. Pazartesiye kadar yapacak bir şey yoktu. Sandor'a zamanı gelince ne kadar para isteyeceğimizi sordum. Yatağın üzerine oturmuştum, buzdolabından alınış olduğum bir kutu bira vardı elimde, o da banyoda tıraş oluyordu.

– Bu işi bana bırak, demekle yetindi ama ben rahatsız olmuştum. Kendim için değil, ben Sandor'a güveniyordum ama Tilly için rahatsız olmuştum çünkü tüm işi o yapıyordu.

– Bir milyon mu olacak, ne dersin? dedim. Israr etmekten dolayı biraz tedirgindim.

– Olayın bu yanını bana bırak, dedi.

– Ya adam ödeme yapmazsa? dedim. Beni anlamamış gibi davrandı. Bazen argo veya benzeri konuşmalar yaptığında böyle hareket eder.

– Ne demek istiyorsun?

Nedense Prenses'in Garnet'la arabanın önünde otururması hakkında Tilly'nin söylediği aklıma takılmıştı, her neyse tüm olasılıkları değerlendiriyordum.

– Ya adam kadını beceriyorsa? dedim. Biliyorum iyi bir kelime değil ama bu işi ifade eden iyi bir kelime de yok zaten. Sandor'un davranışı bu hatamla hiç orantılı değildi. O sırada ona bakmıyordum bile, biramı içiyordum ve başım banyo kapısına yarı dönüktü. Bir anda yataktan sürüklendim, Sandor'un kolu boynuma kenetlenmişti ve ustura yüzümden bir iki santim uzaktı.

– Tanrı'nın belası gırtlığını keseceğim, dedi.

Sesim çıkmıyordu, nefes boruma basıyordu. Ona Prenses'in birçok erkekle gezen tipte bir kadın olduğunu, birçok kocası olduğunu, Roma'daki maceralarından kendisinin bana söz ettiğini açıklamak istiyordum. Maceralar ve erkekler, seks anlamına gelmiyorsa, ne anlama geliyordu? Ama söyleyemedim, sadece defalarca, "Sandor... Sandor... Sandor..." diyebildim boğulurcasına.

Boğazımı kesmedi. Belki de kolunu çekmek için elimi uzatmasam hiçbir yerimi kesmeyecekti. Ama buna mecburdum. Boğuluyordum. Usturayı sağ elimin üzerinden çekti küçük parmağımın kökünden başparmağımın alt ucuna kadar derin, uzun bir yara izi oluştu.

İlk seferindeki gibi, bir süre hiç acımadı, ama feci şekilde kan aktı. Biram yerlere döküldü, kan da biranın oluşturduğu birikintinin içine damladı, altın renkli biranın içinde kıvılcık köpükten bir tepe oluştu, Sandor'un deyişiyle, gerçeküstüydü adeta. Elimi musluğun altında soğuk suya tuttum, üzerine pansuman bezi ve yara bandı yapıştırdım. O zaman zonklamaya başladı, sanki içinde bir kalp atıyordu.

Sandor dışarıya çıkmıştı, nereye gittiğini bilmiyordum. Ama onu tekrar gördüğümde Tilly ile ikisi buraya geliyorlardı ve hepimiz ışık saçan muhteşem bir yerde yemek yemeye gidecektik. Tilly geldiğinde sırtında beyaz bir giysi var-

dı, buna pek parlak bir renk denemez ama gene de bir bakıma tıln renklerden daha göz alıcıdır. Beyaz bir takım vardı üzerinde, dar ve kısa etekli. Saçını daha da kızıl boyamıştı, ruju da resepsiyondaki saksının içindeki sardunya-nın rengindeydi.

- Eline ne yaptın? diye sordu Tilly. Ona Sandor'un ustura-sıyla bir kaza yaptığımı söylediğimde benden kaçarcasına uzaklaşarak, benim üstüme kan bulaştırma, dedi.

Kan, yara bandı ve gazlı bezi aşarak dışarı çıkmıştı. Bir kere daha pansuman yapmam gerekti, otelin yastık kılıflarından birini yırtıp bandaj yaptım. Arabayı Sandor kullandı. Tilly de onunla önde oturdu. Onların değişmiş olduğunu anladım, yani birbirleriyle olan ilişkileri. Bütün çaba Tilly'den geliyordu, Sandor da bunu kabulleniyordu. Tilly ona dokunduğunda onu itmiyordu. Ama Tilly'nin uzun uzun seksi bakışlarına karşılık vermiyordu.

Seks beni rahatsız eder. Bir kere onu utanç verici bulurum. Seks olmasaydı dünya daha iyi olurdu diye düşünmeden edemem. Beni huzursuz eder seks ve ileri aşamalarında da -yani izlediğim zaman- beni sinirlendirir. Tabii soyun devamı için bir miktar gerekebilir. Sanırım hepimiz soyumuzun devamını isteriz ama niye isteriz bilmiyorum. Çünkü mühim olan biziz ve şimdi şu anda burada olmamız. Ama soyun devam ettirilmesi gerektiğini olağan karşıladığımız takdirde, sadece bu sebepten insanlar seks yapabilirler, aynen hayvanlardaki gibi. Hayvanlar bu konuyu iyi özümsemişler doğru. Ne açıdan bakarsanız bakın, bence seks ırlı bir iştir; bütün o yapışkan maddeler, koku ve karışıklık. Tanrı ya da bir başkası bunun da diğer tüm pis fonksiyonlar gibi, örneğin balgam çıkartarak nefes borusunu temizlemek ya da içini temizlemek için tuvaletini yapmak gibi, bu işlemlerin bir an evvel bitirilmesini ve geçmişte kalmasını istemiş olsa gerek. Güzel olan şey seks olmayıp, birisine sarılmak, onu bağrına basmak ve birbirinize kollarınızı dolayıp soku-lup oturmaktır. İşte güzel olan budur. Böyle olması gerekir.

Tilly sekse alışmıştı. Onun için bu bir iletişim şekli olmuştu. Yani, geldiğinden beri bana birkaç kez sarıldığında, karnını bana dayamaktan ve göğüslerini göğsüme sürtmekten alıkoyamadı kendisini. Bunları, hatta daha fazlasını, San-

dor'la da yapmak istediğini görebiliyordum. İçki içerken aşırıya kaçmadık, bir şişe şarap içtik, üzerine de brandy. İtalyan garson oradaydı ve Sandor'u görünce devamlı bize servis yapmaya başladı. Sandor'la ikisinde sohbetin bini bir para ve Tilly'nin bundan hoşlandığını fark ettim. Sandor'un iyi yaptığı bir işi sergilemesinden hoşlanıyordu. Sandor'un hayran olunacak bir yanının bulunması, onu daha çok istemesine neden oluyordu. Sandor ona "Giovanni" diyordu o da Sandor'a "Signore", ama diğer konuşmaları anlayamıyordum.

Geri dönerken karavanın önünden geçtik. Tilly karavanı, yeni binalar yapmak için yıktıkları eski bir binanın enkazının olduğu bir yere park etmişti. George'dan birkaç yüz metre uzaktaydı. Tilly, Sandor'a karavanda bir değişiklik fark edip fark etmediğini sordu. Sandor da ona, "Meyve, sebze ve salatalar kelimelerini oluşturan harfler nerede?" diye sordu.

- Üzerlerine iki kutu sprey boya sıktım, dedi Tilly. Gece-leri bu kasabaları bu kadar soğuk ve çirkin gösteren beyaz civa buharlı lambaların ışığında, karavan haki yeşil renkte gözüktüyordu, ama pek de seçilemiyordu. George'un otoparkına geldiğimizde önce ben dışarı çıktım ve bir süre onların ön koltukta öpüşmelerini bitirmelerini bekledim. Dışarıya çıktıktan sonra da öpüşmeye devam ettiler, başları birbirlerine uygun açılarda eğilmişti. Birbirlerini yiyecek gibi saldırıyorlar ve kapıyorlardı neredeyse.

Neler olacağını bilmem gerekirdi herhalde. Eğer biraz anlayışlı biri olsaydım ve olacakları önceden tahmin edebilseydim, aşağıda barda ya da başka bir yerde kalırdım. Gerçek şu ki, ben bu işlerin daha uzun olacağını, daha uzun bir süreci gerektireceğini sanıyordum. Tilly'nin suratındaki kalıp gibi boya, allık ve ruj çıkmıştı ama Sandor'un yüzüne transfer olmamıştı. Herhalde yalayıp yutmuşlardı hepsini. Seksin pis bir şey olduğunu söylediğimde haksız mıyım? Onları yu-karı kata kadar izledim. Tilly'nin sadece bir şeyler daha içmek için yukarı geldiğini, Sandor'un oda servisi için bana telefon etmemi söyleyeceğini düşünüyordum.

Sandor beni kapıyı kapatırken durdurdu.

- Hadi Küçük Joe, dedi, bu kadar da kalın kafalı olamazsın. Bize yerini verirsin değil mi?

Tuhaf bir ifade şekli değil mi?

– Çık dışarı, dedi ben anlamayınca.

– Peki ama nereye gideyim?

Tilly, “Bu gece karavanda yatabilirsin. Sana anahtarı vereyim” dedi.

Bu nedenle pazaryerinden saat kulesinin altından ve son kalan park etmiş arabaların arasından yürüyüp geçtim. Solgun sarı ışık her yeri yıkıyordu adeta, her zamanki gibi tüm diğer ışıkları silip süpürüyordu. Eski mono televizyonları seyretmeye benziyordu. Oldukça soğuktu. Genellikle mayıs ayı marttan daha soğuk olur. Her yer kapalıydı, pub’lar bile. Pazaryeri bütün gün faaliyet göstermişti. O sebeple ezilmiş meyve parçaları, meyve kabukları, çürük sebzeler ve insanların üzerine basıp çiğnedikleri lahana yapraklarıyla kaplıydı her yer. Hiç kimse temizlik yapmaya teşebbüs etmemişti, edeceklerinden de kuşkuluyum. Eğer yağmur süpürüp götürmezse üzerlerine basılıp pabuçların altına yapışacaklar ve araba lastiklerinin altında ezilip gideceklerdir. Benden başka sokaktaki tek insan, kilisenin avlusunda bir battaniyeye sarılmış, gazete kâğıtlarının üzerinde oturan yaşlı bir kadındı.

Kendi kendime barakalara geri dönmekte olan efendinin kölesi olduğumu söyleyip durdum ama gene de her şey moralimi bozuyordu. “Bir kenara atılmış gibi hissediyorum” derdim ama bu doğru olmazdı. Kenara atılmışım, garip olanı, birbirleriyle yaptıkları şeyi hiç kimseyle de yapmak istemezdim, yaptıkları beni kışkırtmıyordu. Hatta yaptıkları şeyi düşünmek bile istemiyordum. Sadece yaptıkları iş bitsin diye ümitleniyordum. Karavanı bulup kilidini açtım, içine girdim. Girer girmez de çok daha iyi hissetmeye başladım. Işığı ve ısıtıcıyı yakınca içerisi aydınlandı ve ısındı. Ayrıca da güzel kokuyordu etraf. Parfüm ve makyaj malzemesi. Tilly yatağı kaldırmamıştı, açıkta duruyordu. Üzerinde nevresimi ve kırmızı mavi desenli yastıkları vardı. Her yer giymekten vazgeçtiği elbiselerle doluydu, ayrıca krem kutuları, saç boyaları ve spreyleri vardı ortada. Karavan Tilly’nin kendi özel güzellik salonu gibiydi.

Benim üzerimde tuhaf bir etkisi oldu. Ama iyi bir etkiydi bu. Geçmişte çocukluğumdan ne tür bir anıyı anımsattığını bilmiyorum. Bu kadınsı eşyalar bana bir şeyler anımsat-

mişti. Tilly ve Sandor'u annem ve babam olarak görmeye başlamıştım yeniden, daha da güçlü şekilde hem de, bu da onların yaptıklarını hoş görmem için ilk adımdı; ne de olsa ana babalar bu tür şeyleri yapabilirlerdi. Onlar da evcilik oynuyorlardı.

Önce elbiselerin tümünü gardıroba kaldırdım. Kavanozları, tencereleri yerlerine yerleştirdim o sırada da bazen insanın kapıldığı o tuhaf, ben daha önce de buraya gelmiştim duygusuna kapıldım. Sonra da soyunup Tilly'nin yatağına girdim. Işıkları söndürdüm, yaralı elime çok dikkat ederek nevresimle üstümü örttüm. O gece çok hoş bir şekilde uykuya daldım. Kendimi bir çocuk yatağında, ana babasının birkaç metre ötesinde, üstü sıkıca örtülü şekilde uyurken hayal ettim. Hatta onların düzenli nefes alışlarını bile duydum, ama belki de bunu düşlemişimdir sadece.

Sabahleyin odamıza nasıl gireceğimi düşünmek beni biraz endişelendiriyordu. Her zaman böyle olur zaten, endişelendiğiniz olaylar gerçekleşmez, aklınızın ucundan geçmeyen şeyler başınıza gelir. Oda anahtarımız resepsiyonda asılı duruyordu, onun için her zamanki gibi, normal şekilde istedim onu ve alıp yukarı çıktım. Tabii ikisinin de dışarıda bir yerlerde olduğunu sandım. Ama içeri girdiğimde Tilly'yi yatakta buldum.

– Sandor nerede? dedim.

Bilmiyordu ya da söylemiyordu nerede olduğunu. Üzerinde hiçbir şey olmadığını fark ettim ama yatakta kalkıp oturduğu zaman çarşafı çenesine kadar çekti. Bu tanıdığım eski Tilly'ydi. Yani şişko ve asık suratlı, bakımsız, sıçana benzer saçlı kızdan bahsetmiyorum.

– Sandor'un hapse girme sebebini öğrendim, dedi.

– Ne demek istiyorsun? En son beklediğim şeydi bu laf.

– Neden kodese girdiğini öğrendim. Bana söyledi.

– Neymiş? dedim.

Alaycı bir şekilde güldü.

– Cinsel tecavüz değildi, bu kesin, dedi.

Ne demek istediğini anlamamıştım, şu anda da anlamış değilim. Gülmeye devam etti. Sonra durdu ve yüzünden gülüş silindi ve televizyonu açtı.

– Soygun sırasında adam yaralama, yanlış anlamış olabilirim ama aşağı yukarı böyle bir şey. Birisini usturayla kesmiş, yaşlı bir adamı. Adamı kasayı açmaya zorlarken kesmiş. O sırada elime bakıyordu, elimi arkama gizlemek istedim.

– Sandor tam kendine benzetmiş her şeyi, işleri karıştırmış. Yani öyle anlıyorum Joe. Kendi sonuçlarımı çıkardım, akli başında olan her insan öyle yapardı. Bir kere kasada yirmi bin değil iki yüz papel varmış adam da o kadar yaşlı değilmiş. Kasayı açmış adam ama Sandor kasanın içine bakarken alarmı çalıştırmış. Sandor beş yıl yemiş ama o kadar yatmamış.

– Sana neden söyledi bütün bunları? dedim.

Aslında “Bana neden hiç söylemedi?” demek istemiş olmalıyım.

Yüzünü öbür yana çevirdi ve bana yan gözle baktı. Bakışları insanı ürpertiordu, onlarda kötü bir şeyler vardı.

– Her şey başarısızlığa uğradıktan sonra onu biraz harekete geçirmek için. Buna ne dersin? Biraz S-M ona yarayabilir, ama benimle olmaz bu tabii hayatta olmaz. Çarşafı çekip ona sarındı. Kalkacağım şimdi Joe ve bir banyo alacağım ondan sonra da zavallı elcağızına bir göz atacağım. Bakalım onu rahatlatmak için yapabileceğim bir şey var mı?

Sandor arabayı alıp Yunanistan tatilinden dönen Diana’yı görmeye gitmişti. Taa Norwich’e kadar gitmek yerine Diss’te öğle yemeğinde buluştular. Geri döndüğünde kadının arabasını kullanıyordu. Hemen hemen yeni, açık mavi bir Vauxhall Cavalier. Onu Fiat’la değiş tokuş etmeye ikna etmişti Diana’yı. Sanırım fazla uğraşmamıştı ikna etmek için. Annesi onun için her şeyi yapardı, istemesi yeterliydi.

Tilly ve Sandor içlerindeki seks güdüsünden kurtulmuşa benziyorlardı. Eğer birisine karşı çok şehvetliyseniz başınıza gelebilirmiş bu, öyle duymuştum. Birkaç kez yapın, kendini zi domuz gibi hissedin, ondan sonra her şey biter ve daha iyi hissedersiniz. Sekse hangi açıdan bakarsanız bakın pek de hoş değil. Öyle değil mi?

Pazartesi sabahı, her ihtimale karşı, Cavelier’in plakalarını değiştirdim. Sandor’la ben öğleden sonra karavana gittik.

Hem oraya yerleşecektik, hem Cavalier'i Tilly'ye teslim edecektik hem de Tilly'nin tanınmamak için değiştirdiği kılığı görecektik. Çiçek desenli pamuklu bir eteklik ve uçuk mavi bir tişört giymiş, saçını spreyle kahverengiye boyamıştı. Islak saçın üzerine sıkılan bir çeşit krema da bu işi görüyor ama daha sonra yapışkan bir hal alıyor ve boya her yere çıkıyor, ama Tilly buna pek aldırış etmiyor. Şimdilik işe yarıyordu. Makyaj yapmamıştı, sadece açık pembe renkte ruj sürmüştü. Çorap giymemişti, çıplak ayaklarında sandaletler vardı.

Tilly aynada kendisini görünce suratım buruşturdu ama bence çok iyi olmuştu. Diğer anneler arasına rahatlıkla karışabilecekti. Genç ve sıcakkanlı bir anneye benzemişti. Güneş gözlüğü takınca görüntü biraz bozuldu bence. Sandor için de öyle oldu sanırım, çünkü, "Bu kadar inceden inceye kıyafet değişimi gereksiz" dedi.

– Belki seniri için öyle, dedi Tilly ve epeyce etkili bir nutuk attı. Çocuk seni görmeyecek çünkü. Umanm buraya geri döndüğümde Joe ve sen yüzünüze çorap geçirmiş olursunuz. Ama öldürmediğimiz takdirde çocuk hep alev rengi kızıl saçlı kadını, bacaklarını ve uzun kırmızı tırnaklarını hatırlayacak. Öyle değil mi ama? Onun için ona fırsat veremeyeceğim, tüm yaşamım boyunca topuksuz pabuçlar ve donuk kahverengi saçla gezmek istemem. O sebeple üç gün ya da kaç gün sürecekse o sürede böyle gezmeyi yeğlerim. Çünkü gerçeği söylemek gerekirse, çocuklara bayılmasam da onları öldürmeye pek meraklı değilim. Benim hiçbir şeyi yapmakta sakınca görmeyeceğimi söylüyordun ama bu konuda görürüm işte. Yaşamında ilk kez planlarından biri yürümeli. Öyle değil mi?

Tilly konuşurken Sandor yana döndü, esniyordu. Konuşmanın çoğunu duyduğunu sanmıyorum çünkü Tilly hiç konuşmamışçasına sürdürdü konuşmasını.

– Garnet polise haber veremez, dolayısıyla seni kimin gördüğünün ya da renkli kişiliğinin hangi yönlerini fark ettiğinin hangi özelliklerini anımsadıklarının hiçbir değeri yok. Garnet denileni yaptıktan sonra ne kendisi ne de kızı polise bir şey söyleyecek durumda olmayacaklar. En az bizim kadar gırtlaklarına kadar bu işe batmış olacaklar.

– Umarım haklısındır, diyebildi Tilly sadece.

Tilly'nin gitme zamanı gelmişti. Bir saat sonra nerede buluşacağımız konusunda anlaştık. Sandor ile ben karavanda oturup, Tilly'nin kafamıza geçirmek üzere bıraktığı çoraplara baktık. Henüz bu aşamada başımıza geçirmedik.

– Evvelsi akşam yaptıklarımı yapmamalıydım Küçük Joe, bir hataydı.

Sanırım ilk kez bir şeyi yanlış yaptığımı itiraf ediyordu bana. İlişkimizin daha yakın bir aşamaya gelişinin başlangıç noktasıydı ya da bana öyle geliyordu. İçimin ısındığını hissettirdi. Acıyan elimi havaya kaldırarak parmak uçlarımı yara yerlerine bastırıp Sandor'un yüzüne baktım.

– Of Tanrım, dedi, Tanrı'nın belası elinden bahsetmiyorum. Bunu hak ettin, hak ettiğini de aldın. Kardeşini ya da her kimse o kız, onu becermekten bahsediyorum. Bana öyle bakma! Pençesini havaya uzatan, birinin ezip geçtiği köpek edasıyla!

Arabanın şoför koltuğuna geçtim oturdum, Sandor da yanıma oturdu ve kararlaştırdığımız yere sürdüm arabayı. Yani nehre doğru uzanan ve devamında yaya geçidiyle, ırmağın sığ yerinden öbür kıyıya geçilen yola girdim. Burada hiçbir zaman bir insana rastlanmaz. Sessizlik hüküm sürüyordu. Irmak sarı çakıllarla dolu yatağında usul usul akıyordu. Suyun içi saç tellerini andıran yeşil otlar ve suteresine benzeyen yapraksı şeylerle doluydu. Çiçekler açmıştı. Uzun saplarının üzerinden pembe çanlar sarkan türden çiçekler ve çimlerin arasında düğünçiçekleri ile beyaz papatyalar. Ağaçlar oldukça sıkı orada, ama seyrekleştiği bir nokta vardı, o noktadan itibaren ağaçlar ayrılıyor, ortasından uzun gür yeşil çim kaplı, ineklerin otladığı bir yol geçiyordu. Her şey sessiz, sakın ve adeta gizemliydi. Gugukkuşu dışındaki kuşlar öğleden sonra ötmezdi. Gugukkuşu bütün gün öterdi. Bütün gün ötüp gürültü yapan bir gugukkuşu vardı. O beni çıldırıyordu. En azından sinirime dokunuyordu.

– Eğer bir silahın olsaydı, o kuşun yaşamı üzerine bahse girmezdim, dedi Sandor.

Belki de ama o kadar da emin değilim. Hiçbir şeyi öldürebileceğimi sanmıyorum. Çünkü böyle yaparsan onların yaşamlarını ellerinden almış oluyorsun. Öyle değil mi ama? Ve bu her şeyin sonu demek oluyor onlar için, yaşamları bitiyor

sonsuz dek. Eğer insanların daha büyük bir çoğunluğu bunları düşünebilse ve öldürmenin ne anlama geldiğini anlayabilse öldürmekten bu kadar çok bahsetmezlerdi. Ama bu düşüncelerimin hiçbirinden Sandor'a söz etmedim. Gukkuşu yeniden ötmeye başladı. Karavanın üzerinden uçmuş olmalıydı.

– Onlar uçarken ötmeye devam ederler, dedi Sandor.

Başımıza çorapları geçirdik. Ben nasıl görünüyordum bilmiyorum, ama Sandor bana televizyonda izlediğim Birinci Dünya Savaşı'nı anlatan bir filmde gaz maskesi takmış olan askerleri anımsattı. Çorap pek gaz maskesine benzemese de, suratı görünmez yapıyor her ikisi de. Suratı olmayan bir kimse de insan sayılamaz öyle değil mi?

Oraya vardığımızda saat üçü yirmi geçiyordu. Saat çok ağır ilerliyordu Sandor, gugukkuşunu vurmaktan bahsettiğinden beri ağzını hemen hemen hiç açmamıştı. Tilly'nin bana söylediklerini düşünüyordum. Sandor'un kasasını soymaya çalışırken bıçakladığı yaşlı adam hakkında söylediklerini. Soyduğu bir mağaza mıydı yoksa bir banka mıydı ya da başka bir yer mi? Birinin özel bir mülkü mü? Duyduklarım onun hakkındaki düşüncelerimi etkilememişti, aynı Diana'yı da etkilememiş olduğu gibi. Seven kimse böyle şeylere aldırılmaz. Bakın, ben sevgi konusunda bir uzman sayılırım. Aynen bir astronomun hiç görmediği yıldızlar konusunda uzman olması gibi.

Saat dörde beş kala mavi Cavalier gözüktü, ağır ağır yoldan bize doğru ilerledi. Jessica denilen çocuk önde Tilly'nin yanında oturuyordu. Arabayı sığ yerden sürerek nehri geçmekten başka çare yoktu. Tilly ağır ağır sürdü arabayı beş altı santim alttaki beton rampanın üzerinden geçirdi. Çocuk, araba sudan geçerken etrafa su sıçrattığında gülmeye başladı. O sıralarda durumu bilmiyordu. Bir şeyler olduğunu kavrayamamıştı. Anne'in, onu eve götürdüğünü sanıyordu.

Bu bende nahoş bir duygu oluşturdu, ama olsun varsın. Uzun sürmeyecekti bu konudaki bilgi eksikliği çocuğun. Yüzündeki şaşkın ifade, Tilly onu arabadan çıkartıp ağaçların arasındaki karavana doğru götürürken başlamış olsa gerek. Bir şeylerin ters gittiğini karavana girip de Tilly arkasından

kapıyı kapatınca anlamıştı. Sonra yüzümüzdeki maskelerimizle bizi gördü.

Bağırıp çağırmadı, başka hiçbir hareket de yapmadı. Tilly'ye daha sonra da bize baktı ve dudaklarını garip bir şekilde kıstı. Gözleri çok büyük ve mavimsi yeşildi. Saçı da beline kadar uzanan iki örgü şeklindeydi, yani o sırada öyleydi. Tilly'ye dönüp, "Suratlarına o şeyleri neden takmışlar?" diye sordu.

Tilly ona cevap vermedi, kimse cevap vermedi.

Tilly "Otur, git onların karşısındaki yere otur" dedi.

Sanırım her çocuk böyle derdi. Televizyon dizilerinde kaç kez duyduğumu bile hatırlamıyorum bu sözü.

– Eve gitmek istiyorum.

Biz orada beklerken -yani gidip gelip- buzdolabı ve fırın arasındaki tezgâhın üzerinde duran makas dikkatimi çekmişti. Turuncu saplı, keskin yerleri kocaman bir makastı. Cumartesi gecesi orada değildi. Olsaydı ben hatırlardım. Çocuk, Jessica'yı kastediyorum, eve gitmek istediğini söyledikten sonra yerinden kıpırdamadı, sadece mıhlanıp kalmış gibi durdu, dondu kaldı. Tilly onun tam arkasında duruyordu. Makası eline alıverdi ve Jessica'nın örgülerini tek bir hamlede ve çabucak kesiverdi.

Ben yutkunur gibi oldum. Sandor ses çıkarmadı ama, sanki kendisini çok üzen bir manzarayla karşılaşmışçasına başını hızla başka tarafa çevirdi. Jessica şaşalamıştı, ellerini yavaşça kaldırıp saçlarının, kalın ve kesik uçlarını yokladı.

On dokuzuncu bölüm

Jessica'nın korkusunu, kendisine duyacağı gereksinimi ve kaçınılmaz bir biçimde hissedeceği feci ürküntüyü düşünmek o kadar korkunçtu ki, Paul tahammül edilmesi mümkün olmayan fizikî bir acı karşısında kalmış gibi sessizce inledi. Ancak iradesini zorlayarak inlemesine engel olabildi.

En başta, onlar ne söylerse söylesin, polisi aramak konusunda kararlıydı. Daha önceleri bu gibi durumlarda da bu tip suçluların emirlerine uygun olarak davrananları kendisi kınamamış mıydı? Bu adam kaçırانların amaçları ne kadar basit, yaptıkları işin çapı ne kadar küçük olsa da gene de birer teröristtiler. Ama ikinci telefondan önceki yarım saatte polise telefon etmemişti, sadece telefonla aramalarını beklemişti Paul. Gerçekleri açık seçik bir biçimde görmeye çabaladı, arayan sesin tonunun kendi çapında bir otorite havası taşıdığını kabul etmek zorunda kaldı. Bu ton otoritenin kullandığı tondur, hükûmetin, kanunun, ünlü özel okullardan ve büyük üniversitelerden çıkmış bir sesin tonuydu bu. Bu sesin size söylediklerine inanırdınız. Geçmişte sizi ne kadar düş kırıklığına uğratmış olsa da yine de inanırdınız.

– Sabahleyin talimatlarınızı mektup kutusunda bulacaksınız. Sabah sekizi bekleyin. Siz bize itaat ettiğiniz sürece Jessica güvende olacak. Para istemiyoruz, bizim için bir şey yapmanızı istiyoruz. Unutmayın, biz çocuğu istemiyoruz. Biz çocukları sevmeyiz bile.

Bu ifade iki şekilde algılanabilirdi, birisi güven telkin edici oluşuydu, ikincisi ise düşünölmeye değmezdi. Onun için tekrar polisi aramayı düşündü. Jessica'yı kaçıranlardan haber almadan polisi arayabilir miydi? Mevcut durumuyla ilgili hiçbir ön deneyimi olmadığı halde tipik bir kaçırılma kurbanının ailesinin kötü durumuna düşmüş olduğunu fark etti. Bu ailelerin zihinlerinde adam kaçıranlar doğaüstü yetenekleri olan yaratıklardı. Her şeyi bilebilir, duyabilir; her yerde, her ağaç üzerinde, her köşede casusları olabiliirdi. Gizlice ve görünmez olarak her odaya ve telefona dinleme aleti koyabilirler, video kameralarının teleskopik lensleri inanılmaz uzaklığa ulaşabiliirdi.

Paul en yakın polis karakolunun numarasını buldu rehberden ve ilk üç rakamını çevirdi. Oda sanki gözlerle dolmuştu birden, nefes alış bile kulağını duvara dayayıp dinleyen birisi tarafından duyulabiliyordu. Numarayı çevirirken ahizenin kulaklığının içinden hiç de aşına olmadığı mekanik bazı seslerin geldiğini duyar gibi oldu.

Henüz saat altı olmamıştı. Bundan sonra yapacağı işler konusunda kendisine talimat iletmelerine on dört saat vardı. Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu, hem de hiç. Yemek yemek, bir kitap açıp okumak, dışarı çıkmak; hepsi aynı derecede korkunç gözüküyordu gözüne. İçki içmeyi düşünebilirdi -kendinden geçercesine sarhoş olmayı belki de- ama bu olasılığı ciddiye alamazdı. Paul'e sabah sekize kadar kendilerinden haber çıkmayacağını söylemişlerdi. Ama bu konuda onlara güvenemezdi. Eğer planlarını değıştirirlerse ya da akıllarına yeni bir şey gelirse arayabilirlerdi. Mutfakta iki kutu bira ve açılmamış küçük bir şişe viski vardı. Azıcık viski koydu ve onu dikti kafasına. Daha iyi hissettirmemişti, daha kötü de. Baş dönüyordu. Bilincini yavaş yavaş etkileyen viski onun az da olsa inancını zayıflatmıştı. Öylesine bir his işte bu; "Jessica ve benim başıma gelmiş olamaz" gibilerinden.

Birinin orada olması, diğer koltukta oturup onu dinlemesi, anlatacaklarını dinleyecek birinin olması, çok iyi olurdu aslında. Ama hiç kimse yoktu. Yalnızlığını ilk kez bu kadar yoğun biçimde hissetti. Ancak sesini duyunca Nina'yı, onun varlığını hatırladı. Telefon çalınca, "Çocuğumu kaçıran o etkileyici, çarpıcı, otoriter konuşan adamdır" diye düşündü. Nina'nın sesini duymak onu şaşırttı birden, bir an cevap veremedi.

– Paul iyi misin?

Kadına söylemenin tam sırasıydı ama bu olasılığı ciddi olarak düşünemedi. Yalan söyleyerek, “İyiyim” dedi.

– Ralph şimdi telefon etti, gecikecekmiş, bana seni aramamı ve benimle ilgilenmeni istediğini söylememi tembih etti. Bence bu komik bir şekilde ironikti. Kadının yumuşak, hafifçe küçümser edalı gülüşünü duydu. Zavallı Ralph, dedi. Sonra da ekledi: Paul ne oldu? Eğer duyacaklarından çekiniyorsan Colombo ve Maria mutfaktalar.

Pencereden onların siluetlerini görebiliyordu Paul. Hava tam da kararmamış olduğu halde ışığı yakmışlardı.

– Oraya yanına geleyim mi? Jessica’nın orada olduğunu biliyorum ama üçümüz bir arada oluruz.

Ona cevap verecek gücü zorlukla topladı.

– Bu akşam olmaz Nina. Her şeyin pek de yolunda olmadığını ima etmişti belki ama kendisini tutamamıştı. Bana bir şey sorma, bana destek ol.

Kadın soru sormaya başladı. Tabii soracaktı.

– Ne var ama, iyi değil misin yoksa? Katherine mi? Katherine’le mi ilgili?

– Nina lütfen bana bir şey sorma, şu anda konuşmayalım, lütfen.

– Paul neler oluyor? Hasta mısın yoksa?

Paul insanüstü bir çaba sarfederek, “İyiyim, gerçekten. Jessica...” dedi. Başka ne diyebilirdi? Tekrarladı ismi sadece, “Jessica.” Nina bunu Jessica’nın duymaması gereken bazı şeyler varmış da onları anlatmaya çabalıyormuş gibi algıladı.

– Pekâlâ, dedi. Yarın görüşürüz. Tabii, geç saatlere kadar eve gelmezse Ralph’e söyleyemem. Söylemek istedim. Korkup vazgeçtiğimi düşünmeni istemem.

– Öyle düşünmezdim zaten. Önemli değil. Fark etmez.

Gittikçe artan bir çılgınlığa benziyordu konuşması. Veda bile edemedi kadına, gerekli sözleri bulamadı, sanki kelime dağarcığının sonuna dayanmıştı. Telefon kapandı. Orada öylece durup telefona baktı. Kadının tekrar arayacağından emindi, ama aramadı. Ortalıkta derin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Mutfağa gidip biraz daha viski koydu kendine. O telefonun yanından ayrılması olanaksızdı. Mutfak bile fazla uzak-

tı, koltuğa uzanıp viskisini yudumladı. Viski ağzının içinde durup boğazından aşağı doğru yolculuğuna başlarken verdiği sıcaklık ona bir çeşit ümit aşıladı. “Her şey yolunda gidecek, her şey yolunda gidecek.” Ama daha sonra bir uyuşukluk ve daha da sonra vücuduna yavaş yavaş hâkim olmaya başlayan bir panik havası... Bu, güçsüzlükten ve zorakî bir ataletten kaynaklanıyordu. Bir aşağı bir yukarı dolamak istediğini hissetti, ama buna karşı koydu, umutsuzca yattı kaldı.

Evin ışıkları saat ondan sonra pırıl pırıl aydınlandı. Apsoland eve geliyordu. Paul telefonun çalacağını ve Apsoland’ın Jaguar’ı yerine park etmesi için kendisine talimat vereceğini düşünüyordu. Her zaman böyle yapmazdı; bazen Jaguar bütün gece dışarıda dururdu. Yarım saat geçtikten sonra Paul onun aramayacağını anladı. Evin üst katında bir yerin ışıkları yandı. Üst holün arka tarafa bakan penceresinin ışığıydı bu. Kimse perdeleri çekmemişti. Nina’nın holü geçip yatak odasına yöneldiğini gördü. Kadın bir an durdu ve dışarıya Paul’ün olduğu eve doğru baktı pencereden. Kendisini görmesine meydan vermeden Paul arkasını döndü ve mutfığa girdi. Orada, esmer ekmek somunundan bir dilim kesip katıksız yedi. Bir şeyler atıştırılmalı on bir saat olmuştu. Kendisine biraz viski koyduktan sonra üst kata çıktı ve kanepede uyurken üzerine örtmek için bir battaniye aldı.

Perdeler açık olduğu halde, evin tüm ışıkları sönmüş olduğundan etraf oldukça karanlıktı. Uzaktaki korunun içinden bir baykuşun ötüşü duyuldu. Tiz, öbür dünyadan gelen bir haykırıştı bu.

Alışık olduğundan farklı olarak düzensiz ve kesik kesik uyudu. Uykunun her arası onar dakika hatta daha az sürüyordu, bazen rüyalarla bazen de çok karanlık ya da parlak görüntülerle dolu oluyordu. Ama uykunun tümü derinlikten yoksundu. Yoğun bir rahatsızlık duyuyordu, vücudu sızlıyor, terliyordu. Ortalık aydınlandığında ki bu da çok erken bir saatte oldu, belki saat dörtten bile önce, tekrar uykuya dalma şansını da elden kaçırmış oldu.

Kafasının içinde şiddetli bir zonklama vardı. Yüzünü ve ellerini mutfaktaki soğuk su musluğunun altında yıkadı. Te-

lefondan fazla uzaklaşmamak konusunda neredeyse batıl inanç düzeyindeki korkusu hâlâ etkili bir şekilde devam ediyordu. Orada yukarıda olabilirlerdi, posta kutusuna yaklaşıyor olabilirlerdi ya da daha önce oraya gelmiş veya gelmeye hazırlanıyor olabilirlerdi. Koyu bir hazır kahve, hazmedebileceğine inandığı tek şeydi. Bunu düşünmek bile ufak da olsa bir teselli oluşturunuyordu.

“Eğer çocuğu öldürürlerse, ben de kendimi öldürürüm” diye düşündü. O günkü tek gerçek düşüncesiydi bu. Daha sonra da nefret ede ede çocuğu halihazırda olabileceği şekilde, kirli, rahatsız bir şekilde hayal etti. Bir yatak vardı kuşkusuz ve battaniyeler. Neyse hiç olmazsa soğuk değildi ve çocuk uyuyabilirdi. Çocuklar tüm yaşadıkları korkulara, mutsuzluklara, hatta acılara karşın uyuyabilirlerdi. Uyku onlar için çok doğaldı. Dünyanın korkunçluğu karşısında insanı saran hüznün, henüz onlara ulaşmamıştı. Ya da sabahın üçünde insanı bekleyen vahasız bir çölde olma duygusuna aşına değildiler. Aç çocuklar, hüznünlü çocuklar, kötü muamele görmüş çocuklar, hepsinin de uykuyla teselli bulma şansı vardı. Jessica uyurdu, sonra da uyanırdı.

Ağladığını fark etti. Yetişkin olduğundan beri ilk kez geliyordu başına bu. Anımsayabildiği kadarıyla on ya da on bir yaşından beri ilk kez oluyordu bu. Uzun süredir kullanılmamış olsalar da hâlâ nasıl çalışacaklarını biliyorlardı. Başını arkaya atarak ağladı, sanki bu hareket gözyaşlarının akmasına engel olacaktı. Hemen sonra da kötü, acı kahvesinden bir yudum içti.

Jessica’yı düşünmekten başka yapacak, zamanın geçmesini sağlayacak bir işi yoktu. Kızı düşündü. Bu onu ağlattı. Daha sonra bir şeyi keşfetti; en iyisi kendisini üzüntünün içinde kaybetmekti; kızı düşünmeli, ona özlem duyup burnu sızlamalıydı. Çünkü başka türlü sü çocuğu inkâr etmek ve insan olma vasıflarından vazgeçmek anlamına gelirdi.

Sekize beş kala yüzünde kurumuş yaşlar ve gece üzerinde olan kılıkla dışarı çıkıp kapıya doğru yürüdü. Taş duvarların iç kısmından yürümek yerine çimlere basmayı yeğledi. Çiyle ıslanmışlardı. Bu sabah hava puslu ve serindi. Güneş ısıtmıyordu. Paul’ün adımlarından ürken bir tavşan, uzun çalıların

içinden fırlayıp kaçtı. “Ona iyi davranırlar inşallah” diye düşündü. “Hiç olmazsa onunla nazikçe konuşsalar.” İlk kez onu telefonla arayan Anne adındaki kadını anımsadı. Aralarında bir de kadın vardı. “Anne keşke ona iyi davransaydı.”

Taş döşenmiş yola girmesi gerekiyordu, parka girmekten kaçınmanın tek yolu buydu. Ne biçim yerdı burası! Ne aptallıktı böyle! Elektrikli çit, hem davetsiz misafirler, hem de hukuka saygılı diğer insanlar için bir önlem teşkil ediyordu. Yola dövme demirden yapılmış giriş kapısından girdi ve kapıya yürüyüp onu açtı ve aradan geçip etrafı izlemekte olan taş aslanın bulunduğu yerin ta uzak köşesindeki posta kutusuna doğru yöneldi. Posta gelmişti; Apsoland için iki tane üzeri daktiloyla yazılmış zarf. Kendisine de Northampton’da hiç bilmediği bir adresten postalanmış bir paket. Talimatları olabiliirdi. Talimatlar niye paketle gelmişti ki?

Daha açmadan ne olabileceğini tahmin etti. Sanki vücudunun tüm işlevleri durmuştu; kalbi, nefesi, kanı. Sadece parmakları çalışıyordu. Yapışkan bandı söktü, orijinal etiketi koparılmış olan, kullanılmış, kahverengi zarfın içindeki gazeteyi açtı. Saç örgüleri kayıp eline doğru düştüler. Onları avuçlarına aldı, soluğu kesilir gibi oldu, tüyleri diken dikenlendi. Saçta çocuğun kokusu vardı, tatlı, küçük kız çocuk kokusu. Örgülerden bir tanesinin kesildiği yerin tam üstünde, çocukla aralarında tek tartışma konusu olan saç düğümlerinden biri mevcuttu.

Başını yana çevirip öğürdü. Ağzına safra geldi, ama hepsi buydu. Saçları sıkı sıkı tutuyordu elinde. Ellerin içindeki iki örgü, çocuktan artakalan tek şeydi. Onlara sıkıca sarılıyordu.

Taştan yapılmış, ağzı ve burnu havaya kalkık duran ve adamı pençesinin altında tutan aslan ona bakıyordu. Yoldan gelen bir araba başını yukarı kaldırmasına sebep oldu. Gelen Jaguar’ın içinde Apsoland’di. Çocuğun saçlarını ceketinin cebine soktu, sarıldıkları kâğıtları da düştükleri yerden aldı.

Apsoland penceresini indirerek, “Bana bir iyilik yap ve Colombo’ya postayı aldığını söyle olur mu? Onu gereksiz yere yol yürümekten kurtarırsın.”

Söyleyecek bir laf bulamadığından Paul bir şey söylemedi. Adama bakıp başını olumlu anlamda sallamakla yetindi.

Bitkilere bakmaya gelecek olan adamlar için kapıyı açık bırakmakla ilgili anlaşılmaz bazı laflar söyleyen Apsoland arabayı sürüp uzaklaştı. Paul tekrar yola koyuldu. Saçla birlikte hiçbir talimat gelmemişti. Ne yapmaya çalıştıklarını anlamıştı, onu meraktan çıldırtmak istiyorlardı. Başarıya da ulaşmışlardı. Nedendir bilinmez, o anda Nina'nın elinin turnaklarıyla ilgili söylediği bir şeye takıldı aklı. Nina o turnağın kendi turnağı olmadığını da söylemişti. Onlar Nina'yı kaçırانlarla aynı kişiler miydi? Nina yerine yanlışlıkla Jessica'yı almış olabilirler miydi? Birisi sarı saçlı kız lafını yanlış anlamış olabilir miydi?

Fakat saçını kesmişlerdi. "Keşke korkmamış olsaydı çocuk, keşke uykudayken kesmiş olsalardı" diye düşündü. Ama bu korkunç hayallerin sonu gelmiyordu. Çocuğun saçlarını eliyle tuttuğunu ve iki örgünün ellerine düştüğünü gördü.

Eve tekrar döndüğünde, "Acaba Katherine'e söylemeli miyim?" diye düşündü. "Bulmaya çalışıp Katherine de söyleyeyim mi? Ne de olsa o Jessica'nın annesi, kendi çapında da olsa, çocuğa bir parça sevgi duyuyor olmalı. Henüz değil, henüz değil. Telefonun yanında bekle. Telefonun yanından ayrılma. Talimatlar o şekilde gelecek, telefonla. Beni yumuşatıklarını anladıkları zaman. Aslında yumuşattılar, yumuşattılar, keşke onlara bunu söyleyebilsem."

Derken telefon çaldı. Yerinden fırladı ve kaptı telefonu. Ses Colombo'ya aitti. Bahçeciler kış bahçesi için malzeme getirmişlerdi. Paul'ün onları kontrol etmek için herhangi bir talimatı var mıydı? Mr. Apsoland olduğunu söylemişti. Colombo kendi inisiyatifiyle hareket ederek herhangi bir sorumluluk almaktan çekiniyordu.

Paul hatırlamıştı. Bir yerlerde bir zarfın olması gerekiyordu. Kitaplığın üzerindeydi. Eğer fiziksel olarak gülmek mümkün olsa gülecekti. Zarfın içinde pasaport fotoğraflarına benzer iki küçük resim ve üzerinde isimler ve tanımlamalar olan bir de dosya kâğıdı vardı. Şimdi tehlike geçmiş olduğuna göre durum çok ironikti. Çok geçti artık. Telefonu duyabilmek için kapıyı açık bırakıp dışarı çıktı. Bahçe malzemeleri satanların kamyonu kemerin dış tarafında park edilmişti. Maria durmuş hâlâ arabanın içinde oturmakta olan şoförle konuşuyordu.

Paul, “Ya Jessica’yı benim dikkatimi dağıtmak için kaçırdıysa, bu gelenler de onların geri kalanlarıysa, gerçekte Nina’yı kaçırmak için gelmişlerse bunlar?” diye düşündü. Bu oldukça zekice bir kaçırma yolu olabilirdi. Fakat resimlerdeki yüzler asıllarına uyuyordu, tarifler de keza. Paul başıyla onayladı onları, devam edip yüklerini boşaltmalarını söyledi.

İki adam kemerin altından kendisine doğru seğirttiler, saksıda çiçeklerle dolu el arabalarını itiyorlardı. Getirdikleri bitkiler, limon ve portakal ağaçları, dişotu ve diğerleri, daha çok sıradan ve bilinen türlerdendi. O kadar ki herkes bu bitkileri tanır fakat isimlerini bilmezdi. Jessica’nın saçını cebinden çıkarttı. Ona bakmak, mektup kutusunda ilk gördüğü andakinden bile daha kötüydü. Gözlerini kapattı ve “Bunu saklamalıyım, kızımın ortakalan ve sahip olabileceğim tek şey bu olabilir” diye düşündü.

Nina kemerin altından kış bahçesine doğru geliyordu. Paul’un çok sevdiği uçuk mavi pamuklu elbisesini giymişti. İki adam, bitkilerin saksılarını kış bahçesindeki rafların üzerine diziıyorlardı, kadın da onları takip ediyor ve durup izliyordu. Paul onun adamlarla konuştuğunu görebiliyordu. Bir kere de güldü kadın. Paul arkasını dönüp telefona baktı. Kaldırım taşlarının üzerindeki topuk sesleri kadının Paul’un evine doğru geldiğini gösteriyordu. Kapıyı açtı, kadını içeri aldı ve kapıyı çabucak kapadı. Kapı kapanır kapanmaz kadın kollarını onun boynuna doladı. “Ya benim kendisini bir yere götürmemi isterse?..” diye düşündü. Nina ona, hiçbir zaman bugünkü anlamıyla kendisinin şoförlüğünü yapmayacağına söz vermişti.

- Dün için özür dilerim, dedi kadın
- Niçin özür diliyorsun ki?
- Ralph’e söylemek niyetindeydim. Ama umduğum gibi gelişmedi. Bana kızmış olduğunu biliyorum, anlaşılıyordu bu.
- Kızmamıştım, dedi Paul.
- Bu akşam söylerim ona. Jessica ne olacak? Okulunu kastediyorum yani. Önceden bildirmen gerekecek.

Kadına tam söylenecek zamandı şu an. Yalnız değildi; Nina, yani eşi ve sırdaşı yanındaydı. Bunu onunla paylaşabilirdi. Kadına söyleyebilir, o da yardımcı olurdu kendisine.

Nedense, bunları düşünmeye başlamadan önce dahi kadına söylemeyeceğini biliyordu. Kadın çok korkacaktı, ama söylememe nedeni bu değildi. Nina bazı düzenlemelerden bahsediyordu. Apsoland'e işten ayrılacağı konusunda ihbarda bulunması gerekmiyordu, çünkü zaten onu kadın için tutmuştu. Nişanlanmakla ilgili bir espri yapıyordu Nina. Paul gülümseyemedi bile.

Kanepede yan yana oturdular. Bahçe malzemelerini getirerler ya da Maria pencereye doğru baksa onları görebilirdi. Nina onların ne düşündüğüne aldırnmıyor gibi gözüküyordu. Adamın elini tuttu.

– Bütün günü seninle geçirmek istiyordum, ama dün gece o insanlar telefon ettiler. Akrabam oluyorlar, uzak akrabalar. Buraya tatile gelmişler, ziyarete gelmek istediler, ben de öğle yemeğine çağırdım. Paul çok özür dilerim ama sadece bir günlük bir iş.

– Fark etmez, dedi Paul.

Bir erteleme olmuştu. Eğer telefon gelirse nasıl hareket edeceğini düşünmeye başladı. Tek yapabileceği kadının elini tutmaya devam etmek ve kuvvetlice sıkmaktı.

– Sen burada olduğun sürece gittikçe daha az korkar oldum. Kendime güvenim gelmeye başladı. Kendi kendime hayallere kapılmamayı telkin ettim ve işleri çığrından çıkartacak boyutlara vardırmamam gerektiğini anlatmaya çalıştım. Deli adamın biri bana mektup yazıp beni kaçıracağını söylerse ne gibi zarar gelir ki bundan? Sen buradayken yapamaz bunu. Ralph'in parmaklıklarının, kapılarının ve ışıklarının yapamadığını sen yaptın, dedi Nina.

– Ben bir şey yapmadım, dedi adam.

– Burada oldun. Güçlü kuvvetli, akli başında ve mantıklıydın ve ben de seni seviyorum.

Holün yarı karanlığında kadını kollarında tuttu. Huzur vericiydi bu, az ve yetersiz bir huzur belki ama, birisini kollarının arasında tutup, kalp atışlarını duymak; tenini, dokunuşunu ve nefesini hissetmek. Kadın kendisinden ayrıлып gittikten ve arkasından kapıyı kapattıktan sonra, "Telefon niçin çalmıyor?" diye düşündü Paul, "Niye aramıyorlar?"

İşçiler ve kamyonet gitmişti. Nina'nın hemen eve dönmek yerine, kış bahçesine gitmiş olduğunu ve yeni gelmiş olan,

kasvetli cansız bitkileri büyük bir şefkatle incelediğini gördü. Bitkiler ona bir otelin ya da konferans salonunun fuayesindeki çiçek dekorasyonlarını hatırlatmıştı. Kadın birden ona çok uzak gözüktü. “Onu hiç tanımıyorum” diye düşündü. “Kimdi bu kadın?”

Kelimeler ağzından istemdişi ve kendiliğinden yüksek sesle dökülmüştü. Sanki telefonun sesi cevap vermişti buna ya da o kelimeler davetiye çıkarmıştı telefona.

Ahizeyi kaldırdı, telefon numarasını söyledi ve birisinin nefes alışını duydu.

– Kimsiniz?

– İsmimi vermem gerekmez. Kendisine 200 000 pound teklif eden diğer erkeğin sesiydi bu. Paketi aldınız mı?

Haykıarak hakaret etmek istiyordu Paul, “Evet” dedi sesizce.

– Kızın saçını tanımışsınızdır sanırım. Beraberinde bir mektup göndermeyi lüzumsuz bulduk. Eminim ki arkadaşının bizim için bir şey yapabileceğini söylediğini hatırlıyorsunuzdur?

– Ben olsam böyle birisine arkadaşım demeye utanırdım.

– Bu çok aptalca, dedi adam. Bize hakaret etmekle bir yere varamazsınız. Jessica’yı nasıl geri alabileceğinizi duymak istemez misiniz?

– Tabii isterim.

– Yarın alabilirsiniz. Bunu istemez misiniz?

Jessica’nın uğruna bile bu adamın zevk için kendisine eziyet etmesine göz yummayacaktı.

– Ne yapmam gerektiğini söyleyin. Sertçe konuşmuştu. Ani bir etkisi oldu bu konuşmanın.

– Bize Prenses’i ver. Değiş tokuş böyle olacak. Prenses’i ver, Jessica’yı al.

– Kimi? dedi. Kimi kastettiğini anlamak için Paul’ün biraz kafa patlatması gerekecekti, oysa o hiç düşünemez olmuştu.

– Nina Abbott, dedi adam. Jessica ile onu değiş tokuş etmek istiyoruz.

Yirminci bölüm

Annemin sözde “Büyükbaba” diye çağırdığımız yaşlı babası bazen bizi görmeye gelirdi. Pazar günleri akşam yemeklerine gelirdi. Babam, onu yaşlıların kaldığı huzurevinden arabayla alır gelirdi. Büyükbaba’nın bir jokeyinki gibi bacakları ve romatizmadan eğrilmiş bir sırtı vardı. Elli yıl önce o zamanki adıyla bir çiftlik işçisiymiş. Şimdi tarım işçisi deniyor. Büyükbaba kırsal alanları anlatırdı, sanırım Hampshire’dı anlattığı yer. Hatta yalnızca oradan bahsederdi.

– Kırsal bölgelerde gidilecek yer yoktur, derdi. Başkalarının topraklarından izinsiz olarak geçemezsiniz. Eğer daha önce bacağınızı insan için kurulan tuzaklara kaptırmamışsanız, bu kere de avlak bekçileri size ateş ederlerdi.

Babam yüz elli yıl öncesinden bahsettiğini söylerdi ama büyükbabam ısrar ederdi gene de. Sadece tilki avındakilerin ve av köpekleri ile yabanî tavşan avlayanların istedikleri araziye girip çıkabildiklerini söylerdi. Dedemin zamanında öyle olmuş olsa da olmasa da, şimdi öyle olmadığı muhakkak. Bir kere etrafta in cin top oynuyor. Şimdi tarım makinelerle yapılıyor ve büyük bir olasılıkla kimseye rastlamıyorsunuz, ama arada tek tük tarım makinesi kullanan bir adama rastlarsanız; onun da, genellikle makinenin bölmesinin içine sigaraları, sandviçleri, birası ve kulaklıklı radyosuyla kapanmış olduğunu görüyorsunuz. Çoğu zaman tarlalar ve koruluklar bomboş, terk edilmiş halde. Kasabaların gece halini

andırıyorlar; tek fark onlar gece gündüz bu vaziyetteler. Şehir dışında sadece yollar kalabalık, yoksa arazi tamamen doğaya terk edilmiş, ya da doğadan artakalan neyse, ona bırakılmış. Onun için bizim karavanı oradan oraya taşıyıp saklayacak yer bulmamız kolay oldu.

İlk gece yirmi mil kuzeye gidip ağaçların arasına park ettik. Tam taşranın gözüydü burası. İçinde bilindik yerler olan bir kasabadan geçtik; kilise, bir iki pub, belediye binası, süslü büyük evler ve dış mahallelerde de silolar ve mısır depoları. On dan sonra kilometrelerce bomboştu etraf. Bizim koruluk vadi-deydi, yoldan ayrılan bir patikayla ulaşılıyordu. Hangi yöne bakarsan bak, ne bir ev ne de bir kilise kulesi gözüküyordu.

Tilly her şeyi planlamıştı, yiyecek malzemesi bile sağlamıştı; sucuk kızarttı, yanında konserve patates ve donmuş bezelye yedik. Jessica o esnada uyuyakalmıştı, bu da iyi olmuştu. Çünkü kızın önünde suratımızdaki maskelerle yemek yiyemezdik. Yemek yemeyi reddetti çocuk, sadece bir fincan kakao istedi. Tilly kakao konusunda ısrar etmişti ki bu hiç de onun davranışına uygun değildi. Jessica uykuya dalınca, ısrarının nedenini anlamıştım. Tilly kakaonun içine uyku ilacı koymuştu. Gerçekte onlar birer kapsüldüler, onları açıp içindeki tozu kakao, şeker ve sütle karıştırmıştı.

Ben çocukları sevmediğimi söyledim, ki bu da doğru. Çok can sıkıcıdırılar değil mi? Onlarla beraber olmak insanı sıkar. Sordukları o soruların tümü ve sizin yıllardır bildiğiniz şeyleri bilmemeleri insanın moralini bozar. Gene de Jessica'nın orada oluşu beni bir tuhaf hissettirmişti. Şey gibi hissetmiştim - utanmış gibi - sanırım doğru kelime bu. Sandor ve Tilly'nin öyle hissetmediklerini biliyorum. Sandor çocuğu pek de umursamamıştı; onun için çocuk ha vardı ha yoktu, pek fark etmiyordu; gerçi çocuk kaçmaya çalışsa, hızla harekete geçerdi. Tilly de ıslahhane müdiresi gibi davranıyordu; ters, sert ve çok sıkı. Bunun nedenlerini de anlıyordum. Ne de olsa biz burada çocuğu bağnımıza basıp ona hikâyeler anlatmak amacıyla kaçırmamıştık. Ama gene de mahcup olmuştum, rahatsız hissediyordum. Bana baktığında yüzümü göremediğine sevinmiştim, hem de sadece çorap taktığımızdan ötürü değil, yani o sebeple çocuk uykuya dalınca sevinmiştim. Tilly, "Eğer daha önce Seconal almadıysa sabaha ka-

dar uyur kalır” dedi. Bu söyledikleri benim kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu, başına neler geldiğini uzun süre anlayamayacaktı. O çorapları çıkartmak çok iyi olmuştu. Onları başına, boynuna geçirip üç saat boyunca ve hatta daha fazla süreyle tutmak, insana kadınların bunları bacaklarına nasıl giydiklerini düşündürüyor. Sanırım bacaklarından nefes almadıkları için giyebiliyorlar.

Jessica uyuyunca, Tilly elde edeceğimiz paradan bahsetmeye başladı. Sandor, “Daha Garnet kabul bile etmeden bu konuda düşünüp taşınmaya ne gerek var?” dedi.

– Çünkü ben çok gayret gösterdim ve çalıştım bu konuda, dedi Tilly. Bunu organize etmek bayağı çalışma gerektirdi ve bunu da ben yaptım. Burası benim karavanım ve kızın sorumluluğu da bende, en azından bu gecelik. Burada ve şimdi ödülümün ne olacağı konusunun karara bağlanmasını istiyorum.

– Sandor iki milyondan bahsediyordu, dedim.

– Peki Küçük Joe, eğer bu seni mutlu edecekse aklında iki milyonu tut, tamam mı?

– Ama isteyeceğimiz de bu mu olacak?

– Olabilir, dedi Sandor. Ama, Garnet evet diyene kadar ne yapacağımızı bilemiyoruz. Eğer Garnet hayır derse ne yapacağımızı ise hemen hemen hiç bilmiyoruz.

Tilly’nin bununla yetinmesi gerekiyordu. Ama bir önceki sefer neler olduğunu baştan duymak istiyordu, onun için biz sucuklanımızı yerken, Sandor ona, yaşlı Prens Piraneso’yu, Viani’leri, Adelmo Viani’nin Prens’le kilisede buluşup fidyeyi ondan alışını anlattı.

– Paraya ne yaptın? Tilly bunu haşın bir şekilde söyledi, sanki bir kamçı şaklaması gibiydi.

– Affedersin ne demiştin? Sandor kelimeleri öyle ağır ağır ağzının içinde dolandırarak söyleyince benim kanım donar.

– Senin bu ganimetteki payın yüz bin papelden fazlaydı herhalde, ne yaptın o parayı?

– Sen burnunu benim işime neden sokuyorsun? Ama Sandor iyi bir günündeydi onun için bunu yumuşak bir şekilde söyledi. Hafifçe güldü. Sen benim bu parayla beş yıl geçinip hâlâ da bir şeylerin ortakaldığını düşünüyorsan, çok mütevazı bir yaşam tarzın var demektir.

Ama o beş yılın dördünü hapiste geçirmişti, öyle değil mi ama? Ve annesi ona bakıyordu, hep de bakmıştı. Tilly'nin de böyle düşündüğünü fark ettim. Ama o hiçbir şey söylemedi. O sırada hava kararmıştı ve her yer sessizdi. Aniden ışıklar karavanın tavanında parlayınca çok şaşırdık. Sanırım hepimiz üniformalı bir polisle birkaç tane de şapkalı polisin ağaçların arasından karavana bir tür baskın düzenlediklerini düşündük. Ama ışıklar söndü ve birkaç dakika sonra da ben etraflı kolaçan etmek üzere dışarı çıktım.

Ancak daha sonraları, polislerin ağaçların arkasında yere çömelmiş silahlarını doğrultmuş benim dışarı çıkmamı bekliyor olabilecekleri aklıma geldi. Bunun o sıralarda aklıma gelmemiş olmasına seviniyorum. Çünkü bende gereksiz bir korku yaratacaktı. Koruluk çok karanlık ve ıssızdı. Bir süre patikaya doğru yürüdüm, gözlerim karanlığa gittikçe alışıyordu. Patikanın vadinin dibine kıvrıldığı yerin ucuna geldiğimde sadece boş tarlalar gözüktüyordu. Bunların ilerisinde bir mil ötede bir kamyonet ya da bir arabanın arka lambalarını gördüm. Demek ki karavanın yanından geçip aşağıdaki çiftliğe giden araç buydu.

Geri dönerken uzakta bir ses duydum. Pek fazla batıl inançlı değilimdir, hayaletlere filan da inanmam ama kuşların öttüğünü duydum. Halbuki kuşlar gece ötmez. Hareket ettiğim zaman duyulmuyordu. Sadece hareketsiz durup dikkatlice dinleyince duyuluyorlardı. Sesler çok berrak ve donuktu. Sanki oyuncak piyanoda çalınan bir melodiydi. Böyleydi ama gene de onları kuşların çıkarttığını biliyordum. Ama beni ne şimdi ne de o zaman açıklayamadığım bir şekilde tedirgin etmişti. En fazla böyle diyebilirim. Tarif edemediğim ve sahip olsam ne yapacağımı bilemeyeceğim bir şeyin özlemine çekmeme sebep oluyorlardı.

Konuşmaya başlarsam ağlayacağımdan kuşkulanıyordum. Neyse, Sandor ve ben yola koyulana kadar konuşmam gerekmedi. O geceyi karavanda geçirmeye hazırlanıyorduk ama Jessica, Seconal'i alınca buna gerek kalmamıştı. Tilly, yalnız kalmasında bir sakınca olmadığını, gayet iyi idare edebileceğini söyledi, ayrıca da yolun üstünde saçı da yerine teslim edebildik. Saçı, *Daily Mirror*'ın orta sayfasına sardık ve Tilly'nin diğer çöpe atılmış kâğıtlarla birlikte çöpte bulunduğu

zarfa koyduk, üzerindeki adres Northampton'dı. Biz de, Garnet polisi ararsa bunun iyi bir numara olacağını düşündük.

Kuşlar hâlâ ötüyordu. Daha da yakına gelmişlerdi. Sandor'a baktım ama çok karanlıktı, yüzünü göremiyordum. Onun da dinlediğini fark ettim. Ayakları tökezledi denebilir ve hareketsiz durdu, başı bir yana doğru eğilmişti. Donuk notalar karanlıktan azar azar geliyordu ama sanki şu anda burada değildiler. Sanki onlar bu dünyadaydı, biz de başka bir dünyadaydık ve iki dünya arasında bazen bir köprü vardı, bazen de ortasından bir sınır geçiyordu.

– Ne bu ses? dedi. Bu sesi ne çıkarıyor?

– Bülbüller.

Hepsi bu kadardı. Hepsinin kaybolduğunu, hepsinin öldüğünü, Sandor'un dediği gibi yok olmuş bir tür olduklarını sanıyordum. Berkeley Parkı'nda çıkan ve annemin teybe aldığı ses bunun gibi bir şey miydi? Nedense ben hep melodi olan bir şarkı gibi öterler diye düşünmüştüm. Ağaçların arasına park ettiğimiz arabaya geri döndük ve geri dönerken arabayı ben kullandım. Jareds'e vardığımız zaman Garnet'in polise başvurmadığını ve dolayısıyla bundan böyle de büyük olasılıkla başvurmayacağımı anladık. Eğer başvurmuş olsa, orası polisler ve polis arabalarıyla kaynıyor ve her yer de aydınlatılmış olurdu. Her yer bülbüllü kuru gibi sessiz ve karanlıktı. Ben arabadan çıktım, paketi posta kutusunun içine koydum. Üzerlerinden büyük koyu renk yapraklar sarkan dallar girişin üzerini kaplamış ve o tehlikeli elektrikli parmaklığın üzerini örtmüştü. Yapraklardan birisi yüzüme dokundu, serin, nemli bir eli andırıyordu. Aslanlar gri, ağır birer şekildiler sanki, ama adamı pençelerinin arasında tutan aslanın üzerine arabanın ışıkları düşünce, aslan hareket ediyor ve adamı daha sıkı kavıyormuş izlenimi yaratıyordu.

Haftalardır ilk kez o gece bana bir hikâye anlattı Sandor. Yatakta televizyon seyrediyordum, Sandor uzaktan kumanda aletiyle -bu şeylere bir ad verilmemiş olması ne tuhaf değil mi?- kanal değiştirdi sonra da televizyonu tamamen kapattı. Ekseriyetle böyle yapar, bana sormadan kapatır. Hem de zaten bu davranış, eğer uykusu gelmişse ve uyumak istiyorsa normal sayılabilir. Ama uyumak istemiyordu. Daha

genç ve mutlu gözüküyordu. Yüzündeki o karanlık ifadenin bir kısmı yok olmuştu.

– Bir zamanlar, dedi, Pleus adında bir ölümlü ile Thetis isimli bir deniz tanrıçası evlenmişler. Davetli olmayan Discord dışında tüm tanrılar düğünde hazır bulunmuş. O da, toplanmış olan tanrıların arasına üzerinde ‘En güzele’ yazılı altın bir elma atarak intikamını almış.

– En güzeli hangisiymiş Sandor? dedim.

Gülümsedi. Bir an durdu cevap vermedi. Daha sonra da bir öykü anlatarak devam etti. Bu öykü üç tanrıça hakkındaydı. Üç tanrıçanın her biri kendisini en güzel sayıyor ve hakemlik yapması için de Paris’i seçiyorlardı. Her üçü de kendilerini seçtiği takdirde ona ödül vaat ediyorlardı. Aşk ve güzellik tanrıçası Afrodit’in ödülü, Paris’e eş olarak dünyanın en güzel kadını vermekti. Onun için de Paris onu seçmişti.

– Ben tanrıçayı dünyanın en güzel kadını sanırdım, dedim. Nasıl en güzel iki tane olabilir?

– Paris’e vaat edilen dünyanın en güzel fani kadınıdır, dedi Sandor. Fani, ölümlü demektir. Tanrıçalar ölemez. Şimdilik bu kadar, yarın da başka bir bölüm anlatırız.

İkimize gözleri ve ağzı delikli olan iki tane başlık almıştım. Sandor bunların Klu Klux Klan tarafından giyilenlere benzediğini söylüyordu. Bizimki siyah kumaştan imal edilmişti. Bülbüllü koruya giderken yoldaki kasabalardan birinde eğlence eşyası satan bir dükkândan satın almıştım. Adamda çok hoş şeyler vardı, saatlerce kalıp kedi köpek maskelerine, iskelet elbiselerine ve bileğinden kesilmiş gibi duran ellere, yüze yapışan mor lekelere, göz rengini değiştirmeye yarayan yeşil ve kırmızı kontakt lenslere bakabilirdim. Maskeyle birlikte bir de oyuncak tabanca almıştım. Adam buna Replika diyordu. Gerçek bir Colt taklidiydi bu, ama tabii ki gerçek olamazdı çünkü fiyatı sadece iki yirmi beşi.

Biz George’dan ayrılmazdan ve Sandor ödemeyi American Express kartla gerçekleştirmezden önce ben Garnet’a telefon ettim. Sandor benim söyleyeceklerimi yazmıştı. Garnet çok terbiyesizce davranmıştı ama sanırım bu doğaldı. Prenses’i istediğimizi söylemek hoşuma gitmişti. Bir kere, benim o adamla alıp veremediğim yoktu. O da bizim gibi alelade çalışan sı-

nıftan biriydi, yanında çalıştığı insanlar gibi para içinde yüzmüyordu ve sorunlarının bundan böyle bittiğini söylemek hoşuma gitmişti. Diğer bir sebep de bu sergilediğim çok dramatik bir davranıştı; yani bunları adama açıklayıp telefonu kapatmak. Aynen televizyondaki gibiydi, reklamlardan önce söylenen son sözler. Persil ve Hamlet puroları reklamları sırasında oturduğun yerin ucuna ilişirsin ve son sözleri söyleyen insanın bundan sonra neler yapacağını merak edersin.

Garnet'a Jessica'nın azıcık mutsuz olduğunu söyledim. Çünkü Sandor kâğıda öyle yazmıştı. Ama gerçekte biz, bül-büllü koruya döndüğümüzde kız hâlâ uyuyordu, on beş saatte uyuyordu. Onu uyandırmak istemedim, onun ölmesini isterim falan demiyorum, sadece uykuya devam etmesini istiyorum. Böylece onunla konuşmak ya da göz göze gelmek zorunda kalmam.

Tilly, dadılık etmekten bıktığını ve bu nöbeti başkasının devralmasını istediğini söyledi. Biraz temiz hava almak ve birkaç saat serbest olmak istiyordu. Onun için karavanı ben sürdüm, Sandor içeride Jessica'yla oturdu, Tilly de Cavalier'i aldı. Doğuya, denize doğru gidiyorduk. Bütün mesele başka bir boş alan bulmaktı. Dar yolları ve yüksek bitki örtüsü olan yeni bir koru. On beş mil sonra Tilly uygun bir yer buldu.

Çam ormanıydı burası, kilometrelerce. Kumlu yoldan yukan sürdüm arabayı ve ağaçların fırtına nedeniyle kökünden devrildiği bir açık alana park ettim karavanı. Bu arada Jessica uyanmıştı. Merdivenleri çıkıp kapıyı açarken başlığımı geçirdim kafama. Çocuk o sırada Sandor'dan içecek bir şey istiyordu. Buzdolabında bir kutu Sprite buldum ve açtım.

Daha gözkapaklarını tam açamıyordu çocuk, sanki onları hatırlamıyordu. Ona ne diyeceğimi bilemedim. İçecek için bana teşekkür edince yeni baştan bir utanma duygusu sardı beni. Tilly ve Sandor beraberce dışarı çıktılar. Tilly saçını yaptıracak daha sonra da bir kahve içip mağazalara bakacaktı. Sandor da bize yeni bir otel bulup Garnet'ı yeniden arayacaktı. Jessica'yla yalnız kalmıştım. Bundan pek hoşlanmamıştım ama başka bir çare de yoktu. Yapmak istediğim şey Tilly'nin makasını bulup çocuğun düzensiz bir şekilde kesilmiş saçlarını düzeltmekti. Böylece çocuk daha güzel gözükecekti. Ama ona makasla yaklaşırsam neler hissedece-

ğini düşündüm; yani maskeli ve silahlı bir adam gibi gözükürdü değil mi? Zaten de öyleydi. Silahlı ve maskeli.

Çocuk benimle konuşmadı, bana bakmadı bile. Tilly onu karavana getirdiğinden beri ağladıysa da ben görmemiştim. Yatak açık olduğu zaman bütün karavanı kaplıyordu. Jessica yatağın duvar tarafına oturmuş, arkasını duvara vermiş, yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovuşturuyordu. Öylece olduğu gibi elbiseleriyle uyumak ve yıkanmamak üstelik saçlarının da o şekilde kesilmiş olması onun perişan görünmesine neden oluyordu. Birden ellerini yüzünden çekip, "Tuvalete gidebilir miyim?" dedi.

Başım la onayladım ve tuvaletin yerini gösterdim. Başlığını kesinlikle çıkaramazdım, bunu biliyordum. Ama onu çıkartmayı, çocuğun beni böyle görmemesini her şeyden çok istiyordum. Çocuk o küçücük sıkışık tuvaletteyken ben de yatağın yüzünü çıkarıp onu duvarın içindeki yerine yeniden yerleştirdim. Şimdi oda biraz daha düzgün gözüküyordu. Oturacak yer vardı hiç olmazsa. Tren kompartımanlarındaki gibi bir masa vardı. Biraz dilimlenmiş ekme k ve bir kutu Flora ile Tilly'nin rejiminden arta kalmış şekersiz reçel buldum. "Buzları kırayım" dedim kendi kendime, "konuş onunla bir şeyler söyle, ne olursa." Bana ne oluyordu ki korkuyordum; evet, yedi yaşında bir çocukla konuşmaktan ödüm kopuyordu.

Çocuk dışarı çıktı.

– İstersen kahvalt ı var, dedim. Ekmeğe bir bakt ı ve başını evet anlamında salladı. O zaman benim yanıma yaklaşmaktan korktuğunu hissettim. Bir kâğıt tabağı -Tilly'de sadece kâğıt tabak vardı- önüne doğru ittim. Bir dilim ekme k aldı, üstüne Flora sürdü ama reçel sürmedi. Akıllıca bir hareket denebilirdi buna. Tabağını aldı ve mümkün olduğu kadar benden uzak bir yere oturdu. Şimdiye dek hiç kimse benden korkmamıştı. Onun için sanırım bu önemli bir olaydı.

Ekmeğini bitirip Sprite'ını içene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra da yedi yaşındaki bir çocuk için hiç de olağan sayılamayacak bir tarzda konuştu.

– Annemin dostları mısınız?

– Ne? dedim. Ne demek istiyorsun?

– Yani beni buraya anneme vermek için mi getirdiniz?

Bunu pek anlamamıştım ama ona ismiyle hitap edersem rahatlar diye düşündüm.

– Jessica, dedim, üzgünüm ama senin neden bahsettiğini anlamadım. Anneni tanımam. Annen babanla birlikte Ja-reds'de değil mi?

Başını olumsuz şekilde salladı.

– Onlar boşandılar. Annem beni babamdan almak istediği için buraya getirdiniz sandım. Bak, İsabel'in babası böyle yapmıştı; birisine çocuğu kaçırıp kendisinin yaşadığı yere, Fransa'ya götürmesini sağlamıştı. Ama annesinin onu tekrar geri alması gerekmişti. Çok zaman almıştı ve pahalıya da patlamıştı ama sonunda kızı geri almışlardı. Anlamadığımı görmüş olması mümkün değildi ama hissetmişti. İsabel benim tanıdığım bir kız, benim okulumdan, yani diğer okulumdan, tanıdığım birisi. İsabel'in babasının tuttuğu adamlar gibi sizi de annemin tuttuğunu sandım da.

– Hayır, dedim. Hayır, öyle bir şey değil.

Bir dakika sonra ya da her an, eğer öyle değilse hangi sebeple onu buraya getirdiğimizi soracak diye düşündüm, ama sormadı.

– Ne yapabilirim? dedi sadece.

– Pardon?

– Hiçbir şey yapmamak çok can sıkıcı. Okuyabileceğim bir şey var mı?

İçine saçını sardığımız, çünkü *Daily Mirror*'ın kalan sayfaları vardı. Tilly de benim gibi pek okumaya meraklı değildir.

– Bir kalemle üzerine resim çizebileceğim bir şey var mı? dedi Jessica. Etrafı araştırdım ve George Otel antetli iki tane dosya kâğıdı buldum. Tilly bunları otel odamızdaki masamızdan aşırması olmalıydı. Mutfak lavabosunun üzerindeki pencerenin pervazında kırmızı bir tükenmez kalem vardı. Jessica duvara dayalı olan sıraya oturup dosya kâğıtlarını masaya koydu ve resim çizmeye başladı. Pek iyi çizemiyordu, hiçbir zaman bir ressam olamayacağı belliydi. Çöp adamlar çiziyordu, büyük ve küçük O'dan, örümcek bacaklı insanlar yapıyordu. Ama ya ben onu eğlendirip sessiz tutmanın yolunu bulmuştum ya da o kendisi bulmuştu. Daha sonra kâğıdın iki yanını da çiziklerle doldurdu ve kalemını masaya koydu. Başını iki yana salladı ve öne eğip, "Eve gitmek istiyorum" dedi.

Ona ne cevap vereceğimi bilemedim. Sadece hayır anlamında başımı salladım. Sanki her şeyi daha kolay hale getirebilecekmiş gibi başımı sallamaya devam ettim.

– Eve yarın gidebilirsin, dedim. Gerçi bunun doğru olup olmadığı konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ağlamaya başladı. Korkunçtu bu, çok feciydi. Dünyanın sonu gelmiş de hiçbir yerden yardım gelmiyormuş gibiydi. Ne bir yardım ne bir destek yoktu. Ben onun yaşındayken ve daha da küçükken başıma gelen her şeyi yeniden anımsıyordum; kovalarca, litrelerce akıttığım gözyaşları, çoktan unuttuğumu sandığım ama hiçbir zaman unutulamayacak olan yaşlar geri geliyordu. Başı masanın üzerinde, hıçkırdı durdu. Daha sonra da sıraya yatıp biraz daha ağladı. Neler olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştım. Nasıl da cesaret göstermeye çabalamıştı, çizim yaparak karşı koymuştu ve güçlü olmayı denemişti. Ama henüz yedi yaşındaydı.

O zaman, “Biz neler yapıyoruz?” diye düşündüm. “Bunu neden yapıyoruz ki?” Ama ne yapabilirdim ki? Çocuğu arabayla babasına götüremezdim. İki milyon pound’dan hissem alacaktım. Ayrıca çocuk için her şey yolunda gidecekti. Bundan emindim. Benim de anımsadığım, çocuğunkinden çok daha beter –eğer çocuğun tüm çekeceği buysa– anılarım vardı. Buna rağmen hâlâ hayattaydım ve iyiydim. Öyle değil mi ama?

Bir süre sonra –çok uzun ve korkunç bir süre– başparmağımı bir bebek gibi ağzına soktu ve uyudu. Ağlaya ağlaya uykuya daldı. İlaç almış gibi bir uyku değildi bu, o bakımdan kendime yiyecek bir şeyler alırken çok dikkatli olmam gerekiyordu. Başlığı çıkartmaya cesaret edemedim, onun için şapkanın ağız deliğinden içeri biraz ekmek ve kuru Cambazola itekledim.

Tilly ve Sandor saat üçte geldiler. Kuaför Tilly’yi çok hoş yapmıştı, saçındaki tüm kahverengi kremayı yıkamış, saçını biraz kesmiş ve Prenses Diana’nınki gibi, rüzgârda uçuşur tarzda şekil vermişti. Giderken koton bir etek ile tişört giymişti, ama onları çok kısa etekli cart pembe renkli bir elbise ve üstü pembe güllü beyaz bir taytla değiştirmişti. Sandor American Express kartıyla yardıma koşmuş olmalıydı. Ciddi görünüyordu Tilly, görünümünden de pek hoşnut görün-

müyordu. Sandor'un yüzü gene kararmıştı, hatta daha da zayıf ve kuru duruyordu. Tilly sıranın üzerinde uyumakta olan Jessica'ya bir bakış attı, Sandor ise bakmadı bile. Bir otel bulmuştu Sandor. En yakındaki kasabada değildi otel, iki kasaba arasındaki yoldaydı. Bollingbrook Hall adında tadilata uğramış bir sayfiye evi. Bize iki yataklı bir oda tutmuştu orada. Tilly ile ikisi odaya çıkmışlar, Sandor oradan Garnet'ı aramıştı.

– Garnet, hayır dedi.

Çabucak Jessica'ya bir göz attım.

– Yani Garnet Prenses'le Jessica'yı değiş tokuş etmeye hayır mı dedi?

– Aynen öyle dedim. Tanrının neden her şeyi tercüme etmem gerekiyor sana? Onu yemeğe davet etmiyordum herhalde değil mi?

O sırada Jessica uyandı. Kalkıp oturdu ve hepimizi bir arada gördü. Tilly çok şık ve seksiydi ama fazla frapan giymişti; yüzü, giyim kuşamı, saçları. Sanırım bütün bunlar bir çocuk için ürkütücü olabilir, Jessica oturduğu sıradan en uzaktaki köşeye doğru kaydı ve orada kollarını göğsünün üstüne kavuşturup büzüldü kaldı. Sanki kendisini duvarın içine doğru itip, orada gözden kaybolup gidecekti.

Yirmi birinci bölüm

Eğer bekleselerdi “evet” diyecekti Paul. Bu fırsat, bu teklif, Nina'ya olan duygularının zayıflamakta olduğunu umutsuz bir şekilde fark ettikten hemen sonra gelmişti. Önerilen bu ufak umuda sarılabılırdi. Kadın zengindi ve ikinci kez fidye karşılığında para ödenerek kurtarılabilirdi. Büyük olasılıkla Paul, bütün bunları düşünmezdi bile, bu fırsatı değerlendirir ve cevabından başka hiçbir şey düşünemez, “Evet her şeye razıyım, her şey” derdi solurcasına.

Ama ültimatom verilmişti ve telefon hemen kapatılmıştı. Paul hiçbir şey yapamadı. Felç gelmişçesine durdu; duvarlara, parklara, yollara görmeyen gözlerle daldı gitti. Telefon hâlâ elinde duruyordu, sessizlik içindeki odada telefonun çevirme sesinin vınlayışı oldukça büyük bir gürültü çıkarıyordu. Tekrar yerine yerleştirdi ahizeyi, bunu aynen merkezî sinir sistemi hasara uğramış birisi gibi beceriksizce yaptı. Olay ilk başladığında polise gitmeliydi. Yani neredeyse yirmi dört saat önce. Eğer öyle yapmış olsaydı belki şimdiye dek Jessica'yı bulmuş olurlardı. Fakat sadece bunu düşünmek bile Paul'e gözlenme, dinlenme, dinleme cihazı yerleştirilmiş bir oda, telefon duygularını yeniden anımsattı. O sırada polise gitmemiştir; Jessica'nın güvenliği için çok endişeliydi, şimdi ise iş isten geçmişti. Jessica'yı geri alabilmek Paul'ün kendi gücüne kalmıştı artık, sevdiği kadını vererek alabilirdi. Fidyeyi rahatça ödeyebilecek

bir adamın karısıydı bu. Basit ve kesin bir karara varması gerekiyordu.

Telefondaki ses tekrar aramaktan bahsetmemiştir ama öğleden sonra bir ara tekrar arayacaklarını tahmin ediyordu. Karşıdaki eve geçti. Tyr ve Odin'i aldı ve karşığı parka götürdü. Ilık ve güzel bir gündü, belki biraz puslu ve nemliydi. Çayırılar duru zümrüt yeşili renkteydi. Ağaçlar, bulutlu havada, mavimsi ve gizemli gözüküyordu. Sanki tüm gerçeği beyninin içinde beraber taşıyordu Paul ve tüm bunlar bir halüsinasyon ya da bir rüyaydı. Öten karatavuk sanki bir camın arkasından ötüyor gibiydi. Jessica'yı düşündü. Pis bir odadaydı; yatakta sadece battaniye vardı, çarşaf yoktu, yiyecekler kâğıt poşette, su kırk bir bardakta. Televizyon dizisinde buna benzer şeyler görmüştü.

Yoldan gelmekte olan bir araba gördü ve birden nefesi keşildi. Gelenler yalnızca Nina'nın dostlarıydı. Öğle yemeğine erken gelmişlerdi. Köpeklerle seslendi, tekrar tekrar çağırırlar onları sabırla. Tasmalarından yakaladı ve tasma kayışlarını çekti. Araba ön kapının dışına park etti. İçinden geniş kenarlı şapkalı bir kadın çıktı, onu koyu renk elbiseli bir adam izledi. Çok resmîydiler, adeta başka bir dünyadan gibiydiler. Önden Colombo, arkasından Nina'nın kendisi merdivenlerden indi.

Bu kez kalbi yerinden hoplamadı, tüyleri diken diken olmadı. Nina'nın kadının boynuna sarılışını, adamın onu kucaklayışını ve Nina'nın adamın iki yanağına öpücük konduğunu izledi. Demek ki Nina'nın şöyle böyle tanıdığı, yıllardır görmediği ve atlatamayacağı insanlar bunlardı. Paul kendisinin ne yapmaya çalıştığının bilincindeydi. Nina'nın değersiz bir insan olduğu konusunda kendi kendisini ikna ya çalışıyordu. Kendinden nefret ederek arkasını döndü. Köpekler onu duvardaki kapıya oradan avluya ve nihayet mutlak kapısına doğru sürüklüyorlardı. Maria kapıyı açtı köpekleri sabırsız bir tavırla içeri aldı. Önüne önlük takmış, kollarını sıvamıştı, elleri unluymuş. Minik solgun yüzü bezgin ve sıkıntılı görünüyordu. Paul kendisini tutamadı, tam ve gerçek anlamıyla aylak zenginler olarak nitelendirilebilecek insanlar hesabına bu kadının hizmetçilik ve aşçılık yaparak sürekli, aralıksız ne kadar çok çalıştığını düşündü.

Nina'yı hiç pişmanlık duymadan değiştirebilirdi. Jessica için dünyada herkesi verebilirdi, ama çocuk karşılığında sadece bir kişiyi istiyorlardı ve bu da kolaydı. Hemen hemen her şey bitmek üzereydi. Bu akşama her şey son bulabilir ve Jessica'yı geri alabilirdi.

Fikrini öğleden sonra yeniden değiştirdi. Kafasında senaryolar ve bir perdelik piyesler yazıyordu. Nina'yı şehir dışı bir yola götürüp arabayı bir ağaç gövdesine çarpıyor ya da Bentley'i bir çukura düşürüyor ya da araba bozulmuş gibi yapıyordu. Belki de kendisi arabayı bozmak için bir şeyler yapabiliirdi. Nina'ya yardım getireceğini ve oturup kendisini beklemesini isteyecek, güvende olduğunu anlatacaktı.

Ama bu tabiatına aykırıydı. Nina'ya güvende olduğunu söyleyip hemen sonra da gidip diğerlerine haber verebileceğini pek sanmıyordu. Kendi kendisinin yüzüne nasıl bakacaktı? Tekrar öz saygısını kazanabilmek için ne gibi mazeretler uydurabilecekti?

Fakat öte yandan yapabileceği ne vardı ki? Nina'yı değiş tokuş ettiğinde bu veya buna çok benzer başka bir yöntem kullanması gerekecekti. Kadını Bury veya Ipswich'e götürüp orada kalabalığın içinde kaybedebilirdi. Bunun ilk planından ne farkı vardı ki? Örneğin o, kadını, Bury'deki bir otoparkta otururken bırakıp, şehirden unuttuğu bir şeyi almaya gittiğini söylese, bu diğerinden daha farklı bir plan mı olurdu? Gene de, ardından neyin geleceğini bildiğine göre, olacakları önceden kendisi ayarlamış sayılmaz mıydı? Eğer kadınla birlikte oturup onların gelmelerini beklese, Paul'ün kafasına tabanca dayayıp Nina'yı götürmelerine izin verse, bu herhangi bir şeyi değiştirir miydi?

Gerçek şuydu; kendisi ya da onlar her ne tasarlarsa tasarlansınlar gene de bu pis şerefsiz bir ihanetten başka bir şey olamazdı. Kadını sevip sevmemesini ya da onun yaşam tarzından tiksiniyor olmasının hiçbir önemi yoktu. Bunu tek çocuğunu, kızını geri almak için yapıyor olması da sonucu değiştirmezdi. Ayrıca bunu fiziksel olarak da yapıp yapamayacağından kuşkuluydu. Bu kadar aşikâr bir ihaneti gerçekleştirme yeteneğine sahip miydi bilmiyordu. Çok saf, temiz ve yozlaşmamış bir insan olduğundan ötürü değil de,

daha çok bir kadının suratına bakıp böylesine karanlık yalanları söyleyecek cesarete sahip olmayan bir korkak olduğundan gerçekleştiremezdi bunu.

Telefon çaldı o anda. Ahizeyi kaldırıp kendisinin bile tanıyamadığı bir sesle, "Garnet" dedi.

Kadife gibi yumuşak bir sesle konuşan Shakespeare trajedisinden fırlamış bir aktörün sesiydi bu.

– Umarım size bu sabah yaptığımız teklifi düşünmüşsünüzdür.

– Evet.

Paul'ün evet diyeceğine emindi, çantada keklik gözüyle bakıyordu.

– Yapılacak en iyi şey sizin bize Prenses'i, bizim de size Jessica'yı teslim edeceğimiz bir yer tespit etmemiz. Anayol olmaz tabii, sessiz bir yol olsun. Ben önerilerinize açığım. Siz yöreyi bizden daha iyi biliyor olabilirsiniz, ayrıca da Prenses'i şüpheyandırmadan götürceğiniz yeri de daha iyi bilirsiniz.

Bir iş anlaşması süsü veriyordu konuşmasına, toplantının yapılacağı yeri önceden tespit ederek.

– Yapamayacağım, dedi Paul. Sesi çatallaşmış bir fısıltı halindeydi. Sanki boğaz ameliyatından sonra iyileşmekte olan birisi gibiydi. Öksürdü. Sizin istediğiniz şeyi yapmam mümkün değil.

– Affedersiniz anlayamadım ?

– Bana bu sabahki öneriniz hakkında düşünüp düşünmediğimi sordunuz. O konudan başka hiçbir şey düşünmedim. Cevabımın ne olduğunu hiç sormadınız. Cevabımın olumlu olduğundan o kadar emindiniz ki.

– Bak Garnet, öbür seçeneğin ne olduğunu biliyorsun. Jessica'nın saçını aldın. Eminim sana bunu anımsatmama gerek yoktur. Eğer bu seni ikna etmediyse başkaca tedbirler almamız gerekecek.

– Başka bir öneri yapmalısınız.

– İsteddiğimiz başka bir şey yok ki. Bunu anlıyor musun Garnet? Anlıyor musun? Sana son bir şans daha veriyoruz. Son kez bu akşam dokuzda aranacaksın.

Paul yukarı çıktı ve sahip olduğu her şeyi, tüm elbiselerini ve Jessica'nın elbiselerini toplayıp bavullara koydu. Pek

fazla bir şey de yoktu zaten. Yarından itibaren sonuç her ne olursa olsun, hiçbir zaman buraya geri dönmeyecekti, bunu biliyordu. Bu insanların arasına hiç karışmamalıydı. Onların yabancı dünyalarına hiç girmemeliydi. O bir öğretmendi, özel koruma değildi ki. Bu sayfiye evi ne kadar güzel ve huzurlu görünse de, North İslington ve Holloway okullarına kıyasla daha büyük bir şiddet yuvasıydı. Bu tehlikeyi bile bile Jessica'yı burada tutamazdı.

Paul'ü bir yetersizlik ve işe yaramazlık nöbeti sardı birden. Panik hali geçmişti, tuhaf bir sükûnet sarmıştı benliğini. Neredeyse aldırılmaz ve duygusuz bir halde, bu tehditlere ne kadar süreyle karşı koyabileceğini, ne kadar süre reddetmeyi sürdürebileceğini düşündü.

Saat dörtte telefon çaldı. Yeni bir tehdit mi yoksa yeni bir öneri miydi bu? İkisi de değildi, Emma'nın annesi Sheila, Jessica'nın nasıl olduğunu soruyordu. Tabii hepsi onun hasta olduğunu düşünmüşlerdi. Çocuğun mühim bir şeyi olmadığını ama o hafta okula gitmeyeceğini söyleyip, daha fazla soru sormasına fırsat vermeden, telefonu kapattı. Büyük evin önü Paul'ün bulunduğu noktadan gözüküyordu, ama doğru zamanda pencereden bakılırsa, kemerin diğer tarafından geçmekte olan bir araba görülebiliyordu.

Bu esnada da aynen öyle oldu. Nina'nın dostları gidiyordu. Paul, "Tek yapmam gereken şey Nina'ya söylemem" diye düşündü. Nina'ya bu insanların onu kendilerine teslim etmesini istediklerini söyleyince, geri dönüş yapmak için çok geç kalmış ve tüm köprüleri yakmış olacaktı. Bir kez Nina'ya söyledikten sonra artık onu teslim etmek ve Jessica'yı geri almak imkânsızlaşacaktı. Kendine cesur olmasını, gidip Nina'ya söylemesini öğütledi.

Peki ya Jessica'ya ne olacaktı? Onun böyle bir fazilet ve kendini beğenmiş bir cesaret gösterisi yapmaya hakkı var mıydı? Jessica'nın hayatı tehdit altındayken üstelik. Onu öldüremezlerdi, öldürmek için hiçbir neden yoktu. Ya sakatlarlarsa? Bu kelimeleri zihninden bile geçirmeye cesaret edemiyordu. Bu sözcüğü Jessica'ya atfetmek bile içinde bazı şeylerin ölümünün başlangıcıydı, sanki bir daha hiçbir zaman aynı insan olmayacaktı Paul.

Hiç sebepsiz bir şekilde bu değiş tokuşun gerçekleşeceğine inanıyordu her nedense. Söylediklerinde ciddiydi bu adamlar. Nina'yı istiyorlardı, Jessica'yı değil. Jessica'yı öldürmezlerdi. Bütün bunlar iyi hoş da neden öldürmesinlerdi? Neden olmasın? Bir yerlerde bir çocuk sebepsiz yere ölüyordu her gün.

Bu düşünceler beyninde birbirini kovalayıp durdu. Reddetmesini sağlayan kabadayıca cesareti azalmaya başlamıştı. Saat dokuzdaki telefon görüşmesinde aynı tavrı sergileyemeyeceğinden emindi. Tüm bu işler onun elinden alınsa, Apsoland ya da belki polis devreye girse, kadın durumu öğrense, biraz destek görebilse ya da hiç değilse başka bir bakış açısı duyabilse, o zaman saat dokuzda aradıklarında tekrar "Hayır" diyebilir miydi?

Böyle devam edemeyeceği kesindi. Jessica'yı güvende tutabilmek ve Nina'yı işin içine katmamak için sadece vakit kazanmaya çalışabilirdi. Bu da olayı ertelemek anlamına geliyordu. Evden ayrılıp avluyu geçti ve arka kapıya yöneldi. Kapının koluna dokunmadan Colombo kapıyı açtı. Adamı takip etti, koridoru ve holü geçtiler beraberce. "Apsoland eve gelene kadar Nina'ya söylemem. Bağırış, haykırış ve gözyaşları olacak, buna da tek başıma katlanamam" diye düşündü. Camın önünde oturmuş dergi okuyordu Nina, ama Paul içeri girince yerinden hopladı kalktı ve sanki Colombo orada değilmiş gibi ona koştu.

Paul'e sarıldı ve onu öptü. Kadını öylece tuttu Paul, o esnada, "Onu hiç konuşmadan öylece sonsuza kadar tutabilirim, hiç değişmeden yatarak uzanıp onu tutmaya devam edebilirim, belki de ikimiz de yaşlanana kadar" diye düşündü. Dün kendisi kadından uzaklaşmıştı. Bugün de Nina uzaklaştı. Kadın ona baktı, o zaman Paul onun en ince ayrıntısına kadar ne kadar güzel ve kusursuz olduğunu düşündü. Elleri bir tanrıçanın gibi idi, fildişinden oyulmuştu sanki.

Nina ciddi bir tavırla, "Çok hasta gözüküyorsun Paul" dedi.

– Hasta değilim.

– Sana bir şey olmuş.

İşte tam fırsattı bu, ama bu fırsatı kullanmadı. Camın önündeki yerde yan yana oturdular. Dışarıdaki park Gainsbo-

rough'un manzara resimlerine benziyordu, aynı derecede durgun ve sonsuzdu. Biraz uzaktaki çimenlerin üzerinde kahverengi bir kuş uzun kıvrık gagasıyla bir şeyleri gagalıyordu.

– O kuş, nedir o?

– O bir çulluk, dedi Nina. O erkek çulluk ile eşi ya da dişi çulluk ve eşi bu koruda yaşarlar. Çok güzel değil mi? Gagasına bak!

– Nina, saat kaçta... Bir an tereddüt etti, adamdan ne şekilde bahsedecekti? Eve gelecek kocan?

– Altı buçuk civarı sanırım, genellikle o saatte gelir. Hafifçe gülümseyerek yan gözle Paul'e baktı. Korkuya mı kapıldın yoksa?

Kadının ne demek istediğini anlamamıştı Paul.

– Şaka yapıyorum, dedi kadın. Öyle bakma bana. Korkmadığını biliyorum ama endişelenmene gerek yok, bir şey olmayacak. Eğer söylememi istemiyorsan, senden bahsetmem. İstersen başka birisi var derim, klasik yol budur değil mi?

O zaman anımsadı Paul. Bu gece Apsoland'e ikisinin durumunu anlatacaktı. Sanki yüzyıl önce kararlaştırmışlardı bu konuyu ya da hiçbir zaman ciddi olmamışlardı.

– Paul bir şey oldu değil mi? Suratından anlıyorum. Ciddiyim, şaka yapmıyorum. Ne oluyor? Bilmem lazım. Ralph'e bir şey söylememi istemiyor musun? Beklememizi mi istiyorsun?

Ondan sonra olanları hiç düşünmemiş, hayal bile etmemişti. Kadının iki elini birden tutmuş omuzlarından sıkıca kavramıştı. Gözleri endişeyle dolmuştu kadının. Endişe alev gibi saçılıyordu gözlerinden.

– Paul bana neler olduğunu söylemelisin, neler oldu? Onlardan haber mi aldın? Beni onlara vermeni mi istediler?

Bir dakika sonra ağlayıp haykırmaya başlayacaktı Nina; yere düşüp dizlerinin üzerine çökecek ve ona yalvaracaktı, onlara gitmektense ölmeyi yeğlediğini söyleyecekti. Paul kadına baktı ve gözlerini yumdu, çünkü ona bakmaya dayanamıyordu.

Yirmi ikinci bölüm

Bollingbrook Hall şimdiye kadar kaldığım en iyi otel. Gerçi bu pek bir şey ifade etmiyor, çünkü Sandor’la tanışana dek hiç otelde kalmamıştım. George Otel’le aralarındaki fark George ve Railway Arms arasındaki fark gibi. Girişteki holde, kocaman, ipek ve balmumundan yapılmış olduğunu düşündüğüm bir çiçek aranjmanı vardı. Çok taze ve heybetli görünüyordu ama bir gülün taç yaprağını tutunca yaprak koptu elimde kaldı; ıslak, nemli, soğuk ve kokuluydu.

Sandor kızdan odanın anahtarını istedi ve tuhaf bir şey oldu. Kız ona 23 numaralı odanın anahtarını uzatınca Sandor ona “Onu değil, öbür odanın anahtarını istiyorum, 24 numaranınkini” dedi. Tabii ben aptalın teki olduğumdan, ikimize tekli iki ayrı oda tuttuğunu ve yalnız yatacağımı sandım. Bir şey sormaya cesaret edemedim, çünkü gene çok sinirli bir havadaydı. Ama kız 23 numaralı anahtarı alıp 24’ü uzattı, biz de odamıza çıktık. Buranın tek kusuru asansörünün olmayışı, George’un bile asansörü vardı. Ama buraya bir asansör yerleştirmenin güç bir iş olduğunu görebiliyordunuz; alçak tavanları, aşağı yukarı bir sürü merdivenleri, kirişleri ve oymalarından ötürü. Her yer yeşim rengi halıyla kaplı, kızların çiçekli etekleri gibi çok yumuşak ve tüylü perdeler ve her yerde çiçeklerle dolu vazolar içlerinde altın ve kırmızı renkli kuşlar ve canavarlar olan tabaklar var duvarlarda. Her yatak odasına Suffolk’un ünlü insanlarının ismi

verilmiş. Sandor böyle söylüyor. Gerçi ben hiçbirinin adını duymadım ama. Her kapının üzerinde ufak altın renkli ve kenarları süslü bir plaket var.

Bizim odamız Thomas Gainsborough diye anılıyor ve gizemli 23 numara da Millicent Fawcett. Bizimkinin dışındaki odaların içini bilmiyorum, ama bizimki kelimenin tam anlamıyla vallahi muhteşem. Üzerinde tente olan iki tane dört kolonlu ve çekebileceğiniz perdeleri olan farbalalı yastıklı yatak var. Belki yirmi çeşit değişik lamba ve ışık bir orta masası, mavi saten koltuklar -ve hayret yani- kesme cam sherry şişesi. Tabii özel buzdolabımız, TV ve radyomuz ve banyoda saç kurutma makinemiz.

- Burada sonsuza kadar kalabilirim, dedim.

Bu daha sonraları Sandor'un morali tekrar düzeldiği, bizim mutluluktan uçuyor dediğimiz duruma geldiğinde oldu.

- 23 numarayı görmelisin, dedi. Oradaki yatakta saten çarşaf var.

Fakat ilk geldiğimizde saat henüz yediydi ve daha Garnet'i araması gerekiyordu. Tilly karavanda Jessica'yla yalnızdı ve karavanı Bollington Hall'e çeyrek mil mesafede bir yere getirmişti. Yatak odamızdan karavanın gizlendiği koruluğu görebiliyorduk. Onlara balık ve patates kızartması götürmüştük. Jessica bunu yedikten sonra -o esnada karnı acıkmıştı artık- uyku ilacı tozunu kakaosuyla içti ve o gecelik uykuya daldı. Tilly'nin orada olmaktan başka yapacak bir işi yoktu.

Sandor banyoya gidip tıraş olmaya başladı. Elimi, kemiklerin yanından kestiği yer iyileşmek üzereydi, ama sonsuza dek bu yara izim olacaktı. Bu beni pek üzmüyordu. Bir gün, Tanrı korusun, Sandor ve ben ayrılırsak, bana onu anımsatacak yara izlerim olur. Ama bunu düşünmek bile istemiyordum. Eşyalarımızı açtım ve içinde mavi saten elbise askıları ve pantolon ütüsü olan gardıroba astım. Sandor'un kitaplarını antika masanın üzerine yerleştirdim. *Altın Dal* ve *Kâbus Manastırı* ve tıbbi bir kitapla ve onun okumakta olduğu *Yedinci Hadrian* ve benim daha önce görmediğim yeni *Doğu Anglia'nın En İyi Otelleri* kitabı.

Bollingbrook Hall de onun içindeydi ve yanında beş yıldız vardı. Sandor onu tesadüfen almamıştı, ne aradığım bi-

liyordu. Banyodan, otelin, müşterileri giysin diye koyduğu beyaz bornozu giymiş olarak çıktı. Sanırım bunların birçoğu çalınıyordu. Sandor bornozun içinde çok alımlı duruyordu. Bana televizyonda gösterdikleri 1960'lı yıllara ait bir Fransız filmindeki playboyu anımsatmıştı. Söyledikleri bile film gibiydi.

– Gerekirse o kadını bir usturayla öldürürüm.

O usturaydı bu. Onun bunu gerçekten isteyerek söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama ben kimseyi öldüremezdim. Fakat en son istediğim şey, Sandor'u bu tehlikeli ruh halindeyken düşmanca davranmasına neden olacak şekilde tahrik etmekti.

– Bunun bir amacı olmayacak, dedi. Eminim bunun amaçsız olduğunu düşünüyorsunuzdur. Umurumda bile değil. Bir intikam olacak, daha sonra da kendi gırtlığımı keseceğim.

Söyleyecek söz yoktu.

– Anneme telefon edeceğim, dedi Sandor. Onu hoşnut edeceğim.

Daha önce de sık sık düşündüğüm gibi Diana'nın hoşnut edilmesi gerekmez. Sandor onunla hiç konuşmasa, suratına tükürse bile Diana gene de onu sever. Diana ve ben ikimiz de Sandor'u aynı şekilde seviyoruz. Ama bazen düşünüyorum – umarım böyle düşünmem sadakatsizlik teşkil etmez – yani, Sandor'un bu ilişkiyi normal bir anneyle hayırsız bir evladın ilişkisi gibi hayal etmesi, onu daha güçlü kılıyor. En gizli düşüncelerimde, kimseye söyleyemeden kendi kendime tekrarlarım bunu. Böyle bir ilişkide tehditler olur, “bir daha buraya gelme” lafları ve oğlan zengin annesiyle barışmayı dener; başka bir ifadeyle, Sandor'un gerçekten böyleymiş gibi hayal edip davrandığı şekilde olur ilişki.

Fakat hepimizin zaafı var öyle değil mi? Tanrı bilir ben oldukça aptalım ve başka türlü olduğumu da iddia etmiyorum.

Sandor, Diana'ya telefon etti, ben her ne kadar kadının mırıltısından başka şey duyamasam da söylediği sevecen sözleri hayal edebiliyordum. Daha sonra aşağı kata indik. Sandor çok ciddi ve asık suratlıydı. Yemek salonunda akşam yemeğimizi yedik. Masada bir mum ve kesme cam bir vazoda gül vardı.

Yemek esnasında tüm söylediği -ya da İngilizce olarak tüm söylediği şey- Diana'nın ödeme tarihi gelmiş bir sigorta poliçesine sahip olduğuydu. Sanırım Sandor "vadesi gelmiş" kelimelerini kullanmıştı. Diana'nın yaşı altmış civarındaydı. Sandor'a o parayı kendisine verebileceğini söylemişti. Yıllardır bu anı bekliyormuş Diana, böylece Sandor'a toplu bir para verebilecekmiş. Yirmi bin pound'u buluyormuş para. Bunun Sandor'u neşelendireceğini tahmin ederdim ama hiç de öyle olmadı.

Bize antremizi ve ana yemeğimizi getiren garson -daha doğrusu benim ana yemeğimi çünkü Sandor istemedi- Suffolk aksanıyla konuşan bir İngiliz delikanlısıydı. Fakat tatlı -pardon-puding yeme zamanımız geldiğinde, bize ışıltı ışıltı aydınlık restoranda çalışan o İtalyan hizmet etmeye başladı, öbürü herhalde işini bitirip izne çıkmıştı ya da başka bir masaya bakıyordu.

Tabii az sonra Sandor'la gevezeliğe başladılar. Ve her nasılsa Sandor'un da bana açıklama yapmaya tenezzül etmeyeceğini anlamıştım. Fakat, garsonun ya işinden kovulmuş ya da burada iş bulmuş olduğunu anlamıştım. Garip bir rastlantıydı bu. Hiç olmazsa Sandor'a, konuşacak ve kafasını Garnet, Jessica ve içine düştüğümüz girdaptan kurtaracak bir fırsat çıkmıştı.

Odamıza dönerken her zamanki gibi sessizdi. Garnet'a telefon etmemiz gereken saate on beş dakika kalmıştı. Zaman çok ağır ilerliyordu. Çok önemli bir şey yapmayı beklerken hep öyle olur zaten. Dokuzaya iki dakika kala Sandor telefonu çalıştırmak ve dış hat filan almak için, talimat içeren el kitabına bakmıştı. Yüz yıl önce kullanılan telefonların bir kopyasıydı bu, beyaz altın yaldız süslemeleri olan cinsten.

Sandor numarayı çevirdi. Ben birden Jessica'nın öldürülmesini düşünmeye başladım. Eğer Sandor bu işi yaparken, o uyuyor olursa, belki çok kötü olmazdı -fakat bilmiyorum kötü olabilirdi de- bu iş olurken orada durabileceğimi hiç sanmıyorum çünkü çok kötü olur. Telefonun Garnet'ın evinde çalışım ve daha sonra sinyalin durmasını ve Garnet'ın telefondaki sesini duydum.

- Eğer değiş tokuşa razı olmazsanız, Jessica'yı anımsatmak isterim Mr. Garnet, dedi Sandor. İlk aşamanın delili sabah saat sekizde posta kutunuzda olacak.

Yalnızca “sabah sekizde” bölümüne gelemeden Garnet sözünü kesti. Neler söylediğini duymadım ama her şeye “evet” demiş olmalıydı. Çünkü Sandor, Jessica’yı verip Prenses’i almak için plan yapmaya başladı. O kadar memnun olmuştu ki sesindeki heyecanı gizleyemiyordu.

Tilly’ye haberi vermek için aşağıya indik. Güneş henüz batmıştı, gökyüzü yukarıda hâlâ maviydi ama ufukta pembemsi mor bir renk almıştı. Hava hâlâ ılıktı, her şey yumuşak ve tatlıydı; hafif esinti insanın yüzünü bir el gibi okşuyordu. Bütün kuşlar akşam için yuvalarına tünemeye gitmişlerdi, ama kumrular hafif fısıltılı ötüşmelerini sürdürüyorlardı. Ağaç tepeleri onlarla doluydu. Bir sülünü ürküttük, o da takırdayarak sesler çıkarttı; sanki kâğıt yumrukluyormuş gibiydi ve önümüzden o koca parlak bakırmı vücutu taşıyacak kadar güçlü gözükmeyen kanatlarını çırparak yükseldi.

Havada binlerce sivrisinek dans ediyordu, arada dansa ara verip beni ısınyorlardı. Sandor bir sigara yaktı, bu onları uzaklaştırdı biraz. Biz koruya girdiğimiz sırada, alacakaranlık olmuş gökyüzünün her yeri mor bir renk almıştı.

Karanlık ağaç gövdelerinin arasında karavanın ışığı bir yıldız gibi gözüküyordu. Bir dala bastım, bu da bir silah sesi gibi ses çıkardı -yani havalı tabanca atışı gibi- Tilly de karavanın kapısını açıp dışarı baktı. Parlak pembe renkli bir elbise ve çiçek desenli tayt giymişti. Bana pahalı çiçekçilerde gördüğünüz, derimsi yapraklar ve siyah toprakların arasından ışıldayan pembe ve kırmızı renkli taze, güzel kokulu çiçekleri hatırlatmıştı. Sandor beni şaşırtmıştı. Tilly’ye gidip onu kucakladı. Onu öpmedi ama, kollarıyla sıkıca sardı. Bunu Tilly’yle tekrar yatmak istediği için ya da Tilly onunla yatmak istediğinden yapmamıştı, mutluluğundan yapmıştı.

Jessica uyku ilacını almış, uyuyordu yatakta; yüzü kızarmıştı ve üzerinde ufacık boncuk terler birikmişti. Sandor bir sigara yaktı ve bir tane de Tilly’ye verdi. Tırnaklarını yapmıştı Tilly, üzerlerine çıkartmalar yapıştırmıştı, parlak pembe ojenin üzerine gümüş kalpler.

– Yani oyuna katılacak öyle mi? dedi Tilly. İnsan kaçırılan bir televizyon dizisindeki gangsterin kız arkadaşı gibi konuşmuştu.

– Tabii, dedi Sandor. Mecburdu. Bir an güvenimi kaybettim, ama şu anda neden öyle hissettiğimi anlamakta güçlük çekiyorum. Şimdi dinleyin, şöyle yapacağız. Sabahleyin Prensese'i Stowmarket'e götürüyor arabayla. Orada korunun tam ortasında bir kilise var. Eskiden özel mülk olan bir arazide eski bir kiliseymiş bu, sola kiliseye giden levhasız bir yola sapacak, orada kadına arabanın bozulduğunu ve orada da bir tamirci olduğunu söyleyecek. Yol kilisenin dış kapısı önünde son buluyor. Orada araba bozulup kalacak.

– Buna razı oldu mu? dedi Tilly aynı tonla.

– Her şeye razı olacak.

– Bir tuzak olabilir.

– Her aşamada tuzaklar olabilirdi ama olmadı. Neden olmadığını ve olmayacağını biliyorum. Haklı olup olmadığını göreceğiz. Sanırım Sandor Tilly'nin nereden bunu bildiğini sormasını istiyordu ama o sormadı. O benim gibi tahriklere kanmıyor ama öte yandan Tilly ile benim Sandor'a beslediğimiz duygular da çok farklı. Onun yerine şöyle dedi Tilly: Artık fidyeye hakkında ciddi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi.

– Prensese'i aldığımızda konuşuruz, dedi Sandor rahatlıkla.

– Hayır sanmam. Onu alır almaz kocasına yanaşmamız gerekecek. Aklıma gelmişken adamın ofis numarası, her ne-redeyse, var mı bizde?

Sandor başını hayır dercesine salladı. Sabırsızca yapmadı bunu, sadece bir insanın can sıkıcı ya da alakasız bir soru karşısındaki tavrıydı bu.

– Eh sanırım rehberde vardır. Sorun şu ki Sandor, burada Londra rehberi yoktur. Kütüphaneye filan gitmen lazım. Bunu sabah senin kiliseye giderken halletmeliyiz. Ben yaparım. Sen bana firmanın ismini söyle, ben yaparım.

– Firmanın adını bilmiyorum, dedi Sandor. Biliyordum ama unuttum. Kâğıtlarının arasında bir yerlerde olacak.

– Sen bul onu ki sabaha hazır olsun, tamam mı?

– Tilly, dedi Sandor. Bu operasyonu ben yönetiyorum, izin verirsen, tamam mı? Kızışa benzemiyordu, sadece az buçuk eğleniyor havasındaydı. Benim yöntemlerimle yapacağız. Ben Apsoland'in şirketinin adını bilmiyorum, çünkü bilmemiz gerekmiyor. Prensese kendi fidyesini kendi ödeye-

cek; yani zamanı gelince öbürlerine ödeme yapmaları için talimatı o verecek.

– Yani senin oyunun bu, öyle mi? Tilly gittikçe daha çok televizyon dizisindeki kız arkadaş gibi konuşuyordu. Sandor'un sigaralarının yeni bir tanesi dudaklarının arasındayken, tam o role uygun da gözüküyordu. Bu davranışı annemden kapmış olmalı, çünkü genç kadınların genellikle böyle yaptığı olmaz hiç. Annem alt dudağına bir sigara alıp öylece konuşurdu, sigara da o konuştukça sağa sola sallanırdı. İki milyon olacak, tamam değil mi?

Tilly'nin para konusunda ciddi şekilde endişelendiğini fark ediyordum. Bunun için çalışmış çabalamış, risk almış, Jessica'yla ilgili en büyük sorumluluğu yüklenmiş ve kararını ödünç vermişti.

Sandor “Bu Prenses'e kalmış. Kendi değerini ne kadar biçerse” dedi. Sandor'un yüzünde hülyalı bir ifade vardı. Gözleri Tilly'deydi ama yüzündeki ifade gerçekten sevdiği bir kadınla beraber olmuş olsaydı hissedeceklerinin aynısıydı. “Belki tüm sahip oldukları, tüm serveti; buna ne dersin?”

– Bana uyar, dedi Tilly. Tatmin olmuş gözüküyordu, daha fazla üstelemedi. Biz de zaten beş dakika kadar daha kaldık orada.

Sabah dokuzda, tekrar gelecektik, Sandor ayrılırken Tilly'ye böyle söylemişti. Hava kararmıştı, bülbülün sesini duyabileyim diye etrafı dinledim ama koruda hiç ses yoktu, sadece sessizlik ve ağır bunaltıcı bir hava hâkimdi. Hiçbir şey duyamıyordum ama gözler görebiliyordum, iki tane ışıldayan nokta, iki çift, ağaçların köklerindeki çalılardan arasında. Dönüşte tarlaların arasındaki patikadan yürüdük, ay doğuyordu o sırada. Güneş kadar kırmızı yuvarlak bir toptu adeta.

Muhteşem odamıza geldiğimizde, kesme camdan yapılmış şişeden sherry içtik. Sandor bomoza sarnıp mavi saten koltuklardan birine uzandı ve bana güzellik yarışması hakemliği yapan ve Tanrıça Afrodit tarafından, dünyanın en güzel kadının kralı evli olduğu Isparta adında bir ülkeye gönderilen adamı anlattı. Oraya vardığında kadını kaçırmış ve Truva'da yaşadığı yere getirmiş yelkenli gemiyle ama ko- ca çok öfkelenmiş, tüm dostlarını bir araya toplamış ve Monroe Doktrini gibi, her neyse bu, bir anlaşma yapmışlar. Biri-

ne yapılan saldırı hepsine yapılmış kabul edilecekmiş. Onun için bir ordu toplayıp Truva'ya savaş ilan etmişler. Bu savaş on yıl sürmüştü.

Sandor'un yüzüne gene o hülyalı ifade geldi ve bir şiir okudu. Bu şiiri benim için yazmış olmasını isterdim.

*"Tüm uyarıları dünyanın,
Hiçbir anlam ifade etmemişti güçlü Paris'e
Altın yatakta uzanıp
Helen'in kollarında uyandığında
günün ilk şafağında"*

Ondan sonra ikimiz de altın yataklarımızda uykuya daldık ya da daha doğrusu mavi, pembe, beyaz, çiçekli yataklarımızda. Sandor etrafındaki perdeleri çekip kendisini içeriye kapattı. Sanki başka bir odadaymış gibi oldu. Bu benim dışarıda bırakılmışım gibi hissetmeme neden oldu ama yapabileceğim bir şey yoktu. Orada öylece yatıp, Sandor'un nasıl kadercisi bir şekilde konuştuğunu düşünmeye başladım. O zaman ilk kez Sandor'un Prenses'i alır almaz onu öldürmeye niyetli olduğunu anlar gibi oldum.

Kahvaltımızı getiren kadın garsonun kapıyı vurmalarıyla uyandım. Sandor'un kahvaltıyı ısmarlamış olduğunu bilmiyordum, daha önce hiç böyle yapmamıştı. Kadın perdeleri açtı. Ben içeriye güneş ışınlarının dolacağını sanıyordum ama yağmur yağıyordu. Uzun süredir yağıyordu yağmur ve karavanın bulunduğu korudaki ağaçların tepelerini uçuruyordu kuvvetli bir rüzgâr.

Küçük televizyonumu çalıştırdım -bana kalırsa yüz papellik dev ekranlar bile benimkiyle aşık atamaz- hava tahmini, devam eden kesintisiz yağmurun yerini kuvvetli rüzgâr ve mevzi sağanak yağışa bırakacağı şeklindeydi. Sandor kalktı. Çok heyecanlı olduğunu anlamıştım. Heyecandan titriyordu ama iki fincan kahve içti ve banyo yapıp usturasıyla mükemmel bir şekilde tıraş oldu. Daha sakın gözüküyordu artık. Gerçi odada usturayı savurarak dolaşması beni biraz tedirgin ediyordu. Karavana gitmemize hâlâ yarım saat zaman vardı ama Sandor, "Göreceğim bir şey var" diyerek çekip gitti.

Oda hizmetçileri yandaki 23 numaralı odada erkenden işe başlamış olmalıydılar, çünkü o odada birinin dolaştığını duyuyordum. Pek bir şey duyamıyordum, anlamsızdı duyduklarım, çünkü ses geçirmez hale getirilmişti oda. Ama ışıkların yanıp söndüğünü ve mobilyaların itildiğini duyabiliyordum. Bu sabah hepsi duyuluyordu. Sandor geri geldiğinde elinde 23 numaralı odanın anahtarı vardı. Belki de o odadaki Sandor'du ama nedenini anlayamamıştım. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bu ifade çok kötü bir şey söylemeye hazırlanırken -yani onun için kötü- meydan okuma anlamına gelen, şaşırtıcı bir itiraf yapacağı zamanki yüz ifadesiydi. Biz Cavalier'e binip koruya giderken yavaşça, "Tilly'nin para hakkında ne kadar endişeli olduğunu biliyorsun" dedi. Başımınla onayladım.

- Biliyorsun, ilk seferinde aldığımız parayı, İtalyan parasını ne yaptığımı bilmek istiyordu.

- Ne oldu o paraya? dedim.

- Geri verdim.

- Ne yaptın Sandor?

- Geri verdim. İhtiyar adama ve kadına, tümünü. Tüm hissemi yani. Adelmo ve Cesare'in da aynı şeyi yapmasını isterdim, ama ha tuğla bir duvara söylemişsin ha onlara. Ama bıçak kullanmasını bilen bir tuğla duvar. Ne demek istediğimi anlıyorsun ya. Gianni gelmişti o aralar ve "Eğer hisseni istemiyorsan bana ver" dedi ve dövüştük. Gerçekten dövüştük, ağız dalaşı değil ve ben İngiltere'ye döndüm. İşte onun için suça bulaştım, tam söylediğim gibi. Yaşayacak paraya ihtiyacım vardı.

Diana'yı düşündüm, ama artık Sandor'u tanıyorum. Belki davranışlarının birçoğu da Diana'ya borçlu kalmamak içindir.

- Bir mağazada yaşlı bir adama vurdum. Bana karşı direnmeyeceğini biliyordum. Geçen günkü gibi yüzüme çorap geçirip girmiştim oraya. Adamın canını yakmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Benimle çok güzel, çok kibarca konuşuyordu. "Peki al götür" diyordu, başka bir seçeneği olmadığını da biliyordu; zaten sigortalıydı burası, adamın kendi işyeri değildi orada çalışıyordu sadece. Bana kasayı gösterirken espri bile yapmıştı, "Bükemediğin eliöp" filan şek-

linde. Ondan sonra bir de baktım, alarm düğmesine basıyor. Birden gözüm karardı, çok öfkelen dim; bana ihanet etmişti, beni kand ır mak için iyi davranmış tı, hepsi yaland ı, onun için onu usturayla doğ radım.

– Sandor, dedim, niye parayı geri verdin? Yaş lı adamdan bahsetmiyorum, Prenses'ten bahsediyorum. Parayı neden geri verdin?

– Operasyon başarısız lığ a uğ radı de ğ il mi? Bu ş artlarda hakk ım olmad ığ ını düş ündüm.

Baş arısız lığ a mı uğ ramış tı? İstedikleri fidye parasının tümünü alarak mı başarısız olmuş lardı? Bu sırada karavana varmış tık, zaten daha fazla soru sormanın da faydasız olduğunu biliyordum. Tilly, Jessica'yı kald ır mış , elini yüzünü yıkamış , saç lar nı kesip düzeltmiş ti. Güzel görünüyordu Jessica, olması gerekti ğ i gibi, artık al ı al moru mor gözük mü yordu; çok solgun gözüküyordu ve hasta olmad ığ ı halde ancak bir çocukta olabilecek şekilde etrafındaki her ş eye ilgisiz ve kayıtsızdı. Tabiî hâlâ yarı uykuluydu ve baş ı sersem gibiydi. Baş parma ğ ını emiyordu, parmak lar nın bo ğ um yerlerini ısı rıyordu, sıranın gidebilece ğ i en uç noktasına kadar gidip büz ülmüş tü orada.

Tilly'nin bakımsız bir kılıkta olacağını sanıyordum, kimliğini gizlemek için, ama süslenmiş püslenmiş, takıp takış tır mış tı. Annem çok aş ırı giyimli insanlar için bu tabiri kullan ırdı. Tilly beyaz bir takım giymiş ti, içinde üzerine altın uğ ur bilezikleri şek illeri, iş lenmiş bordo bir ipek bluz vardı, bordo pabuç lar giymiş ve bir sürü altın mücevher takmış tı. Düş ündüğ üm ama tam anlamıyla da inanmadığım şeyi, Sandor arabaya gitti ğ i sırada bana fısıltıyla söyleyerek teyit etti:

– Bugün rakibimle karşılaş aca ğ ım, öyle de ğ il mi?

Yirmi üçüncü bölüm

Sabah erkenden, kendisinin ve Jessica'nın bütün eşyalarını, Volvo'nun bagajına yerleştirmişti. Bugün her ne olursa olsun: onu yeniden geri alsa da daha başka kötü şeyler olsa da veya daha da dayanılmaz günler geçirmesi gerekse de buraya bir daha hiçbir zaman geri dönmeyecekti. Burası şimdiden nefret dolu bir yer olmuştu kendisi için. Telefonda, bu telefonda konuşan sesler her şeyi berbat etmişlerdi. Güzel hatıraları oluşturabilecek şeyleri berbat etmişlerdi.

Ama evi düzeltmeyi ihmal etmedi. Burayı bulduğu gibi bırakmalıydı. Apsoland'ın 12 kalibre çapındaki silahını kırıp yan olarak mutfak masasının üzerine koydu. Ayrılmadan önce fikrini değiştirip silahı yanına alabilirdi, ama düşündü ve vazgeçti.

Güneş koyu kırmızı bir ateş topu gibi, gri kalın bulut tabakasının arkasından doğmaktaydı. Doğuşunu, güçlenişini seyretti. Batışını seyrederken Jessica yanında olacak mıydı? Büyük evin mutfak ışığı söndürülmüş, Tyr ve Odin avluya salınmışlardı. Paul elinde bir fincan kahveyle Maria'nın kapının eşiğinde durduğunu gördü.

Garaj kapısını kapatmaya gitti. Maria fincanını kaldırıp ona bir fincan kahve teklif etti işaretle, Paul kabul etti. Maria ona bir fincan kahve getirdi, sonra da abartılı bir şekilde titredi ve kollarını göğsüne kavuşturdu. Kırık dökük İngiliz-

cesiyle Paul'e kendisinin geldiği yerde yaz sabahlarının daha sıcak olduğunu anlatmaya çabaladı.

Paul kahvesini içti, onu mutfağa kadar izledi ve köpeğin tasma kayışını aldı. Köpekleri hiç bu kadar erken çıkartmamıştı dışarı, ama onların itiraz edecekleri yoktu nasılsa. Çiy taneleri, çimleri parıltılı inciler gibi kaplamıştı. Korulukta bir gugukkuşu öttü. Basamaklara doğru yürüdü, üzerine tırmandı ve kırlara çıktı, köpekler de önünden koşuyor, bazen dalaşıp yuvarlanıyordu. Tyr bir şakadan dalaşma esnasında takla bile attı. Karanlık korunun içindeki, çançiçeklerinin zamanı geçmiş, çiçekleri kurumuş pörsümüşlerdi, mayalanmış tatlı şeyler gibi kokmaya başlamışlardı. Buraya Nina'yla birlikte geldikleri günü ve ne kadar mutlu olduklarını anımsadı.

Bulutlar, açık yeşilimsi gökyüzünü kaplamak ve güneşi saklamak için batıdan çıkıp gelmişlerdi. Koruluğa girmek, köpeklerden birinin ortadan kaybolması riskini taşırdı hep. Bu kez ortadan kaybolan Odin'di. Paul onu çağırdı, ıslık çaldı, Tyr'i öbür köpeği bulması için teşvik etti, koruluğun en uçta parmak gibi uzanan noktasına kadar gitti, o mucizevi gecede tuzakları o noktada bulmuştu. Odin'i bulması, iki köpeği çağırıp tasma takması uzun zaman aldı; o kadar ki, geri döndüğünde Apsoland, Jaguar'ına binip istasyona gitmek üzereydi.

Apsoland kuşkusuz köpeklerinin bu kadar erken saatte dolaştırılmasından memnuniyet duymuştu. Arabanın içinden Paul'e sırtıp başparmağını havaya kaldırarak işaret etmişti. Paul, "Ayrılmamıza bir buçuk saat var" diye düşündü. Yağmur hafifçe çiselemeye başladı. Köpekleri Colombo'ya teslim etti ve Mrs. Apsoland'in kalkıp kalkmadığını sordu. Colombo evet anlamında başını salladı ve sırtarak, "Birisi Jessica'yı kaçırdı mı? Ne zamandır göremiyorum onu?" dedi.

Bu safça sorunun doğruluğu Paul'ü sendeletti. Arkasını döndü, ağzını yayarak kibar bir şekilde gülümsemeyi başardı. Gittikçe artan yağmur eve aceleyle dalması için iyi bir mazeret oluşturdu. Telefon çalıyordu. Ahizeyi kaptığında, o erkek seslerinden birinin bir erteleme, bir değişiklik yeni bir şart bildireceğini düşündü. Nina'ydı.

– Eve gel Paul, dedi.

Kararlaştırdıkları saatten bir saat önce ayrıldılar. Paul kadının bildiği bir yoldan aşağı sürdü arabayı, asfalt dökülmemiş bir yoldu bu ve arabayı park etti.

– Arkada otur, dedi kadın.

Adam kadına o kadar büyük bir kuşku ve ihtiyatla, neredeyse dehşetle baktı ki, kadın gülmeye başladı.

– Sen benim ne demek istediğimi sandın ki? Gülüşü çok neşeliydi, sanki ortada ne dert vardı, ne de kötü bir gelecek. Arkası daha rahat. Kabul et, ben ufak arabalara alışık değilim.

Arka koltukta adamın ellerini tuttu.

– Sandığın kadar kötü değil durum. Korkuyordum evet, tabii korkuyordum ama o kadar değil artık. Paranoyak olan Ralph'tir, o bana bulaştırdı bu korkuyu. Ah tabii ona şükran borçluyum ama onun tehlike ve tehditler konusuna ne kadar takıntılı olduğunu tahmin bile edemezsin. Bu onun hayatı; ona göre, yaşam ancak onu güvenli hale getirecek her tedbir alındıktan sonra yaşanabilir. Öyle bir adam için benim nasıl bulunmaz bir cevher olduğumu tahmin edebilirsin; ürkmüş bir kadın, kısa bir süre sonra çok korkmuş bir hale gelecek olan bir kadın; bütün yaşamını adamın ellerine verip tüm o saçmalıkları yapmasına razı olan biri. Oturma odasında çelik kapılar, o ışıklar, köpekler, korumalar. Adamın elini sıktı sonra gevşetip dudaklarına götürdü. Paul, Paul düşün; kaç erkeğe girilmesi olanaksız bir ormanda bir uyuyan güzel tutmak çekici gelebilir?

– Sana ne olacak? dedi Paul.

– Fazla bir şey olmaz, büyük olasılıkla. Bunu yıllar önce halletmeliydim, yapabilirdim. Kaçmış olmaktan o kadar memnundum ki. Taleplerin arkası kesilmişti, sessizlik ve barış havası esiyordu. Bir kez Ralph'le karşılaşınca her şey için çok geçti artık ve geçen sene de o mektubu, daha sonra da öbürünü alınca, korkum geri geldi. Ama boş bir korku olabilir, yersiz olabilir. Saçını mı kesmişler dedin? Başını olumlu şekilde salladı Paul. Bunu kendi kabahatim olarak görüyorum. Onun için yapıyorum bunu aslında, aynı zamanda da Jessica için de tabii. Her şeyi kesinkes olarak halledeceğim. Çok önceden yapmam gerekirdi.

– Yaklaştıkça, sana bunu yaptıramayacağım gibi geliyor, dedi Paul.

– Beni durduramazsın.

– Şimdi polise gidebiliriz. Eğer sen benimle beraber olursan sanırım bunu yapabilirim. Nina sen dostum, müttefikim olunca, insanı destekleyen biri olunca, işler o kadar daha farklı ve kolay oluyor ki.

Kadın suratını öbür yana çevirdi.

– Böyle yapmamalısın.

– Ama sen korkularının yersiz olduğunu ve sana fazla bir şey olmayacağını söylüyorsun. O zaman Jessica da güvende değil mi?

– Sen onları kandırmaktan bahsediyorsun. Alexander iyi olabilir. Adı buydu, sana söylemiş miydim bilmem, hani benim tırnaklarımı kesmelerine çok kızmıştı. O benim canımı yakmaz. Öbürleri, İtalyan olanlar, onların adlarını duymadım ama Jessica'nın onların elinde olmasını düşünmek bile istemiyorum. Eğer onlara itaat etmezsen, yani o zaman olacakları düşünmek bile istemem. Öyle bakma. Eğer istediklerini yerine getirirsen güvende olur. Beni istiyorlar, bunu biliyorsun.

Kadın arabanın arka koltuğunun üzerinden atlayarak geçti ama Paul yürüyerek dolaştı geldi. Kadın blucin ve kareli koton bluz giymişti. İlk kez makyaj yapmamış ve takı takmamış olduğunu fark etti. Kadına neden yanında hiç eşya getirmemiş olduğunu sordu, el çantası bile getirmemişti.

– Şemsiyeden başka isteyebileceğim bir şey gelmedi aklıma. Şemsiye getirdim.

Yağmur araba camlarını kaplıyor, etraf görünmüyordu. Nina'yı kollarının arasına alıp öptü. Daha sonra arabayı ve si-lecekleri çalıştırdı ve Stowmarket işaretini izledi. Nina bir süre konuşmadı. Yağmur o kadar kuvvetli yağıyordu ki, görüş alanı çok zayıftı ve yolun birçok yerini su basmıştı. BIII5 yoluna Kettlebaston'ın kuzeyinden girdi, yan yolları olmayan bir düz ana yoldan o kadar uzun gitti ki Great Finborough'u istemededen atlayıp atlamadığını merak etmeye başladı. Derken kendisini orada buldu, ufacık bir yer, o ağır düşündürücü isme rağmen bir kasabadan başkaca bir şey değildi burası, geldiği yoldan geriye dönmesi gerekti Paul'ün.

Kavşakta duyulmamış kasabaların işaret levhası bu yolda daha açık ve belirgin gözüküyordu. Yağmur biraz hafiflemiş-

ti. Yaz dolayısıyla iyice büyümüş olan, üzerlerindeki su tane-cikleri parıldayan ve damlayan ıslak çalılıklar arasından dar bir yola saptı. Yabanî güllerin, düz uçuk pembe yüzleri, ıslak yapraklar arasında ışıldıyordu. Ne bir ev, ne de bir çiftlik vardı. Bu çalılardan oluşan yolun arasında yükselip alçalan bir cadde, koyu yeşil çift kat işlemeli bir eteği andırıyordu, iki yanında parlak zümrüt tarlalar vardı, mavimsi bir tülün arkasından uzakta ise hayal meyal gözüken ağaçlar. Bir önceki geceyi düşündü Paul. Kadından bir histeri nöbeti ve ümitsizlik beklerken kadına kendisinden ne istendiğini söylemiş o da bir saniye bile duraksamaksızın hemen kendiliğinden, “Senin beni teslim etmene gerek yok, ben teslim olurum” demişti.

Yanlış duyduğunu düşünmüştü o zaman, aynen şu andaki gibi. “Bu taraftan.” Ama kadın gerçekten bunu söylemişti, aynen geçen günde diğer şeyleri söylemiş olduğu gibi. Üzerinde bir ok olan levha kiliseyi işaret ediyordu ve Paul kendisini fena hissetmeye başlamıştı. Yavaşlayarak Nina’ya baktı. Çok solgundu Nina ama gene de adama gülümsedi. Zamanından dört dakika önce gelmişlerdi. İkisi de aynı anda arabanın gösterge tablosuna göz atmışlardı, kadın ellerini adamın koluna koydu.

– Araba sende kalmalı. Jessica’yı alınca arabayı al ve hemen ayrıl git. Jareds’e gitmeyeceğini söylemiştin. Nereye gideceksin?

– Erkek kardeşime. Gidecek başka yer gelmiyor aklıma.

– Bana onun nerede yaşadığını söyle.

Kadına adresi söyledi o da yazdı. Kadın yazarken kolunun titrediğini gördü Paul. Yol dar bir patikaya dönüşmüştü. Ağaçlıklar önce bir tarafa daha sonra da öbür tarafa yolun sınırına kadar sokulmuştu. Yukarıda sallanan ağaçlardan arabanın çatısına su damlıyordu.

– Eğer sana söylemeden seni buraya getirseydim, sana arabanın bozulduğunu söyleseydim ve garaj aradığımı söylemiş olsaydım, şu ana kadar durumdan kuşkulanır mıydın?

Kadın sadece, “Sana güvenirim biliyorsun” dedi.

– Ama onlar bunu bilmiyorlar.

– Onların insanların duyguları hakkında fazla bir şey bildiklerini sanmıyorum, dedi. Bizim gibi duyguları yok onların. Onlar değişik insanlar, onun için anlayamazlar.

Bu doğru muydu?

– Psikiyatrların etki dedikleri şey bu, dedi adam.

Yol, bitkilerin aşırı büyümüş olduğu bir kilise bahçesinin yanından geçiyordu. Uzun otların arasında devrilmiş ve dik duran mezar taşları görülebiliyordu. Bir levha ileriye işaret ediyordu. “Kasabaya gider.” Kilise bahçesinin kapıları kapalıydı. Görünürde hiç araba yoktu, ne gri ne de kırmızı bir Fiat. Yağmur, geriye o sisli durgun sessizliğini bırakarak durmuştu.

– Geçen sefer Barney’nin gitmesi gereken yer bir kiliseydi, dedi Nina. Bu tarz bir kilise değildi gerçi, bundan çok farklıydı.

Kilise küçüktü, eski taşlardan yapılmıştı, aynısından da yuvarlak bir kulesi vardı. Damın bir kısmı, mihrabın yanındaki bölümün üzeri sazlarla kaplıydı. Paul mimariden pek anlamazdı. Kiliselerin tarihçesinden ise daha az anlardı, ama o bile, bu kilisenin çok özel, hatta eşsiz olduğunu anlamıştı. Bir zamanlar çok girintili çıkıntılı olarak oyulmuş gri taştan bir sundurma, şimdi kaderine terk edilmiş olarak duruyor ve içerideki sıraları, kara bir kutu ya da sandığı, kara meşeden yarı açık bir kapıyı, gözler önüne seriyordu.

Adama bakmadan, silecekler çalışmadığından dolayı, suların süzülüşü camlara bakarak hafif, belirsiz bir sesle, “Tekrar karşılaşacak mıyız?” dedi.

– Benimle tekrar karşılaşmak istemeyeceksindir. Benim için yapmanı istediğim şeyden sonra istemeyeceksindir. Benden nefret bile edebilirsin. “Ne korkakça bir yol bu” diye düşündü Paul. “Son anda en sıkışık anda bile gerçeği söyleyecek yürekliliği gösteremiyorum. İstemeyebilirim diyemiyorum.” Kadının çok üzüntülü, yaralı yüz ifadesini görür gibi oldu bakmadan.

– Olay şu ki, sen benim için çok fazla şey yapmış olacaksın. Böyle olunca da bu ölüm demektir, dedi Paul. Jessica gidince, onlar Jessica’yı kaçırınca, seni unuttum Nina. Sana değer vermeyi kestim. Korkunç ama gerçek.

– Ama beni gene hatırladın. Beni şu anda hatırlıyorsun, her şey geri geldi. Adamın ellerini tuttu bırakmadı. Dinle, ben onlarla birlikteyken, yani Alexander ve İtalyanlarla birlikte, kendi postumdan başka bir şey ve kimseyi düşünemiyordum. Oradan kaçmak için her şeyi verebilir, her şeyi söyleyebilir-

dim. Bazı şeyler vaat ettim, feci şeyler Paul. Ama daha sonraları bunlar hiçbir anlam ifade etmediler. Çok korktuğumuz sıradaki davranışlarınıza bakarak kendimizi yargılayamayız.

– Nerede kaldılar? dedi Paul. Neden geciktiler? Beş dakika geciktiler.

Birden, burada bile, kadınla ikisinin arzularının farklı olduğunu anladı, kendisi onların gelmesini büyük bir istekle beklerken, kadın gelmelerini hiç istemiyordu. “Arkada onu son kez öptüm” diye düşündü Paul, ama son kez değil bu belki sonsuza dek olacaktı. Adamın kollarının arasında ufacık ve buz gibiydi kadın, sinirli olmaktan çok gergindi. Kadını dudaklarından usulca, uzun uzun ve şefkatle öptü.

– Tekrar bir araya geleceğiz, dedi Paul. Tekrar deneriz.

– Bir araba sesi duyuyorum.

Birden sisli ve yağmurlu havada ilerideki yolun başında küçük mavi bir araba belirdi. Yaklaşınca yavaşladı, içinde sadece bir kişi görebiliyordu Paul. Kalbi durur gibi oldu. “Mavi Vauxhall Cavalier gelip arabasının arkasında duracak” demişlerdi. Şoför bir erkekti, genç solgun yüzlü sarı kıvrıkcık saçlı. Araba onları geçip gitti, onlarla ya da Alexander ve İtalyanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Geldiği gibi gitti aynı yoldan ve gözden kayboldu.

– Bu bir tesadüf, dedi Paul. İçimde bir his, bir önsezi, bana onların gelmeyeceğini söylüyor.

– Önsezilerin kuvvetli midir, her zaman haklı çıkarır mı seni?

– Hayır.

– Ee, o zaman? Kadın yandaki aynaya bakıyordu. O araba geri geliyor.

Onları geçip ileriye doğru gitti, kilisenin park yeri olarak kullanılan çamurlu açık alana saptı. Orada durdu, gökyüzünün bir parçası gibi mosmor, gerçi bugün gökyüzü gri renkteydi, içinde hareket eden bulutlar vardı. İşaret buydu. Paul hasta edici şekilde tansiyonunun yükseldiğini hissetti. Arabanın içinde Jessica yoktu, sadece tanımadığı açık renk saçlı bir adam vardı.

– Elveda, dedi Nina. Neyse veda olmayacak bu. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz.

– Tabii ki veda olmayacak.

Arabayı görünce, dışarı çıkıp, motor kapağını açıp içine bakması gerekiyordu. Daha sonra da kadına açıklama yapması, onunla konuşması, onu ikna etmek için ne gerekiyorsa onu söylemesi ve sonra da arkasına bakmadan çekip gitmesi gerekiyordu. Nina'nın görüş alanının dışına çıkınca otoparka sapıp, kilisenin kilitli olmayan tek girişinden, batı kapısından kiliseye girecekti.

Olaylar tam olarak planladıkları gibi gitmeyecekti ama Paul arabanın motor kapağını kaldırıp içine bakmaya başlamıştı, Jessica mavi arabanın içinde değildi. Görmeyen gözlerle motora bakarken bunu kendi kendisine iki kez söyledi. Ellerin üstünü ve ensesini ince yağmur taneleri ıslatıyordu. Başını araba penceresinden içeriye uzattı.

- Seni bırakıp gitmeyeceğim. Bunu yapamam.
- Şart bu, dedi Nina.
- Elimde değil. Jessica arabada bile değil.
- Hayır, bak!

Bayırdan aşağı yola doğru bir karavan geliyordu. Paul tekrar arabaya bindi. Mavi Cavalier'in şoförünün Paul'un orada olduğundan haberi bile yoktu büyük olasılıkla. Yer yer yeşil renge boyalı karavan araba parkına doğru saptı, kilisenin arkasında gözden kayboldu, tekrar gözükecek şekilde geri geri çıktı. Artık şoförü görebiliyordu. Şoför başını onlardan tarafa çevirdi, erkek ya da kadın her kimse başında başlık vardı. Görüş alanı dardı. Şoförün camın arkasından onları görme olasılığı zayıftı. Gökyüzü iyice kararmıştı, yine yapraklar ve çayırlar kurşunî renge dönüşmüştü.

Paul'un orada bulunmaması gerekiyordu. Şu anda onun yoldan yürüyor ve kiliseye giriyor olması lazımdı. Ne yapacakları konusunda Paul'e bilgi vermemişlerdi. Gelip Nina'yı alacaklar mıydı? Karavana dikkatle baktı. Uzanıp kadının elini tuttu. Karavanın şoförü muhtemelen arabanın dışında ve yağmurdan bir şey görmeden orada öylece oturup bakıyordu.

Nina elini hızla çekip arabanın kapısını açıp dışarı atladı. Paul dehşetle haykırdı. Nina birkaç adım atıp, şemsiyesini açtı; Paul inanamıyordu, şemsiyesini açıyordu kadın. Şemsiyeyi düz bir şekilde tutarak, gayet sakin yürüdü karavana doğru, bir kez bile dönüp arkasına bakmadan.

Başlıklı adam şoför koltuğundan aşağı indi. Başlığını giyiyordu arabanın içindeyken ama dışarı çıkınca onu çıkar-mıştı. Paul ince uzun esmer birisi olduğunu gördü, eliyle yüzünü saklamaya çalışıyordu. Nina kamyonete varana kadar adama bakmadı; bu bir kamyonet değil karavandı, çünkü yanda kapısı vardı. Adam kapıyı açıp kadını içeri soktu.

Başından beri hep sessizlik hüküm sürüyordu ama şu anda artmıştı bu sessizlik. Karavanın surata benzeyen bir ön paneli vardı, farları göz, radyatör bıyık ve çamurluk da ağız. Kilisenin yanında durup Paul'ü izliyordu. İnce ve gri renkteki yağmur sis oluşturamayacak kadar kuvvetliydi, karavan ve Paul arasına hafifçe çiseliyordu. Mavi araba gözden kaybolmuştu. "Kapıyı aç, çocuğu dışarı gönder" dedi Paul. Daha sonra da yüksek sesle söyledi bunu. Hiçbir şey olmadı. Arkasında bir araba kapısı kapandı bir çıtırtıdan çok tutuk bir kapı çarpması. Islak kumlar üzerinde bir ayak sesi işitti. Kapıyı açıp arabadan çıktı. Tümünün yaşamları buna bağlı olmasına rağmen, orada bir saniye daha oturamazdı.

Başlıklı adam, Nina'yı karavana sokan adam değildi bu, mavi arabanın şoförü olan adamdı. Paul'ü görünce nefesi kesilir gibi oldu adamın, ama elinde bir tabanca vardı dola-yısıyla da yarı yarıya hazırlıklı sayılırdı.

- Gitmiş olman gerekirdi, dedi.
- Gördüğün gibi gitmedim.
- Arabayı istiyoruz. Elindeki tabancayla Volvo'yu işaret etti. Sen Cavalier'i alabilirsin.
- Kızım nerede?
- Bilmiyorum, dedi adam. Orada! Bu onların işi benim değil. Ben sadece arabayı almaya geldim.

Paul ona vurdu. Tabancayı aklına bile getirmedi ya da al-dırmadı. Yumruğuyla ve onun arkasındaki kasın doksan kiloluk gücünün tümüyle vurdu. Tabanca patlamadı. Adam bağırp sendeledi ve yere yuvarlandı. Paul ona tekme atmayı düşündü ama kendini tuttu. Tabancayı aldı yerden, dolu değildi tabanca, oyuncak bile olabilirdi.

Birisi karavanın kapısını açmıştı. Dışarı doğru açıliyordu kapı. Jessica değildi dışarı çıkan, bir kadındı. Başında bir başlık vardı kadının, bu onu daha da iriyarı gösteriyordu. Kocaman göğüsler, geniş kalçalar ve daracık beyaz bir takımın

içine sığdırılmış baldırlar, desenli tayt ve yüksek topuklu kıpırmızı pabuçlar. Neler olduğunu görememişti kadın. Paul bundan emindi. Yerdeki adam kadını görünce çenesini tutarak kalkmaya yeltendi. Kadın ona, “İyi misin? Bu adam mı yaptı bunu?” Adam bir şey söylemedi. Kadın Paul’e, “Hayvan!” dedi. Kadın Volvo’ya binip motoru çalıştırdı, başını pencereden dışarı çıkarttı. “Gir içeri, dua etmeye başla.” Bir an kadının ne demek istediğini anlamadı. Volvo geri geri gidip ileri doğru fırladı. Lastiklerden canhıraş sesler geliyordu. Araba yoldan yukarı fırlayıp giderken kendini kenara zor attı.

Kiliseye doğru yürüdü. Oymalı sundurmanın içindeki kapı kilitliydi, paslı kilit elinde tıngırdıyordu. Ona ne söylediklerini unutmuştu, her şeyi unutmuştu. Kilisenin etrafında dolaştı, yuvarlanırcasına, karavanın ön paneliyle burun buruna geldi, onun hareket ettiğini yavaş yavaş döndüğünü fark ederek. Tepesinden sarmaşık sarkan ufak, gotik kapı amansız bir şekilde yol vermiyordu, belki de bir asırdır kilitliydi. Pantolonu uzun ve yaş çimenlerden dolayı sınırlı olmuştur. Bir mezar taşının yuvarlak tepesine tutunup dengesini sağlamaya çalıştı. Daha sonra batı kapısını açık buldu, eski menteşeler hafifçe açılırken gıcırdıyordu.

Kız, kilisenin sırasının en ucunda, köşeye çömelmiş, kolları sıranın kedi şeklinde yontulmuş arka kısmını sarar şekilde oturuyordu. Kedi yontusunu gece yatakta bir oyuncak gibi tutuyordu, kedinin kara parlak meşe ağacından yapılmış gözleri kızın yanağına dayanmış vaziyetteydi. Paul kızın tanımakta güçlük çekeceği bir sesle, “Jessica!” diye seslendi.

Kızın adama bakışı çok feciydi, bembeyaz şok olmuş ve sitem dolu ya da en azından neler olduğunu anlayamamış bir bakış. Fakat çocuk yedi yaşındaydı, bazı sosyal davranışları öğrenmişti, ayağa kalkarken gülümsemeye çabaladığını gördü Paul; sapsarı, ufacık dudakların kasılmasından ibaretti bu gülümseme. Kızı sımsıkı tuttu, kucakladı. Çok sessiz hafif hafif nefes alıp veriyordu. Kesik saçlarının ucuna değdi adamın eli. “Tanrım” diye dua etti, “onun başına etkisi uzun sürecek kötü bir şey gelmemiş olsun, aklına bir şey olmamış olsun, konuşma yeteneğini kaybetmesin.”

Çok ufakken yaptığı şekilde kızı kollarının arasına alıp kaldırdı. Adamın yanağına dayalı yanağı ıslaktı. Adamın gö-

zünün önünde maviler, kilisenin içinde koyu kırmızı renkler, koyu renk tahta, altın yaldızlı melekler yüzüyor gibiydi. Bir vazonun içinde zamanını geçirmiş çiçekler solmaya başlamıştı. Ağır, sallanan kapıyı ayağıyla açtı ve sisli açık havaya çıktılar.

Vurduğu adam gitmişti, karavan da öyle. Karavanın tepenin üst kısmına tırmanışını görüyordu. O ve Jessica bir hiçliğin ortasında, hiçbir eşyaları, hiçbir şeyleri olmaksızın kalakalmışlardı.

Ama araba oradaydı. Jessica'yı kucağına alıp mezarlığı geçti. Sırlıklam çimenlerin üzerinden yürüdü. Mezar taşlarından birinin üzerine siyah harflerle derin şekilde, "Mary Anne Frost, 1888'de doğdu, 1894'te öldü. Acı çekmiş çocuklar bana ulaşacak" diye kazınmıştı. Paul hıçkırığını hissetti. Jessica'nın gözleri büyümüş onun yüzüne öylece bakıyordu. Sesi değişmemişti çocuğun, konuşması da peltek değildi.

- Yorgunum, dedi. Arabada uyuyabilir miyim?

Yirmi dördüncü bölüm

İnsana birisi öyle vurunca gerçekten yıldızlar çakıyor beyninde. Galaksileri, dallanan değil de zikzak çakan yıldızlımları gördüm. Televizyonlardaki western'lerde insanlara vurulunca, birazcık sendeliyorlar sonra da tüm güçleriyle geri geliyorlar. Hatta bir kez daha darbe alıp gene kalkıp toparlanıyorlar. Gerçek yaşamda hiç de öyle değil. Çenene Garnet gibi ağır sıklet bir heriften yumruk yemek tüm vücudunu sarsıyor, o zamana kadar hiç hissetmediğin bir acıyı hissediyorsun.

Yerimden kalkmak istemedim, orada öylece yatıp ölmek istedim. Zaten her şeyin yanlış gittiğinden emindim. Prenses çekip bir yerlere gitmişti. Sandor ise geride kalmıştı, öyle düşünüyordum. Tilly'nin dışarı çıkması benim kendimi toparlamama ve olağanüstü çaba sarfetmeme yaramıştı. Karavana sendeleyerek gittim. İçeride Sandor ile Prenses vardı.

İkisini oturmuş, birbirlerine bakarken görünce orada öylece durup onları izlemeye başladım. Sandor kukuletasını çıkartmıştı. Ben de kendi başlığımı çıkartmış elimde tutuyordum. Öbür elimle de çenemi ovuşturuyordum.

– Yüzüne ne oldu? dedi Sandor.

– Garnet vurdu.

Ondan sonra korkunç bir şey oldu. Her ikisi de gülmeye başladılar. Her ikisi birden. Çılgınca, delice ve yanlış olan da buydu. Eğer Sandor kendi başına gülseydi, onun zalimce bir

espri anlayışı olduğunu biliyordum zaten, bunu kaldırabilirdim. Prenses'e gelince onun da gülmeye hakkı vardı diyebilirsiniz belki. Ama ikisi birden... Başkaca bir laf etmedim. Oturup çeneme pansuman yaptım.

– Sanırım araba kullanacak halde değilsin, dedi Sandor.

– Benim kullanmam pek güvenli olmaz. Omuzlarını silk-ti Sandor ama gene de ne yerinden kalktı ne de kımıldadı. Gözlerini Prenses'ten ayıramıyordu. Sanki çok zamanımız varmış gibi davranıyordu. O kadar matah bir görüntüsü de yoktu Prenses'in yakından bakınca; hiç makyaj yapmamıştı, saçlarının yıkanmaya ihtiyacı vardı, üzerinde cin, spor pabuç ve Tilly'nin ölse giymeyeceği modelde bir bluz vardı. Ama Sandor ona güzelliği ya da çirkinliği için bakmıyordu, bunu biliyordum. Ona bakıyordu çünkü onu alıp getirmişlerdi, başarmıştık ve bundan memnuniyet duyuyordu. Kadını öldürdüğü zaman orada olmamayı diliyordum sadece.

Birkaç dakika sonra Sandor ayağa kalkıp şoför mahalline gitti, Prenses de bana, "Burada içecek bir şey bulunur mu? Yani su demek istiyorum. Bir bardak su alabilir miyim?" dedi.

Tilly'nin sahip olduğu tek bardak şarap kadehiydi. Tam suyu koyarken, karavan sarsılarak hareket etti onun için de epey bir miktar su yere döküldü. Prenses merakla beni izliyordu. Bana suyu verdiğim için teşekkür etti ve "İtalyanlar nerede?" dedi.

Ne demek istediğini anlamamıştım ama belli etmedim. Ayrıca da bir insanın rehinesiyle sohbet etmesinin iyi bir fikir olduğunu da sanmıyorum. Sosyal bir olay değildi ki bu.

– Burada İtalyan filan yok, diye kestirip attım, böylece de ona böyle saçmalıklara göz yummayacağımı anlatmış oldum. Ve karavanın arka bölümünde en uç kısma gidip durdum. Tilly'nin mutfak lavabosunun üzerinde bir ayna vardı orada suratımın şişmekte olduğunu görebiliyordum.

Arka tekerleğin üstünde pencereler vardı, kendime oradaki pencerelerden birinin önünde bir yer buldum. Tilly ortadan kaybolmuştu. Sanırım Sandor ona nereye gitmesi gerektiğini söylemişti. Şimdi hepimiz karavanda mı yaşayacaktık? Bana öyle geliyordu ki; geldiğimiz yöne, deniz kıyısı-

na gidiyorduk. Bitmez tükenmez yeşil alanlardan, gri renkli kasabalardan geçip gittik, park edecek birçok yer olmasına rağmen Sandor durmadı. Tilly'yle bir yerlerde buluşacağını anladım.

Pencereden dışarı bakıp, hangi yöne gittiğimizi anlamaya çalışıyordum ki, birden Prenses beni çok şaşırttı.

Omzuma dokundu. Yerimden fırladım neredeyse.

– Gidip önde oturmak istiyorum.

– Ne? dedim.

– Önde, şoförün oturduğu bölümde.

– Bir yere gidemezsin, dedim. Buraya bile gelmemen gerekiyordu. Eğer tekrar kıınıldarsan seni bağlamak zorunda kalacağım.

Bir an güleceğini sandım ama gülmedi. Omuzlarını silkip oturmakta olduğu sıraya geri gitti. Tekrar yağmur yağmaya başlamıştı, dışarısı çok zor seçiliyordu. Kilometrelerce ıslak sisin içinde gidiyorduk sanki. Tüm kırsal alanlar aynı gözükür benim gözüme; tarlalar, ağaçlar, yollar, çalılıklar. Bazen birkaç tane tahta kulübe, bazen de bir çiftlik evi görürsünüz. İnsanlar nerede yaşadıklarını nasıl biliyorlar, öbür kasabalardan nasıl ayırt ediyorlar kendi kasabalarını hayret ediyorum; isimlerini taşıyan levhalardan herhalde. Böyle olmasına rağmen ben bile Bollingbrook Hall'den bir önceki kasabaya yaklaşmakta olduğumuzu anlamıştım.

Prenses orada öylece oturuyordu, Jessica'nın oturduğu yerde, Tilly'nin dergilerinden birini eline aldı. Bana ne kadar sakın ve aldırılmaz olduğunu göstermeye çalışıyordu ama beni kandıramamıştı. Dergiyi okumuyordu, gözleri ordaydı belki ama görmeyen gözlerle bakıyordu.

Daha sonra Sandor, Bollingbrook Hall'ün girişine doğru saptı. Demek ki burada ikisi yalnızken bir anlaşmaya varmışlardı, kadın olay yaratmadan, bağırmadan gidecekti. O sıralarda öyle düşünüyordum. Ama bu işte kadının çıkarı neydi onu anlayamamıştım. Sandor'un tabancası yoktu, Garnet da benim oyuncak tabancamı almıştı. Kadını durduracak hiçbir şey yoktu görebildiğim kadarıyla. Resepsiyondaki kıza ya da adama bu insanların kendisini isteği dışında tuttuklarını söyleyebilirdi. Belki de öyle yapacaktı, belki de Sandor'u kandırıyordu.

Volvo otelin araba parkında değildi. Tilly henüz geri dönmemişti. Sandor, karavanın şoför koltuğundan aşağı indi ve arabanın etrafından dolanıp Prenses'e kapıyı açmak için arkaya geldi. Kısa yürüyüş mesafesinde Prenses gene şemsiyesini açtı; golf şemsiyesiydi bu, her bölümü değişik renkte, kırmızı, mavi, sarıydı. Sandor 23 ve 24 numaralı odaların anahtarlarını istedi. Prenses şemsiyesini orada duran, içi ıslak şemsiyelerle dolu olan şemsiyeliğe soktu, ben "Şimdi bu adama söyleyecek" diye düşündüm. Müdür muavini midir nedir ona. Tabii söyleyecek, kaybedecek nesi var ki?

Tek kelime etmedi kadın. Yukarı kata, sanki üç arkadaşmışçasına, bir adam kız arkadaşı ve diyelim ki adamın erkek kardeşi ya da buna benzer bir şey gibi çıktık. Sandor Prenses'i dirseğinden tutuyordu, eli dirseğinin altındaydı, yukarı çıkana kadar da böyle yapmasına izin verdi Prenses. Ama üst kata çıkınca kolunu çekip kollarının her ikisini de vücudunun önünde kavuşturdu.

Millicent Fawcett ismini taşıyan 23 numaralı odanın dışında Sandor ona, "Bu senin odan. Sanırım rahat edersin" dedi. Onu hiç böyle alçakgönüllü bir halde görmemiştim. Hiç bu kadar düşünceli olmamıştı.

– Sana kıyafetler aldım gece için yani. Bir gecelik ve sabahlık aldım. Diş fırçası ve diş macunu ve buna benzer şeyler de var, ayrıca sana parfüm de aldım. Kullandığın kokuyu anımsadım.

Kadın ona baktı, konuşmayalı en aşağı on dakika olmuştu.

– Artık o parfümü kullanmıyorum Alexander.

– Eğer ne kullandığını söylersen birini gönderip sana aldırabilirim, dedi Sandor.

Yani beni kastediyordu. Ama kadın başını hayır anlamında salladı ve kapı anahtarını almak için elini kaldırdı, ama Sandor buna izin vermedi. Kapının kilidini kendisi açtı, kadını içeri buyur etti. Daha sonra kendisi de kadınla odaya girdi, arkasından da çabucak kapıyı kapattı. Ben yandaki Thomas Gainsborough'a gittim ve mavi saten koltuklardan birine oturup daha sonra ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Çenem kasılmıştı. Bir şey yiyebileceğimi sanmıyordum ama içebilirdim. Diş fırçası duran bardağa bolca

sherry doldurdum, çünkü sherry kadehleri çok ufaktı. Ben gerçekten bu merete alışabilirim. İşin aslı şu ki; ben bu içkiyi Bollingbrook Hall'e gelene kadar hiç tatmamıştım.

Duvarın ötesini duyamıyordu insan. Kadının kendisini serbest bıraktırmak için ödeyeceği fidye konusunda didişiyorlardı herhalde. Ya da kadını öylesine ustaca öldürmüştü ki, kadının gıkı çıkmamıştı. Bu gibi yerlerde duvarlara bir şeyler yapıp onları ses geçirmez hale getiriyorlar. Bir müddet sonra televizyonu açtım ama orada da sadece çocuklar için çizgi film vardı. Yeniden yayınlanmakta olan Ayı Yogi'nin tam ortasında kapı tıkladı. Ne yapacağımı bilemedim, bir an polis olabileceğini düşündüm. Garnet'ın polisi üzerimize göndermiş olabileceği geldi aklıma. Usulca kapıya yaklaşıp dinledim. Sonra da Tilly'nin sesini duydum.

– Benim Joe, aç kapıyı içeri gireyim.

– Parayı istedi mi Sandor?

Nereden bilecektim ki?

– Kadının bankasına telefon etmesini sağladı mı Sandor? Ya da kadın namına parayı temin edecek biriyle temasa geçti mi? Artık o parayı almanın zamanı geldi Joe?

Parmağımla duvarı gösterdim.

– Orada.

Tilly yavaşça, “İnanmıyorum” dedi. Tilly'nin suratı kıpkırmızı olmuştu.

– Tanrım, dedi. Ben saatlerdir arabayla dolaşıyorum. Jessica varken gittiğimiz yerlerin tümüne uğradım. Koruluğa bile gittim. Ben bunları yaparken kadın buraya sizinle birlikte arkadaşınızmuşçasına yürüyüp geldi, öyle mi?

Cevabı duvar verdi. Birden gök gürültüsünü andıran sesler gelmeye başladı. Derken telefon çalmaya başladı. Oteldeyken telefon çalınca ne yapacağınızı bilemiyorsunuz. Arkadaşlarınız burada olduğunuzu bilmediklerine göre, arayan otel idaresidir, onlar da cevaplayamayacağınız sorular sorarlar. Tilly ahizeyi kaldırdı. Nedense birden şimşek gibi bir düşünce çaktı beynimde. Duvarın bu tarafında ikimiz, öbür tarafında da onların ikisi. Belki sadece arasında duvar olan iki odaydı. Hepsi buydu. Sandor'un ne dediğini duyabiliyordum. Tilly'ye sanki otelin telefon santral memuresiymiş

gibi hitap ediyordu; aslında telefon santral memuresine bile daha iyi davranırdı insan.

– Joe’yla konuşmak istiyorum.

Tilly de “Harika” diyerek telefonu bana uzattı.

– Gel buraya, dedi Sandor. İsterse o da gelsin. Herkes gelsin. Çok tuhaf, hatta isterik bir şekilde konuşuyordu.

Her ikimiz de 23 numaralı odaya gittik. Sandor ve benim odama benziyordu ama daha kadınsıydı. Gül pembesi saten ve gül pembesi kadife renkteydi. Yatak dört direkli karayolalardan değildi, oval biçimli bir divandı, üzerinde pembe beyaz renkli ipek örtü ve dizi dizi pembe beyaz farbalalı yastıklar vardı. O yastıkların üzerine, bir hizmetçiden çok bir sevgilinin koyacağı şekilde beyaz saten ve dantel bir gecelik ve beyaz saten bir sabahlık zarifçe serilmişti. Üç vazodolusu çiçek vardı; birisi bir sepetti. İçi gül doluydu. Güller dışarı uzanıyorlardı, uzun sapların üstündeki gül goncaları güllerden yapılı bir yastık demetinden fışkırıyordu adeta. Havaya gül kokusu yayılıyordu. Nasıl çilek kokusu başka hiçbir kokuya benzemezse bu da başka hiçbir kokuya benzemiyordu. Bir miktar çilek de vardı odada. Büyük olasılıkla otel personelinden birisinin servis masasıyla getirmiş olduğu kesme cam kapların içindeydi çilekler. Ayrıca içinde somon fûme ile uçuk turuncu renkli kavunlar olan tabaklar ve gümüş bir kova içinde bir şişe şampanya vardı.

Ne o ne de öteki bir şey yiyip içmişti. Prenses pembe saten koltuğa oturmuştu. Sandor da diğerine. Biz içeri girince Sandor yerinden fırladı. Prenses, “İkimiz yalnızken başka hiçbir şey söylemeyeceğim. Faydasız bu. Bir tanığa ihtiyacım var” dedi.

Tilly, “İşte iki tane tanığın var” diyerek kızl renkli çantasından sigara paketini çıkararak bir tanesini dudaklarının arasına yerleştirdi. Sanırım o anda odanın duman değil de gül ve çilek koktuğunu fark ettim. Yakınmasına fırsat vermeden Sandor sigarayı onun ağzından çekip aldı.

Tilly ona, “Hey, sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye bağırdı.

– Burada sigara içemezsin, dedi. Buna inanamıyordum, onun Sandor olduğuna inanamıyordum bir türlü. Burası Nina’nın odası ve o da burada sigara dumanı istemez.

– Peki o kim oluyor da bize böyle emirler veriyor?

Prenses, Tilly'yi yüzünde meraklı bir ifadeyle izliyordu. Cin giymiş, erkek gibi giyinmiş kadınların, iyi giyimli süslü ve bakımlı kadınlara aynen böyle baktıklarını daha önce de görmüştüm. Sanki bakımsız olmak, güzel ve tertipli olmaktan daha üstün bir özellikmiş gibi bakarlardı. Prenses, Tilly'ye tam anlamıyla gülümsemekten daha çok, gözlerinde hafif alaycı bir ışıltıyla bakıyordu. Daha sonra yüzü ifadesizleşti ve içini çekti.

– Size bir şey söylemek istiyorum, dedi Prenses. Alexandre ve ben... Kadın için bunu telaffuz etmenin zor olduğunu görebiliyordum. Arkadaşlarıyla beni kaçırdıklarında onunla birlikte çok zaman geçirdik. O bana bakmakla görevliydi. Uzun süre baş başa kalıyorduk.

Sandor ona dalgın dalgın baktı. Orada öylece oturuyor, Tilly'den almış olduğu sigarayı, bana göre bilinçsizce çekiştirip parçalıyordu. Gözleri Prenses'teydi. Kucağında duran parmakları ise kâğıdı çekiştiriyor, tütünü parçalıyordu.

Sandor esmer tenlidir. Yüzü de esmerdir ama yüzünden tüm renk uçmuş gitmiş, rengi solgunlaşmıştı.

– O bana âşık oldu, dedi Prenses.

Birden odada sessizlik ve sükûnet hüküm sürmeye başladı. Yere iğne atsan duyulacaktı. Gerçi bugünlerde artık pek iğne de gözükmüyor ortalıkta. En son iğneyi küçükken görmüştüm. Sanki herkes nefesini tutuyormuşçasına sessizdi etraf. Derken Sandor çok garip ve sinirli bir sesle konuşmaya başladı.

– Birbirimize âşık olduk.

Tilly'nin artan gerginliğini aramızdaki iki üç metrelik mesafeye rağmen hissedebiliyordum. Gül ve çilek kokusunu da duyabiliyordum.

– Hayır Alexander, dedi Prenses. Yumuşak ama kesin bir dille konuşuyordu, aynen bir ilkokul öğretmeni gibi. Hayır, bu doğru değil.

Sandor bir çocuk gibi, “Söz vermiştin” dedi.

– Biliyorum. Söz verdiğimi biliyorum. Yaptığım yanlıştı. Bunu şimdi anlıyorum. Özgür olmak için her şeyi yapar, canın yanmasın diye her şeyi söylersin. Ben bir korkağım. Ve

bir yerimin incinmesinden, görünüşümün bozulmasından endişe ediyordum.

– Beni seviyordun!

– Seni sevdiğimi söylüyordum. Sandor'un yanlışını düzeltmişti ki, bu ona vurmak gibi bir şeydi. Sandor yüzünü buruşturdu. Sen beni sevdiğini söyledin ve bana seni sevip sevmediğimi sordun, ben de sana evet dedim.

– Evet'i gösterdin de bana.

– Biliyorum Alexander, biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Kendime mazeret aramıyorum; seni tekrar göreceğime, seninle olacağıma, yaşayacağıma ve de benzeri bazı şeylere dair söz verdim. "Beni bırakırsan sana geri dönerim" dedim. Söz verdim; ve sözümünden döndüm. Biz onu izlerken Prenses yaşlanmış gibi gözüküyor, yüzünde çizgiler oluşuyordu. Tilly ile ikisi aynı yaşıydı; ama Prenses daha yaşlı gözüküyordu, ilk kez daha yaşlı gözüküyordu. Alexander beni eve trenle götürmüştü, dedi kadın bize. Bir randevu tespit ettik. Floransa'da Piazza della Signoria'daki Rivoire'da belirli bir masada buluşacaktık on gün sonra gece dokuzda. 'Ödediğin paranın bana ait bölümünü sana iade ederim' demişti Sandor. Bunu umursamıyordum. Özgür olmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordum. "Seninle Rivoire'da buluşurum ayın on birinde, saat dokuzda" dedim. Tüm ayrıntıları nasıl anımsadığımı görüyor musunuz?

– Hiçbir zaman gelmedin, dedi Sandor. Sana parayı geri verecektim. Bekledim. Gece yarısını geçene kadar bekledim, bekledim. Onlar kapattılar ve masaları içeri götürdüler. Herkes evine gitti.

– O zaman anlamadın mı? Neler olduğunu göremedin mi?

– Sana yazdım. Yüzlerce mektup yazdım sana. Kocan ölüyordu, öldü ve bir kez bu olay kapandıktan sonra bana gelir diye düşündüm. Başka bir yaşlı adamla evlendin ve gene seni sevmeye devam ettim. Sözünü tutmanı bekledim. Senin için evliliğin ne anlamı vardı ki? Sadakat sana hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi. O beraber olduğumuz dört günde kaç kez seviştik Nina? Kaç kez?

Nina kızardı.

– Çok güzel zevk alıyor taklidi yaptığımı söyleyeceksin değil mi Alexander? Taklit yapmıyordum, senden zevk aldım Alexander. Neden olmasın? Gençsin. Güzelsin.

Ayağa kalktı Sandor, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

- Çok fazla şey verdim. Oradan kurtulmak özgür olmak için Fil Adam'la bile yatardım.

Sandor pencereye doğru yürüdü, sanki açacakmış gibi yaptı ama açmadı; pencereler balkona açılan Fransız tipi kapılardı, geri dönüp Prenses'in sandalyesinin arkasında durdu. Kadın yukarı ona doğru baktı sonra başını çevirdi ve başka tarafa doğru bakmaya başladı. Bana, annemin babasına ait eski bir fotoğrafı anımsattılar; genç bir çiftin düğün fotoğrafı, erkek ayakta, kadını korur gibi bir pozda, kadın oturuyor; sadece elbiseler uymuyor.

- Bu kadar yıl sonra geleceğime gerçekten inandın mı? dedi kadın. Mektuplarına cevap vermediğim halde seni gene de istediğimi mi düşündün? Mektuplarının tümünü yaktım Alexander. Bazılarını, son gelenleri açmadım bile. Açmadan yaktım. Sana gelmek istediğimi mi düşündün gerçekten?

- Apsoland seni koruyordu, dedi. Aynen bir Haçlı askeri gibi, haremağası gibi.

- Eğer bir kadın kaçıp kurtulmak isterse her yerden kaçır, dedi kadın. Ve ben de Sandor'un bana bu konuda bir zamanlar anlattığı bir öyküyü anımsadım, ama sanırım bunu kendi yaşamına ve arzularına uygulayamamıştı.

Tilly uzun süredir konuşmamıştı. Konuştuğunda sesi çok kızgın ve haşindi.

- Bütün bunlardan bize ne? Bu kadının ne vaat ettiğinin ya da etmediğinin ne önemi var? Bütün bunlar geçmişte kalmış, köprülerin altından çok sular akmış. Bizim buraya gelmemizi istedin. Niçin?

- Çünkü Sandor'la tek başıma konuşmamın hiçbir yararı yoktu; beni sevdiğini ve benim de onu sevmem gerektiğini, kalbimin derinliklerinde onu sevdiğimi söylüyor durmadan. Ama bu doğru değil, sevmiyorum, sevemem; birisinin benim bu söylediklerimi duymasını ve onun ret cevabını kabul etmesini sağlamasını istedim. Derin bir iç geçirerek, ondan sonra neler olacağını göreceğiz, dedi.

- Biz onu bir şey yapmaya zorlayamayız, dedim.

Kadın Sandor'a dönerek, "Bu insanlar kim? Dostların mı?" dedi.

– Onlar hiç kimse değil. Ne senin için ne de benim için hiç önemi yok onların.

Sandor bunları söylediğinde panik oldum. Sanki her şey benden uzaklaşıyordu. Kumsaldaki dalgalar gelgit sonucu soğuk bir gümbürtü ve taşların çatırtısıyla birlikte geri çekiliyordu.

– Buraya geldiğinde ve o adam seni kaleye kapatınca mektuplanma da cevap vermeyince, kurtarılmam gerektiğini anladım. Benim seni kurtarmamı beklediğini biliyordum, onun için bu insanların bana yardım etmesini sağladım. Hepsi bu. Benim için bütün ifade ettikleri şey bu işte.

Tilly'nin yüzü, üzerine tüm sürdüğü şeylere rağmen bembeyaz kesildi. Sandor'un bizim onun için hiçbir anlam ifade etmediğimizi söylediğinde, yüzünden kanın çekildiğini gördüm. Tilly, elbiseleri sever, gerçi hiçbir zaman güzel elbiseler alacak parası olmadı. Ayağa kalktı ve yatağın üzerindeki gecelikte sabahlığı alıp ileriye doğru fırlattı. Hafif bir hışırtıyla cama çarptılar ve yere süt rengi bir havuz gibi yayıldılar. Tilly vazolardan birini eline aldı, çiçekleri içinden çekip çıkardı ve suyu yere haliya döktü.

– Kes şunu! dedi Sandor, ona doğru bir adım atarak.

– Bana dokunayım deme, piç kurusu. Nina Abbott ya da her neyse ismin, bundan sonra ne olacak demiştin? Ne olacağını söyleyeyim. Sen bize bir milyon pound vereceksin. Üzülecek, Tilly'nin fidyeyi yarı fiyatına indirmiş olduğunu fark ettim. Gücünü yitiriyordu. Tilly sadece güçlü gözükür ve öyleymiş gibi konuşur. Ama gerçekten, gerektiğinde kim güçlüdür ki? Ya sen bul bu parayı ya da temin edebilecek birini bul. Kullanılmış yirmilik ve ellilik; biz paraları kontrol ettikten sonra seni serbest bırakır ve açık hapishanene geri dönmene izin veririz.

İşler Via Condotti'de hiçbir zaman böyle yapılmazdı. O kadar amatörce davranıyordu ki, onun adına utanmıştım.

– Ben Alexander'a para önerdim zaten, dedi Prens. Bir milyon değil belki onu itiraf etmeliyim ama para önerdim. Hakaret olarak nitelendirdi.

Tilly anlamamıştı.

– Bir milyondan az bir rakam, hakarettir. Böyle vakit kaybetmeye gerek yok. Şimdi telefon edip bu parayı ayarlayacak olan kimseyle temasa geçmelisin.

– Bunu nasıl yapacağım? Mantık sınırları içinde kalan her şeyi yaparım. Söylediklerini içtenlikle söylediğine eminim, gerçekten çok üzgündü. İşleri yoluna koymak isterim, dedi.

Sonra çok feci bir şey oldu. Sandor, Prenses'in sandalyesinin arkasından dolanıp öne geldi ve kadının önünde diz çöktü. Öyle gururlu ve vakur birinin, böylesine aşağılanmasını görmek çok korkunçtu. Kadının ayaklarının dibine çöktü ve onu sevdiğini söyledi, kalması ve ikisinin bir yerlere gidip mutlu yaşaması için yalvardı.

– Ah Nina, seni o kadar uzun süredir seviyorum ki yaşamımı senin için feda ettim, sana taptım, senden vazgeçmem. Yıllardır bunun için uğraştım, başka hiçbir şey düşünmedim; cesaretimi kaybeder gibi olduğumda verdiğin sözleri hatırladım ve içtenliğine inandım. Diğer insanların seni etkilediğini ve duygularının zayıflamış olduğunu anlıyordum ama beni bir kez daha görürsen, seni oradan dışarı çıkartabilirsem, beni yeniden seveceğini biliyordum. Sana neler oldu Nina? Değişmiş olamazsın, olamazsın. Nasıl olduğumuzu anımsıyorum, birbirimizi nasıl sevdiğimizi, bunu hiçbir şey değiştiremez.

– Haydi kalk, dedi kadın. Alexander, kalk. Kendini gülünç bir duruma düşürüyorsun. Seni sevdiğimi bilemezdin. Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin ki? Bu senin kendi zihnindeydi. Böyle olmasını istiyordun.

Sandor ayağa fırlayıp bize doğru haykırdı:

– İkiniz de defolun buradan! Beni onunla yalnız bırakın!

– Sen bizi çağırdın buraya, dedi Tilly, Geldiğimize göre de gitmeyiz. Buradan gidip de senin bu kadını serbest bırakmanı ve o paradan bir kuruş almamayı göze alamam.

Sandor onu dikkate bile almadı, ceket cebinde bir şeyler aranıyordu.

– Bizi kullandın, dedi Tilly. Bizi yardım edelim diye işin içine çektin, şimdi de bize kazık atıyorsun. Başından beri bize o yalanları söyledin. Bu bir adam kaçırma olayı olacaktı ve sen bunu âşıkaların kavuşması olayına çevirdin.

Prenses'in araya girip belki de âşıklarla ilgili konuya itiraz etmek için bir kelime dahi söylemesine izin vermeden, Sandor gene onun sandalyesinin arkasına geçti. Sol koluyla kadının boynunu sıkıp onu sandalyeye dayadı, kadın soluk al-

maya çabalıyordu sağ elinde parlayan ve ışık saçan şey ise gırtlak kesen usturasıydı.

– Alexander, dedi kadın, Alexander, ne yapıyorsun? Daha sonra bir şey söyleyemez oldu, çünkü artık Sandor koluyla onu sımsıkı tutuyordu.

– Biz öleceğiz, ikimiz de, dedi Sandor. Önce sen, sonra ben. Bizim için tek yol bu, en iyisi bu.

Yirmi beşinci bölüm

O kötü usturayı göremiyordu kadın, ama ses tonunda duyuyordu onu. Belki de bir tabancasının olduğunu düşünüyordu. Kadının suratı korkudan bembeyaz ve kaskatı oldu. Artık çok güzel gözükmüyordu. Güzelliğin deriden öteye gitmediğini söylerler ama gerçekte güzellik korkudan öteye geçemiyor. Korkmak, insanı çirkinleştiriyor. Elini kaldırıp onun kolunu çekmeyi denedi kadın ama başaramadı. Küçük ve zayıftı. Ufacık beyaz elleri Sandor'un kolunu bir milim bile kımıldatamamıştı. Usturayı getirip kadının gözlerinin önünde tuttu, kadın sızlanmaya başladı.

Tilly "Bize parayı ayarlayana kadar kadın ölmeyecek. Önce parayı ayarlasın sonra öldür. Kaçırıldığın insanlarla ilgili yapılacak en iyi şey, önce onları öldürüp sonra konuşmaya başlamaktır" dedi.

– Tilly Tilly, yapamazsın, yapmamalısın, dedim ben salak salak.

Kimse beni ciddiye almadı. Ne zaman aldılar ki zaten? Tilly, Prenses'e gidip sanki aralarında ustura yokmuşçasına yaklaşıp, "Bana kime telefon etmem gerektiğini söyle" dedi.

Prenses konuşmadı. Belki de konuşamıyordu. Gözlerini kapadı.

Tilly bağırdı ona: "Kime telefon edeceğimi söyle! Numarayı alıp sana telefonu getireceğim, tamam mı?"

– Otur, dedi Sandor. Otur yoksa onu öldürürüm.

Eğer o Sandor, benim Sandor’um olmasaydı gözünde delilik ışıltıları gördüğümü söylerdim. Onlardan çok gördüm, onun için iyi bilirim; hastanedeki hastaların gözlerindeki delilik, köşelerde oturup şeytanlarla konuşanlar, kendilerini ayetullah sananlar ya da Gorbacıov’un kendilerine âşık olduğunu zannedenler. Ama insan yanılabılırdi, psikiyatrlar bile yanılabılırdi, Sandor deli değildi, acıdan ötürü bazen ölçüyü kaçıırıyordu, hangimizde olmaz ki böyle şeyler?

Tilly’nin gerilediğini gördüm. Ustura yüzünün önünde sallanıyordu. Bir zamanlar pazarda gördüğüm, demir çubuktan gerileyen bir hayvanı hatırlatmıştı bana. Sandor başını eğip Prenses’le konuşmaya başladı. Kadın bağıırıyordu. Sandor’u kolu dolayısıyla kafası iyice arkaya eğilmişti, buna rağmen bağırabilirdi. O sırada telefon çalmaya başladı. Kim olduğunu biliyordum, sanırım hepimiz biliyorduk. Müdüriyet bağırış, çağırış ve çarpan eşyalardan dolayı, her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için arıyordu. Kimse telefona cevap vermedi ama Sandor’un dikkati dağılmıştı. Kolunu birazcık gevşetti, öyle yapmış olmalı, başka yöne baktı ve Prenses de çılgılık atmaya başladı.

Tilly arkasına geçti ve daha önce içini boşaltmış olduğu vazoyu eline alarak bütün gücüyle Sandor’un kafasına vurdu. Sandor sendeleyerek servis masasının üzerine düştü, ona tutunmaya çalışıyordu, masanın üzerindeki örtü, yiyecekler, gümüşler ve bardakların hepsi gürültülü bir şekilde yere düştü. Sandor da yere düştü, servis masası da onun üzerine devrildi. Feciydi bütün bu olanlar, gürültü, haykırışlar, yere düşüşler.

Sandor’a koştum, servis masasını yoldan kaldırdım. Vazo incecik bir porselenden yapılmış olduğundan tuzla buz olmuştu, Sandor yerde yatıyordu. Düşerken bileğini kesmişti ve kan akıyordu. Tilly orada titreyerek durmuş, Sandor’a bakıyordu, elinde vazodan artakalanlar vardı. Vazonun alt kısmı ve hançer biçiminde kesik bir parça.

O sırada neyse ki kapıya birisi geldi, aksi takdirde kendime hâkim olamaz ve Tilly’yi cezalandırabilirdim. Kapıyı ben açmak zorunda kaldım. Müdür yardımcısıydı. Ben her şeyin yolunda olduğunu, bir yanlış anlama olduğunu söylemek

üzereydim ki; arkamdan bir ses, “Affedersiniz” dedi. Prenses’in elinde Volvo’nun anahtarları vardı. Müdür yardımcısı kadına bakarak bir adım geriledi. Sandor kalkıp oturdu yerine. Kadın ona dönüp baktı.

– Hiçbir zaman zincirleri çıkartmadın Alexander. Eğer çıkartsaydın belki her şey farklı olurdu, dedi.

Bunları üzgün bir şekilde söylemişti. Ne demek istediğini anlamamıştım. Benim yanımdan yürüyerek geçti; hafifçe dokundu, beni itti diyemem; başını havaya dikmişti, gerçi yüzü yaşlarla doluydu ve hızlı hızlı soluyordu.

Koridordan yürüyerek uzaklaştı ve merdivenlerin başından sapıp gözden kayboldu.

– Bir kaza oldu, dedim müdür yardımcısına.

– Görüyorum. Kırık tabak çanağa, parça parça olmuş vazoya ve üzerinde Sandor’un kanı olan kavuna, halıdaki mayoneze ve ince kahverengi ekmekle tereyağına saplı ustura ya bakıyordu.

– Buraları temizlemek için birini gönderirim, dedi. Otel personeli, ne yaparsan yap sana kızmıyor. O gün öğrendiğim şeylerin arasında bu konu da vardı. Sandor’a dönüp, Tıbbi yardım ister misiniz efendim? dedi.

O sırada Sandor ayağa kalkmıştı. Cevap vermedi. Otelin beyaz kareli peçetelerinden birini bileğine sarmıştı, kan süzülüyordu aradan. Müdür yardımcısı, hasara uğramış olan odaya son kez dehşet dolu bir bakış fırlattıktan sonra, sanki bizim gibi insanların mahremiyete hiç hakları yokmuşçasına kapıyı açık bırakarak çekip gitti. Belki de, bir iş çevirdiğimizde böylece daha rahat duyabilecekti.

Bir iş filan çevirmedi. Sebep de yoktu zaten. Sandor balkona açılan pencerelerden birini açıp dışarı çıktı, bunu yaparken de ayağının altındaki kırık vazo parçalarını ve çiçekleri tekmeleyerek yolundan itti. Ben de onun arkasındaydım. O anki kadar hiçbir zaman Sandor’u kucaklayıp teselli etmek duygusunu böylesine yoğun hissetmemiştim.

Güneş parlıyordu. Sıcak ve rutubetliydi hava. Bakır renkli Volvo’nun park yerinden çıkıp yavaş yavaş uzun arayoldan anayola çıkışını izledik. Dış kapının önünde bir traktörle birkaç arabaya geçmeleri için yol verdikten sonra sola döndü ve gözden kayboldu. Sonsuza dek gözden kayboldu.

Sandor balkon demirlerine yaslanıp her şeyi izledi. Yeşil, zümrüt yeşili, koyu yeşil çayırları, mavi renkte gözükten ağaçları ve mavi yay biçimli gökyüzünü. Dışarı çıkıp onun yanında durdum. Ondan korktuğum için çok ihtiyatlı davranıyordum ama o çok nazikçe konuştu, çok üzgün bir şekilde konuşuyordu.

– Ah Küçük Joe, ah Küçük Joe...

Biz orada durup balkondan bakarken Tilly de gitmiş olmalıydı. Her neyse oda boştu. Ben çabucak usturayı alıp üzerindeki tereyağını sildim. Sandor bu ruh halindeyken, ki bu ruh hali artık sürekli olabilirdi, onu usturayla yalnız bırakamazdım. İlk fırsatta usturayı çöpe atacaktım.

Biliyor musunuz, saat sadece bir olmuştu. Bütün o olaylar olmuş, dünya altüst olmuştu ama saat daha henüz bir-di. En komik olanı da saat bir olduğu halde benim kurt gibi açılmamış olmamdı. Hiçbir şey yemek istemiyordum. Oda-daki yemek kokusu bana biraz dokunuyordu bile.

Bir müddet sonra Sandor içeri girdi ve oda hizmetçileri de ortalığı toplamak üzere geldiler. Gül sepetini aldı eline Sandor ve onu oda hizmetçisine uzattı, bunu ona hediye ettiğini söyledi.

– Benim pisliğimi temizlediğin için, dedi.

İkimiz odaya geri döndük ama ikimiz de odada uzun süre kalamayacağımızı biliyorduk. Bütün eşyalarımız, Sandor'un yeni takımı da dahil, dolaptaydı ama şarap stokumuz, araba plakalarının olduğu çanta ve Sandor'un “portföy” dediği Prenses'in tüm resimleri Cavalier'in bagajında kalmıştı. Sandor, bunu unutmuştu ve ben de onun hatırlamamasını, böyle kalmasını istiyordum zaten, en azından şimdilik. Mini televizyonu ve usturayı yanıma almayı unutmadım ama.

Sandor otel faturasını ödemedi.

– Geri geleceğiz buraya değil mi? dedim.

– Belki. Kim bilir?

Ama bizim bir arabamızın olmadığını unutmuştu. Resepsiyona, en yakın British Rail istasyonuna nasıl gidileceğini sordu. Otobüs var mıydı? Tabii biz de onları az tahrik etmemiştik, yani bize böyle yukarıdan bakmaları için elimizden

geleni yapmıştık. Otobüsü sanki hiç duymamışlardı ya da sadece temizlik işçilerinin kullandığı bir ulaşım aracıymış gibi davrandılar. Taksi çağırmamızı önerdiler, ama taksi şoförlerine American Express kartıyla ödeme yapılamaz en azından taşrada yapılamaz bu.

Prenses portmantoda şemsiyesini bırakmıştı. Ben onu tanımıştım, parlak hoş renkleri olan bir şemsiyeydi ama Sandor'un fark ettiğini sanmıyorum. Eşyalara bakıp da görmez bir ruh hali içindeydi. Dışarı çıkıp yürümeye başladık. Benim çenem epeyce şişmişti. Sandor'un bileği de hâlâ sarılıydı. Kan, sarılı olduğu peçeteyi ıslatıyordu.

- Yaralı dolaşıyoruz Küçük Joe, dedi Sandor.
- Doktora göstermelisin. O ele dikiş attırmalısın.
- Fark etmez, dedi. Sonradan ekledi, kan kaybından ölmem.

Trenle nereye gittiğimizi sordum, ama daha soruyu sorarken nereye gittiğimizi tahmin ediverdim.

- Diana'ya gidiyoruz değil mi? Tabii ki öyle. Bu fikir hoşuma gitmişti. Diana'ya, onun her şeyi düzeltereğine güvenim vardı.
- Başka neresi var ki? dedi Sandor. Derken bir araba geldi ve bizi arabaya alıp götürmeyi önerdi. Bu tip şeylere taşra yollarında, şehirden ve karayollarından çok daha fazla rastlanıyor. Sandor, taşrada araba kullananların birine rastladıklarında onun bitişik kasabadan geldiğini düşündüklerini dolayısıyla onu komşu kabul ettiklerini söylüyor. Şoförler onlardan korkmuyorlar.

Keşke ondan sonra olan olayları düşünmesem ama elimde değil düşünüyorum. Tekrar tekrar görüyorum. Belki de böylesi benim için daha iyi, tekrar tekrar düşünüp görmem inanmamı sağlıyor.

Sandor, Norwich'e iki bilet aldı bizim için. Saat 14.15'e geliyordu ve duracak olan trenin yirmi geçe gelmesi bekleniyordu. Perona çıktık.

- Buraya ilk kez geldiğimizi ve ekspresin geçişini anımsıyor musun? dedi.
- O burada olmadı Sandor, dedim. O buranın güneyiydi, Londra'ya daha yakın.
- Hepsi aynı, dedi. Aynı tren. Acaba sürati ne kadardır? Sence saatte yüz mil yapar mı?

Ben cevap veremedim, -bilmiyorum, nasıl bilebilirdim- istasyon hoparlöründeki ses, “İki numaralı peron yolcuları lütfen kenarlardan uzak durun. Peronun kenarından uzak durun lütfen” dedi.

Çok uzaklardan trenin gelişini duyabiliyordunuz. Canlı bir hayvan gibi kükrüyordu. Biz henüz geriye adım atmamıştık, öndeydik, o sırada, bir saniyenizi alır geriye bir adım atmak. Güdümlü bir füze ile canavar arası bir sese benziyordu şehirlerarası ekspresin sesi. Havayı ikiye ayırıyor, peronları titretiyor, insanların yutkunup gülüşmesine neden oluyordu.

Sandor bana baktı. Hafifçe gülümsedi, “Müthiş bir tren” dedi ve sonra da atladı.

Yirmi altıncı bölümü

Makinist Sandor'u görür görmez frene basmıştı, ama treni durdurmak uzun bir süre aldı. Ani düdüğü ve çarpma sesiyle beraber geriye fırlatıldım ve haykırmaya başladım. Eğer ne yapacağımı önceden bilseydim ben de onunla giderdim. Ama bilmiyordum, aptal kafa ben. Diana'ya gittiğimizi zannediyordum ve tren onu altına alıp, o grimsi raylar ve tekerlekler arasında ezdikten ve ondan geriye hiçbir insanca parça bırakmadıktan sonra da geriye yapacak bir şey kalmamıştı.

Daha sonra neler olduğunu, neler yaptıklarını bilmiyorum, çünkü beni hastaneye kaldırdılar. “Şok tedavisi için” dediler. Gerçekte duyduğum üzüntüydü, bunun da tedavisi yoktu. Gözünüzden dökülen yaşları durduracak hiçbir iğne yoktur. Yoğun üzüntünüzü azaltmak için günde üç kez yemeklerle alınacak bir hap da yoktur.

Tilly beni orada buldu. Gazetelerde okumuştı, Alexander Wincanton'ın arkadaşının kazadan sonra hastaneye kaldırıldığını. Gelip karavaniyle beni aldı götürdü. Yeniden depresyona giriyordum. Eğer Sandor ve ben bir gün gelir de ayrılırsak böyle olacağını her zaman biliyordum. Beni içine çekiyordu ya da daha doğrusu benden uzaklaşıyordu; bir şeyler oluyordan daha çok, bir kayıp duygusu gibiydi bu duygu. Daha sonra da beynimin içindeki yağlı suyun bir o yana bir bu yana gidip geldiğini hissediyordum. Beni garip ama küçücük televizyonum kurtardı bu durumdan. Hani San-

dor'un Diana'yı American Express kartıyla dolandırıyormuş gibi yaparak bana satın aldığı televizyon. Diğer eşyalarımızın tümü bir yerlerde elimizden çıkmıştı, otelde kalmış, yolda kaybolmuş, Cavalier'in bagajında kalmıştı; ama Tilly benim televizyonumu kurtarmış ve benim için saklamıştı. Her zaman bu televizyon olacak yanımda ve bana Sandor'u anımsatacak ve onun benden hoşlandığını, bana ihtiyacı olduğunu gösterecek. Bakın, o benim hayatımı kurtarmıştı, onun için ben ona aitim. Eğer ben de onu trenin altına gitmekten kurtarsaydım, o da benim olur muydu?

Televizyonum ve onun usturası var bende. Niyet ettiğim gibi atamadım usturasını hiçbir zaman, gerçi bana ne faydası olacak bilemiyorum. Ben hiçbir zaman cesaret edip onunla tıraş olamam, ayrıca da bir kez daha sakal bırakıyorum. Bu da bana çok yardımcı oluyor, arkasına gizlenecek bir şey oluyor benim için.

– Umarım sormamda sakınca yoktur, dedi Tilly. Sandor ve senin aranda gay bir ilişki mi vardı?

– Nereden aklına geldi böyle bir şey? dedim. Sandor öyle değildi, bunu sen de biliyorsun. Yani bilmen gerekirdi.

– İşte ben de onun bana davranışlarından ötürü bu soruyu soruyorum. Ama belki de sadece Nina Abbott'ı sevdiği için başkasıyla ilgilenmiyordu. Sadece deli miydi o? Yani, zırdeli, kafadan kontak mıydı?

Delilik için ne kadar çok kelime var farkında mısınız? Seks için ya da kadının veya erkeğin şeyi için olan kelimelerden bile daha fazla.

– Bu lafı asla söyleme, dedim. Asla bu lafı tekrarlama.

Bir ay oldu, bir daha da Tilly bu lafı söylemedi. O ay pek çok olay oldu. Karavanla uzun bir yol kat ettik. Oradan kalkıp Essex'i geçip Dartford Tüneli'nin içinden Kent'e ve oradan da şu anda içinde yaşadığımız karavan kamp alanına geldik. Güzel, kibar bir yer burası, etrafına yeni taze fidanlar dikili bir çayır. Kasabanın mağaza ve pub'ına yakın. Tilly bir iş buldu, pub'da çalışıyor. Benim de bir iş bulmam gerektiğini söylüyor ve onun haklı olduğunu ben de biliyorum, ama her nedense böyle bir şeyi tasavvur bile edemiyorum, çok garibime gidiyor. Her gece pub'a gidip sohbet ediyorum. Orada, yöre halkının karavan kampingini istemediklerini, ama

şehir meclisinin, turizmi desteklemek için buna gereksinim olduğunu söylediğini öğrendim. Bana uyuyor bu. Eğer bir evde yaşasam şimdi, evdeki bir odada, Sandor'un anıları çok acı verirdi. Biz her zaman bir odada yaşadık birlikte, çok iyi ya da çok sefil, ama neticede tek bir odada yaşadık.

Tabii tek bir yatak mevcut. İlk başlarda Tilly'ye dokunmamak için yatağın en ucunda yatıyordum. Ama Tilly, Sandor değil ki. Keşke olsaydı ama dilemekle arzularına ulaşamıyoursun ki. Tilly benim kız kardeşim de değil. Bir müddet benim yanımda yattı daha sonra da uzanıp kollarını bana doladı, netice itibariyle tam anlamıyla seksüel ilişki yaşıyoruz artık. Ya da Tilly öyle söylüyor ve öyle söylüyorsa öyledir. Daha önce hiç deneyimim olmadığından, tam manasıyla bilemeyeceğim. Annem ve babam ondan önce de öz annem ve babam ve Tilly'ninkiler hep bunları mı yapıyorlardı ki?

İnsanın o kadar ateşlenip dünyaları yıkıp kendini öldürdüğü iş bu muymuş? Çok tuhaf. İyi bir yemekten daha iyi bir şey değil, bazen o kadar bile değil. İnsanların akşam yemeğinde yağda kızarmış tavuk yiyemeyecekleri için insanları kaçırabileceklerini ya da onları öldürmekle tehdit edip, intihar edeceklerini düşünemezsiniz bile. Tilly konunun öyle olmadığını, olaya yanlış açıdan baktığımı söylüyor. O bunu anlamıyor, hiç kimse anlamıyor; başkaları için yanlış olan bir bakış açısı, sizin için doğru bakış açısı olabilir.

Sabahları Tilly isteyken ve akşamları pub'a gitmeden önce karavanda tek başıma oturup Sandor'u düşünüyorum. Bazen onu o kadar büyük bir istekle düşünüyorum ki, zihnimde onu yeniden canlandırabiliyorum. Gözlerimi tekrar kapatıp dikkatli bir şekilde açıyorum ve bakıyorum ki Sandor, Bollingbrook Hall'e götürdüğümüz gün Prenses'in ve daha önce de Jessica'nın oturduğu sırada en uçta gölgelerin içinde oturuyor ama uzanıp ona dokunmaya çalışınca -artık bir hayalet olduğuna göre dokunulmaya itiraz etmez diye düşünüyorum- uçup gidiyor ve ben uçuk bir gün ışığında ya da puslu bir yaz gününde tek başıma kalıyorum.

Biliyorum, biraz fazla hayalperestim, Sandor'un, "Keşke senin hayal gücüne sahip olabilseydim" dediğini anımsıyorum, ama "Her ikisi de şimdi birer hayalet olduklarına göre acaba olduğu yerde Sandor Prenses'e kavuşur mu?" diye dü-

şünmekten alamıyorum kendimi. Acaba Prenses, Sandor'u seviyor mu artık ve zincirler için onu affetti mi ve Sandor, St. Gallowglass Günü'nün arifesinde kalbini çaldığı için affetti mi onu?

Prenses'e neler olduğunu televizyonumdan öğrendim, yani sadece bazı ana hatları, sonra Tilly işten gelirken gazeteyi getirdi. Hani kaliteli denilen gazeteler vardır, onlardan biriydi bu; her ayrıntı, her bilgi ve pislik vardır bunlarda, hem de boyalı basın dediklerinden daha fazlası üstelik.

Apsoland'le röportaj yapılmıştı ve bütün olup biteni anlatmıştı. Geçmişte olup bitenlerden haberdar değildi tabii ki. Adamın bilmemesi hayret vericiydi doğrusu, emrinde çalıştırdığı özel dedektiflik bürosu ve ülkenin güvenlik konusunda en uzman kişisi olduğu nazarı dikkate alınırsa üstelik de. En azından gazeteler onun öyle birisi olduğunu yazıyordu. Sandor'un bahsini hiç işitmemişti adam; kadının, biz onu kaçırdığımız gün ya da daha doğru bir deyimle kendiliğinden bize teslim olduğu gün, nerede olduğundan haberdar değildi. En son olarak o günün ertesi gün görmüştü kadını.

Sabahleyin her zamanki gibi Jaguar'ıyla istasyona gitmişti. Nina ona, birisinin kendi arabasında bıraktığı eşyalarını iade etmek için arabayla deniz kıyısına gittiğini söylemişti. Bu kimsenin kim olduğu konusunda bir bilgi verilmemişti, ama sanırım o kişi Garnet'tı. Ne de olsa biz arabaları değiş tokuş etmiştik, öyle değil mi ama? Sandor'un talimatı gereği Garnet, Cavalier'i almıştı. Volvo ise Prenses için ayrılmıştı. Benim görüşüme göre, Garnet'ın tüm eşyaları arabadaydı ve Jessica'yı alır almaz da kaçıp gitmeyi planlıyordu. Tek sorun, olayların o kadar basit şekilde gelişmemesiydi.

Apsoland, Nina'nın arabayla tek başına gitmesinden hoşlanmamıştı, ama kadın Colombo'nun da kendisiyle gideceğini söylemişti. "Şoför" demişti Apsoland, Garnet'ı kastedererek, "bir gün önce haber vermeden işinden ayrılmıştı." O gece Apsoland eve geldiğinde ev boştu, her yer bomboştu. Evin terk edilmiş olduğunu, her yerin terk edilmiş bir halde olduğunu, uyarı sisteminin de kullanılmaz hale getirilmiş olduğunu düşünün.

Tabii oraya vardığında, saat dokuzda hava kararmış değildi, henüz ürkütücü bir alacakaranlıktı, gökyüzü siyah

bulutlarla kaplıydı ve her yer ıslaktı. Bütün gün yağmur yağmıştı. Aslanlar kapının önündeki yerlerinde, başlarından ve çenelerinden sular akarak oturuyorlardı. Aslan tarafından yenilmek üzere olan adamın da boynu ve yakası arasına sular birikmişti.

– Hadi canım, bunların böyle olduğunu bilemezsin, dedi Tilly, ama bilebilirim, hem de biliyorum.

Bahçe kapısını sihirli anahtarıyla açmıştı. Yoldan yukarı doğru gitmeye başlamıştı, taş duvarların arasından, ama yarı yolu geçip de ışıklar yanmayınca bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı Apsoland. Güvenlik örneği olan yer –gerçi dünyada, güven diye bir şey yoktur, öyle değil mi dünyada hiçbir emniyet yoktur– ön kapı açıktı, pencereler açıktı. Arka kapı ardına kadar açıktı. Arabadan çıkarken köpekler koşup gelmişlerdi ona doğru. Telefon çalıyordu, açık kapıdan dışarı taşıyordu ses, sanki saatlerdir çalıyormuş da cevap verecek kimse yokmuşçasına.

– Hayal gücün fazla mesai yapıyor gene, dedi Tilly.

– Başka nasıl olabilir ki? dedim. Hayal edebiliyorum, haklıyım. Köpekler onun etrafında koşuyorlar, hoplayıp zıplıyor, yiyeceklerini istiyorlardı. Apsoland ise, köpekleri itekleyerek telefona yetişmeye çalışıyordu çaresizce ve onlara yere yatmaları için bağırıyordu.

– Peki dediğin gibi olsun, dedi Tilly. Sonra da tanıdığı bir ses duydu, aylarca aralıksız sesini duyduğu ve hiç kuşulanmadığı, bir an üzerinde durmadığı birinin sesini.

– Üzerinde bile durmadığı lafı doğru olmayabilir. Burada diyor ki; herkesi araştırmış adam; özel dedektifler, sülalesini araştırmış insanın.

– Atalarını, dedi Tilly ve de haklı. Artık Sandor olmadığından beni eğitecek ve hatalarımı düzeltecek kimse yok, onun için bana verdiği eğitimi ve öğrettiği kelimeleri unutuyorum.

– İnsanların onlara ihtiyacı yoktur gerçekte, dedim, atalarımızı kastederek. Kötü bir şey yaparken yakalanmadığın sürece. O ikisinin sabıkası yoktu. Hiç kimsenin bizim onlar hakkında bildiklerimizi bildiğini sanmıyorum.

– O kadar yakındaydılar ve aynı zamanda da o kadar uzakta. Ya Sandor adamı görseydi? O zaman ne olacaktı?

– Ama görmedi, dedim. Ben birkaç kez gördüm, ama nasıl bilebilirdim?

Apsoland gazetelere sesi tanıdığını söylemişti, o daha sonra ortaya çıktı. Sesin iki milyon pound vermediği takdirde karısının öleceğini söylediğinden hiç bahsetmemişti. O sıralarda, sesin karısından Nina Abbott ya da Mrs. Apsoland değil de Prenses diye söz ettiğinden de bahsetmemişti.

Polise bildirmeden önce iki gün beklemişti. O sırada paranın yarısını vermişti. Parayı bir kasaba kilisesine götürmesi konusunda talimat almıştı, bizim Jessica'yı bıraktığımız yere değildi adı “h” ile başlayan bir yere; oradakilerin, yani kuzeydekilerin çoğunun olduğu gibi Hinxton, Hintlesham ya da Heveningham türünden bir isim. Ses “Paranın yarısını ver o zaman Prenses seninle telefonda konuşabilir” demişti.

– Hep kiliseler seçilmiş bu iş için, dedi Tilly. Acaba neden?

– Çünkü onlar bu işi yapıyorlardı. Onlar Sandor, Adelmo ve Cesare’ken de bu işi yapıyorlardı. Bu onların markası gibiydi.

Apsoland bir milyonu taşıyan bavulu merdivenleri çıkıp tuhaf sekiz köşeli meşe kaplı odanın minberinin üzerine koymuştu. Prenses o sırada çoktan ölmüştü, adamın kıymetli silah koleksiyonundaki silahlardan birisiyle kafasından vurulmuş ve Kurtlar Koruluğu’na gömülmüştü. “Derin olmayan bir mezara” diye yazmıştı gazete. Pek derin değildi ki Apsoland’in köpekleri kadını bulup kazıp çıkarmışlardı.

Kendilerine Colombo ve Maria adını takmışlardı. Yani herkes onları öyle biliyordu. Polis haberdar olduğu esnada İtalya’ya gitmişlerdi. Tekrar buraya suçlu olarak iade edilmeleri gerekmişti, eğer doğru şekilde ifade edebiliyorsam. İnsanları duruşmaya hazırlamak aylar alır ama onlar cinayet ve diğer birçok şeyden mahkeme önüne çıkarıldılar bile.

“Sandor bilseydi ne kadar şaşırırdı” diye düşünüyorum. Yani kendisi Prenses’i nasıl kaçıracağını hesaplarken, eski ortağı evin içinde yaşayıp kendi planlarını yapmakla meşgulmüş.

– Tam adı neymiş dedin?

Dilimi İtalya’daki gibi döndürmeye gayret ederek, “Giovanni Colombo Viani. Sandor’un annesi Gianni Viani olarak çağrılmaktan hiç memnun olmadığını ve başka bir ismi olduğunu ve onu kullanmayı düşündüğünü söylüyordu ve

kullandı da değil mi? Tabii Sandor onu tanıdığı sıralarda evli değildi, Sadece Gianni Viani'ydi. İşin içine girmediği halde paradan payını istemişti gene de. Sandor öyle söylemişti.”

– Hep Sandor’dan bahsediyorsun, dedi Tilly. Senin hiç kendi düşüncen yok mu? Kendi duyguların yok mu?

Kız kardeşim, eşim benim. Bu kelimeleri nereden bulduğumu bilmiyorum. Sandor’dan değil kesinlikle, benim bilmediğim, uzak geçmişimden bir yerlerden belki de. Beyninizdeki bütün saçmalıkların nerelerden toplanıp geldiğini kim bilebilir ki? Yağlı bir su birikintisinin üzerinde aniden beliren boş sigara paketleri ve meyve suyu kutuları gibi.

Dün Diana’dan bir mektup aldım. Benim gidip onu görmemi istiyor.

– Ve beraber yaşadığın sevgilini de birlikte getirmeni, diyor Tilly.

Sandor gittiğine göre Diana’nın beni oğlu olarak evlat edinmesini sağlayabileceğimi düşünüyor Tilly. Belki de yapabilirim bunu, belki de öyle olması gerekiyor. Kaçınılamaz bundan. Tilly parayı düşünüyor, sigortadan gelecek paranın tümünü.

Ama benim düşündüğüm, bunun Sandor’a ömrümün geri kalan kısmında daha da yakınlaşmamı sağlayabileceği.

Bu Sandor’un yerine geçmenin bir yolu olacak benim için.

